

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

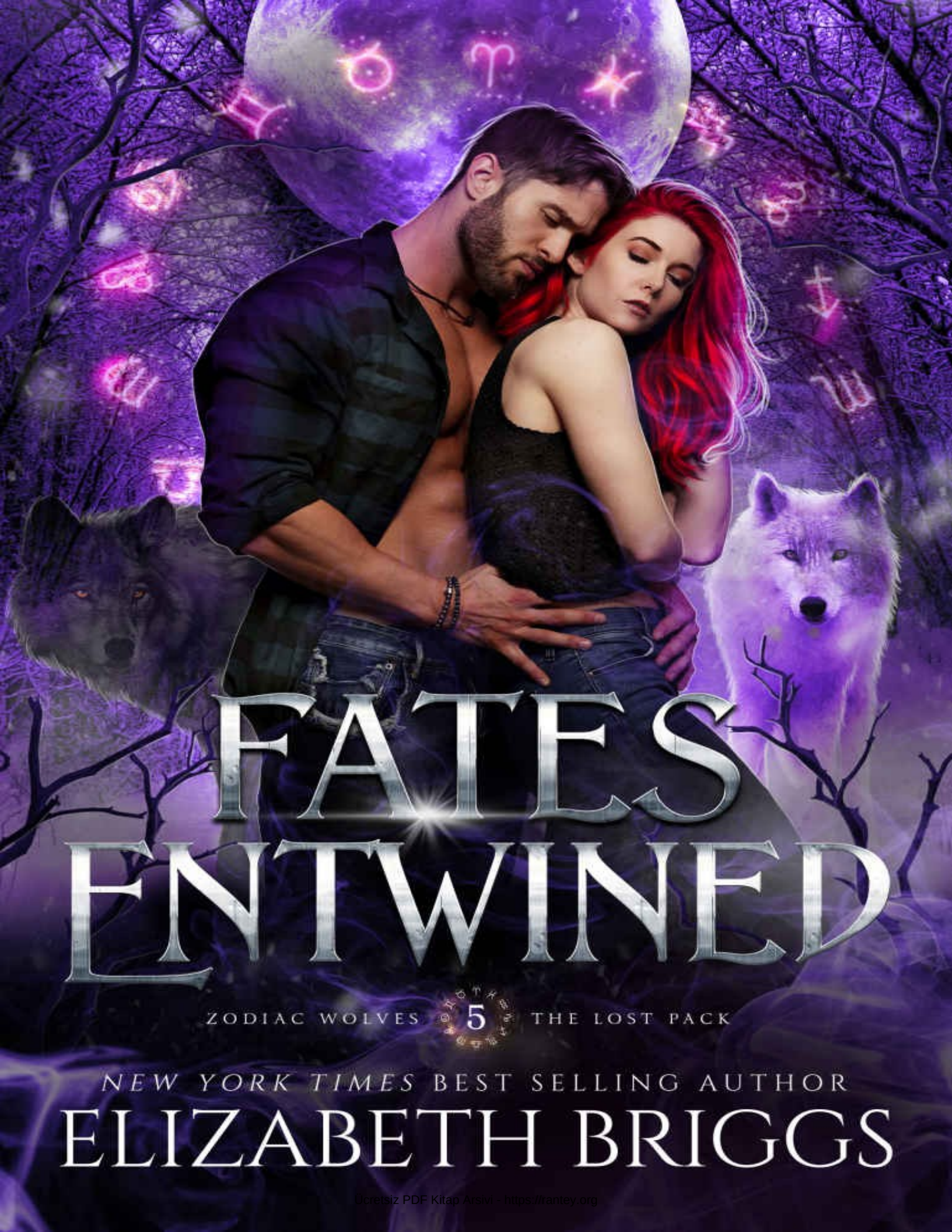
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATES ENTWINED

ZODIAC WOLVES 5 THE LOST PACK

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR
ELIZABETH BRIGGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KADERLER BİRLEŞTİ

ZODIAC KURTLARI
KİTAP 5

OceanofPDF.com

ELIZABETH BRIGGS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Ateş Çiftleşti

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24

Kader Suyu

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10

Hava Öpücüğü

- Bölüm 1

[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)

[Kutsanmış Dünya](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)

[Kaderler Birbirine](#)

[Dolandı](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)

[Yazarın Notu](#)

[Ücretsiz](#)

[Kitaplar!](#)

[Şeytan Kral'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

ATEŞ ÇİFTLEŞTİ

OceanofPDF.com

STELLA & JORDAN

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

KADERLİ EŞLER. Herkes bir tane isterdi, değil mi? Ne de olsa, her şekil değiştirenin mükemmel eşini bulabilmesi için koca bir savaş verilmişti. Yıldızların bizim için bizi sevecek ve hayatımızın geri kalanında bizi kabul edecek doğru eşi seçebileceği fikri karşı konulmazdı. Ama yıldızlar yanlış kişiyi seçtiğinde ne oluyordu?

Yaz sıcağına rağmen, batan güneş önümdeki uçsuz bucaksız çayıra turuncu bir parıltı yayarken içimi bir ürperti kapladı. Gökyüzü sanki ateşli bir fırçayla boyanmış, dünyayı altın ve kızılın canlı tonlarıyla tutuşturmuş gibi görünüyordu ama ben bunun farkına bile varmadım. Hayır, bakışlarım ışığın Leo alfanın altın rengi saçlarında parıldamasına ve bronzlaşmış, kaslı kolları boyunca kaymasına takıldı. Geniş bir alana yayılmış, sırtı bana dönük ve etrafında düzinelerce başka şekil değiştiren varken bile, görmezden gelemeyeceğim bir fener gibi göze çarpıyordu.

Öfkeyle gözlerimi ayırdım ve gökyüzüne kıvılcımlar saçan yakındaki şenlik ateşine doğru döndüm. İnsanlar kaderle savaşamayacağını söylerdi, ama ateşe bakarken, alevlerini evcilleştirmenin bir yolu olması gerektiğini düşünmeden edemedim. Olmalıydı, çünkü yanlış adam için içimde yanan bu ateş tarafından tüketilmeyi reddediyordum.

"İyi misin Stella?" diye sordu ağabeyim, beni düşüncelerimden o kadar çabuk kopardı ki gerçekten şıradım.

"Peki." Boğazımı temizledim. "Tamamen iyiyim."

Kaden bana saçmaladığımı anladığını belli eden bir bakış attı. "Buraya geldiğimizden beri gerginsin."

Kardeşine yakın olmanın sorunu buydu, onlardan hiçbir şey saklayamıyordun. Ama Kaden aklımdan geçenleri öğrenirse kendini tamamen kaybedebilirdi ve bu da bu gece ihtiyacımız olan son şeydi.

"Burada olmak çok tuhaf," dedim, onu yatıştıracak bir açıklama bulmaya çalışarak. Yalan da değildi. Sadece gerçeğin tamamı değildi.

Yüzü yumuşadı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sürümüzün ilk gerçek Yakınsaması."

Omuzlarım biraz gevşedi. "Bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyorum, özellikle de son ikisi tam bir felaket olduktan sonra." Bir önceki yaz gündönümünde, diğer Zodyak Kurtları bizi neredeyse kovalamıştı. Ardından kış gündönümünde, tüm Yakınsama'yı Güneş Cadıları ve müttefikleriyle savaşarak geçirmiştik. Pek iyi gitmemişti.

Kaden başını salladı, göğsü bariz bir gururla kabarmıştı. "Artık Ophiuchus'lar nihayet Zodyak Kurtları'nın gerçek üyeleri olarak kabul ediliyor. Kendimizi kanıtladık ve diğer sürülerle birlikte Yakınsama'da yer almamızı kimse engelleyemeyecek."

Önümüzde uzanan çayıra bakarken, bir renk ve koku denizinde bir araya gelmiş, sesleri bir senfoni gibi birbirine karışan çeşitli sürülere bakıp sırtırmaktan kendimi alamadım. "Buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi ki?"

Kaden kısa bir mesafe ötede fotoğraf çekmekte olan arkadaşı Ayla'ya baktı ve gözlerinde bariz bir sevgi parladı. "Geçen yıl hepimiz uzun bir yol kat ettik."

"Annem ve babam seninle gurur duyardı," dedim, onları her düşündüğümde göğsümde oluşan acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Omzuma sarıldı. "Ve seninle. Birlikte başardıklarımızla gurur duyuyorum."

"Umalım da diğer sürüler bir daha bizim yerimizden şüphe etmesin," dedim kollarımı kavuşturarak. "Bunu fazlasıyla hak ettik."

"Yapmayacaklar," dedi, sesinde biraz hırıltı vardı. "Bundan emin olacağız."

Şenlik ateşi çtırdarken ve solan ışıktaki dans ederken, kalabalığın arasından bize doğru ilerleyen altın sarısı saçları bir anlığına yakaladım. *Jordan*. Ondan yayılan ham alfa gücü, karşı koyma çabalarımın rağmen beni içine çeken bir güçtü. Kalbim hızla çarpıyor ve midem korku ile kabul etmeyi reddettiğim başka bir şeyin karışımıyla çalkalanıyordu.

Leo'lar dün geldiğinden beri Jordan'dan kaçıyor olsam da, sanki her zaman gözümün ucunda, düşüncelerimin kıyısında gizleniyor gibiydi. Şimdiye kadar uzak durmayı başarmıştım ve eğer şanslıysam tüm Yakınsama'yı onunla konuşmadan geçirebilirdim. Sonra eve gidecektik ve onu düşüncelerimden tamamen çıkarabilecektim. Gözden ırak, gönülden ırak.

Bir anlığına ona doğru bakma hatasını yaptım ve gök mavisi gözleri benimkilere takılınca nefesim kesildi. Bakışlarında bir şey parladı ve adımlarını hızlandırdı. Zamanımın tükenmekte olduğunu bilerek hızla başka tarafa baktım. Onunla yüzleşemezdim. Şimdi olmazdı.

"Çadırımdan bir şey almam gerektiğini hatırladım," dedim, rahat görünmeye çalışarak. "Hemen döneceğim."

"Elbette," diye yanıtladı Kaden, kendisine yaklaşan başka bir sürü üyesiyle dikkati dağılmıştı.

Bu andan yararlanarak, olabildiğince hızlı bir şekilde şenlik ateşinden uzaklaştım. Arkama bakmadan, hepimizin toplandığı vadiyi çevreleyen ormana doğru ilerledim, karanlık ağaçların beni koruyacağını biliyordum. Serin gölgeler açıklığın sıcaklığına karşı bir soluklanma imkanı sunuyordu ve Ay Dokunuşu yeteneğimi kullanarak kendimi görünmezlikle kapladım, bir süreliğine dünyadan kaybolmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ormanın içinde, ayaklarımın altındaki serin ve nemli toprak beni topraklıyor, çam ve yosun kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Kuşlar tepemde uçuşuyor, neşeli cıvıltıları hafif esintide yaprakların hışırtısıyla kusursuz bir şekilde harmanlanan ahenkli bir melodiyle havayı dolduruyordu. Hâlâ görünmez haldeyken durdum ve omuzlarımın gevşemesine izin vererek uzun bir nefes aldım.

Jordan arkamdan kendinden emin adımlarla ormana doğru yürürken, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi akıcı ve zarif hareketler yapıyordu. Kendini beğenmiş sırıtışını görmek bile göğsümün sıkışmasına neden oldu. Babası ailemi öldürmüştü ve ben tüm hayatımı Leo'lardan nefret ederek geçirmiştım. Yeni alfalarıyla ilgili her şeyden de nefret etmekten kendimi alamıyordum; ukalalığından, küstahlığından ve ona baktığımda nabzımın damarlarımda yankılanan bir davul sesi gibi hızla atmasından. En çok da bundan nefret ediyordum.

Sessizce ama hızla hareket ettim, ondan uzaklaşmak için çalıların arasına daldım, ama Jordan o kadar kolay caydırılamayacak gibi görünüyordu. Yaklaşan yumuşak ayak seslerini ve yaprakların hışırtısına karışan nefesinin sesini duydum. Çok yakınımdaydı -çok yakınımdaydı- ve yardım edemedim ama bir heyecan hissettim

Kendimi bunun istediğim son şey olduğuna ikna etmeye çalışsam da, onun beni arayacağı düşüncesi beni heyecanlandırdı.

Bir ağacın yanında durdum, beni göremeyeceğini bildiğim için geçmesini bekledim ve yaklaşırken nefesimi tuttum. Parlayan saçları son karşılaştığımızdan daha uzundu ve sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi biraz dağınıktı. Geniş omuzlarını ya da vücudunda dalgalanan kasları gizlemek için hiçbir şey yapmayan siyah bir gömlek ve kalçalarını o kadar iyi saran koyu renk bir kot pantolon giymişti ki gözlerimin aşağıya inip altında ne olduğunu merak etmemesi imkânsızdı.

Durakladı, bakışları benim durduğum ormanı taradı. "Biliyor musun, benden kaçtığını düşünmeye başladım."

Sikeyim.

"Benden sonsuza dek saklanamazsın, Stella," diye devam etti, sesinde eğlence ve daha fazlası vardı, omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderen bir şey. Keskin bir nefes aldı ve gözleri bir an için kapandı. "Seni göremesem bile kokunu alabiliyorum."

Lanet alfalar. Hisleri her zaman çok keskindi. Etrafımızdaki hava gerginlikle çatırdıyordu ve bu sefer gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Onunla yüzleşmek zorundaydım.

"Beni rahat bırak Jordan," diye çıktım, görünmezlik perdesini indirerek.

Tüm vücudu, içimdeki istenmeyen ateşi körükleyen bir yoğunlukla bana odaklandı. "Bunu yapamam."

Sertçe yutkundum. "Ne istiyorsun?"

Bana doğru bir adım attı. "Hissediyorsun, değil mi? Bu... aramızdaki çekimi."

Geri çekilmeye çalıştım ama ağaç arkamdaydı. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"İstiyorsun. Bunu gözlerinde görüyorum." Sesi alçak ve boğuktu, bir adım daha yaklaştı, geniş omuzları ışığı engelliyor ve beni varlığını kabul etmeye zorluyordu. "Tanıştığımız andan beri bunu hissediyorum. Ayla ile çiftleşme bağımız kopmadan önce bile."

Dudağımı ısırdım, gözlerine bakmayı reddettim ama içten içe haklı olduğunu biliyordum. Aramızda inkâr edilemez bir bağ vardı, ilk tanışmamızdan bu yana daha da güçlenen bir bağ. Artık sahte bir şekilde başka bir kadınla çiftleşmediğine göre, bu duygu çok güçlüydü. Yine de bunu yüksek sesle itiraf edemiyordum.

"Hisler aldatıcı olabilir," diye mırıldandım, etrafından dolanmaya çalışarak.

Jordan uzanıp bileğimi kavradı ve beni olduğum yerde durdurdu. Dokunuşunun sıcaklığı nefesimin kesilmesine neden oldu ve bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Yüzünde gördüğüm kararlılık içime bir sıcaklık şoku daha gönderdi.

"İstediğiniz kadar inkar edebilirsiniz, ama vardiya değiştiği anda bunun doğru olduğunu anlayacağız," dedi.

"Dur," dedim, nabzım daha hızlı atarken başımı sallayarak. Çok yakınımdaydı. Bu şekilde düşünemezdim. "Kapa çeneni."

Parmakları bileğimi sıkıca kavradı. "Stella, sen benim eşimsin."

Eşim. Görmezden gelmek için çok uğraştığım bu kelime, elimi çekmeden önce aramızda birkaç saniye asılı kaldı. "Hayır. Senin eşin olamam." Üzerimdeki büyüsünü bozmak için onu iterek geçtim. Zayıf dizlerimin üzerinde sendeleyerek uzaklaşmayı başardım ama özlem göğsümü nefes almamı zorlaştıracak kadar doldurmuştu. Bunu bastırdım ve Jordan'ın etrafında hissettiğim öfke ve kızgınlık gibi diğer duygulara odaklandım. Bu beni güçlendirdi.

ve her yeni adımda hızlandım.

"Stella, bekle!" Jordan arkamdan seslendi ve beni takip ettiğini anlamak için arkama bakmama gerek kalmadı. Lanet olsun ona. Neden beni rahat bırakmıyordu ki?

Cevap vermedim, ormandan hışımla çıkarken arkama bile bakmadım, aceleci adımlarımla ayaklarımın altındaki çimenleri eziyordum. Ophiuchus'un çadırlarımızı kurduğu yerin yakınında ortaya çıktım ve Ayla'yı Kaden'le paylaştığı çadırın önünde gördüm. Kızıl saçları ateş ışığında parılıyordu, kararan gökyüzüyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu ama tek gördüğüm tıpkı Jordan'inkilere benzeyen mavi gözleriydi.

"Kardeşine benden uzak durmasını söyle," diye tersledim, hızımı kesmeden.

Şaşırmış görünüyordu, kaşları dile getirilmemiş sorularla havaya kalktı ama akıllıca bir şey söylemedi.

Jordan'ın takip etmeye cesaret edemeyeceğini bildiğim çadıma kaçtım. En azından kız kardeşi oradayken. Dış dünyayı dışarıda bırakan kapağı kabaca kapattım ve nefesimi içime çektim. İçeri adımımı atar atmaz rahatlayacağımı sanmıştım ama çadırın içindeki hava ağır ve bunaltıcıydı.

Ellerimi yüzümde gezdirerek karyolama çöktüm ama Jordan'ın sözleri peşimi bırakmadı. En kötüsü de haklı olduğunu ve bunu daha fazla inkâr edemeyeceğimi bilmektir. Ama pes etmeyecek, duygularımın bana ve sürüme ihanet etmesine izin vermeyecektim. Onun eşi olmayı reddettim. *Onlardan* biri olmayı reddettim.

Bedeli ne olursa olsun, Leo sürüsünün beni sahiplenmesine izin

vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Çadırımın loş ışığında, dizlerimi göğsüme çekerek oturdum, düşüncelerim anılar ve çelişkili duygulardan oluşan bir kasırgaydı. Dışarıda yükselen sesleri duydum ve Yakınsama'nın başladığını anladım. Ophiuchus'u temsil eden diğer şekil değiştirenlerle birlikte olmalıydım, ama bunun yerine bir korkak gibi saklanıyordum, çünkü Aslan alfası da orada olacaktı.

Aslan ve Ophiuchus sürüleri bir zamanlar amansız düşmanlardı, ama şimdi burada, Güneş Cadılarına karşı kazanılan ortak bir zaferle birbirine bağlanmış gönülsüz müttefiklerdik. Bu ittifakın ağırlığı boğucu bir battaniye gibi üzerime çökmüştü. Sürümüze ve ailemize yaptıkları onca şeyden sonra kardeşimin Aslanları bu kadar kolay affedebileceğine ve onları müttefik olarak kabul edebileceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum.

Ophiuchus sürüsünün eski alfaları olan ailem yardım istemek için Aslanlara gittiğinde henüz bir çocuktum. Aslan alfası Dixon, onları misafir olarak kabul edeceğine ikna etti. Bunun yerine, onlarla birlikte giden herkesle birlikte onları soğukkanlılıkla öldürdü. Doğru düzgün gömmek için cesetlerini bile geri alamadık.

Bir yıl önce, Dixon Ayla'nın ailesinin ölümünü de planlamıştı, Aslanlar bir önceki yaz Birleşiminde Yengeç sürüsünü yok ettiğinde. Daha sonra Güneş Cadıları'nın yardımıyla gizli köyümüz Coronis'e saldırdılar, hepsi de Ayla'yı kurtardığımız içindi. O gün birkaç iyi arkadaşımı kaybettim ve bir noktada tüm ormanımız alevler içinde kalacak ve tüm köyümüzü de beraberinde götürecekmiş gibi görünüyordu. Kaden, Dixon'ı

Ayla, Jordan ve Güneş Cadıları ile birlikte sürünün geri kalanını kurtarmak için yola çıktı.

Arkadaşımı esir tuttuklarını ve ona nasıl davrandıklarını her düşündüğümde Leo'lara olan nefretim alev alev yanıyordu - özellikle de Jordan'a. Güneş Cadıları Jordan ve Ayla arasında sahte bir eş bağı yaratmışlardı ve daha sonra Jordan'ı da telepatik olarak kontrol ettiklerini öğrendik. Yaptığı korkunç şeylerin çoğunun onların kontrolü yüzünden olduğunu biliyordum ama yine de onu zihnimdeki kötü adamdan ayırmak benim için zordu.

Kış Yakınsaması'ndan sonra gerçek anlamda ilk tanıştığımız zamanı hatırladım, sürümüzün tek bir Leo'ya bile güvenemediği zamanları. Elbette, Jordan'ı daha önce de geçerken ya da savaşın kızıştığı anlarda görmüştüm ama bu farklıydı. O gece onunla göz göze geldiğimde içimde derinlerde bir şeyler kıpırdandı, o zamanlar kabul etmeyi reddetsem de daha önce hiç kimseyle hissetmediğim yadsınamaz bir bağ.

Güneş Cadıları'nı alt etmek ve diğer Zodyak Kurtları'nı serbest bırakmak için çalışırken, Jordan her zaman orada gibi görünüyor, sinir bozucu varlığıyla beni çıldırtıyordu. Benimle dalga geçiyor ve alay ediyordu, ukala bir gülümseme dudaklarından hiç eksik olmuyordu ve aramızdaki çekimin gün geçtikçe daha da yoğunlaştığı aşikârdı, ruhumun en derin kısımlarını çekiştiren yasak bir iplik gibi. Leo'lara karşı süregelen öfkeme rağmen, özellikle Jordan'ın alfa rolü için diğer bir Leo sürüsü üyesiyle dövüştüğünü gördükten sonra, ona karşı artan arzuma karşı koymanın giderek zorlaştığını fark ettim. O gün sergilediği ham güç ve kararlılık içimdeki ilkel bir şeyi uyandırdı ve onun bitmek bilmeyen bir güç ve cesaretle nasıl savaştığını hatırlayınca kanım ısındı. Çıplak vücudunun hareket edişinden, kaslı teninde parıltıyan ter ve kandan bahsetmiyorum bile...

Su şişeme uzandım, aniden susamıştım. Jordan'ı istediğimi inkâr edemezdim -en azından fiziksel olarak- ama bu arzuma göre hareket etmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Diğer herkes Jordan'ı bir müttefik olarak kabul etse, hatta Güneş Cadılarını yenmeye yardım ettiği için onu bir kahraman olarak görse bile, onu Leo'lara duyduğum nefretten ayrı tutamazdım. Defalarca benden her şeyimi almaya çalışmışlardı. Arkadaşlarımı. Ailemi. Evimi. Şimdi de kalbimi mi almak istiyorlardı? Hayatta olmaz.

Dışarıdan yükselen bir tezahürat bana benim de orada olmam gerektiğini, bu olayı sürümle birlikte kutlamam gerektiğini hatırlattı. Ağır bir iç çekişle kendimi çadırımdan çıkarıp gecenin serin havasına bıraktım. Yakınsama toplantısı, Yay alfalarının dikkatli bakışları altında iyi bir

şekilde devam ediyordu

yıldızların. Şimdiye kadar Kaden ve Ayla'nın ışık gösterisi çoktan bitmiş olmalıydı ve onları haftalardır prova yaparken görmeme rağmen kaçırdığım için kendimi kötü hissettim.

Yüzlerce diğer şekil değiştirenin toplandığı alana yavaşça yaklaşıırken, Yay alfasının kayıplarımızdan sonra yolumuza devam etmekten bahsettiğini duydum ve Güneş Cadılarına karşı son savaşta kaybettiğimiz şekil değiştirenler için yapılan anma törenini de kaçırdığımı fark ettim. O gece cesurca canını veren arkadaşım Jack'i düşündüğümde bir üzüntü dalgasıyla birlikte bir suçluluk duygusu da kapladı içimi. Onu her hatırladığımda olduğu gibi gözlerim yaşlarla doldu ve anma töreninde hazır bulunmak yerine çadırımda saklandığım için sessizce kendime lanet ettim.

Kalabalığa katıldığımda Ayla ve Kaden'in birlikte durduklarını, el ele tutuştuklarını ve iğrenç bir şekilde aşık göründüklerini fark ettim. Bu manzara yüreğimi burktu ve bir an için bu basit mutluluğu paylaşabilmeyi diledim. Arkadaşım Harper ve ikiz kardeşi Dane de dahil olmak üzere sürümüzden pek çok kişi yakınlarda durmuş, yüzleri kasvetli bir şekilde toplantının merkezine doğru bakıyorlardı. Yaklaştığımda Harper bana kuşkulu bir bakış attı, şüphesiz nerede olduğumu merak ediyordu, Dane ise bana ciddi bir şekilde başını salladı.

Yay burcu alfasının söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama bakışlarım kurt kalabalığının arasında dimdik ve gururlu bir şekilde duran Jordan'a takıldı. Etrafta yüzlerce şekil değiştiren varken bile onu kalabalığın arasından kolayca seçebildim ve sanki dikkatimi çekmiş gibi başını bana doğru salladı. Gözlerimiz ateş ve buzun çarpışması gibi buluştu ve birden nefes almakta zorlandım. Neredeyse davet edercesine bir kaşını bana doğru kaldırdı ama ben bizi birbirimize bağlayan çekime boyun eğmeyi reddederek başımı salladım. Derin bir kaş çatma onun yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Yanında, daha önce sık sık flört ettiğim Terazi alfası Ethan duruyordu. Hatta bir keresinde beni yatağına davet etmişti ama ben onu geri çevirmiştim. Ondan etkilenmediğim için değil, en iyi arkadaşım Larkin ona aşık olduğu ve onu bu şekilde incitemeyeceğim için. Kaderimdeki eşim olsaydı hayat çok daha kolay olurdu. Ethan akıllı, güçlü ve harika bir liderdi ve sakın varlığı her zaman rahatlatıcı bir merhemdi. Teraziler Ophiuchus sürüsüyle yakın arkadaştı ve alfa dişileri olarak bile Toronto'da onların arasında yaşarken kendimi evimde hissedebilirdim. Ama yıldızlar bunun yerine beni düşmanıma bağlayarak bana eziyet etmeye kararlı görünüyordu.

Ethan'ın rahat gülümsemesine karşılık verdim ve ona küçük bir el salladım ama bu Jordan'ın vücudunu germekten başka bir işe yaramadı. Ethan'la benim aramda bir ileri bir geri bakarken, kaşlarını çatması yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde bir fırtına bulutu gibiydi. Her an içimizden birini bir yıldırımla vurabileceğinden endişeleniyordum.

Yay burcundaki alfa dişi aniden ellerini birbirine vurarak dikkatimi çekti. "Şimdi hepinizin beklediği anın zamanı geldi. Çiftleşme ritüeli."

Kahretsin. Çadırımda kalmalıydım.

Yay burcunun alfa dişi eşinin elini tuttu ve kalabalığa gülümsedi. "Güneş Cadıları artık bağlarımızı kontrol etmediği için bu yıl çiftleşme ritüelini yeni bir şekilde yapacağız. Hiçbir zaman Güneş Cadıları'nın büyüü altında kalmamış olan Ophiuchus sürüsüne, doğamıza uygun yeni bir ritüel yaratmamızda bize rehberlik ettikleri için teşekkür edelim."

Hava beklentiyle doluydu ve sürü üyelerimin üzerine dikilen bakışların ağırlığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Bizler yeni gelenler, yabancılar ve onları özgürleştiren kahramanlardık ama onlardan farklı olarak biz her zaman gerçek eşlerimizi bulabilmiştik. Daha önce bir çiftleşme ritüeline ihtiyacımız olmamıştı ama burada bu kadar çok şekil değiştiren varken bir tane istemeleri mantıklı geliyordu. Zodyak Kurtları hakkında gördüklerime göre, gelenekleri ve törenleri seviyorlardı.

"Çiftleşmemiş olanlar, lütfen kıyafetlerinizi çıkarın, öne çıkın ve yer değiştirin," diye seslendi Yay burcu alfa dişi.

Toplantının her yerinde, Harper ve Dane de yanımda olmak üzere, şekil değiştirenler hevesle kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Onlara birkaç Ophiuchus daha katıldı ve nihayet sürümüzün dışında eş bulabilecekleri için heyecanlı olduklarını biliyordum. Zodyak Kurtları'na katılmak için bu kadar çok mücadele etmemizin nedenlerinden biri de buydu. Çiftleşme havuzumuz çok küçülmüştü ve sınırlarımızın ötesine ulaşmaya başlalmazsak enstet ilişkiye dönüşeceğinden endişeleniyorduk. Daha önce de haydut şekil değiştirenleri kabul etmiş, hatta insanlarla ve cadılarla çiftleşmiştik ama asıl ihtiyacımız olan şey diğer sürülerden eşler bulabilmektir. Bu yüzden ailem yardım için Leo alfasına gitmişti, gerçi bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz. Yıllar sonra Kaden imkansız başarılmış ve Zodyak Kurtlarını bizi kendilerinden biri olarak kabul etmeye zorlamıştı. Bunun nasıl sonuçlanacağını sadece zaman gösterecekti ama bu gece büyük bir adımdı. Bu, bazı Ophiuchus şekil değiştirenlerimizi başka sürülerde kaybedeceğimiz anlamına gelse bile, umarım biraz taze kan da kazanacaktık.

Harper dirseğiyle beni yanımdan dürttü. "Neden soyunmuyorsun?"

"Şu anda ciddi bir şey aramıyorum." Kalabalığın arasından Ethan ve Jordan'ın da kıyafetlerini çıkardığını gördüm; ancak Jordan onlara katılmak için hareket etmediğini görür görmez durdu.

"Seni anlıyorum," dedi Harper, hiç utanmadan ve tereddüt etmeden sütyenini yırtıp saçlarını aşağı indirirken. "Ben de kaçmak istiyordum ama merakım beni ele geçirdi. Ya eşim o kalabalığın içinde beni bekliorsa? Bunu bilmek zorundayım."

Ona tedirgin bir gülümseme verdim. "Umarım aradığınızı bulursunuz."

"Ben de öyle. Özellikle de burası yaklaşık on dakika içinde büyük bir seks partisine dönüşeceği için ve eğer hiç alamayan tek kişi ben olursam çok kızarım." Sırtarak başını eğdi. "Katılmak istemediğine emin misin?"

Hayır. Evet. Hayır. "Eminim."

Omuz silkti ve güzel kahverengi bir kurda dönüştü, kardeşi de onun yanında aynısını yaptı. Birlikte, sürümüzden birkaç kurtla birlikte toplantının merkezine doğru ilerlediler. Kürkleri kısa sürede diğer sürülerden gelen şekil değiştirenlerin arasına karıştı ve merkezde onlara katılanlar çoğaldı. Bu kadar çok şekil değiştirenin Yakınsama'ya gelmesinin nedeni buydu ve bu gece olanların gelecek yıllar boyunca tüm sürülerin kaderini şekillendireceğini biliyordum. Bu kurtlar ilk kez gerçek eşlerini bulabileceklerdi ve havadaki heyecan hissediliyordu.

Ritüele katılmak isteyen herkes bir araya toplandığında, Yay alfaları ellerini yıldızlara kaldırdı ve tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi, ancak bunun gerçek eşlerin ortaya çıkmasını isteyen bir dua olduğunu biliyordum. Eşleşmemiş kurtlar, kalplerini ve ruhlarını çekiştiren görünmez dürtüler ve içgüdüler tarafından yönlendirilerek kendi aralarında hareket etmeye, birbirlerini örmeye ve daire çizmeye başladılar. İlk çift çabucak eşleşti ve kurtlar birbirlerinin üzerine atlayıp toprakta yuvarlanmaya ve birbirlerinin boyunlarına sokulmaya başladığında kalbim daha hızlı çarptı. Diğer kurtlar bir araya geldiğinde onlar da ormana daldılar, çiftleşme bağları göz göze geldikleri anda yerine oturdu. Birlikte çalıştığım öğretmenlerden birinin, muhtemelen çiftleşme bağı tamamen mühürlemek için çadırlara doğru geri dönmeden önce Kova sürüsünden koyu gri bir kurtla eşleştiğini gördüm. Özlem göğsümü patlayacakmış gibi hissedene kadar doldurdu, ancak o kurtların hiçbirinin düşmanlarıyla çiftleşmediğine bahse girerdim.

Ve tüm bunlar olurken Jordan'ı yakınımnda hissediyordum, varlığı tenimin altında sürekli bir uğultuydu. Ona bakmayı reddettim ve bu bana fazla gelmeye başladığında önümdeki kürk ve şehvet denizinden kaçmak için arkamı döndüm. Ne yazık ki neredeyse Ayla ve Kaden'e doğru koşuyordum, vücutları yıldız ışığı altında birbirine dolanmış, tutkulu bir öpücüğü paylaşıyorlardı.

"Stella?" Ayrıldıklarında Kaden sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Bu gece yer değiştirmiyor musun?" Ayla ekledi, sesi endişeliydi.

Keşke daha önce kaçsaydım diye iç geçirdim. Ya da daha iyisi, bütün gece çadırımda kalsaydım. "Hayır, bu sefer olmaz."

"Neden olmasın?" Kaden sordu.

Kollarımı ovuşturdum ve duygularımı sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Şu anda bir eş bulmakla ilgilenmiyorum. Zaten yeterince işim var."

Kaden bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Neden herkes bana bunu sorup duruyordu? Bakışlarım istemsizce Jordan'ın uzaktaki figürüne kaydı, altın rengi saçları yıldızların altında parlıyordu. Kollarını kavuşturmuş, sırtı kaskatı kesilmiş, gözleri uzaktan bile hissedilebilecek bir yoğunlukla bana kilitlenmişti. Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kaçırdım. "Eminim."

Ayla bakışlarımı takip etti ve sonra bir elini Kaden'in koluna koydu. "Ona biraz ara ver. Doğru zamanın geldiğini anlayacaktır."

"Bana uyar," dedi Kaden. "Küçük kız kardeşimin buradaki erkeklerden biri tarafından azdırılması fikri hoşuma gitmiyor zaten."

"Ben bir yetişkinim, biliyorsun," dedim gözlerimi devirerek. "Kimi istersem 'kızdırabilirim'."

"Evet, ama bunu bilmek istemiyorum." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

Kaden eşimin gerçekte kim olduğunu öğrenirse ne olacağını hayal ettim. Ay büyüyle tüm ormanı ateşe mi verirdi? Belki pençelerini Jordan'ın göğsüne geçirirdi? Ya da Kaden'in kafası çizgi filmlerdeki gibi patlar mıydı?

Ayla eşiyle omuz omuza çarpıştı ve bana sıırttı. "Sanırım Kaden'in söylemeye çalıştığı şey, eşini bulup bu kadar çabuk başka bir sürüyle yaşamaya gidersen üzüleceği."

Onun sözleri karşısında göğsümde kabaran duygularla sertçe yutkundum. Ophiuchus sürüsünü başka bir sürü için terk etmeyi hayal bile edemezdim ama Zodyak Kurtları arasındaki geleneğe göre dişiler her zaman eşlerinin sürülerine katılırdı. Bunun tek istisnası Başak sürüsüydü.

Kadınlar. Ophiuchus sürüsünde, üyelerimizden biriyle çiftleşen herkesi yanımıza aldığımız için bu tür eski moda, ataerkil saçmalıklar hakkında endişelenmemize hiç gerek kalmamıştı. Artık Zodiac Wolves'un bir parçası olduğumuza göre, dişilerimizin sürümüzden ayrılacağını ve yeni dişilerin saflarımıza katılacağını kabul etmiştik, böylece soyumuzu güçlü tutmamızı sağlıyordu. Ya da en azından diğerleri bunu kabul etmişti. Ben kendi adıma bunu düşünmeyi bile reddettim.

"Ophiuchus sürüsü benim evim ve oradan ayrılmaya hiç niyetim yok," dedim.

Kaden başını salladı, ama hâlâ endişeli görünüyordu. "Bundan sonsuza kadar kaçamazsın, Stella. Kaderin bizi yakalamak için bir yolu var."

Neden herkes birdenbire benim bir eş bulmamla bu kadar ilgilenmeye başlamıştı? "Bunu biliyorum."

Kaden, Ayla'yla birlikte çadırlarına çekilmeden önce omzumu okşadı ve beni bir kez daha şekil değiştirenlerin kalabalığında yalnız bıraktı. Çiftleşmemiş kurtlara son bir kez bakmak için geri döndüm, daha fazla çift gölgelerde kaybolurken sayıları azalıyordu ve bu sefer Jordan'ı aralarında göremedim. Biriyle mi gitmişti? Benim için fark etmezdi. Hem de hiç.

Çadırıma doğru geri dönerken toprağı tekmeledim. Yalnızdım. Tam istediğim gibi.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yolum iri yarı, çırılçıplak bir erkek tarafından kesildiğinde çadırıma yarı yoldaydım. İlk başta tek gördüğüm dalgalanan kaslara sahip geniş, bronzlaşmış bir göğüs ve kolundaki Oğlak burcu iziydi, sonra gözlerim keskin açılara ve çok çapkın bir sırtışıya sahip yakışıklı bir yüze gitti.

"Selam güzelim," dedi erkek, gezinen gözlerinde niyeti çok açıktı. "Bu gece eşini bulamadın mı? Ben de bulamadım. Ama yine de biraz eğlenebiliriz." Bir adım daha yaklaştı. "Çadırım hemen şurada. Bana katılmak ister misin?"

"Teşekkürler, ama-" Cevap vermeye başladım ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz öfkeli bir hırıltı havayı yırttı.

Jordan bir anda ortaya çıktı, kocaman eli diğer erkeğin boğazını sarmak için uzandı. Kolundaki kaslar şişti ve Oğlak burcunu boynundan havaya kaldırırken siyah gömleği can havliyle tutundu. "Stella *benim*," diye hırladı, sesi zar zor insani çıkıyordu.

Benim. Jordan'ın sözleri içimde sekerek bir düzine farklı, çelişkili duygu ve düşüncenin çarpışmasına neden oldu ve ağzım açık bir şekilde ona bakabildim.

Oğlak boyun eğerek ellerini kaldırdı, gözleri korkudan irileşmişti. "Üzgünüm, alfa! Bilmiyordum!"

Jordan onu duymuyor gibiydi. Parmakları diğer erkeğin boğazını koparmakla tehdit eden pençelere dönüştü. Bu açıdan yüzünü göremiyordum ama gözlerinin sahiplenici bir öfkeyle parladığından şüpheleniyordum.

"Jordan!" Kolunu tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım ama o çok güçlüydü. Tırnaklarımı derisine batırdım ve daha sert çektim. "Bırak onu!"

Jordan'ın omuzları dokunuşumla sertleşti. Diğer erkeği yere fırlattı ve Oğlak, bana doğru tek bir bakış bile atmadan sinmiş bir köpek yavrusu gibi koşarak uzaklaştı. Beni az önce yüksek sesle kendisinin olduğunu iddia eden adamla yalnız bıraktı. Neyse ki etrafta onu duyacak başka kimse yoktu ya da olsalar bile umursamayacak kadar yeni eşleriyle meşguldüler.

Jordan bana döndüğünde kolunu bıraktım ama sıcaklığı hâlâ avucumun içinde dans ediyordu. "Senin mi?" Tükürdüm, öfkem alevlenerek canlandı. "Ben kimsenin malı değilim, hele senin hiç!"

Jordan öfkelenildi. "Seni malım olarak istemiyorum. Seni alfa dişim olarak istiyorum."

Sözleri karşısında kalbim duracak gibi oldu ama sonra *Leo*'nun alfa dişisi olma düşüncesi beni kendime getirdi. Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve uzanıp ona dokunma isteğimle savaştım. "Son kez söylüyorum, biz eş değiliz ve ben asla ama asla senin alfa dişin olmayacağım."

"Hayır mı?" Başını eğdi. "O zaman önümde kay ve aramızda bir şey olmadığını kanıtla."

Meydan okurcasına ona baktım. "Sana ya da bir başkasına hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

Hayal kırıklığı yüzünü buruşturdu. "Hayır, herkesin hâlâ eşini bulamadığını düşünmesini tercih ediyorsun. O Oğlak'la mı gitmek istiyordun? Hepsi bu mu?"

"Hayır, ama ben hallediyordum. Ve sakın benim adıma başka kurtları tehdit etmeye kalkma!"

Kolumu tutarken gözlerinde ateş parlıyordu. "Azgın bir keçinin benim olan her şeye el sürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bir elimi göğsüne bastırdım. "Ben. Değilim. Senin değilim!"

Dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi. "Henüz değil, ama olacaksın." Gözlerim kısıldı. "Asla."

Sert eli beni ona doğru sürükledi ve aptal bedenim itaat etti. "Ne yapacaksın, her yakınımda olduğumda yer değiştirmekten kaçınacak mısın? Bir noktada, bu olacak. Eşlik bağı yerine oturacak ve sen benim olacaksın. Kaçınılmaz olanı neden erteleyelim?" Diğer kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti, sert göğsü göğüslerime baskı yapıyordu. Başını eğerken sesi alçaldı. "Sadece benim seni istediğim kadar sen de beni istediğini kabul et."

Onu uzaklaştırmak için iki elimi de göğsüne koydum, ama bunun yerine, sanki tamamen kontrolüm altında değilmiş gibi orada oyalandılar. Vücudunu bedenimde hissettiğimde içimdeki arzu alevlendi. "Seni istemiyorum."

"Yalancı."

Ağzı benimkine çarptı ve şenlik ateşini tutuşturan bir kıvılcım gibi sıcaklık içime yayıldı. Dudaklarımız ve dillerimiz öfkeli, samimi bir dansla birleşirken tüm mantıklı düşünceler benden kaçtı. O beni hiç bırakmayacakmış gibi kendine çekti, parmakları tenime saplanırken ben de vahşi bir hayvan gibi gömleğini pençeledim. Bu öpücük ilkel ve her şeyi tüketen bir öpücüktü, içimdeki kurdu uyandırıyor ve eşinden daha fazlasını istemek için uluyordu.

Birbirimizi yiyip bitirdik, aylarca süren kavgalar, flörtler ve göz sikişleri sonunda doruğa ulaştı. Jordan'ın elleri kıcıma doğru kaydı ve beni yukarı kaldırdı, ağzı benimkini hiç bırakmadı. Bacaklarım kendiliğinden onun etrafına dolanırken, parmaklarım boğazına dolandı, onu boğdu ve aynı anda sahiplendi. Birini ondan nefret ettiğim kadar nasıl isteyebilirdim?

Sonra yürümeye başladı ve hareketin sarsıntısı beni kendime getirdi. Başımı kaldırdım ve etrafıma baktım, nerede olduğumuzu ve daha da önemlisi *kim* olduğumuzu hatırladım.

"Ne yapıyorsun?" Elinde kıvranarak sordum.

"Seni çadırıma geri götürüyorum," dedi güçlü kolları beni tarlada taşıırken.

Panik ve arzu içimde savaşıyordu. "Beni yere bırak! Çadırına gitmiyorum!"

Kaşlarını kaldırarak beni yere bıraktı ama gitmeme izin vermedi. "Hayır mı? Tek koklayabildiğim benim için ne kadar ıslak olduğun. Bu beni deli ediyor." Kokumu içine çekerken burnunu saçlarıma sürttü. "En azından yüzümü bacaklarının arasına gömmeme izin ver de tadına bakabileyim."

Sözleri ve içimde yarattıkları sıcaklık dalgası karşısında nefesim kesildi. Tam olarak bunu ve hatta daha fazlasını yapmasını bu kadar çok istememden nefret ediyordum, özellikle de o öpücükten sonra. Ama her nasılsa zihinsel berraklığımı toplayıp onun elinden kurtuldum ve geri çekildim. "Böyle bir şey olmayacak."

Gözleri şehvet ve öfkeyle parladı. "Gerçekten mi? Çünkü bir saniye önce beni burada, açık alanda becermeye hazırdın."

"Bu bir hataydı." Elimin tersiyle dudaklarımı sildim, onun sarhoş edici tadından kurtulmaya çalışıyordum. "Benden uzak dur, Jordan."

Topuğumun üzerinde dönüp onu alaycı yıldızların altında bırakarak hızla uzaklaşırken alçak bir hırıltı çıkardı. Arkamdan gelen adım sesleri beni o kadar kolay bırakmayacağını gösteriyordu. Çadırların etrafından dolandım ve kaçmaya çalışırken dikkatim o kadar dağılmıştı ki doğruca başka birine çarptım.

Sert eller beni yakaladı ve Ethan'ın yakışıklı yüzünü görmek için başımı kaldırdım. "İyi misin Stella?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Kendimi dengeledim ve bir adım geri attım. "Evet, iyiyim. Bunun için üzgünüm."

Bana meraklı bir bakış attı. "Biriyle tanışmak için acelen mi var? Belki de eşinle?"

"Hayır, ben..." Arkama baktım, Jordan kollarını kavuşturmuş bizi izliyordu, sahiplenici düşmanlığı dalga dalga yayılıyordu. Çenemi kaldırdım ve Ethan'a döndüm. "Benim bir eşim yok."

"Ben de bu gece bir tane bulamadım. Belki bir dahaki sefere." Ethan'ın gözleri ben ve Jordan arasında gidip geldi. "İyi olduğuna emin misin? Seninle çadırına kadar yürümemi ister misin?"

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu. Yine de teşekkürler."

Ethan bana daha fazla soru sormadan ya da Jordan kıskançlık krizine girip Terazi alfasına saldırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce sıvıştım. Görünmez oldum ve zihnimdeki kaostan kaçmaya çalışarak kampın içinde koşturdum ama güvenli hiçbir yer yoktu. Cinsel bir çılgınlık Convergence'ı ele geçirmişti ve herkes onun büyüü altındaydı. Çadırlar sallanıp titrerken, çıplak bedenler şenlik ateşlerinin gölgesinde yerde kıvranıyordu. Seks kokusu her yerdeydi. Ve sesler... Seslerden bahsetmeme bile gerek yok.

Hızla çadırıma ve onun sunduğu dayanıksız sığınağa çekildim ama yine de rahatlamadığımı hissettim. Umursamaz bir yanımda Jordan'ın beni bulacağını umdu ve bulmadığında şaşırdı, ancak bunun sadece geçici bir erteleme olduğunu biliyordum. Bu sefer gitmeme izin veriyordu ama yakında beni tekrar bulacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Kendimi uyumak için hazırladım ama çok geçmeden bu gece ne benim ne de bir başkasının dinlenemeyeceği anlaşıldı. Başımın üzerinde bir yastık varken bile, diğer şekil değiştirenlerin çiftleşme sesleri hayvani bir ihtiyaç korusu gibi çayırdan yankılanıyordu. Sanki her inilti ve hırıltı düşüncelerimi pençeliyor, varlığımın liflerini kazıyordu. Sahip olabileceklerimle alay ediyorlardı.

Jordan'ın öpücüğünün anısı zihnimde tekrar tekrar yankılanırken yastığıma doğru çılgınlık attım. Dışarı koşmamak için tüm gücümü harcadım ve

başladığımız şeye devam etmek için onun çadırını bulduk. Aramızdaki çekim yadsınamazdı, yolumuza çıkan engellere rağmen bizi bir araya getirmeye kararlı görünen bir doğa gücü. Ama geçmişimdeki her şey kaçmam için çılgılık atarken kendime nasıl izin verebilirdim?

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SABAH GÜNEŞİ çadırımın dikişlerini delip geçti ve ağır göz kapaklarımı çırpınarak açılmaya zorladı. Bir gece öncesine ait anılar zihnimde parladı - Ürdün'ün ağzı benimkini yutuyordu, elleri tenimdeydi, bacaklarım onun kalçalarına sarılmıştı. Beni öpüş şeklini ve paylaştığımız inkar edilemez tutkuyu hatırladıkça kalbim hızla çarpıyordu.

Başımı sallayarak doğruldum. Öpücüğün hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Yalnızdım ve o da yanımdaydı. Tamam, büyük ihtimalle benim eşimdi ama bu kabul etmem gerektiği anlamına mı geliyordu? Asla. Kaderimi yıldızlar seçmezdi, ben seçerdim.

Kamptan gelen kıpırdanma sesleri beni karşıladı ve kendimi toparlayıp dışarı çıktım. Çeşitli sürülerden gelen Şekil Değiştirenler toparlanıyor ve vedalaşıyorlardı, artık Yakınsama sona erdiğine göre kendi bölgelerine dönmeye hazırdılar. Birkaç ateşten keskin kahve ve domuz pastırması kokuları yayılıyordu ve kurt yavruları uzun yolculuklarından önce biraz oynamaya hevesli bir şekilde orman kenarında yuvarlanıyordu. Çayırın birkaç noktası fark edilir derecede boştu, çadırlar çoktan kaldırılmıştı. Parti sona ermişti ve eve dönme vakti gelmişti, en azından kış gündönümündeki bir sonraki Yakınsama'ya kadar.

Jordan'ın çadırını ya da Leo'lardan herhangi bir iz aradım ama gitmişlerdi. Yakın zamanda onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacağımı bilmek içimi rahatlattı. Bugün Ophiuchus sürüsüyle eve dönecek ve Jordan'ı ve bizi bir araya getirmeye çalışan sinir bozucu eş bağını tamamen unutacaktım. Ayrıca veda etmeden gittiğine göre bunu fark etmiş olmalıydı.

aramızdaki şey asla işe yaramazdı. Onun Aslan burcu olmaktan heyecan duyacak iyi bir eşe ihtiyacı vardı ve benim de... Tam olarak emin değildim. Sadece o olmadığını biliyordum.

Temizlenip giyinmek için birkaç dakika ayırdıktan sonra kahvaltı için diğer Ophiuchus'lara katıldım. Bir kâğıt tabağa pastırma, yumurta ve bisküvi doldurduktan sonra kendime kahve koydum ve masada Harper ile Dane'in yanında bir yer buldum. Diğer şekil değiştirenlerden birinin söylediği bir şeye gülmeye başlamışlardı bile ve ben otururken herkes bana yer açtı. Sürümün arasında olmanın verdiği aşinalık ve rahatlık beni hemen evimde hissettirdi. Leo'nun alfa dişisi olursam nelerden vazgeçeceğimi hatırlatan güzel bir anıydı.

"Dün gece nasıl geçti?" Harper ve Dane'e sordum. "Arkadaşlarınızı buldunuz mu?"

"Hayır, ama biraz eğlendik," dedi Harper, imalı bir şekilde sırtarak. "Sen de bize katılmalıydın."

"Belki bir dahaki sefere," dedim ve gecem hakkında başka bir şey söylememek için ağzıma biraz yumurta tıktırdım.

"Marla eşini buldu," dedi Carly. Yanındaki sarışın kadını dürttü, o da biraz kızardı. Benim gibi ikisi de Coronis'te öğretmendi.

"Bir Kova!" Marla gözlerini kocaman açıp hayallere daldı. "Her şey çok hızlı oldu. Birbirimizi gördük ve ben anladım."

"Sonra da ormana kaçıp saatlerce seviştiniz," dedi Harper göz kırparak ve herkes güldü.

Marla kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

"Ama şimdi bizi terk ediyorsun," dedi Carly suratını asarak. "Bu yıl dersinize kim girecek?"

"Bilmiyorum." Marla iç çekti. "Herkesi çok özleyeceğim."

"Tebrikler," dedim, onun artık sürümümüzün bir parçası olmayacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Üçümüz yıllarca genç yavrulara eğitim vermiştik ve onsuz hiçbir şey aynı olmayacaktı. "Aquarius'a katılma konusunda ne düşünüyorsun?"

"Ophiuchus'tan ayrıldığım için üzgünüm elbette. Burası her zaman benim sürüm olacak." Bir nefes aldı ve birkaç Kova çadırının bulunduğu yere baktı. "Ama bu da doğru hissettiriyor. Yeni bir şeye hazırdım ve eşim mükemmel. İsteyebileceğim her şey onda var ve benim de bir

Kova burcuna uyum sağlayacağımı hissediyorum. Ama merak etmeyin, elimden geldiğince ziyarete geleceğim."

Nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ederek yüzünü inceledim. Birkaç saat önce tanıştığı bir adam için evini, sürüsünü ve bildiği her şeyi terk ediyordu. Gerçi Marla her zaman çiftleşmek istemişti. Belki de bağının yeniliğine kapılmış ve korkularını görmezden gelmeye istekliydi. Her iki durumda da onu özleyecektim.

"Max de bir eş buldu," dedi Carly, Coronis halkı için marangozluk yapan sürümüzdeki başka bir erkekten bahsederek. Öne doğru eğildi, sesi alçaldı. "Taurus sürüsünden bir erkek."

Dane'le bakışırken Harper'ın gözleri büyüdü. "Torosların bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum."

Herkes bunu düşünürken masa sessizleşti. Diğer Zodyak sürülerinde daha önce hiç LGBTQ eş çifti olmamıştı çünkü Güneş Cadıları buna izin vermiyordu ama Ophiuchus sürüsünde biz onlara her zaman açık olmuştuk, en azından ben kendimi bildim bileli. Betamız Clayton, bir zamanlar Sagittarius sürüsünde olan bir erkekle çiftleşmişti. Güneş Cadısı büyülerini bile ikisini birbirinden ayıramamıştı, tıpkı Kaden ve Ayla'nın birbirlerine çekildikleri gibi. Ve Jordan hala sihirli bir şekilde başka birine bağlıyken bile onun benim eşim olduğundan nasıl şüphelendiğimi.

"Hangi sürünün içinde olacaklar?" Ben sordum.

"Henüz kimse bilmiyor," dedi Carly. "Alfalar bunu tartışacaklar."

Bu Max'i de kaybedebileceğimiz anlamına mı geliyordu? Çok yakın değildik ama iyi bir adamdı ve daha önce okulumuzdaki işleri düzeltmişti. Taurus sürüsü için bizden ayrılırsa varlığı özlenirdi, ancak henüz böyle bir şeyin örneği yoktu. Onun yerine yeni eşinin bizim sürümüze katılması mümkündü.

"Alfalardan herhangi biri çiftleşti mi?" Harper sordu.

"Hayır." Carly dramatik bir iç geçirdi ve siyah saçlarını savurdu. "Ben de Ethan'ın gelmesini umuyordum."

Kim adlı bir başka şekil değiştiren gülerek, "Herkes onu umuyordu," dedi.

"Ben değil," dedi Harper. "Gerçi onun Stella ile birlikte olacağını düşünmüştüm."

Dane başını salladı ve bana bilmiş bir bakış attı. Jordan'ın dün gece beni öptüğünü görmüş olabilir miydi? İlk defa hiç konuşmadığına sevinmişim.

Masadaki tüm gözler bana çevrilince boğazımı temizledim ve kendimden emin bir gülümseme takındım. "Asla olmaz. Sürümü yakın zamanda terk etmeyeceğim."

Herkes dün gece eşleşen diğer şekil değiştirenler hakkında sohbet ederken, ben kalktım ve yemeğimin geri kalanını attım, iştahım kaçmıştı. Eşlerini bulan diğerleri için mutluydum ama sürümü, evimi ya da ailemi terk etmek istemiyordum. Ama Jordan'la aramızdaki eş bağının harekete geçmesine izin verirsem bu benim kaderim olacaktı.

Öte yandan, biraz kıskançlık hissetmekten de kendimi alamadım. Marla, Aquarius sürüsünün olması gereken yer olduğu konusunda kendinden çok emin görünüyordu. Bu tür bir kesinliği özlüyordum ve Jordan'la çiftleşirsem ben de bunu hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum. Hayır, Aslan sürüsüne evim diyebileceğimi hayal bile edemezdim.

Ama kendime karşı dürüst olursam, bir parçam alfanın küçük kız kardeşi olmaktan daha fazlasını diliyordu. Kaden Ayla'yla çiftleşmeden önce sık sık sürümüzün gayri resmi alfa dişisi gibi davranmış, bir alfanın yerine getirmesi gereken liderlik rollerinin çoğunu üstlenmiştim. Artık Ophiuchus sürüsü Ayla'ya sahip olduğu için bana bir anaokulu öğretmeninden fazlası olarak ihtiyaç duymuyorlardı. Jordan benim onun alfa dişisi olmamı istediğini söylediğinde, içten içe ben de istemiştim. Sadece Aslanlarla değil.

Sökmeye başlamak için çadırıma döndüm ama Ayla'yı Kaden'le paylaştığı çadırın dışında gördüm. Kızıl saçları parıldarken çantalarının üzerine eğilmiş, öfkeyle içlerinde bir şey arıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

"Oh, Stella, merhaba." Doğruldu ve uzun bir nefes verdi. "Kameramı hiçbir yerde bulamıyorum ve bir an önce gitmemiz gerekiyor, ayrıca bir dakika içinde Taurus alfa ile bir toplantım var..."

"Max ve eşi hakkında konuşmak için mi?"

"Duydun mu?" Başını salladı. "Dün gece diğer sürüler arasında dört gey ya da lezbiyen eş çifti daha vardı. Kimse hangi sürüye katılmaları gerektiğinden emin değil. Açıkçası Max ve eşi isterlerse Ophiuchus sürüsünde kalabilirler ama ya diğerleri? O sürüler daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Bu iyi bir şey çünkü insanların sevdikleri kişilerle birlikte olabileceği anlamına geliyor ama aynı zamanda büyük bir değişiklik. Zaten karşı karşıya olduğumuz diğer tüm büyük değişikliklerin üzerine."

O kadar yıpranmış görünüyordu ki kendi endişelerimi hemen bir kenara ittim. Ayla artık alfa dişimizdi ve diğer sürülerin de lideri olmuştu, bu yüzden bu iş çözülene kadar rahat etmeyeceğini biliyordum. Artı,

Bu, tüm bu değişiklikler için neden bu kadar çok mücadele ettiğimizi hatırlatan iyi bir şeydi. Aşk aşktı ve biz Ophiuchuslar, işleri zorlaştırsa bile her zaman birinin gerçek eşiyle birlikte olması için savaşırdık.

Peki ya gerçek eşin? diye fısıldadı beynimin sinir bozucu bir parçası. Zihinsel olarak onu unutmaması için tekmeledim ve Ayla'ya gülümsedim. "Neden her çiftin kendi seçimini yapmasına izin vermiyorsun?"

"Bu iyi bir fikir, ancak diğer sürülerin bunu kabul edeceğinden emin değilim.
o."

Omuz silktim. "Ben her zaman dişilerin, erkeklerle birlikte erkeklerin sürüleri. Peki ya erkekler sürü değiştirmek isterse? Bana kalsa, herkes ait olduğu yeri seçebilmeli."

Ayla bana göz kırptı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Ona sıırttım. "Git diğer alfalarla konuş ve ne yapabileceğine bak. Bu arada ben de sizin için kameranızı bulayım."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim." Bir elini karnına bastırdı, küçük yeğenimin içinde büyüdüğü yere. "En başta nasıl kaybettiğimi bilmiyorum. Bu hamile beyninin şakası yok."

"Şu anda aklınızda çok şey var. En son ne zaman çekmiştiniz?" "Bir bakalım, erken kalktım ve güneşin doğuşunun birkaç fotoğrafını çektim. Kampa, sonra da Jordan'la birlikte bu eski ağacı görmeye gittim-oh! Acaba onu ormanda mı bıraktım?" Dudağını ısırды ve yakındaki ağaçlara baktı.

Düşünmemeye çalıştığım adamdan bahsedilince irkildim. "Jordan alabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum. Birlikte geri döndük ve sonra Leolar toparlanıp gitti. Arizona'ya dönmek için uzun bir yol var ve Jordan erken başlamak istedi."

Tekrar rahatladım. "Senin için kameranı bulacağım. Sadece ağaca nasıl ulaşacağımı söyle."

"Emin misin?" diye sordu, tam Kaden çadırın içinden ona **s e s l e n i r k e n** . Sesi de stresli geliyordu.

"Evet, uğraşacak yeterince şeyin var. Hemen döneceğim."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Teşekkürler, Stella."

Ayla bana ağacı nasıl bulacağıma dair bazı genel talimatlar verdi ve ben de kıyafetlerimi çıkarmak için çadırıma girdim. Yumuşak, pratik bir değişimle bedenim kurduma dönüştü, tüm kokular ve sesler yoğunlaştıkça duyularım anında keskinleşti. Kollarımı ve bacaklarımı uzattım.

Kurt formuna geri dönmenin verdiği özgürlük hissiyle, kalan çadırların arasından geçip ormana doğru süzıldüm.

Çalılıklar arasında koşarken, rüzgâr siyah kürkümü okşuyor, çam iğneleri patilerimi yumuşatıyor ve kuşlar tepemde neşeyle cıvıldıyordu. Güneş gölgelikten süzülerek yolum boyunca benekli gölgeler bırakıyordu. Nemli toprak ve taze yeşillik kokusu burun deliklerimi doldururken kampın sesleri kayboldu ve yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı.

Ayla'nın yönlendirmeleri iyiydi ve kadim ağacı bulmam çok uzun sürmedi. Uzun ve gururlu duruyordu, dalları boğumlu eller gibi gökyüzüne uzanıyordu. Güzelliği ve yaydığı zamansızlık hissi karşısında hayrete düşmekten kendimi alamadım. Yaklaşırken kürküm sert kabuğa sürtündü ve sayısız yıl boyunca oluşmuş oluklara ve çıkıntılara hayran kaldım.

Ayla'nın fotoğraf makinesini ağacın dibindeki çantasında buldum ve insan formuna dönerek onu alıp boynuma taktım. Kadim ağaca yaslanarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ormanın sessiz dinginliği rahatlatıcı bir kucaklama gibi etrafımı sarmış, Yakınsama'nın kaosundan ve içimdeki kargaşadan çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama sağlamıştı.

Sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyordum ama birkaç değerli an için her şeyi unutmaya ve sadece bu güzel, huzurlu yerde var olmaya çalıştım. İlk başta işe yaradı ama sonra düşüncelerim Jordan'a geri döndü, geleceğin ikimiz için neler getireceğini ve aramızdaki bağın çekiminden kurtulup kurtulamayacağımı merak ettim. Bununla savaşmanın bir anlamı var mıydı?

Hışırdayan yaprakların ve kırılan dalların sesi dikkatimi çekti ve çıplak sırtımı ağaca dayayıp etrafıma bakındım. Ormanda bir noktada başlayan huzursuzluk yayılıyor ve aynı zamanda yaklaşıyordu. Burnumu kaldırdım ve kurtların kokusunu aldım, ancak hiçbirini hemen tanıyamadım.

Kırmızımsı kürkleri ve parıldayan gözleriyle çalılardan arasından çıkıp dört bir yanıma sardılar. Kurtlardan bazıları boğazlarını yırtarcasına hırlarken, diğerleri dişlerini gösterdi ve tüyleri diken diken oldu. Her biri bana her an saldırmaya hazır görünüyordu. Aslan olduklarını anlamak için sürü işaretlerini görmeme bile gerek yoktu.

En kötü kâbuslarımdan birini yaşarken içimi panik kapladı. Leo'ların köyüme saldırdığı, kızıl kurtlarının sokaklarımızda koşturduğu, Güneş Cadıları'nın her şeyi yaktığı anılar gözümün önünden geçti.

olabilirdi. Ben çocukları güvenli bir yere götürmüştüm, Kaden ise o gün alfalarını - Jordan'ın babasını - öldürmüştü. Bu Leolar intikam için mi buradaydı? Eğer öyleyse, kiminle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Ben alfaların kıızıydım, damarlarımda kadim Ay Cadısı kanı vardı ve bu Leo'larla her şeyimle savaşacaktım.

Ayla'nın kamerasını yere bıraktım ve kurdumu tekrar serbest bıraktım, hemen savunma pozisyonuna geçtim. En az bir düzine kurt vardı ve hangisinin ilk hamleyi yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Her şeye hazırlıklı olmalıydım.

Ben onlara dişlerimi gösterdikçe Leolar daha da yaklaştı, etrafımda daireler çizerek kaçabileceğim bir yer olmadığından emin oldular. Bazıları bana saldırdı ama hiçbiri bana dokunacak kadar yaklaşmadı. Korku damarlarımda dolaşıyordu ama yine de sinmeyi reddettim. Leolar onları soğukkanlılıkla öldürmeden önce ailem de böyle mi hissediyordu?

Sonra tanıdık bir koku geldi, dün gecedен beri düşünmeden edemediğim koku. Önümdeki kurtlar, ormandan kocaman kırmızı-altın bir kurt yaklaşırken ayrıldı. Güneş ışığı sanki ona çekilmiş gibi kürkünde dans ediyordu ve mavi gözleri içindeki ateşle parlıyordu. Avını bulmuş ve kaçmasına asla izin vermeyecek bir kurdun kararlılığıyla bana doğru geliyordu.

İçimde yeni bir tür panik yükseldi. Geri çekilmeye başladım ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Bana yaklaşan alfadan başka bir yere bakmaya çalışırken içimden yumuşak bir inilti çıktı ama bu imkânsızdı.

Gözlerimiz buluştu ve eş bağımız harekete geçti.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

DÜNYA YAVAŞ L A D I. Jordan'ın gözlerine bakarken içimdeki bir şey yerine oturdu, her zaman orada olduğunu bildiğim ama daha önce hiç dokunamadığım bir şey. O benim kayıp parçamdı, farkına bile varmadan aradığım şeydi. Aramızdaki bağ sayesinde onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum çünkü artık iki değil tek bir varlıktık.

Ormanın geri kalanı kayboldu ve o anda bildiğim tek şey eşimdi. İkimiz de aceleyle birbirimize doğru ilerledik, bir kürk ve pençe karmaşası içinde çarpıştık. Etrafımıza saçılan çalılardan, yaprakların ve toprağın arasında kıvrılıp yuvarlandık. Bedenlerimiz bir baskınlık ve boyun eğme dansında birbirine dolandı ama o çok güçlüydü ve beni kolayca altına kısırdı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Jordan yüzünü yüzüme sürttü ve ben de ona sokulma isteğime karşı koyamadım, şimdi bizi birbirimize bağlayan bağın tadını çıkarıyordum. Onun kokusu sarhoş ediciydi, duyularımı dolduruyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. İkimiz de aynı anda insan formuna geri döndük, bedenlerimiz birbirine tamamen uyum sağladı. Çıplak uzuvlarımız birbirine sarılırken boynumun kenarını öptü. Sert aleti bana baskı yapıyordu ve ben onun içimde olmasından başka bir şey istemiyordum, böylece aramızdaki bağ gerçekten tamamlanmış olacaktı.

Jordan başını kaldırdı ve bir emir verdi. "Bizi yalnız bırakın."

Etrafımızın sürüsünün bir düzine üyesi tarafından sarıldığını, hepsinin de bu anı ve yapmak üzere olduğumuz şeyi izlediğini hatırladığımda gerçeklik tekrar yüzüme çarptı. Birkaç saniye önce beni çembere almışlardı.

saldırmak üzereydiler ve şimdi alfalarının emriyle ormanda kayboluyorlardı.

Isı yüzümde alevlendi ve beraberinde yoğun, yakıcı bir öfke geldi. Hırladım ve Jordan'ı üzerimden ittim. Ayağa fırlayıp aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarken gözlerinde acı ve şaşkınlık parladı.

"Ne yaptın sen?" Sesim titreyerek sordum.

Acı yok oldu ve yerini o tanıdık çelik bakışlı kararlılığa bıraktı. "Yapmak zorunda olduğum şey."

"Sürünü bana saldırtarak mı?" O dehşet bana geri döndüğünde zar zor nefes alabiliyordum. Pusuya düşürüldüğümü ve hayatım için tüm o kurtlarla savaşmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Bu, Leo'larla ilgili pek çok korkunç anıyı geri getirmiş, onlara karşı duyduğum korku ve nefreti yeniden uyandırmıştı.

"Hiçbir zaman tehlikede değildin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermezdim."

"Hayır, sen sadece beni tehlikede olduğuma inandırdın, böylece beni kandırarak yer değiştirmemi sağladın!" Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "İstemediğimi bildiğin halde eş bağıni aktive etmeye zorladın!"

Jordan yavaşça ayağa kalktı ve kendini fırçaladı, gözlerimi sergilenen tüm o bronz, görkemli tene çekti. Nefret içimdeki arzuyla savaştı, aramızdaki eş bağı uğulduyordu. Bir yanım kollarına atlamak isterken, diğer yanım yüzünü tırmalamak istiyordu.

"Dün gece beni öptün," dedi. "Aramızdaki bağı hissettin, tıpkı benim hissettiğim gibi. Ama tek kelime etmeden gidecek ve aramızda hiçbir şey yokmuş gibi sürüne geri dönecektin. Bunun olmasına izin veremezdim. Sen benim eşimsin, Stella. Artık bunu inkâr edemem."

"Bütün bunları sen ayarladın, değil mi?" Ayla'nın kamerasını tekrar elime aldığımda ihanet damarlarımda dolaşıyordu. Bu sabah Ayla'yla birlikte buraya gelmişti. Kamerayı buraya yerleştirmiş olmalı, onu bulmam için gönderileceğimi umuyordu.

"Olası bir durum yarattım ve bundan faydalandım," dedi suçluluk duygusundan eser kalmadan.

"Peki ya gelmeseydim? Beni değiştirmenin başka bir yolunu mu bulacaktın?"

"Evet." Bakışları sabit ve özür dilemezdi. "Sensiz gitmeyecektim."

"Bunu istemediğimi biliyordun ama yine de beni buna zorladın." Ne yaptığına inanamıyordum, beni nasıl böyle bir duruma soktuğuna

Kaçınmak için çok uğraştım. İçimdeki tüm nefreti, öfkeyi ve ihaneti bu bağın içine akıttım ki o da benim kadar güçlü hissetsin. "Sen aşağılıksın."

"Haklısın." Kollarını kavuşturdu, duruşundan kibir yayılıyordu. "Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim. Benim bir cani olduğumu hep biliyordunuz."

"Tebrikler," diye tükürdüm. "Planın işe yaradı. Artık eşiz. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senin için sürümü terk etmeyeceğim. Asla senin alfa dışın olmayacağım. Ve bir Aslan olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapattı. Bağ sayesinde şaşkınlıktan pişmanlığa ve çaresizliğe kadar bir düzine duygu hissettim ama artık bitmiştim. Çoktan bitmiştim.

Tam onun alanına girdim, gözlerim onunkilere kilitlendi. "Jordan, seni eşim olarak reddediyorum."

Gözleri büyüdü ve sanki karnına fiziksel bir yumruk atmışım gibi geriye doğru sendeledi. Sözlerimle aramızdaki bağ koptu, oluştuğu kadar hızlı bir şekilde yok oldu. Ruhum bu kayıptan dolayı acı çekti ve içimden bir şey tekrar yalnız kalmaktan dolayı sızlandı ama sözlerimi geri almayı reddettim.

Jordan doğruldu ve bana baktı. Kızgın olacağını düşünmüştüm ama onun yerine gözleri nefesimi hızlandıran bir pişmanlıkla parlıyordu. "Sanırım yaptığım onca şeyden sonra bunu hak ediyorum."

Sadece bugünü kastetmediğine dair bir his vardı içimde. Gözlerim yaşardı ama düşmelerine izin vermedim. Göğsümdeki ağrı neredeyse dayanılmazdı. Her parçam ona gitmek, onu kollarıma almak ve ona ihtiyacım olduğunu söylemek için can atıyordu ama bunu yapamazdım. Seçimlerimi, seçeneklerimi, özgürlüğümü elimden almaya çalışmıştı. Ona asla düşmanımdan başka bir şey olarak bakamazdım.

"Evet, biliyorsun." Titrek bir nefes aldım. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

"Belki değil, ama ikimiz de bunun sonumuz olmadığını biliyoruz." Bir adım daha yaklaştı, sesi alçaktı. "Beni reddetmiş olabilirsin, ama aramızdaki bağı inkâr edemezsin, Stella. Ve derinlerde bir yerde, bunu istemiyorsun."

Öfke ve acı görüşümü bulanıklaştırdı ve artık onun yakınında olmaya dayanamıyordum. Başka bir şey söylemeden tekrar kurda dönüştüm, Ayla'nın kamera çantasını dişlerimin arasına aldım ve onu ormanda tek başına bırakarak hızla uzaklaştım. Bu sefer beni kovalamadı.

Koşarken, aramızdaki çekimden kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyordum. Eşlik bağı kopmuş olsa bile, ona duyduğum özlem sürekli bir sızı, her şey farklı olsaydı neler olabileceğini hatırlatan acı tatlı bir hatıraydı. Belki bana daha fazla zaman tanısaydı, kabul etmeye hazır olduğumda eş bağına isteyerek girebilirdim.

Şimdi asla bilemeyeceğiz.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OPHIUCHUS birkaç saat sonra toparlanıp gitti ve ben Jordan'ın kokusunu bir kez daha almadan Coronis'e dönmeyi başardım. Ayla dönüş yolunda bir terslik olduğunu sezmiş gibiydi ama aklında o kadar çok şey vardı ki sorgulamadan gitmeme izin verdi. Max sürümüze dönmeye karar vermiş ve Elliott adında bir Boğa olan yeni eşini de getirmişti. Diğer gey ve lezbiyen eş çiftlerine de, etkilenen alfalar tarafından yapılan hararetli tartışmalardan sonra, hangi sürüleriyle geri dönecekleri konusunda seçim hakkı verilmişti. İçimden bir ses yakında bu konuda daha fazla tartışma olacağını ve ardından on üç alfanın tamamının oylama yapacağını söylüyordu. Ama bu benim sorunum değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı çünkü alfa dişi olma şansını geri çevirmiştim.

Bu düşünceyle birlikte gelen üzüntüyü görmezden geldim ve Bir fincan çay ve kendi alanımda iyi bir kitapla rahatlamaya hevesli bir şekilde doğruca eve gittim. Kulübeye varır varmaz omuzlarım gevşedi ve göğsümün etrafındaki baskı o kadar da kötü görünmedi. Küçük ev soluk sarı renkteydi ve beyaz bir kapısı vardı; bir tarafında otlarla dolu bir bahçe, diğer tarafında ise küçük bir dere vardı. Öğleden sonra güneşi, çocukken tırmandığım büyük meşe ağacına gölgeler düşürüyordu. Altın rengi ışık suyun yüzeyinde dans ediyor, çevredeki ormana sıcak bir parıltı yayıyordu. Derin bir nefes aldım, ağaçların toprak kokusunu ve kıyıları kaplayan kır çiçeklerinin tatlı kokusunu içime çektim.

Bu şirin küçük kulübe bir zamanlar annemin eviydi ve ona kendi annesinden miras kalmıştı. İçinde hiç yaşamamıştı ama burayı bir sanat atölyesi ve alfa dişi olmanın getirdiği baskılardan kaçmak için bir yer olarak kullanıyordu.

Ölümünden sonra ev terk edilmişti ve ne Kaden ne de ben birkaç ay önce kardeşim ve onun yeni eşiyle bir gün daha yaşayamayacağımı fark edene kadar içeri girmeye cesaret edememiştik. Şekil değiştirenlerin işitmesi çok iyiydi ve o duvarlar çok inceydi. Ayrıca, ağabeyimle yeterince uzun süre yaşamıştım. Artık kendime ait bir yer edinme zamanım gelmişti.

İçeri girdiğimde beni biberiye, tavuk ve patates kokuları karşıladı. Oda arkadaşım Larkin küçük, eski mutfaktan çıktı ve bana gülümsedi. "Dönmüşsün! Acıkmış olabileceğini düşündüm, o yüzden yemek yapıyorum. Nasıl geçti? Bana her şeyi anlat!"

"Nefis kokuyor." Omzumdaki çantamı düzelttim. "Eşyalarımı bırakmam için bana bir dakika ver, sonra sohbet ederiz."

Evdeki iki yatak odasından biraz daha büyük olan odama yöneldim ve hızla çantamı bırakıp seyahat kıyafetlerimi çıkardım. Rahat yoga pantolonumu ve eski püskü tişörtümü giydikten sonra kendimi Larkin'in sorgulamasına hazırladım. O benim en iyi arkadaşımdı ama aynı zamanda umutsuz bir romantikti ve daha önce hiç ilişkisi olmamış olması bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Larkin hayatının büyük bir bölümünde Ay Tanrıçası Selene'nin diyarı Lunatera'da hapsolmuş bir Ay Cadısıydı. Teknik olarak kırklı yaşlarında olmasına rağmen, yaklaşık on dört yaşında görünüyordu. Artık yeniden Dünya'da yaşamaya başladığına göre yeniden normal yaşlanmaya başlamıştı ve onunla ilk tanıştığımdan beri biraz kilo almış ve bir iki santim uzamıştı. Ama yine de henüz bir yetişkin gibi görünmüyordu.

Dışarı çıktığımda Larkin çoktan çayımı hazırlamıştı. En sevdiği sandalyesine oturmuş, üzerinde cadı şapkası takmış bir kedi olan fincandan çayını yudumluyordu. "Akşam yemeği yarım saatten önce hazır olmaz, bu da bana ilk gerçek Yakınsama'n hakkında her şeyi anlatman için bolca zaman verir."

Kanepede her zamanki yerime çöktüm ve çayımı aldım. "Çok iyiydi. Ophiuchus nihayet gerçek bir sürü olarak kabul edildi. Pek çok neşeli buluşma ve bazı sürpriz çiftleşmeler oldu. Çok... yoğundu."

"Eminim." Larkin kupasının üzerinden bana baktı. "Geri dönmene şaşırdım. Ethan'la çiftleşeceğinden emindim." Sıradan görünmeye çalışıyordu ama sesinde bir rahatlama sezdim. Terazî alfasına karşı büyük bir aşk besliyordu, her ne kadar alfa ona kibar bir arkadaşlığın ötesinde ilgi göstermese de. Onu suçlayamazdım, ne de olsa Larkin hâlâ bir çocuk gibi görünüyordu.

"Hayır. Aslında Ethan hâlâ çiftleşmemiş durumda."

"Gerçekten mi?" Gözleri kısa bir an için umutla parladı ama sonra onu sakladı. "Peki ya sen? Oradaki erkeklerden hiçbirinin senin eşin olmadığına inanamıyorum."

Tereddüt ettim, sırrımın ağırlığını üzerimde hissediyordum. Gözlerini kaçırdım ve çayımdan uzun bir yudum aldım, bana başka bir şey hakkında soru sormasını umuyordum.

Larkin öne doğru eğildi, bakışları araştırıyordu. Bir şey sakladığımı her zaman anlardı. "Çıkar ağzındaki baklayı Stella. Bana söylemediğin şey ne?"

Kupamı isteksizce yere bıraktım. "Çiftleşme ritüeli sırasında yer değiştirmedim." "Ne!" Larkin'in ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. "Neden?"

Derin bir nefes alarak itiraf ettim: "Çünkü eşimin kim olduğunu zaten biliyordum."

"Kim?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Ellerimle yüzümü kapattım. "Jordan."

"Jordan mı?" Larkin şaşkın bir kahkaha attı. "Vay canına. Yıldızların kesinlikle hınzır bir mizah anlayışı var."

Ellerimi indirdim ve ona ters ters baktım. "Bu hiç komik değil."

Gözlerimdeki ciddiyeti görünce kahkahası kesildi. "Haklısın. Özür dilerim. Ne oldu?"

"Jordan beni bir kurda dönüşmem için kandırdı ve eş bağını aktive etti. Ben bunu istemedim. Bunu biliyordu ama yine de yaptı."

Larkin'in ifadesi anında sempatik bir hal aldı. "Çok özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Çok öfkeliydim, hâlâ da öyleyim. Onu eşim olarak reddettim ve onu bir daha asla görmek istemiyorum."

Gözleri büyüdü. "Onu reddettin mi?"

"Yapmak zorundaydım. Onunla birlikte olamam. Yaptıklarından sonra olmaz." Kalbim acı ve pişmanlığın karışımıyla burkuldu.

"Ama bu hep yalnız kalacağın anlamına geliyor. Asla başka bir eş bulamayacaksın. Asla çocuk sahibi olamayacaksın."

Düşünmemeye çalıştığım her şeyi söylediğinde kalbim sıkıştı. "Biliyorum."

Kaşlarını çatarak fincanına bakarken daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyordu ama çenesini kapalı tuttu. İkimiz de çaylarımızı yudumlarken kararımın ağırlığı aramızda yerleşti. Jordan'ı reddederek ikimizi de eşsiz ve dolayısıyla çocuksuz bir hayata mahkum etmişim ve içimde büyük bir parça

Yanlış karar verdiğimden endişeliydim. Yine de yaptıklarından sonra başka bir şey yapmayı hayal edemiyordum.

Sonunda Larkin sordu, "Peki ya Kaden ve Ayla? Onlar biliyor mu?"

"Hayır ve onlara söylemeyeceğine dair bana söz ver." Ayla'nın bunu yapmaya çalışacağını düşünmüştüm.

Kaden bizi ayırmak için savaşıırken, Jordan'la aramız düzelecekti. Kimsenin bilmemesi daha iyiydi.

"Yapmayacağım, ama gerçek eninde sonunda ortaya çıkacak. Kaderin bundan kaçamayacağımızdan emin olmak için tuhaf bir yolu var." Yüz ifadesi yumuşadı. "Jordan'dan sonsuza kadar kaçamazsın. Onu tekrar gördüğünde ne yapacaksın?"

Başımı salladım, cevaptan emin değildim. Jordan'ın anısı -dokunuşu, kokusu, kucaklamasının sıcaklığı- beni acımasızca rahatsız ediyordu ama onun eşi olmak içimi korkuyla dolduruyordu. Kaderin çekiciliği ile istediğim hayat arasında sıkışıp kalmıştım ve ileriye giden yol her zamankinden daha belirsiz görünüyordu.

"Bilmiyorum. Sadece onun eşi olma ve bir Aslan olma düşüncesine katlanamıyorum. Hayatımı burada kurdum ve bundan vazgeçmek istemiyorum. Özellikle de bana ihanet ettikten sonra. Bunun için onu affedemem."

"Anlıyorum." Uzandı ve elimi sıktı. "Ne olursa olsun, senin için burada olacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, onun sarsılmaz desteği için minnettardım. Bunu nasıl atlatacağımdan emin değildim ama en azından neler olup bittiğini anlayan bir arkadaşım vardı. Onun da haklı olduğunu biliyordum. Jordan'dan sonsuza kadar kaçamazdım. Bir noktada onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım ve o zaman ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

AYLAR GEÇTİ ve yapraklar dökülmeye başladığında, nihayet uyanık olduğum her saat Jordan'ı düşünmediğim bir noktaya gelmişim. Günde sadece bir ya da iki kez aklıma geliyordu ve o zaman bile bu genellikle geçiştirdiğim, çabucak unuttuğum bir düşünce oluyordu. Kendimi kulübeyi onarmakla ve yavruların ana sınıfına ders vermekle meşgul ettim ve kararımdan hiç pişman olmadım. Elbette bazen Jordan'la ilgili bir kabustan ya da daha kötüsü bir seks rüyasından soğuk terler içinde uyandım ama bunlar hiç olmamış gibi davrandım. Hayat devam etti ve ben de devam ettim, her zaman bir parçam eksikmiş gibi hissetmeme rağmen. Tek yapabildiğim bununla yaşamayı öğrenmekti.

Jordan'ın nasıl başa çıktığını merak ettim mi? Bazen. Ayla ne zaman ondan bahsetse kulaklarım dikilirdi ama fazla konuşmazdı ve ben de ayrıntıları sormazdım. Bilmek istemiyordum. Ya tamamen dağılmışsa? Ya çoktan hayatına devam etmişse? Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Kulübeden Ayla ve Kaden'in evine giden dolambaçlı toprak yolda yürürken elimde meşhur bademli haşhaşlı ekmeğimin olduğu bir tabak vardı. Kanada ormanının kenarında yer alan devasa bir kulübe olan evleri bir zamanlar aileme aitti ve her ziyaret ettiğimde içimi bir nostalji dalgası kaplıyordu. Kulübemi sevmeme rağmen, bir zamanlar evim dediğim yeri görünce kalbim kabarıyordu.

Adımlarımda bir sıçramayla verandaya çıktım ve kapıyı çaldım. Ayla ve Kaden son zamanlarda sürüye liderlik etmekle o kadar meşguldüler ki onları günlerdir görmemiştim ve birlikte sıcak bir akşam yemeği yemeyi dört gözle bekliyordum.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Ayla iri göbeğiyle dışarı çıktı. "Tam zamanında geldin. Yemek neredeyse hazır."

Kocaman bir gülümseme yüzümü aydınlattı. "Her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyorsun." "Yalancı. Balina gibi görünüyorum."

Beni içeri aldı ve tanıdık sedir ve bitki kokuları üzerime yayıldı. Ama eve girdiğimizde yeni bir koku çarptı yüzüme ve gülümsemem düştü. Olduğum yerde donakaldım, ellerim elimdeki tabağı sıkıca kavradı. Onu düşürmemem bir mucizeydi.

Jordan şöminenin yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü ama geniş omuzları ve karmakarışık altın sarısı saçları hiç belli olmuyordu. Arkasını döndüğünde mavi gözleri benimkilerle buluştu, arkalarında bir duygu fırtınası çalkalanıyordu. Öfke. Özlem. Pişmanlık.

"Onun burada ne işi var?" Sesimdeki küçümsemeyi gizleyemeyerek sordum. Aylarca onu düşünmekten kaçınmışım, onu aklımdan çıkarmak için yorulmadan çalışmışım ve şimdi tam karşımda duruyordu. Kokusunu duyunca kalbim daha hızlı atmaya başladı ve gözlerim onu görmeye doyamadı. İçten içe yanan bakışları beni de delip geçiyor, söndüremediğim bir ateşi tutuşturuyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Jordan, sesi alaycıydı.

Dönüp yüzünde özür dileyen bir ifade olan Ayla'ya baktım. "Bana burada olacağını söylememiştin."

"Özür dilerim," dedi. "Aranızda bir gerginlik olduğunu biliyorum ama hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyebileceğimizi umuyordum. Ayrıca, sizinle konuşmamız gereken bir konu var."

Midem endişeyle çalkalandı. Ayla ve Kaden eş bağımızdan haberdar mıydı? Bakışlarım tekrar Jordan'a kaydı, o da en az benim kadar rahatsız görünüyordu ve bir an için gözlerimiz kilitlendi. Mavi derinliklerinde nabzımı hızlandıran bir şeyin titreştiğini gördüm ama sonra çenesini sıkarak gözlerini kaçırdı. Onun da en az benim kadar hızla buradan gitmek istediğini hissettim.

"Bu neyle ilgili?" Ben sordum.

Ayla bana sert bir bakış attı. "Yemek sırasında konuşuruz. Sadece akşamın tadını çıkarmaya çalışalım, tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," dedim sahte bir gülümseme takınarak. İsteyeceğim son şey hamile baldızımın daha fazla stres yaşamasıydı. Jordan'la bir akşamı atlatabilirdim. "Sevdiğin bademli ekmekten getirdim."

"Aklımı okumuş olmalısın. Bütün gün canım çekti." Tabağı benden aldı ve onu takip etmemizi işaret etti. "Hadi gelin. Kaden saatlerdir yemek yapıyor."

Mutfağın içinde Kaden fırından büyük bir lazanya tepsiyi çıkarıyordu. "Neredeyse hazır. Biraz şarap alın ve oturun."

Yemek masasına oturduk, havada kopan bir fırtına gibi hissedilir bir gerilim vardı. Jordan'dan mümkün olduğunca uzaktaki sandalyeye oturup kendime büyük bir kadeh şarap doldururken yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ettim. Ben bitirir bitirmez Jordan şişeyi kaptı ve aynısını yaptı. Gecenin geri kalanı önümde sonsuz bir uçurum gibi uzanıyordu ve bunu atlatmak için çok daha fazla şaraba ihtiyacımız olacağını hissediyordum.

Ayla ve Kaden yemekleri servis etmeye başladığında, ne konuşmak istediklerini merak etmekten kendimi alamadım. Jordan'a bakmaktan ısrarla kaçındım ama gözlerini enseme bir diken gibi hissedebiliyordum.

Jordan ilk ısırığını aldıktan sonra, "Tadı harika," dedi. Kaden başını hafifçe eğdi. "Teşekkürler. Bu annemizin tarifi."

Annemizi düşünmek içimi acıtıyordu, özellikle de ben daha çocukken annemin bizden alınmasının sebebinin Jordan'ın sürüsü olduğunu hatırladığımda. Elbette bu onun suçu değildi ama bu asla unutabileceğim anlamına gelmiyordu.

Kaden'in hazırladığı lezzetli yemeğe odaklanmaya çalıştım ama eş bağı olmasa bile Jordan'ın masanın karşısındaki varlığını görmezden gelmek imkânsızdı. Ona bir bakış atmak için bakışlarımı her kaldırdığımda nefesim boğazımda düğümleniyordu. Sanki görünmez bir iplik kalbimi ona doğru çekiyordu. Ve onun bana bakışı... Yüzünde özlem ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı ve içimde kaynayan kargaşayı yansıtıyordu. "Alfa olmak nasıl bir şey?" Ayla sordu, belli ki içimden geçenleri bastırmaya çalışıyordu.

küçük konuşmalarla beceriksizlik.

"Ben idare ediyorum." Jordan'ın gözleri ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bana kaydı. "Sürü benim liderliğime alışıyor ve yeni betam da harika. Gerçi geçen hafta başka bir alfa meydan okumasını savuşturdum."

Kaşlarımı kaldırdım, çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Başka bir kurt sana meydan mı okudu?"

"Evet ve ben hâlâ buradayım," dedi Jordan. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Gözlerimi devirdim ve ağzıma lazanya tıktırdım. Ama cidden, hangi salak Jordan'la dövüştü ki? En son meydan okunduğunda bir önceki betayı alt ettiğini görmemişler miydi? Onun anıları -çıplak, terli,

Kana bulanmış ve zaferle kükrüyordu - hala geceleri beni mümkün olan en kötü şekilde uyanık tutuyordu. Jordan şimdiye kadar gördüğüm en acımasız dövüşçüydü ve Kaden'le birlikte büyüdüğüm düşünülürse bu da bir şey ifade ediyordu.

Kaden, "Bir alfa dişiniz olduğunda bu durum sona erecektir," dedi. "Yakınsama'da şansın yaver gitmedi mi?"

Jordan bana baktı. Aramızdaki hava bastırılmış duygularla çatırdadı ve nefes almak giderek zorlaştı. "Hayır."

Kaden bir el salladı. "Belki bir dahaki sefere."

Ayla bir şey söyleyecekmiş gibi Jordan'la bana baktı ama sonra tereddüt etti. "Griffin nasıl?"

Jordan'ın ifadesi küçük kardeşinden bahsedilince rahatladı. "Güzel, kurt olarak çok fazla zaman geçirmesine rağmen bu şekilde sıkışıp kalacağından endişeleniyorum."

"Çocuklar kurtlarını ilk aldıklarında bu çok olur," dedim. "Anaokulu sınıfımı görmelisiniz. Onları iki ayak üzerinde yürütebilmem bir mucize."

"Stella'nın bu konuda çok deneyimi var," dedi Kaden. "Belki sana yardım edebilir."

Jordan kaşlarını çatarak, "Bana yardım etmek Stella'nın isteyeceği en son şey," dedi.

Ona ters ters baktım. "Belki de bu kadar-"

Kaden'in sesi masanın öbür ucundan gürledi.

"Yeter artık."

Çatalımı yere vurdum. "Neden bize burada ne yaptığımızı söylemiyorsun? Bu kadar gevezelik yeter."

Jordan arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiştim."

Kaden konuşmadan önce Ayla ile bakıştı. "Bugün erken saatlerde alfalarla bir toplantı yaptık ve Jordan kendi sürüsündeki iki genç erkeğin yakın zamanda kaybolduğundan bahsetti."

"Kayıp mı?" Ben sordum.

Jordan başını salladı. "Nereye gittiklerini ya da ne olduğunu hatırlamadan kasabaya geri dönmeden önce kırk sekiz saat ortadan kaybolmuşlar. Bunun Güneş Cadıları'nın işi olabileceğini düşünüyoruz."

"Sence onları aldılar mı? Neden?" Güneş Cadıları'ndan bahsedilince biraz daha dik oturdum. Önceki liderleri Evanora'yı yenmiştik ve Güneş Cadıları artık Jordan'ın büyük halası Brea tarafından yönetiliyordu. Ama Evanora'nın kızı Roxandra kaçmıştı ve hâlâ bazı Güneş Cadılarını yönetiyordu.

Ona sadık olanlar. Şimdiye kadar ortadan kaybolmuşlardı ama eninde sonunda geri döneceklerini biliyorduk... ve döndüklerinde biz de hazır olacaktık.

"Kimse nedenini bilmiyor," diyor Ayla. "Ama hafızalarının bu şekilde silinmiş olması..."

"Roxandra olmalı," diye homurdandı Jordan, ona duyduğu nefret her halinden belliydi. "Onu bulacağım ve sonsuza dek durduracağım."

Ona çektiirdiği acıları hatırlayınca benim de içimde bir öfke ve koruma duygusu kabardı. Leo alfası olarak ona korkunç şeyler yaptırmak için zihnini kontrol etmekle kalmamış, aynı zamanda bu gücü ona cinsel saldırıda bulunmak için de kullanmıştı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Roxandra daha sonra Kaden'in zihnini kontrol etmiş ve Ayla'yla olan ilişkisini neredeyse yok etmişti. Tek ihtiyacım olan onunla beş dakika yalnız kalmaktı ve bir daha asla başka birinin zihnini kontrol edemeyeceğinden emin olacaktım.

"Bunu Güneş Cadıları'na bağlayan başka bir şey buldunuz mu?" Ben sordum.

Jordan başını salladı. "Arama ekipleri gönderdim ama hiçbir iz bulamadık. Ama Roxandra olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Ayla, "Jordan'a elimizden geldiğince yardım etmeyi teklif ettik," dedi.

Kaden'in kaşları çatıldı. "Bu, bunca zamandır Roxandra'nın olası konumu hakkında elde ettiğimiz ilk ipucu. O şekil değıştirenlerle ne yaptığını bulmalı ve başka erkekleri almadığından emin olmalıyız."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Jordan'la birlikte Leo sürüsüne gitmeni istiyoruz," dedi Ayla. "Ay büyüü kullanarak o şekil değıştirenlerin anılarını kurtarabilir ya da diğerlerinin gözden kaçırdığı bir şeyi bulabilirsin."

"Ben mi? Peki ya Larkin? O ay büyüü konusunda benden çok daha yetenekli."

"Larkin diğer Ay Cadılarının yerleşmesine yardım etmekle meşgul. Ayrıca o hâlâ Dünya'daki hayata alışmaya çalışıyor ve sürü dinamiklerini senin gibi anlamıyor. Aslan sürüsüyle uğraşmak zor olabilir. Ben kendim giderdim ama..." Çok hamile olan karnını işaret etti. "Sen olmalısın, Stella."

"Aynı zamanda elimizdeki en iyi iz sürücü sensin," dedi Kaden. "Leo'larla sorunların olduğunu biliyoruz, yaşadıklarımızdan sonra bu anlaşılabilir bir durum. Ama bu şekil değıştirenlere yardım etmek için bu duygularını bir kenara bırakmalısın."

Jordan, "İnan bana, bu durumdan en az senin kadar ben de hoşlanmıyorum," dedi. "Ama kaybolan şekil değıştirenlerden biri kuzenimin oğluydu. O sadece sekiz yaşında. Daha sekiz yaşında."

Şimdi geri döndü ve zarar görmemiş görünüyor, ancak ona ne olduğunu bilmemiz ve başka kimsenin başına gelmediğinden emin olmamız gerekiyor."

Sesindeki korku belirtisi kalbimi yumuşattı. Jordan'a karşı kişisel hislerime rağmen, o şekil değiştirenlere yardım etmek ve başka kaçırılmaları engellemek gibi bir sorumluluğum vardı. Aynı zamanda Roxandra'yı durdurma şansım olursa, daha da iyi olurdu. "Elimden geleni yapacağım. Ne zaman gidiyoruz?"

Jordan, "Yarın sabah," diye cevap verdi.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak. Gözlerimiz kilitlendiğinde, aramızdaki hava söylenmemiş bir arzu ve gerilimle kalınlaşıyor gibiydi. Daha fazla dayanamayarak aniden ayağa kalktım. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye mırıldandım ve hışımla arka kapıdan çıktım.

Dışarıda ormana bakan güverteye çıktığımda serin gece havasını içime çektim ve sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Aklım Jordan'ı boğmadan ya da öpmeden bu görevden nasıl sağ çıkacağımı düşünmekle meşguldü. Zor olacaktı ama hayır diyemezdin. Hele de çocuklar kaybolurken ve ben bunu durdurabileceksen.

Arka kapı arkamdan kapandı ve güvertede ayak sesleri duydum. Jordan yanımda durmak için hareket ettiğinde kokusu burnuma doldu. Karanlık ormana bakarak onu özenle görmezden geldim.

"Yeniden bir araya gelmemizin böyle olmasını ben de istemezdin, biliyorsun." Sesi tanımlayamadığım bir duyguyla sertleşmişti.

Hala ona bakmadan alay ettim. "Yeniden bir araya gelmeyi hiç istemedim. Sen yokmuşsun gibi davranmaktan gayet mutluydum."

"Peki senin için nasıl gidiyor? İkimiz de er ya da geç tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyorduk."

"Onlardan sana yardım etmemi mi istedin?" Sonunda ona doğru döndüm. "Beni seninle birlikte olmaya zorlamanın çarpık yolu bu mu?"

Kaşlarını çattı, gözlerinde incinmişlik ve öfke titreşiyordu. "Hayır, bu benim fikrim değildi. Ayla ya da Larkin'in bana yardım etmesini istedim. Bana kalsa burada, güvenli bir yerde kalırdın."

"Sana neden inanayım ki?" Ben de karşılık verdim. "İstemediğimi bildiğin halde eş bağını etkinleştirmem için beni kandırdın."

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Aramızdaki bağı tecrübe edersen belki anlarsın diye düşündüm..." Başını salladı ve ifadesi sertleşti. "Unut gitsin. Olan oldu ve şu anda tek önemsemişim şey sürümünü korumak ve Roxandra'yı durdurmak."

Aramızdaki cinsel gerilim, havada kıvılcımlanan ve çatırdayan canlı bir tel gibi hissediliyordu ve ona yaklaşma dürtüsüyle savaştım. "Onu bulacağım, bundan hiç şüphen olmasın. Ama sırf birlikte çalışmak zorunda kaldığımız için kollarına düşmemi bekleme."

Bana ters ters baktı, öfkesi benimkini yansıtıyordu. "Merak etme, nefesimi tutmayacağım. Bu iş biter bitmez buraya dönebilir ve benim varlığımı unutmaya devam edebilirsin."

Bana sırtını döndü, omuzları kaskatı kesilmiş bir halde hışımla eve girdi. Onu takip etmeden önce birkaç dakika bekledim, yarının getireceklerinden şimdiden korkuyordum.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SABAH ÇOK ERKEN GELDİ, özellikle de az uykuyla geçen bir geceden sonra. Yatak odamın penceresinin dışında güneş ufukta süzülüyor, gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarına boyuyordu, ben ise ihtiyacım olan her şeyi bir spor çantasına dolduruyordum. Birkaç gün yetecek kadar kıyafet hazırlamıştım ama Leo'larla ne kadar kalacağımı bilmek imkânsızdı. Bugün cumartesiydi ve şansım yaver giderse pazartesi günü okul başlamadan önce dönmüş olurum. Aksi takdirde benim yerime dersime girecek birini bulmak zorunda kalacaklardı.

Hızlı bir duştan sonra aynanın karşısında durdum, yansımanımı incelerken kalbim hızla çarpıyordu. Uzun, koyu kahverengi saçlarım yüzümü çerçeveliyordu ve mavi gözlerim bana belirsizlikle bakıyordu. Çıplak kolumda, bana dünyadaki yerimi hatırlatan Ophiuchus paket izim göze çarpıyordu. Onun yerine bir Aslan burcu işareti hayal etmeye çalıştım ve ürperdim.

Odamdan çıktığımda, Larkin sempatik bir gülümseme ve onunla özdeşleştirdiğim hafif lavanta kokusuyla mutfakta bekliyordu. Bana içi kahve dolu bir seyahat kupası uzattı. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler. Sen benim kahramanımsın." Fırsat bulduğumda ağzıma atmak için bir granola bar aldım. Daha ağır bir şeyi midemin kaldırmayacağını sanmıyordum. Leo paketine gitme düşüncesi bağırsaklarımı düğüm düğüm etmişti.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

"Onun yerine gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Hayır..." Kendine bir fincan kahve doldurdu. "Lunatera'ya gitmem ve Dünya'ya taşınmak isteyen bazı Ay Cadılarıyla buluşmam gerekiyor. Ama

hatta

Eğer ben gidebilseydim, ikimiz de senin daha iyi bir seçim olduğunu biliyoruz."

Haklıydı. Ophiuchus'lar Larkin'e sürümüzün bir üyesiymiş gibi davransa da, diğer şekil değiştirenler ondan şüphelenme ve hatta korkma eğilimindeydi. Onun ve diğer Ay Cadılarının müttefikimiz olması ve Zodyak Kurtlarının özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmiş olması önemli değildi, onlar için Larkin her zaman bir yabancı olacaktı. O bir şekil değiştiren değildi ve asla da olmayacaktı ve daha da kötüsü, o bir cadıydı. Güneş Cadılarının yaptıklarından sonra birçok şekil değiştiren büyüyle hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim kendimden emin görünmeye çalışarak. "Bu meseleyi halledeceğim ve sen farkına varmadan geri döneceğim."

"Peki ya Jordan?" diye sordu, şüpheli bir ifadeyle. "O sorun olmaz."

Bana sinsi bir sırıtış attı. "Emin misin? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki düşmanlar ve aşıklar en ateşli mecazdır."

Homurdandım. "Sadece aşk romanlarında."

"Aklıma gelmişken. Bu kitabı yeni bitirdim ve çok seveceğini biliyorum. Yanına al, böylece burnunu bir kitaba gömmek ve Jordan'ı görmezden gelmek için bir bahanen olur." Ciltli bir kitap aldı ve bana uzattı. Üzerinde bir hançer ve buzla kaplı bir taç olan dikkat çekici bir kapağı vardı.

"*Kılıçlar ve Kar*?" İçini okumak için kapağını açarak sordum.

"Ailesi kış sarayından kötü bir kral tarafından öldürülen yaz sarayından bir fae prenses hakkında. Prens, veliaht prensi baştan çıkarmak ve tüm aileden intikamını almak için onun kalesine gizlice giriyor ama sonra kader arkadaşı olduklarını keşfediyor." Larkin hızlıca konuştu, gözleri iyi bir kitaptan bahsederken her zaman olduğu gibi heyecanla parlıyordu. "Düşmanlardan aşıklara mükemmel bir kitap ve baharatı da..." Şefin öpücük hareketini yaptı.

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler." Kitabı çantama tıktırdım. Larkin ve ben en başından beri kitaplara, özellikle de aşk romanlarına olan sevgimiz yüzünden birbirimize bağlanmıştık. Bir keresinde bana, Lunatera'da yaşadığı uzun yıllar boyunca onu ayakta tutan tek şeyin onlar olduğunu söylemişti. Şimdi bile her hafta birkaç kitap okuyordu, sanki kendisi yaşayamadığı için hayatına mümkün olduğunca çok romantizm sıdırmak ister gibiydi.

"Bayılacaksınız. Tek sorun, ikincisinin iki ay daha çıkmayacak olması ve bu bekleyişe nasıl dayanacağımın emin değilim. Okumana ve benimle birlikte acı çekmene ihtiyacım var."

"Arkadaşlar bunun içindir. Ortak acılar." Korku hissiyle saate baktım.
"Acı çekmekten bahsetmişken, gitmeliyim."

"Dikkatli olacağına söz ver," dedi ve ince kollarını sıkı bir kucaklamayla bana doladı.

Ona sıkıca sarıldım. "Söz veriyorum."

"Sana öğrettiğim tüm büyüleri unutma. Ve eğer Jordan'a bir şey olursa..." Tereddüt etti. "Sadece kalbine güven. O ne yapacağını bilir."

"Denerim."

"Eğer ateşli ve nefret dolu bir seks yaparsanız..." Dramatik, hüzünlü bir iç çekiş yaptı. "Benim için tadını çıkar, tamam mı?"

Öfkelendim. "Böyle bir şey olmayacak."

"Tabii ki olmayacak."

Çantayı omzuma aldım ve Kaden ve Ayla'nın evine giden yola koyulurken derin bir nefes alarak dışarı çıktım. Sabah havadaki o keskin serinlik sonbaharın tamamen yaklaştığına işaret ediyordu ve ben de etrafımda renk değiştiren yaprakların güzelliğini içime çektim. Bu orman dışında hiçbir yerde yaşamamıştım ve ormanı avucumun içi gibi biliyordum. Şimdi Coronis'e olabildiğince zıt olan Leo sürü topraklarına gidiyordum. Arizona'da mevsimler var mıydı, yoksa her zaman sıcak ve güneşli miydi?

Eve vardığımda Ayla çoktan dışarıda bekliyordu, sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi başını yukarı kaldırmış, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. Dünyadaki yerinden çok memnun ve emin görünüyordu, aylar önce buraya ilk geldiği zamanın tam tersiydi. O zamanlar gergin ve beceriksizdi, kendini ne kadar savunmasız hissettiğini gizlemek için sivri bir dili vardı. Şimdi bunların hepsi gitmiş, yerine kim olduğunu ve nereye ait olduğunu tam olarak bilen güçlü, sakın bir alfa dişisi gelmişti. Bunun için ona imreniyordum.

Bana gülümsedi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Jordan nerede?"

"Her an burada olabilir." Durdu, beni inceledi. "O kadar da kötü biri değil, bilirsin, eğer ona bir şans verirsen."

"Bunu söylemek zorundasın çünkü o senin kardeşin."

"Belki, ama aynı zamanda kimse yanımda değilken o yanımdaydı ve değişmeye çalışıyor. Şimdiden çok büyüdü ve-"

Tam söyleyeceği şey, ön kapının açılması ve Jordan'ın evden çıkmasıyla kesildi.

"Üzgünüm geciktim." Kendinden emin bir gülümsemeyle bize doğru yürüdü, saçları yumuşak altın dalgalar halinde yüzünü çerçevesliyordu, mavi gözleri kendinden emin bakıyordu. Giydiği dar siyah gömlek göğsünün genişliğini ve zayıf belini gizlemek için çok az şey yapıyordu.

"Kendini güzelleştirmek için daha fazla zamana mı ihtiyacın vardı?" diye sordum.

O çok nefret ettiğim ukala sırıtışıyla bana baktı. "Hayır, ben her zaman böyle iyi görünürüm."

Gözlerimi devirdim. "Artık buradasın, hadi gidelim."

"Bu kadar hevesli görünmenize gerek yok." Ayla'ya doğru döndü. "Stella fikrini değiştirmeden gitsek iyi olur."

"Hallediyorum." İki elimizi de kendi ellerinin arasına aldı. "İşte başlıyoruz. Bir, iki, üç..."

Etrafımızdaki dünya bir anlığına karanlığa gömülürken Jordan'ın vücudu kaskatı kesildi ve daha önce hiç görmediğim yepyeni bir yer olarak yeniden biçimlendi. Daha önce Ayla ile birkaç kez ışınlanmışım ve bundan hiç rahatsız olmamışım ama Jordan elini çekti ve öğürmemeye çalışıyormuş gibi eğildi.

"Kusura bakma, bu sefer seni biraz daha uyarmaya çalıştım," dedi Ayla, sırtını sıvazlayarak.

"Biraz ay büyüsiyle başa çıkamıyor musun?" Sırıtarak sordum.

"Işınlanmamdan her zaman nefret etmiştir," diye yanıtladı Ayla. "Belki de çok fazla Güneş Cadısı kanı vardı."

"Ben iyiyim," dedi Jordan, doğruldu ve ikimize de sert bir bakış attı. "Bıraktığın için teşekkürler, Ayla."

"Her zaman." Jordan'a sarıldı, sonra bana da sarılmak için döndü. "Kendinize iyi bakın ve bana ihtiyacınız olursa beni arayın."

Vedalaştık ve Ayla beni Jordan'la birlikte Leo kasabasının ortasında bırakarak ortadan kayboldu. Kısacası, en kötü kabusum gerçek olmuştu.

Burada hava daha sıcaktı, sabah güneşi Kanada'da hissetmediğim bir yoğunlukla tenime vuruyordu. Toprak çatılı çok sayıda bina ve ev önümde duruyordu, hepsi de bej tonlarındaydı, sanki bizi çevreleyen çöle karışmak ister gibiydiler. Palmiye ağaçları rüzgârda dalgalanırken, kaldırımlarda ve evlerin önünde sukulentler ve uzun otlar, tanımadığım bazı kırmızı ve beyaz çiçekler yetişiyordu. Uzakta, yükselen sıradağları ve bir avuç bulutun süslediği uçsuz bucaksız gökyüzünü gördüm.

Orman yoktu. Dere yoktu. Hiç tanıdık koku yoktu. Her yönden Coronis'in tam tersiydi.

"Daybreak, Arizona'ya hoş geldiniz," dedi Jordan. "Ne düşünüyorsun?" "Çok fazla güneş var," dedim gözlerimi gölgeleyerek.

"Bir Leo için değil."

Kaşlarımı çattım ve sokağın aşağısına kadar onu takip ettim. Ayla bizi banliyö bölgesinde bırakmıştı ve Jordan bizi çıkmaz sokağın sonundaki iki katlı büyük bir eve götürdü. Yakındaki diğer evler gibi evin önünde de çimen yoktu, sadece kayalar, sukulentler, palmiye ağaçları ve tanımadığım diğer çöl bitkilerinden oluşan engebeli bir karışım vardı.

"Lütfen beni güzel bir oda ve kahvaltıya götüreceğini söyle," dedim.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama benimle kalacaksınız." Kilidi açtı

ön kapıyı sonuna kadar açtı. "Ama güzel bir yatağım var ve harika krepler yapabilirim."

"Yatağınla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ya da kreplerinle."

İçeri girdiğimizde sırtıttı. "Denediğinde fikrini değiştireceksin."

Büyük pencereler ve tavan pencerelerinden gelen parlak güneş ışığı ile aydınlanan oturma odası, yemek odası ve mutfaktan oluşan büyük bir açık konsept alana açılan bir giriş yolunda durduk. Güzel ahşap zeminler alan boyunca uzanıyordu, ancak üzerlerinde kilim yoktu ve duvarlarda resim ya da sanat eseri yoktu. Birkaç mobilya parçası ve devasa bir televizyon dışında mekân oldukça çıplak görünüyordu. Diğer tarafta, devasa sürgülü cam kapılar palmiye ağaçları ve şezlonglarla çevrili bir havuza açılıyordu. Açık havada bir bar ve mutfak alanı bile vardı.

Jordan'a dönmeden önce mekâna hayranlıkla birkaç saniye baktım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Yatağın ya da kreplerini denemeyeceğim. Sadece birkaç günlüğüne burada olacağım ve bu iş bittiğinde sürüme geri döneceğim. Aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Anladın mı?"

"Oh, benimle hiçbir şey yapmak istemediğinin farkındayım." Sırtışı kayboldu ve çenesi sıkıştı. "Gel hadi. Sana odanı göstereyim."

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı, omuzları kaskatı kesilmişti ve içimde pişmanlık ya da suçluluk gibi bir şey titreşerek neredeyse sert sözlerim için özür dilememe neden oluyordu. Ama bunlar gerçektir ve burada başka bir şey olabileceğini düşünmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Merdivenleri çıkarken onu takip ederken o koyu renk kot pantolonun içindeki çok güzel poposuna bakmaktan kendimi alamasam da. Yani, kim bakmazdı ki? Tam karşımdaydı.

"Benim odam burada," dedi kapalı bir kapıyı göstererek. "Bu senin odan." Kendi odasının yanındaki odayı açtı ve ben de içeri girdim. Alt katta olduğu gibi, bir yatak ve üzerinde saat ve lamba olan bir yan sehpa dışında oldukça çıplaktı, zaten ihtiyacım olan tek şey de buydu.

Çantamı yatağın üzerine koydum. "Teşekkürler."

"Yerleşmene izin vereceğim. Hazır olduğunuzda bir plan yapabiliriz."

Göğsümdeki rahatsız edici sızıyı dindirmek için bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım, ama onun acı dolu gözlerini görünce bu sızı daha da arttı. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı ve bir süre sonra kapıyı kapattı.

Bu düşündüğümden daha zor olacaktı.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kısa bir tartışmadan sonra Jordan ve ben, neler olduğuna dair yeni ipuçları bulup bulamayacağımı görmek için kaybolan her iki erkekle de konuşmam gerektiğine karar verdik. Yürüyerek de gidebilecek olmamıza rağmen Jordan, yeni cilalanmış gibi görünen büyük siyah SUV'sini almamız konusunda ısrar etti.

Garajındaki kırmızı spor arabayı göstererek, "Üstü açık arabayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," diye alay etmiştim, her ne kadar içten içe içinde gezinmenin nasıl bir şey olacağını merak etsem de.

İlk eve arabayla kısa bir sürede vardık ve hiç tereddüt etmeden içeri alındık. Jordan beni tanıştırmadan önce kapıdaki kadını kuzeni Gwen olarak tanıttı. "Bu Stella. Ophiuchus sürüsünden ve kaybolma olaylarını araştırmama yardım ediyor."

Gülümsedim ve elini uzattığında Gwen'in elini sıktım. Bizden biraz daha yaşlıydı, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ve biraz yıpranmış olsa da çok nazik görünüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi bizi içeri götürürken. Evdeki her şey oldukça temiz ve modern görünüyordu ama her yerde çocuk oyuncakları vardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Jordan, "Russell'la konuşup konuşamayacağımızı merak ediyoruz," dedi.

"Tabii ki." Adını seslendi ve sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Odaya iki çocuk koşarak girdi; sekiz yaşındaki Russell olması gereken bir oğlan ve kız kardeşi olduğu belli olan küçük bir kız. Gwen

kolunu uzattı ve ikisi yanına geldi. "Russell, Jordan ve arkadaşı seninle birkaç dakika konuşacaklar, tamam mı?"

Russell kaşlarını çatarak bize baktı ama "Tamam" dedi.

Gwen kızını diğer odaya götürdü ve hepimiz oturma odasına oturduk. Russell'ın saman renginde saçları, çillerle dolu bir yüzü vardı ve kıpırdamadan oturmakta zorlanıyormuş gibi kanepede zıplıyordu.

Jordan'a baktım ve alçak sesle, "Bırak ben halledeyim," dedim. Jordan'ın çocuklarla arasının iyi olup olmadığından emin değildim ama Russell bize ne yaparsa yapsın üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Anaokulu öğretmeni olmak beni her şeye hazırlamıştı.

Jordan omuz silkti. "Bu yüzden buradasın."

Yönetimi bu kadar kolay devralmama izin vermesini beklemiyordum ama bunu sorgulamadım. Russell'ın yanındaki sandalyeye yerleştim ve gülümsedim. "Merhaba, Russell. Benim adım Stella."

"Merhaba." Russell eline bir kalem aldı ve önündeki sayfayı karalamaya başladı. Çeşitli sanat malzemeleri masanın etrafına ve yere saçılmıştı, ayrıca çeşitli renklerde yarım kalmış çizimler de vardı.

"Ne çiziyorsun?" Tecrübelerime dayanarak onu hemen sorgulamaya başlamanın iyi olmayacağını biliyordum. Çocuklar bir yabancı onları sorgulamaya başladığında susma eğiliminde olurlardı.

"Bir kurt." Eskiz defterini bana doğru çevirdi. Belli belirsiz bir köpeğe ya da ata benzeyen bir leke bana baktı.

"Çok güzel," dedim. "Kürkü yapma şeklini beğendim."

"Ben de insan çizmeyi seviyorum ama bu konuda pek iyi değilim."

"Eminim pratik yaparsan daha iyi olursun. İnsanları çizmek gerçekten zor." Russell ilk kurdunun yanına başka bir şekil çizmeye başladı. "Ya da belki

Ben sadece kurt çizmeye devam edeceğim." "O da olur."

"Çiziyor musun?" Russell birkaç dakika sonra sordu.

"Evet, yaşadığım yerde anaokulu öğretmeniyim, bu yüzden öğrencilerimle çok resim yapıyorum." Durakladım. "Kaybolduğunda sana ne olduğunu çizmeyi hiç denedin mi?"

Russell kalemi yere attı. "Herkes hiçbir şey hatırlamadığımı söyledim zaten."

"Sorun değil. Bu konuda sana yardım etmek için buradayım. Görüyorsun ya... Benim sihrim var." Parmaklarımı yüzünün önünde oynattım.

Russell birkaç dakika ellerime, sonra da bana baktı. Meraklı görünüyor ki bu iyiye işaretti. "Gerçek büyü mü?"

"Evet." Sanki bir sırrı paylaşıyormuşum gibi sesimi alçalttım. "Kimseye söyleme ama ben yarı cadıyım."

"Asla olmaz."

"Neden bana hatırladıklarını anlatmıyorsun, ben de boşlukları doldurmak için sihrimi kullanıp kullanamayacağıma bakayım."

Russell bana baktı ve kaçacağını sandım ama sonra içini çekti ve "Stephanie'yle -kız kardeşim- dışarıdaydım, Nose'da oynuyorduk. Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum, ta ki bir süre sonra kasabaya dönene kadar."

"Burun nedir?" diye sordum.

Jordan, "Kasabanın dışında burun şeklinde büyük bir tepe var," dedi.

Başımı salladım ve Russell'a döndüm. "Arada geçen zamana dair bir şeyler hatırlıyor musun, sadece birkaç anlık görüntü ya da anı olsa bile?"

Russell başını salladı.

"Şimdi senin üzerinde biraz büyü yapmaya çalışacağım, eğer sorun olmazsa." Russell başını salladı ve daha dik oturdu. "Havalı görünecek mi?"

"Belki," diye eski Yunanca birkaç kelime söyledim ve büyüyü ona doğru ittim, kayıp anıları ortaya çıkarmaya çalıştım. Ama ittiğimde zihninde blok gibi bir şey hissettim, ısı ve parlak ışık gibi bir şey. Güneş büyü. Hemen geri çekildim.

Russell bana şüpheli bir bakış attı. "Kıvılcım ya da başka bir şey yoktu. İşe yaradığına emin misin?"

"Emin değilim. Bir kez daha denemek istiyorum." Daha fazla zorlamak istemiyordum çünkü bu onu incitebilirdi. Zihni hâlâ çok genç ve gelişmekte olduğundan, çok zorlarsam böyle bir büyüün neler yapabileceğini bilemezdim. Özellikle de hakkında çok az şey bildiğim güneş büyü. Ayla Güneş Cadısı büyüyle başa çıkmak için daha donanımlı olabilirdi ama o zaman bile bu konuda uzman değildi. Ama belki biraz daha farklı bir büyü denersem...

Russell'ın kaşları çatıldı. "Belki ben de konsantre olursam." "Bu iyi bir fikir."

Eski Yunanca birkaç yeni kelime söyledim ve Russell'ın başının yanında tuttuğum ellerime biraz parlayan ışık ekledim. Ben zikretmeye devam ederken gözleri büyüdü, bu sefer zihnindeki bloğun etrafından dolaşmaya çalışıyordum ve bu

birkaç görüntü yakaladım. Karanlık ve serin bir yer. Kayalık bir tavan. Bir mağara, belki?

Daha derine inmeye çalıştım ama görüntüler su gibi akıp gitti. Güneş büyüğü diğer her şeyi sıkıca engelliyordu ve Russell'a zarar vermeden onu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Büyüyü sonlandırdım ve ellerimin etrafındaki parıltı kayboldu. "Teşekkür ederim Russell."

Biraz daha dik oturdu. "Bu çok havalıydı. O zaman işe yaradı mı?"

"Evet, biraz."

"Muhtemelen konsantre olduğum içindir," dedi sadece bir çocuğun sahip olabileceği o kesinlikte.

Jordan çocuğun omzunu sıkarak, "Hiç şüphe yok," dedi. "Harikaydın."

Birkaç dakika sonra evden çıktık ve arabaya biner binmez Jordan "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Zihninde anılarını saklayan bir blok vardı ve bunun güneş büyüğü olduğundan oldukça eminim."

Jordan nefesinin altında küfretti. "Biliyordum."

"Onu incitmeden çıkaramadım ama anılarından küçük bir görüntü aldım. Karanlık, soğuk ve kayalık bir yerde tutuluyormuş gibi görünüyordu, belki bir mağarada."

"Devam edecek pek bir şey yok." Direksiyonu sertçe kavradı ama arabayı çalıştırmadı. "Stephanie'ye de ne olduğunu sorduk ama o bir şey görmedi. Arkasını döndü ve adam gitmişti. Sanki ortadan kaybolmuştu. O zaman Güneş Cadıları olduğundan şüphelendim." Parmakları eklemleri beyazlaşana kadar sıkılaştı. "Artık kesin olarak biliyoruz."

"Russell ne zamandır kayıptı?" "İki gündür."

Zavallı ailesi için yüreğim sızladı. "Bu herkes için korkunç olmalı."

Jordan elini yüzünde gezdirdi. "Bir de bana sor."

Emniyet kemerimi bağladım. "Kaybolan diğer erkeklerle konuşalım."

Jordan bizi diğer erkeğin çalıştığını söylediği yerel bir kafeye götürdü. Başka bir çocuk bekliyordum, tezgahın arkasında bize latte hazırlayan ve aynı zamanda hiçbir şey hatırlamadığını açıklayan on dokuz yaşındaki adamı değil. Ona göre, kafenin birkaç mil dışında ot içiyormuş.

Ailesiyle başını derde sokmamak için kasabaya geri dönmüş ve birkaç gün sonra kasabaya geri dönene kadar da hiçbir şey hatırlamamış.

Bir yetişkin olduğu için zihnini biraz daha zorlamak konusunda kendimi rahat hissediyordum ama yine de engeli kaldıramıyor ya da etrafından dolaşamıyordum. Russell'ın zihninde gördüklerime çok benzeyen birkaç anı parıltısı görmeyi başardım. Karanlık bir yerde, muhtemelen bir mağarada. Ama daha fazlası yoktu.

Bu iş bittikten sonra Jordan, erkeklerin kaybolduğu iki yeri kendi gözlerimle görebilmem için bizi şehir dışına götürdü. Pencereden dışarı bakarken binaların ve evlerin gözden kayboluşunu, yolun ileride uzanışını ve çöl manzarası boyunca ilerlerken uzaklarda kayboluşunu izledim. Öğle güneşi, düşündüğüm kadar çorak ve ıssız olmayan engebeli araziye sıcak, altın rengi bir parıltı yayıyordu.

Camı açtım, tanımadığım bitkilerin belli belirsiz kokusunu taşıyan ılık ve kuru havanın üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Solumuzda, çöl tabanından yükselen yüksek mesalar, güneşin ılık ışığıyla yıkanan dik kayalıkları. Sağımızda ise çöl sonsuza kadar uzanıyor, ara sıra kaktüsler ya da çalılıklarla süsleniyordu. Renkler, kayalık çıkıntıların zengin kırmızı ve turuncularından toprağın yumuşak, kumlu tonlarına kadar her geçen mille birlikte değişiyor ve değişiyor gibiydi. Toprak tonları ve çarpıcı kontrastlardan oluşan uçsuz bucaksız bir tuvaldi ve güzelliğine hayran kalmaktan kendimi alamadım.

Daha önce yaşadığım yerden çok farklıydı, ama o kadar da kötü olmadığını isteksizce kabul etmek zorunda kaldım.

"Bize yardım ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi Jordan. "Burada olmak istemediğinizi biliyorum ama gerçekten minnettarım."

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Arabayı sürerken yüzünü inceledim, alnındaki endişe çizgilerine ve çenesindeki gerginliğe dikkat ettim. Belli ki bu kaçırılma olayları bir alfa olarak onun üzerinde ağır bir yük oluşturunuyordu. "Merak etme. Bu işin aslını öğreneceğiz."

"Bunun burnumun dibinde olduğuna ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına inanamıyorum. Roxandra'yı bulduğumda..." Sesi bir hırıltıyla kesildi.

"Biliyorum," dedim, uzanıp onu fiziksel olarak rahatlatma dürtüsünü görmezden gelerek. "Bunun yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğiz."

Jordan başıyla onayladı ve devriye gezen birkaç Leo'nun yanından geçerken el salladı. Birkaç saniye sonra hava değişti, içimde sihirden geçtiğimi söyleyen bir karıncalanma oldu.

"Neydi o?" Ben sordum.

"Güneş büyüğü koğuşları. Brea onları sürümü Roxandra'dan korumak için oraya koydu, eğer geri dönerse."

"Nedense her iki erkeğin de bu koğuşların dışına çıkarılmasının tesadüf olduğunu düşünmüyorum." Başımı öne eğdim. "Ama Roxandra onları ortadan kaldıramaz mıydı?"

"Yapabilir ama annem bunu hisseder ve alarm verir." Bana baktı. "O da yarı Güneş Cadısı."

"Ben de öyle duydum."

Gözlerimi kıstığımda burna benzeyen büyük bir tepeye yaklaşırken Jordan eliyle işaret etti. "İşte geldik."

Günün geri kalanını erkeklerin kaybolduğı iki yeri araştırarak geçirdik. Yeni ipuçlarını ortaya çıkarmak için tüm iz sürme becerilerimi ve hatta biraz ay büyüğü kullandım ama birkaç güneş büyüğü izi dışında hiçbir şey bulamadım. Gerçekten orada olduklarını kanıtlamak ya da ne yaptıklarını veya nereye gittiklerini ortaya çıkarmak için yeterli değildi. Larkin daha fazlasını bulabilirdi ama Jordan'ın elinde sadece ben vardım.

Her ne kadar acısını benden çıkarmasa da, onun da ilerleme kaydedemememizden dolayı hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim. Ben de onu suçlamadım. Bütün günü arayarak geçirmiştik ve sonunda elimde ne vardı? Karanlık bir yere dair birkaç görüntü, daha fazlası değil. Roxandra'yı bulmak ya da daha fazla erkek almasını engellemek için kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu da yakın zamanda eve gitmeyeceğim anlamına geliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Tüm o sihirleri yapmak başımı fena halde ağrıtmıştı ve Jordan Daybreak'e dönüş yolculuğumuz sırasında sohbet edecek havada olmadığını hissetmiş gibiydi. Şaşırtıcı bir şekilde, bizi evine götürmedi ama şehrin henüz gitmediğim farklı bir bölgesine gitmeye devam etti.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Bir şeyler yemeye gidiyoruz. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Tartışmaya başladım ama sonra iç çektim.

"Peki."

"Biliyorum, benimle yemek yemek muhtemelen isteyeceğin son şey ama betamın karısının harika bir Meksika restoranı var. Bayılacaksın."

"Kulağa hoş geliyor. Bir ya da beş margarita içebilirim." Jordan sırttı. "Eminim bunu gerçekleştirebiliriz."

Bizi Coronis'ten daha büyük ve çok daha renkli olan Daybreak şehir merkezine götürdü, kerpiç binalar ve Arizona çölüne mükemmel bir şekilde uyan güneybatı tarzı. Dışarıda oturma yerleri ve ip ışıkları olan birkaç şirin restoranın, bir kitapçının, bir fırının ve birkaç giyim mağazasının önünden geçtik. Caddenin diğer tarafında, yerel bir markete benzeyen küçük bir bakkal gördüm ve oyun alanı ve birkaç güzel çim alanı olan güzel bir park vardı.

Paco's adında, parlak yeşil ve kırmızı tenteli bir restoranın önüne park ettik ve Jordan kapıyı benim için açtı. Kıvrıkcık siyah saçlı ve sıcak gülümsemeli bir kadının bizi karşıladığı serin ve karanlık mekâna adım attığımızda burnuma nefis bir koku çarptı.

"Jordan!" dedi, onun yanağını öperek. "Bu gece getirdiğin bu güzel bayan kim?"

"Bu Stella, Ophiuchus sürüsünden," dedi.

"Ben Ana," dedi ve bana beklenmedik bir şekilde sarıldı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Jordan buraya daha önce hiç kadın getirmemişti, biliyorsun."

"Oh, um..." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için bocaladım.

"Gelin oturun. Sizin için en iyi masayı hazırladım." Bizi parka bakan penceresi olan kırmızı bir masaya götürdü; burada patika boyunca koşan insanları ya da arkalarında güneş batarken oyun alanında oynayan çocukları izleyebiliyorduk.

Ana bize menüleri uzattı, içki siparişlerimizi aldı ve ne yemek istediğimize karar vermemiz için bizi yalnız bıraktı. Menüye odaklanmaya çalıştım ama onun yerine kasabaya bakmaya devam ettim.

"Bu kasaba beklediğimden farklıymış," dedim sonunda.

"Yani düşündüğün kadar korkunç olmadığımızı mı söylüyorsun?" Jordan menüsünü kapatırken şöyle dedi.

"Onun gibi bir şey." Sözlerimi dikkatle değerlendirdim. "Sürünüzün etrafına en son Akreplerle birlikte saklandıkları ve sizin alfa olmak için savaşmak zorunda kaldığınız zaman gelmiştim. O zamanlar Aslanların etrafında ağır bir korku ve öfke kokusu vardı ama şimdi bunların hiçbirini hissetmiyorum. Herkes çok nazik ve çoğunlukla insanlar da mutlu görünüyor."

"Sürümde değişiklikler yapmak için son birkaç ayda çok çaba sarf ettim. Babam ve betası Leo'ları demir yumrukla yönetiyordu, sonra Güneş Cadıları'nın kontrolü altına girdik ama artık özgürüz." Konuşurken gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Eskisinden farklı bir sürü olmamızı istiyorum. Leo'nun en kötü özellikleri yerine en iyi özelliklerini benimseyen daha iyi bir sürü. İnsanların korkmak yerine saygı duyduğu bir sürü."

"Bu senin için şaşırtıcı derecede olgun bir davranış," dedim.

"İster inanın ister inanmayın, zaman zaman bunu yapabiliyorum." Dışarıdaki parka bir göz attı. "Odaklandığım şeylerden biri herkese istikrar hissi verirken kasabanın güvende olduğundan ve halkımın kendini güvende hissettiğinden emin olmak. Ancak bu son kaçırma olayları tüm bunları yok etmekle tehdit ediyor."

Lanet olsun ona, beni yine sempatik hissettiriyordu. Ve tüm sağduyuma rağmen ona yardım etmek istedim. "Yarın ipucu aramaya devam edeceğiz. Yakınlarda gördüğüm mağarayla eşleşebilecek bir mağara biliyor musun?"

"Muhtemelen. Bize tüm yerel mağaraların bir haritasını getireceğim, böylece onları daraltmaya başlayabiliriz."

Ana margaritalarımızla geri dönüp ne sipariş etmek istediğimizi sorduğunda, menüme tekrar göz attım ama tüm seçenekler karşısında tamamen bunalmış hissettim. "Ne tavsiye edersiniz?" Jordan'a sordum. "Yaşadığım yerde pek otantik Meksika yemeği bulamıyorum ve ne sipariş edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Bana sırtıttı. "Bu durumda, üç numaralı kombinasyonu almalısın. Dana taco, peynirli enchilada ve chile relleno. Böylece buradaki en iyi şeylerin hepsinden tatmış olursun."

"Tamam, bunu alacağım." Kaşlarımı kaldırdım. "Sana güvenmemeliyim ama güveneceğim. Sadece bu seferlik."

Jordan güldü ve içime bir sıcaklık yayıldı. Beni ne kadar telaşlandırıldığını gizlemek için margaritamdan bir yudum alırken o yemeğini sipariş etti.

Roxandra'yı bulmak için birkaç fikir daha tartıştık ve ben daha ne olduğunu anlamadan yemek gelmişti. O zamana kadar, bugün çok fazla büyü kullandığım için açlıktan ölüyordum. Tabağımdaki her şeyden bir ısırık aldım, zengin tatların ağzımda erimesine izin verdim ve inledim. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklıymışsın. Bu çok lezzetli."

Jordan elini kalbinin üzerine koydu. "Vay canına, sanırım bu bana söylediğin en güzel şeydi."

Elimde olmadan sırtıttım. "Buna alışma."

"Buna cesaret edemem ama haklı olduğumu söylediğiniz bir kayıt istiyorum."

Telefonuma tekrar söyler misin?"

"Asla olmaz. Ve söylediklerimi kimseye anlatmaya zahmet etmeyin çünkü kimse inanmayacaktır."

"Doğru." Öne doğru eğildi ve bana Jordan'ın alametifarikası olan parıltısını gösterdi. "Bunu bir şekilde sana tekrar söyletmem gerekecek."

Çatalımla onu işaret ettim. "Böyle bir şey olmayacak." Ukala bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Meydan okuma kabul edildi."

Gözlerimi devirdim ve bu sözleri bir daha asla söylemeyeceğimden emin bir şekilde yemeğime geri döndüm.

Jordan birkaç dakika sonra, "Bana kendinden bahset," dedi. "Anaokulu öğretmeni olduğumu biliyorum ve Kaden sürüsündeki en iyi iz sürücünün sen olduğumu söylüyor ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

Margaritamdan bir yudum daha aldım. "Bu bir randevu değil, Jordan."

"Bunu biliyorum." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra başını salladı ve başka tarafa baktı. "Boş ver."

Bazen gözlerinde gördüğüm o kırılganlık geri gelmişti ve bu göğsümü ağrıttıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey," dedi, bakışlarımı nefesimi kesen bir yoğunlukla karşılayarak.

Neyse ki Ana o anda tatlı isteyip istemediğimizi sorarak beni kurtardı ve Jordan bize biraz churros sipariş etti.

"Ayla senin okumayı sevdiğinden bahsetti," dedi. "Larkin'le birlikte aşk romanları okuduğunuz bir kitap kulübünüz olduğunu söyledi. En sevdiğin tür bu mu?"

Elimdeki peçeteyi masaya fırlattım, bir sonraki hamlem için hazırdım. "Devam et. Onları sevdiğim için benimle dalga geç."

Ellerini havaya kaldırdı. "Vay canına, seninle dalga geçmiyorum. Bence ne istiyorsan onu okumalısın. Sadece onlar hakkında neyi sevdiğini bilmek istiyorum."

"Onlar mükemmel bir kaçış yolu ve her zaman mutlu sonla bitiyorlar, bu yüzden okumak rahatlatıcı. Son birkaç yıldan sonra buna gerçekten ihtiyacım vardı." Başımı eğdim ve ona sııttım. "Ve herkes aşk romanlarındaki erkeklerin gerçek hayattaki erkeklerden çok daha iyi olduğunu bilir."

"Ahh. Sanırım not alabilmek için en sevdiğin kitaplardan bazılarını okumam gerekecek."

Bunun üzerine nefesim kesildi ve yorumunun beni ne kadar etkilediğini görmemesi için hızlıca iğneleyici bir yorum yapmak zorunda kaldım. "Sen, kitap mı okuyorsun?"

"Bu seni neden şaşırttı?" Margaritasının pipetiyle oynadı, sanki gergindi. "Ben de okumayı severim aslında."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı ama ben bir cevap veremedim. Ana bize bir tabak sıcak churros getirdi. Daha önce hiç churro yememiştim ve ilki ağzımda erirken inledim. "Olamaz. Bunlardan yirmi tane falan yemek isteyeceğim. Bunu bana yaptığına inanamıyorum."

"Stella'nın zayıflığı churros," dedi Jordan, alaycı bir tavırla yazarak. "Bildiğim iyi oldu."

"Konuyu değiştirme. Ne okumaktan hoşlanırsın? Sakın bana gizlice aşk romanları da okuduğunu söyleme."

"Çoğunlukla gizem ve gerilim kitapları okuyorum. Bazen biraz da bilimkurgu."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum. O kadar insan arasında Jordan'ın bir okur olmasını hiç beklemezdim.

Omuz silkti. "Çok şey okurum. Çizgi romanları da severim."

Sırıttım. "Tabii ki bir Aslan süper kahramanları sever."

"Kim okumaz ki?" diye sordu ama sonra yüzü ciddileşti. "Eskiden kardeşim Griffin'le birlikte okurduk. Çocukken okumakta zorlanırdı ve babamız da... Herhangi bir zayıflık göstermemizden hoşlanmazdı diyelim. Griffin'i onun öfkesinden korumak istedim, bu yüzden birlikte okumamız için kütüphaneden bazı çizgi romanlar aldım. İşe yaradı ve sonra birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri haline geldi. Ebeveynlerimiz kavga edip birbirlerine bir şeyler fırlattıklarında, odamızda el feneriyle yorganın altına saklanır ve Batman veya Daredevil hakkında okurduk. Dediğiniz gibi, bu bir kaçıştı."

Jordan'a ağızım açık baktım, gözlerimi kaçırıyordum, açıkladığı her yeni bilgiyle kalbim daha hızlı atıyordu. Önceki Leo alfanın kötü olduğunu biliyordum ama kendi ailesine karşı bu kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştim. Ya da Jordan'ın küçük kardeşini bundan korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını. Jordan her kelimesinde yeni gizli derinliklerini ortaya çıkarıyor ve ondan nefret etmemi daha da zorlaştırıyordu. Ve Jordan'ın bu kadar kişisel bir konuda bana açılacak kadar rahat hissetmesi, üstelik ben onunla dalga geçip alaycı davranmaktan başka bir şey yapmadığım halde, kendimi gelmiş geçmiş en büyük pislik gibi hissetmeme neden oldu.

"Bu..." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden kelimelerimin arasında bocaladım. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim."

Jordan ensesini ovuşturarak ve bakışlarımı kaçırarak "Elbette," dedi. "Peki, bitti mi? Tabii daha fazla churros istemiyorsan. Ana'dan bize bir kap getirmesini isteyebilirim."

"Oh hayır. Zaten çok yedim. Lütfen beni daha fazla kışkırtmayın." "Bu zor olabilir." Kendini beğenmiş sırıtışı geri gelmişti. "Ben hiçbir şey değilim. cazip."

Ona bir buz küpü fırlattım ve o da güldü, sonra da benim bakmama izin vermeden hesabı ödedi. Ana bana bir kez daha sarıldı ve geri döneceğime söz verdirdi, sonra dışarı çıktık. Güneş battığı için hava epey serinlemişti ve arabaya doğru yürürken kollarımı ovuşturdum, yukarıdaki berrak gökyüzüne baktım.

"Soğuk mu?" diye sordu Jordan. "Keşke bir ceketim olsaydı da sana vermeseydim."

Bu sözyle beni gerçekten güldürdü. "Bazen bir pislik olmaktan kendini alamıyorsun, değil mi?"

Arabanın kapısını bana açarken sırtarak, "Bu benim cazibemin bir parçası," dedi.

"Birini ölümcül düşüncelere sürüklediğinizde buna ne diyorsunuz?"

"Aha, demek beni düşündüğünü kabul ediyorsun."

"Sadece vücudunu saklamak için en iyi yerleri."

Sürücü koltuğuna kayd. "İkimiz de vücudumla yapmak istediğinin bu olmadığını biliyoruz."

Yanaklarım kızardı ve görmemesi için arabanın karanlık olmasına sevindim. "Aklına bir şey gelmesin. Döner dönmez yatağıma kıvrılıp bir kitap okumayı ve erkenden uyumayı planlıyorum."

"Aşk romanlarından biri mi?" Jordan arabayı çalıştırırken sordu. "Buharlı kısımlarda beni düşün."

"Keşke," dedim. "Kitaplardaki erkeklerin daha iyi olduğu hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Ama o gece Larkin'in bana verdiği kitabı açtığımda sayfaların arasında kaybolmakta zorlandım. Özellikle de kahraman ortaya çıktığında ve tüm replikleri kafamda Jordan'ın kendinden emin ses t o n u n a benzediğinde.

"Sadece ukala ve sarışın da olmalıydı," diye mırıldandım kitabı çevirip kapatırken. Kadın kahraman ne zaman kahramanın yontulmuş kaslarını ve keskin çene hattını fark etse, gözümün önüne yan odamdaki adam geliyordu. Kitabı yan masaya fırlattım ve ışığı kapattım, kafamın içinde Leo alfasına lanet okudum. Ona karşı bir şeyler hissetmeyecektim, hissetmeyecektim. Ama gözlerim kapanırken bile bu savaşı çoktan kaybettiğimi biliyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah alt kata indiğimde Jordan'dan hiçbir iz yoktu, sadece mutfak adasının üzerinde bir notla birlikte büyük bir krep yığını vardı.

İşte söz verdiğim gibi krepleriniz. Sizinle paylaşmak için orada olamadığım için üzgünüm. Yakında döneceğim. -J

Kaşlarımı çatarak notu yere bıraktım, sonra önümdeki krepleri ve akçaağaç şurubunu düşündüm. Jordan'a onun kreplerini yemeyeceğimi söylemişim ama tam önümde durup benimle böyle alay ederken onlara karşı koymak zordu. Bunu bilerek yapmıştı, karşı koyamayacağımı biliyordu. Kazanmasına izin veremezdim.

Ama birazcık tatmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Krepten bir parça kopardım ve ağızıma attım. Zaten muhtemelen berbatlardı.

Değildiler.

Gözlerim irkilerek kapandı ve Jordan'ın tepkimi görmek için etrafta olmamasına sevindim. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama krepleri çok lezzetliydi, bu da beni daha da sinirlendiriyordu çünkü şimdi onları yemek zorundaydım.

Jordan'a içimden küfrederek kreplerin üzerine şurup döktüm ve yemek için tezgâha oturdum. Ev yapımı krep yemeyeli uzun zaman olmuştu ve ne olduğunu anlamadan hepsi bitmişti. *Lanet olsun sana, Jordan.*

Tabağımı ve çatal bıçak takımımı temizledim ve şurubu dolaba geri koydum, sanki suç mahallini silersem aslında hiç olmamış gibi.

Duş almak ve giyinmek için yukarı çıktım, sonra Larkin'in bana verdiği Ay Cadısı büyü kitaplarından birini paketinden çıkardım. Jordan'ın dönmesini beklerken okumak için aşağı indim. Ne kadar süreceğini sormak için ona mesaj atabilirdim ama dönmesini sabırsızlıkla bekliyormuşum gibi görünmek istemedim.

Sonraki bir saat boyunca kanepeye uzandım ve büyü kitabının sayfalarını tarayarak bize yardımcı olabilecek bir şey aradım. Jordan'ın arabasının garaja girdiğini duyduğumda, işe yarar bir şey bulamadığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekerek kitabı kapattım.

"Günaydın." Gözleri olmayan kreplerin yanındaki nota takıldı ve sırtıttı. "Görüyorum ki kahvaltı etmişsin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki yok." Anahtarlarını yan masaya bıraktı. "Bu sabah sana söylemeden çıktığım için özür dilerim. Uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim. Annem beni aradı ve Griffin birkaç gündür eve gelmediği için çok üzgündü. Roxandra tarafından kaçırılmış olabileceğinden endişelendim ama biraz aradıktan sonra onu bir arkadaşımın evinde buldum."

"İyi olduğuna sevindim."

Burnunun kenarını sıktı, alnı endişeyle kırıştı. "Ben de, kaçırılmalarla ilgili neler olduğunu bildiği halde bizi bu kadar endişelendirdiği için ona kızgındım. Şimdi benimle bir daha konuşmuyor ve ben de her zamanki gibi her şeyi daha da kötüleştirdim."

Sesim yumuşadı. "O senin kardeşin ve sen sadece onun güvende olmasını istiyorsun."

Yakında bunu atlatacaktır."

"Belki." Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Griffin son birkaç aydır çok zorlanıyor. Keşke ona nasıl ulaşabileceğimi bilseydim."

"O bir ergen," dedim omuz silkerek. "Muhtemelen sen de öyleydin."

"Evet ve hayır." Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Küçük bir pisliktim, buna şüphe yok. Ama Griffin'in bugün yaptığına benzer bir şey yapsaydım, babam beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ve bazen istediğim de tam olarak buydu." Gözlerini boşluğa dikerken uzun bacaklarını uzattı. "Ergenlik yıllarımın çoğunu onun dikkatinin kardeşime değil bana yönelmesini sağlayarak geçirdim. Babam Griffin'i çok fazla koruduğumu, onun yumuşak büyüyeceğini söyledi ama umurumda değildi. Onun için öngörülen her cezaya katlandım ve yine katlanırdım. Ama şimdi..." Ellerini iki yana açtı. "Alfa olduğumda aramızdaki şeyler değişti ve artık onu hiç görmüyorum."

Kalbim Jordan ve kardeşi ve yaşadıkları her şey için acıyordu. "Daha önce bazı gençlerle çalıştım. İsterseniz onunla konuşmaya çalışabilirim."

Jordan şaşkınlıkla bana baktı. "Teşekkür ederim. Bu harika olur."

"Sorun değil." Birden rahatsız olarak yerimde kıpırdandım. Leo alfasına daha fazla yardım teklif ederek ne düşünüyordum? Ama hiçbir şey yapmadan da duramazdım. Bana ihtiyaı varken olmazdı.

Jordan garip bir duraksamadan sonra boğazını temizledi. "Beta Cannon'ıma bölgemizdeki tüm mağaraların bir haritasını yaptırmayı başardım. oğunu o keşfetti." Arka cebinden birkaç katlanmış kâğıt çıkardı ve önümdeki masanın üzerinde dzelitti. "Eğer kabul edersen bugün onları aramaya başlayabiliriz."

"Her an gitmeye hazırım."

İkimiz de ayağa kalktığımızda Jordan sordu: "Diğer Aslanlardan bazılarına bizimle gelmelerini söyleyeyim mi? Eminim aramamıza yardım edecek birkaç kişi bulabiliriz."

"Hayır, bunu dikkatim dağılmadan yapmayı tercih ederim." Doğrusu, Aslanların etrafında olmaktan biraz endişeliydim. şimdiye kadar herkes iyi davranmıştı ama ormanda etrafımı saran, Jordan eş bağını aktive etmek için gelene kadar beni çembere alan Aslanları çok iyi hatırlıyordum. Onlara hâlâ güvenmiyordum. "şu kitabı yukarı koyayım ve ayakkabılarımı giyeyim, sonra gitmeye hazır olurum."

Jordan başını salladı ve tezgâha yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturarak kreplerin olduğu boşluğa baktı ve gülümsedi.

O krepleri asla yememeliydim.

İLK MAğARA BİR FİYASKOYDU.

İmgelemimdeki gibi karanlık ve nemliydi ama bunun tavanından sarkan sarkıtlar vardı, imgelemimdeki sarkıtlar ise yoktu. Onlara baktım ve yüzüncü kez bir tanesinin düşüp beni ezmeyeceğini umdum.

"Bir şey hissediyor musun?" Jordan mağaranın biraz ilerisinden sordu. El fenerini bana doğru tuttu ve ben de parıltıya karşı elimi kaldırdım.

"Hayır. Sen?"

"Hayır. Sürümün diğer bazı üyelerinin kokusunu aldım ama kaybolan erkeklerin değil."

"Herhangi bir büyü tespit edemiyorum ve bu da imgelemimdeki büyüye benzemiyor."

Jordan başıyla onayladı. "Hadi yola çıkalım ve ikinci mağaraya doğru ilerleyelim."

Birlikte mağaranın ağzına geri döndük. Dışarı çıkar çıkmaz temiz havadan derin bir nefes aldım ve omuzlarımın gevşemesine izin verdim.

"Mağaraları sevmiyorsun, ha?" Jordan sordu.

"Başa çıkabilirim," diye cevap verdim, ses tonum amaçladığımdan biraz daha sertti.

Jordan ellerini kaldırdı ve kamyonete doğru yürürken ben özür dilemeye başladım. Ben daha tam bir cümle kuramadan Jordan'ın telefonu cebinde çaldı.

"Ben Cannon, betam." Ekranı bakarken kaşlarını çatı ve aramayı cevapladı. "Hoparlördesin. Ne var ne yok?"

"Kötü haberlerim var," dedi Cannon, sesi sertti. "Kasabanın dışında bir erkek daha kayboldu."

"Siktir," dedi Jordan. "Kimdi o?"

"Miles Crenshaw."

Jordan başını kaldırıp bana baktı. "Dün koğuşların dışında devriye gezen genç erkeklerden biri." Tekrar telefona konuştu. "Kiminle eşleşmişti?"

"Dustin Haller," dedi Cannon. "Miles'ın işemek için bir ağacın arkasına nasıl gittiğini ve sonra nasıl kaybolduğunu anlata anlata bitiremiyor."

"Yer neresi?"

"Şimdi telefonunuza
gönderiyorum." "Hemen
geliyoruz."

Jordan başka bir şey söylemeden arabaya atlayıp çalıştırdı, ben de ona yetişmek için acele ettim. Lastikler patladığında gözleri öfke ve korkuyla parlayarak yola baktı. Sürüsündeki insanların burnunun dibinde kaçırıldığını bilmek, özellikle de onları güvende hissettirmek için bu kadar uğraşmışken, nasıl hissettiğini ancak hayal edebiliyordum.

Uzandım ve elini tuttum. "Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Jordan kafası karışmış gibi bana göz kırptı. Sonra elimi bırakmadan önce bir kez sıktı.

Tüm yolculuk boyunca tek bir kelime bile etmedi, ki bu kısa sürdü çünkü bir Güneş Cadısı bizi kovalıyormuş gibi sürdü.

Miles'in kaybolduğu yere vardığımızda, başını ellerinin arasına almış toprakta oturan genç bir adam gördüm. Kafası tıraşlı ve koyu renk sakallı yaşlı bir adam bir ağacın yanında duruyordu ve durduğumuzda bize el salladı.

Arabadan iner inmez genç adam başını ellerinin arasından kaldırdı. "Çok özür dilerim," dedi Dustin. "Benim hatamdı. Bir an için gözümü Miles'tan ayırdım ve o da ortadan kayboldu."

Jordan onun omzunu sıvazladı. "Bu senin hatan değil. Bizi hemen arayarak doğru olanı yaptın."

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi sakallı adam bize. Bana kocaman bir el uzattı. "Ben Cannon."

"Stella. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bölgeyi çoktan araştırdım," dedi bize. "Miles'ın kokusu burada ama sonra kayboluyor. Onu takip etmenin bir yolu yok."

"Güneş Cadıları'ndan iz var mı?" Jordan sordu.

Cannon ellerini iki yana açtı. "Anlayabildiğim kadarıyla hayır, ama bu konuda uzman değilim."

"Bir de ben deneyeyim." Eski Yunanca birkaç kelime mırıldandım ve etrafımızda her yöne işaret ettim. Yakındaki bir ağacın yanında, muhtemelen Miles'ın arkasına işemeye gittiği ağacın yanında, havada kırmızı parıltılar belirdi ve oldukları yerde asılı kaldılar. "İşte."

Jordan ona doğru yürüdü ve keskin bir nefes aldı. Omuzları sertleşti ve kısık bir hırıltı çıkardı. "Roxandra."

"Emin misin?" diye sordum. Koku o kadar zayıftı ki insan halimle algılayamıyordum ama Jordan'ın duyuları benimkilerden daha keskindi.

Jordan kaşlarını çatarak, "Güven bana," dedi. "Onun kokusunu nerede olsa tanırım."

Başımı salladım. "Takip edebilir misin?"

Hiç tereddüt etmeden giysilerini çıkardı ve çıplak vücuduna bakmamak için kendimi zor tuttum, ama kahretsin. Tüm o kaslar. O kış. *Cidden, Stella, şimdi sırası değil.*

Öğle güneşinin ışığı altında altın gibi görünen kocaman kırmızı bir kurda dönüştü ve siyah burnunu havaya kaldırdı. Ağacın etrafından dolanıp birkaç metre ötedeki toprağa doğru ilerledi ama birkaç dakika sonra geri dönüp tekrar şekil değiştirdi. "Kokusu burada ve hepsi bu. Sanki bir anda ortaya çıktı, onu yakaladı ve tekrar ortadan kayboldu."

"Onu Solundra'ya götürmüş olabilir," dedim dudağımı ısırarak. Eğer durum buysa, onu bulmamızın hiçbir yolu yoktu. "Ama belki de Dünya'ya başka bir noktadan dönmüştür. Onu bulmamızı sağlayacak bir büyü yapabilirim."

Jordan tişörtünü tekrar kafasına geçirdi. "Yap şunu."

Hâlâ havada asılı duran büyüünün parıldayan kırmızı izlerine odaklandım ve eski Yunanca birkaç kelime söylerken kendi büyümü ona doğru fırlattım. Normalde her şeyi kulaklarım, burnum ve gözlerimle takip etmeyi severdim ama bu durumda bu işe yaramazdı. Kendi gümüşü büyüm kırmızı parıltıların etrafını sardı ve sonra kuzeye doğru kayan bir yıldız gibi havalandı. Yine de onu hissedebiliyordum, görünmez bir fener gibi beni çölde ve sonra yeraltında ileriye götürüyordu.

"Nerede olduklarını biliyorum." Ayakkabılarımı tekmeledim ve kalan giysilerimi çıkarmaya başladım. "Beni takip edin. Kurt formundayken daha kolay olur."

Jordan Cannon'a burada Dustin'le beklemesini söyledi ve gömleğini tekrar yırttı. Birlikte yer değiştirdik, benim siyah kurdum onun kırmızı kurdunun yarısı kadardı. En son birlikte kurt olduğumuz zamanı hatırlayınca içimden bir sızı geçti ama bunu bir kenara itip koşmaya başladım. Jordan tereddüt etmeden beni takip etti ve uzaktaki, güneşten ağarmış çölde zar zor görülebilen kayalıklara doğru ilerledik. Eğer büyüm doğruysa, Roxandra orada bir mağarada olmalıydı... ve biz de onunla yüzleşmeye hazırдық.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MAĞARAYA GİRDİĞİMİZDE, duvarlar etrafımı sarıyor gibiydi, sivri uçları beni avuçlarının içine almak için boğumlu parmaklar gibi uzanıyordu. Bu mağara son girdiğimizden çok daha küçüktü ve hava serin ve küflüydü, nemli kayaların ve eski minerallerin topraksı kokusuyla doluydu. Jordan yanımdayken karanlıkta sürünerek ilerledim ve bizi görünmez yapmış olmama rağmen ikimiz de ayak seslerimizin sessiz olmasına dikkat ettik. Tüm içgüdülerim beni geri dönüp kaçmaya zorluyordu ama büyüüm beni buraya getirmişti ve artık geri dönüş yoktu. Özellikle de Jordan keskin bir nefes alıp alçak bir hırıltı çıkardığında. Ne demek istediğini anlamak için onunla konuşabilmeme gerek yoktu. Roxandra buradaydı.

Mağara daha büyük bir odaya açılıyordu. sahne önümdeydi. Keşfedilmeyi bekleyen gizli oyuklara açılmadan önce uzayıp giden mağaranın tepesinden içeri zayıf bir ışık sızıyordu. Roxandra tam ortada, ayaklarının dibinde yerde baygın yatan siyah saçlı genç bir adamla birlikte duruyordu. Kırmızı kapüşonlu bir cübbe giymişti ve Miles'ın üzerinde bir tür büyü yapıyor gibi görünüyordu, bu da onu hafif bir parıltının çevrelemesine neden oluyordu. Zalim ama güzel yüzüne bir göz attım, sadece bir gözündeki pençe izi vardı, Ayla'nın ona verdiği bir yara izi.

Planım, görünmez olduğumuz için ona gizlice yaklaşıp işini bitirmektir ama Jordan'ın başka fikirleri vardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ona saldırdı ve benden yeterince uzaklaşarak tekrar görünür hale geldi. Roxandra

Kendisine ulaşmadan önce onu hissetti ve kolunu fırlatarak onu geri uçuran bir büyü dalgası gönderdi.

"Merhaba Jordan," dedi Roxandra muzaffer bir gülümsemeyle. "Beni bulman epey uzun sürdü. Sırf dikkatini çekmek için o zavallı küçük koğuşlarını yırtıp atmam ve yakında seni evinde ziyaret etmem gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

Jordan hırladı ve sihrinden kurtuldu, her an saldırmaya hazırmış gibi tekrar ona doğru sürünmeye başladı. Boğazımdan alçak sesle mırıldandım, onu geride durması için uyarmaya çalıştım ama bana bakmadı bile. Roxandra'ya sadece birkaç adım kala insan formuna geri döndü. "Sürü üyemin gitmesine izin ver."

"Ah, Jordan. Seni çok özledim. Çok fazla tutku." Roxandra ona dokunmak istercesine elini uzattı ama Jordan hırlayarak elini geri çekti. "Bu erkeği geri vermeyi ve Leo sürüsünü sonsuza dek yalnız bırakmayı teklif etmeme ne dersin?"

"Neyin karşılığında? Bunu sahip olmadığın bir kalbin iyiliği için yapmayacağını biliyorum."

"Senin karşılığında." Adamın çıplak bedenini ısırarak istercesine aşağı yukarı süzerken gözleri açlıkla parlıyordu. Kıskançlık ve öfke içimde kabardı ve ona saldırmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. *Benim* kurdum içimde hırladı. Onun artık benim eşim olmadığını anlamamış olmalıydı. Ama Roxandra'nın onu almasına da kesinlikle izin vermeyecektim.

Jordan gerildi ve bunun Roxandra'nın söyledikleri yüzünden olduğunu düşündüm, ama sonra göz ucuyla bir hareket yakaladım. Gölgelemin arasında bir hareket görmek için başımı hızla çevirdim. Karanlık şekiller, Roxandra'ya doğru ölümcül bir zarafetle ilerleyen, keskin dişleri olan, doğal olmayan güzellikte adamlara dönüştü. Vampirleri görünce içimdeki ilkel bir içgüdü hırladı ve kafalarını ısırp koparmak için yanıp tutuştu.

Kahretsin, bir korku patlamasıyla fark ettim. *Bu bir tuzak.*

Roxandra, "Gördüğünüz gibi bazı arkadaşlarımı getirdim ve çok açlar," dedi. "Sırada sizin küçük kasabanızı ziyaret etmek zorunda kalırlarsa çok yazık olur."

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Jordan, elleri pençeye dönüşerek. "Hepinizi öldürmeme ve sürüme bir daha zarar vermemenizi sağlamama ne dersiniz?"

Tam zamanında yoldan çekilen Roxandra'ya doğru hamle yaptı ama arkasından iki vampir geldi. Geri dönmek için zamanım yoktu.

Jordan'ı uyarmalıydım ve sırtı savunmasızken onu korumam gerekiyordu. Bu içgüdüsel bir tepkiydi ve Jordan'ın hayatı tehlikede olduğu için düşünenecek zamanım bile olmadı. Tek bildiğim onu korumam gerektiği idi.

Görünmezliğim azalırken hırlayarak ve dişlerimi sıkarak vampirlere doğru atıldım. Onları Jordan'dan uzak tutmaya çalıştım ama içlerinden biri etrafımdan dolandı. Dişlerimi omzuna geçirdim ve kolunu kopardım. Vampir çığlık attı ve etrafımızda kaos patlak verdi. Jordan ve ben birlikte vampirlerle savaştık ama o kadar hızlılardı ki hepsini aynı anda uzak tutmak imkânsızdı. Özellikle kötü bir darbeden kaçtım ve bir vampirin kafasını kopardım, sonra da kanını mağaranın zeminine tükürdüm.

Bir ışık parlamasıyla, acı verici derecede sıcak bir şey yan tarafımı yaktı. Roxandra bir başka güneş büyüsü patlaması hazırlarken sendeleyerek geri çekilirken keskin bir inilti çıkardım. Tam zamanında yuvarlanarak yoldan çekildim ama bu sadece içime bir acı dalgası daha gönderdi. Yanık tarafımı tutarak insan formuna geri döndüm ve vampirlerden birini bir ay ışığı patlamasıyla mağaranın duvarına savurdum. Bir dikiğin üzerine düştü ve kazığa oturtuldu; bir diğeriyle savaşmak için geri döndüm ama yakıcı acı çok güçlü hale geldi ve bacaklarım altımda kaldı. Vampirler avlarına yaklaşan köpekbalıkları gibi etrafımda daire çizerken ben taş zemine yığıldım.

"Hayır!" Jordan bağırdı. İçinden bir ateş dalgası fırladı ve mağaranın içinde serbest bırakılmış bir ejderha gibi kükredi. Temas ettiği her vampir anında alevler içinde kaldı. Ateş benden tamamen kaçarken, Roxandra kendini patlamadan korumak için kendi büyüsünü kullandı.

Her şey bir anda bitmişti. Vampirler kül oldu ve Jordan geri çekildi, az önce yaptığına inanamıyormuş gibi ellerine bakıyordu. Ben de inanmadım. Jordan az önce güneş büyüsü kullanmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Roxandra ellerini birbirine vurdu ve güldü. "O kişinin sen olduğunu biliyordum! On yıllardır güneş büyüsüne sahip ilk erkek. Sihrini ortaya çıkarmanın tek yolunun bu dişi şekil değiştireni tehdit etmek olduğunu bilseydim, bunu çok daha önce yapardım." Elinde alev alev yanan bir ateş topu daha yarattı. "Tekrar yapabilir misin? Yoksa önce onun çığlığını mı duymam gerekiyor?"

Jordan Roxandra'ya dişlerini göstererek üzerime doğru yürüdü. "Eşimden uzak dur."

Eş kelimesi boş mağarada yankılandı, son ve lanetleyici. Roxandra'nın yüzü bir anda kendini beğenmişlikten şaşkınlığa dönüştü. "Hayır... olamaz" demeden önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı.

Bu haber karşısında bir an için sersemlemiş gibiydi ve bu dikkat dağınıklığı tam da ihtiyacım olan şeydi. Son gücümü kullanarak elimde jilet keskinliğinde bir ay ışığı parçası oluşturdum ve ona doğru fırlattım. Omzuna çarptı, derinlere indi ve çılgılık attı. Bir an sonra, bir duman pufu içinde kayboldu.

Vücudum titreyerek tekrar yere yığıldım. Şoka mı giriyordum? Muhtemelen.

Jordan hemen yanıma düştü. Yaralarımı inceledi, sonra elleriyle başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "İyi olacaksın. Seni buradan çıkaracağım."

"Dikkatli ol, umurundaymış gibi davranıyorsun," dedim gözlerim kapanırken. "O kadar belli mi?" Güçlü kolları beni sardı ve bir saniye Daha sonra beni göğsüne bastırarak kaldırdı. "Sadece benimle kal, Stella."

"Tamam," diye mırıldandım, beni mağaranın dışına taşıırken başım dönüyordu.

Düşündüğümü hatırladığım son şey, Jordan'ın kollarında olmanın düşündüğüm kadar korkunç olmadığıydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerimi tanımadığım bir tavana açtım. Birkaç saniye çok uzun sürdü ama Leo sürüsüyle birlikte olduğumu ve Jordan'ın evindeki misafir yatak odasında olduğumu hatırladım. Vücudum biraz ağrıyordu, sanki yeni iyileşmiş gibiydim ve Roxandra'ya karşı verdiğim savaşı canlı bir şekilde hatırladım... Jordan'ın kollarında bayılana kadar.

"Sonunda bize katılman ne güzel," dedi Jordan. Yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu, bacaklarını sanki uzun süredir oradaymış gibi uzatmıştı.

Hâlâ yaralı olmadığımdan emin olmak için yavaşça doğruldum. Üzerimde pijamalarım vardı ve bayıldığımda çıplak olduğum için Jordan'ın onları bana giydirip giydirmedeğini merak ettim.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Miles iyi mi?"

"O iyi ve evine döndü. Diğerleri gibi hafıza kaybı dışında kalıcı bir etkisi olmadı. Bize saldıran vampirlerin hepsi öldü ve Roxandra da gitti."

İçimi çektim. "Keşke onu yakalayabilseydik, ama hepimiz kurtulduğumuz için mutluyum."

Jordan kaşlarını çatarak, "Zar zor," dedi. "Seni buraya getirdiğimde epey hırpalanmıştın. Annemden seni güneş büyüleriyle iyileştirmesini bile istedim."

Vampirleri yutmadan ve onları cayır cayır yakmadan önce mağaranın etrafında dönen devasa ateş patlamasını hayal ettim. "Mağarada güneş büyüü kullandın, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Daha önce hiç büyü yapmamıştım ama seni yaralı ve tehlikede görünce..." Nefesini içine çekti. "Sanırım bu içindeki gücü uyandırdı."

İçindeki gücü uyandıran şeyin beni yaralı görmesi olduğu gerçeğini düşünmek istemiyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sanırım bu, Güneş Tanrısı Helios'un Güneş Cadıları üzerine koyduğu lanetin Evanora'nın ölümüyle bozulduğu anlamına geliyor. Güneş Cadısı kanıyla doğan erkekler artık büyü yapabiliyor. Ya da en azından ben kullanabiliyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve günbatımının batmakta olduğu pencereden dışarı baktı. "Olanları anneme ve Brea'ya anlatmam gerekecek. Çok heyecanlanacaklar."

"Sadece onlar değil. Roxandra sana bir tuzak kurdu. Seni zaten istiyordu ve şimdi ateş büyüsü kullandığını görünce daha da acımasız olacak. Ölene kadar bizi asla yalnız bırakmayacak."

Jordan bana baktı, çenesi gerilmişti. "Bir dahaki sefere kaçmasına izin vermeyi planlamıyorum."

"Ben de öyle."

Jordan bir süre sonra, "Hâlâ anlamam gereken şey," diye devam etti. "Neden diğer Leo erkeklerini götürdüğü."

"Haklısın. Sizi tuzağa düşürmek için herhangi birini kullanabilirdi ya da sadece gelip onu bulmanızı istediğini daha açık bir şekilde ifade edebilirdi. O olduğuna dair hiçbir not ya da işaret yoktu. Hafızalarını bloke ederek ne yaptığını saklıyordu."

Jordan kaşlarını çatı. "Bu her neyse, iyi bir şey olamaz."

Yorganı kucağımdan ittim ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Ayağa kalkmaya çalışırken irkildim. Hasarın çoğu iyileşmiş olsa da hâlâ çok ağrım vardı. Birkaç saat içinde eskisi kadar iyi olacaktım.

Jordan hızla ayağa kalktı ve elini dirseğime koydu. "Dikkat et, sana yardım edeyim."

Ellerini dirseklerime dolayıp beni yukarı kaldırırken ağırlığımın çoğunu almasına izin verdim. Beklediğimden çok daha yakındı ve kolumu bırakmadı. Ona bakarken nefesim göğsümde sıkıştı. Uzaklaşmadım ve birkaç dakika boyunca aynı havayı soluduk.

Elini kolum boyunca kaydırdı, elinin izinde sıcaklık vardı ve omzumu kavradı. Kıpırdamadan durdum, ona doğru eğilmekten korktuğum için hareket etmek istemedim. Geri çekilmeliydim ama yapmadım.

Gözleri benimkiler arasında gezindi, sonra aşağıya inip dudaklarıma yerleşti. Onları bilinçsizce yaladım ve sonra ne yaptığımı fark ettim. I

Flört etmeye çalışıyormuşum gibi yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için boğazımı temizledim. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Jordan, "Miles'ı kurtarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Bakışlarının manyetik çekimine kapılarak biraz öne doğru sallandım. Geri adım atmalıydım, gerçekten atmalıydım. Beni öpecek miydi? Ona izin verecek miydim?

Sonra ağzını açtı ve her şeyi mahvetti. "Stella... Benim eşim olmanı istiyorum."

Sarsılarak geri çekildim. "Ne?"

"Beni dinle," dedi Jordan, elini omzuma dolayarak. "Eğer bir Aslan olsaydın, ateşe karşı bağışıklığın olurdu. Roxandra sana bir daha asla böyle zarar veremezdi."

Başımı salladım ve geri adım attım. "Bunu yapamam."

Jordan biraz daha tartışacakmış gibi göründü ama sonra içini çekti. "Özür dilerim. Beni istemediğini biliyorum. Ama onun seni öyle incittiğini görünce..." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

Çok yaralı görünüyordu ve bu beni öldürüyordu. "Seni istemediğimden değil.

Ama senin eşin olamam. Üzgünüm."

"Anlıyorum. Ama kasabayı korumaya yardım etmek için biraz daha kalacak mısın?" Jordan sordu. "Roxandra tekrar saldırırsa diye yani."

"Ben kalacağım. Bu işi sonuna kadar götürmeyi ve onu sonsuza kadar durdurmayı planlıyorum. Sadece okulumdaki öğretmenlere bir süre geri dönemeyebileceğimi bildirmem gerekiyor."

"Teşekkürler. Eğer bugün orada olmasaydın..." Başını iki yana salladı. "Neler olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Elini tuttum ve sıktım. "Onu durduracağız. Söz veriyorum."

"Öyle olduğumuzu biliyorum." Jordan'ın omuzları biraz gevşedi ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ben yemek hazırlayacağım, sen de ne zaman hazır olursan aşağı gelebilirsin. Bir saatten fazla sürmez."

"Teşekkür ederim." Kapı arkasından kapanana kadar nefes almadım.

Az önce olanlarla ilgili her şeyi görmezden gelmeye kararlı bir şekilde banyoya yöneldim. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim ve sıcak suyun mağaranın kirini temizlemesine izin verdim.

Olanları, Jordan'ı Roxandra'ya bu kadar yakın gördüğümde hissettiğim derin korkuyu düşündüm. Onun kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmediğimden değildi. Yapabileceğini biliyordum ama Roxandra tehlikeliydi. Ürkütücü gülümsemesi

Ona sahip olduğunu söylemesi, pençelerim ve dişlerimle onu parçalara ayırma isteği uyandırdı. Kendimi bunun sadece onun herhangi bir kurdu tekrar kontrol etmesi fikrinden hoşlanmadığım için olduğuna ikna etmeye çalıştım ama sadece kendime yalan söylediğimi biliyordum.

Kaşlarımı çattım ve saçlarımı şampuanla ovdum. Başımı arkaya eğip suyun kirli köpükleri yıkamasına izin verdim ve öfkenin geçmesini bekledim. Geçmedi.

Roxandra adamımı çalmaya çalışmıştı.

Jordan'ın gerçekten benim erkeğim olmaması dışında. Öyle miydi? Saç kremini elime aldım ve gerekenden biraz daha şiddetli bir şekilde salladım. Saçlarımın uçlarına sürdüm ve Jordan'a karşı hissettiklerimle yüzleşmeye çalışırken saçlarımla uğraştım.

Onu reddetmişim, bu da bu garip öfkeden kurtulmamı kolaylaştırmalıydı ama öyle olmadı. Hâlâ ona karşı sahiplenici hissediyordum. Başka birinin ona dokunduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor ve içimdeki kurt onun benim olduğunu haykırıyordu. Bu çiftleşme bağından mı kaynaklanıyordu? Hayır, kesinlikle koptuğunu hissetmişim. Peki neden şimdi böyle hissediyordum? Ve neden beni korumak için kendi büyüsunü ortaya çıkarması düşüncesi beni bu kadar... iyi hissettiriyordu?

Suyu kapatıp kurulanmak ve giyinmek için dışarı çıkarken iç çektim. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Onun ne kadar kötü biri olduğuna dair sahip olduğum tüm inanç yok olmuştu. Bu tamamen keşfedilmemiş bir bölgeydi ve hiç kimse bana bu bölgede yolumu bulmam için bir yol gösterme zahmetine girmemişti.

Düşünceleri uzaklaştırdım. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona hayır demiştim ve fikrimi değiştirmeyecektim.

Mutfağa yaklaştıkça burnumu kaldırarak aşağıya indim. Tuzlu bir şeyin kokusu ne kadar aç olduğumu fark etmemi sağladı. Mutfağa ulaştığımda, Jordan'ın büyük bir tencerede bir şeyler tatmasını izlemek için bir an durdum.

"Ne pişiriyorsun?" diye sordum.

Jordan bana gülümseyerek, "Sadece meşhur acılı biberimden biraz," dedi. "Umarım biraz acıya hazırsındır."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Getir bakalım. Hayatımda biraz baharat kullanabilirim."

Kahretsin, bunu neden söyledim? Neyim vardı benim?

Jordan bir kahkaha attı. "Aşk romanlarından yeterince baharat alamıyor musun?"

Dün geceki kitabımı ve kahramanın Jordan'ın resmiyle ne kadar kolay

üst üste bindirildiğini hatırlayınca başımı eğdim.

gölünç derecede mükemmel bir yüz ve vücut. "Aşk romanları ve oyuncaklar ancak bu kadarını yapabilir," dedim çünkü kendime engel olamıyordum. "Bazen daha fazlasına ihtiyacım oluyor."

Jordan kaşığı tencerenin içine bıraktı ve kapağı üstüne koydu. Adanın tezgahının etrafında dönerek benim alanıma yaklaştı. Geri adım attım ama arkamda sadece bir duvar vardı. Ona yaslandım. Jordan'a bakmak için başımı arkaya eğdiğimde nefesim hızlandı.

"Baharat sorunuzda size yardımcı olabilirim," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

İçimde bir şeyleri tetikledi. Zevk içime dolduğunda nefesimi içime çektim. Eğilip daha fazla itmek istedim ama flört ediyorduk, değil mi?

Dikkatlice Jordan'ın etrafından dolaştım ve tezgâha yaslandım. "Teşekkürler ama her şey kontrolüm altında."

Jordan sırtıttı ve biber tenceresine geri döndü. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen, bu açık bir teklif."

Ne düşünüyordum ki? Ona hayır, onu eşim olarak istemiyorum dedikten sonra hemen arkamı dönüp flört mü ediyordum? Kendime biraz çeki düzen vermek istedim ama Jordan bana o ukala gülümsemelerinden birini göstererek her şeyi unutturdu.

"Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak. Neden gidip oturmuyorsun? Muhtemelen hâlâ biraz ağrın olduğu için sana bir kase getireyim."

"Teşekkür ederim." Çoktan hazırladığı yemek masasına oturdum. Lanet olsun ona, neden bu kadar düşünceli davranıyordu?

"Buyurun," dedi iki kase getirirken. "Benim meşhur biberim. Biraz daha baharatlı, sadece senin için."

"Beni bu kadar uyardığına göre oldukça baharatlı olsa iyi olur," dedim birazını kaşıkla ağzıma atarken. Yoğun tatlar dilimin üzerinde patladı ve bir an için düşünce trenimi kaybettim. Jordan çiğnememi ve yutkunmamı izledi. Güzeldi, muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi acıydı ama ona bu zevki tattıracak değildim.

"Yani?" diye sordu.

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

Jordan sırtarak arkasına yaslandı. "Yalancı.

Bunu seviyorsun." "Sevmiyorum," dedim. "En iyi ihtimalle fena değil."

Jordan kayıtsız bir ses çıkardı.

Ona ters ters baktım. "İyi, muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi biber. Şimdi mutlu musun?"

"Aha! Biliyordum!" Yumruğunu sıktı. "Ama yeterince baharatlı mı? Yoksa biraz daha yardıma mı ihtiyacın var?"

"Mükemmel miktarda baharat, teşekkür ederim."

"Güzel." Durdu ve yemeğimi izledi. "Okuduğun kitap nasıl? Ne hakkında?"

Bunu sormasına şaşırmıştım ama gerçekten bilmek istiyor gibiydi. "İki düşman kraliyet mensubu ile bir fae aşkı. Yine de çok fazla içine giremedim. Aklımda çok fazla şey var."

Jordan başını salladı. "Benim de son zamanlarda okumaya pek vaktim olmadı. Ya da video oyunları oynamaya. Ya da eğlenceli bir şeyler yapmaya. Alfa olmak çok fazla iş demek."

"Eminim." Odanın diğer tarafındaki dev televizyona baktım. "Ne tür oyunlar oynamaktan hoşlanırsın?"

"Her şey var. Macera, bulmaca, dövüş, rol yapma. Eskiden kardeşimle bir sürü oyun oynardık ama bir süredir bunu yapmıyoruz. Yeni çıkan Star Wars oyununu oynamak istediğini biliyorum ama onu neredeyse hiç görmedim bile. Gördüğümde de sadece kavga ediyoruz."

"Oh, ben de oynamak istiyordum! Eğer o gelmezse, belki birlikte oynayabiliriz."

"Gerçekten mi? Jordan sordu. "Video oyunları oynuyorsun."

"Bazen, evet. Eskiden Kaden'le de çok oynardık. Uzun bir günün ardından gevşemek için eğlenceli bir yol."

"Kesinlikle."

Eskiden oynadığımız oyunlar hakkında biraz daha konuştuk, bazılarının ne kadar aptalca olduğuna ve yine de onları ne kadar sevdiğimize güldük. Ne olduğunu anlamadan ikinci bir kase biber yemiştım ve kendimi akşamımın tadını çıkarırken buldum.

Ve Jordan'dan nefret etmemeye başladığımı fark ettim.

Hem de hiç. Aslında... Ondan hoşlanmıştım.

Bu düşünce dehşet vericiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Jordan beni kasabanın en gösterişli evine götürdü, bakımı bir servete mal olmuş yemyeşil çimenleri olan devasa, kapılı bir malikane. Kapıyı açmak için arabasının vizöründeki küçük bir düğmeye bastığında, yanından geçerken büyük bir aslan fiskiyesinin su püskürttüğü bahçeye baktım. Evin kendisi kasabanın geri kalanıyla aynı güneybatı tarzında yapılmıştı, ancak çok daha büyük ölçekte, büyük sütunlar ve ikinci kat boyunca birkaç balkonla. Geceleri muhteşem görüldüğüne bahse girerim.

Dairesel araba yoluna girdiğimizde "Vay canına," dedim. "Annenin evinin büyük olduğunu söylerken şaka yapıyormuşsun."

"Babamındı," dedi arabayı park edip kapatırken. Bugün üstü açık kırmızı arabayı almıştık ve beklediğim kadar eğlenceliydi. "Alfa için sadece en iyisi. Öldüğünde anneme geçti. Şimdi sadece o ve Griffin var. Bana teklif etti ama ben hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Arabadan inmekte tereddüt ettim ve parmaklarımı kalçama vurdum. Bu konuda hiç heyecanlı değildim ama bu konuşmadan kaçış yoktu.

Jordan, "Gerginsin," dedi.

Elimi kalçamın altına soktum. "Hayır."

"Öylesin," dedi Jordan. "Şimdiye kadar anlattıklarından bir şeyler kapmadığımı mı sanıyorsun?"

"Peki, gerginim. Annen ailemi öldüren adamla evliydi. Tek bildiğim, onun da bu işe karıştığı, hatta belki de ona yardım ettiği."

"Bu mümkün. Annem zorlu bir kadındır. Ama babamla da zor bir ilişkisi vardı. Güneş Cadıları tarafından babamla evlenmeye zorlanmış ama gerçek eş değillermiş." Gülümsedi ama içinde hiç eğlence yoktu. Daha çok üzgün görünüyordu. "Bu yüzden gerçek babam aslında Yengeç alfasıydı. Griffin'in de."

"Doğru," dedim, Ayla'nın bana bundan ne zaman bahsettiğini hatırlayarak. "Hadi şu işi bitirelim." Arabada kalmak çok açık bir sinyal gönderecekti ve Jordan'ın annesinin önünde zayıf görünmek istemiyordum. Özellikle de dün beni iyileştirdikten sonra.

Büyük basamakları birlikte çıktık ve ben bir sütuna dokunmak için uzandım. Buranın ne kadara mal olduğunu hayal bile edemiyordum. Jordan cebinden anahtarlarını çıkardı ve birini kilide soktu, annesine orada olduğumuzu haber vermek için bağırarak bizi içeri aldı. İçeride yerler tamamen soluk mermerdi ve ayakkabılarım devasa iç mekanda yankılanan garip bir ses çıkarıyordu. Jordan rahatsız görünmüyordu ama o da bu evde büyümüştü.

Ana girişten uzaktaki koridorlardan birinden gelen ayak seslerini duyduğumda kendimi hazırladım. Uzun boylu sarışın bir kadın belirdi, krem rengi bir elbise giymişti ve bu yaşına rağmen etkileyici fiziğini ortaya koyuyordu.

"İşte buradasın." Yanına geldi ve Jordan'ın yanağını öptü, ellerini omuzlarına koyarak onu inceledi. "Dünkü kavgadan sonra bile iyi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Jordan. "Yaralanan ben değildim."

Bana döndü, yaralarımı kontrol ediyormuş gibi beni inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba, ben Stella," dedim, havadaki garip gerginliği hafifletmeye çalışarak. "Dün beni iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Soğukkanlı, neredeyse kibirli bir havayla konuştu. "Bana Debra diyebilirsin."

"Griffin'i gördün mü?" Jordan sordu.

Debra'nın elleri kollarını kavuşturmak ister gibi seğirdi ama yanlarında tuttu. "Hayır. Yine kaçtı." Buz gibi dış görünüşünün altında, hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim.

"Onunla konuşacağım."

"Söyle bana oğlum," dedi bana bakmak için geri dönerek. "Neden Ophiuchus-Ay Cadısı'nı buraya getirdin?"

Jordan tereddüt etti, bana baktı ve eş bağından bahsedebileceğinden endişelendim. Debra zaten bana biraz düşmanca davranıyordu. Jordan'ın eşi olduğumu ve onu reddettiğimi biliyor muydu?

"Stella'yı kaçırılma olaylarında bize yardım etmesi için getirdim," dedi Jordan. "Ophiuchus sürüsündeki en iyi iz sürücü o ve dün Miles kaybolduğunda ay büyüsü bize yardımcı oldu. Ben izleri bulamazdım ama o buldu ve tüm bu kaybolmaların arkasında Roxandra'nın olduğunu keşfettik."

Debra kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Roxandra'nın Leo erkeklerinden ne istediğini bilmiyorum ama kesinlikle Jordan'ı istiyor," dedim Jordan bu kısmı geçiştirmeden önce. Annesini endişelendirmek istemeyecek türden bir evlada benziyordu ama bilmesinin önemli olduğunu düşündüm. "Olanlardan sonra durmayacak."

"Peki o neydi?" Jordan'a kaşlarını çattı. "Dün geldiğimde bunların hiçbirinden bahsetmemiştin."

"O zamanlar Stella için endişelenmekle çok meşguldüm," diye mırıldandı. "Ama dün... Roxandra ve vampirleriyle savaşmak için güneş büyüsünü kullandım."

"Gerçekten mi?" Debra sordu. "Bu inanılmaz. Bu Güneş Cadıları için harika bir şey çünkü lanetin bozulduğu anlamına geliyor. Ama bu sizi daha da büyük bir tehlikeye sokuyor."

Jordan omuzlarını dikleştirdi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama yine de dikkatli olmalısın. Solundra'ya gitmeli ve Brea ile eğitime başlamalısın." Jordan itiraz etmek için ağzını açtı ama Debra elini kaldırdı. Şaşkınlık içinde Jordan beni dinledi. "Orada da güvende olursun. Roxandra orada, Brea'nın koruması altında sana ulaşamaz."

Jordan başını salladı. "Halkımı terk edemem, ben onların alfasıyım. Benim yerim burası, onların yanı."

Debra içini çekti. "Seninle tartıştım ama inatçı alfalarla uğraşmaya alışkınım. Bu tuğladan bir duvarla tartışmak gibi."

"Roxandra'yı hallettikten sonra Brea ile antrenman yapacağım."

"Peki." Debra kaşlarını çattı. "Ama senin sihrin varsa Griffin'in de olabileceğinden endişeleniyorum. O da Roxandra yüzünden risk altında olacak, belki daha da fazla çünkü onun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor."

Jordan başını salladı. "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Roxandra'nın Jordan'ın küçük kardeşini yakalayıp yem olarak kullanması ya da daha kötüsü... Ürperdim. "Birkaç ay büyüsü koruması

koyabilirim

kasabanın etrafında. Herkesi Roxandra'dan korumaya yardımcı olacaklar ya da en azından girmeye çalışırsa bizi uyaracaklar."

Debra'nın saklamadan önce yüzünde beliren şaşkınlığı gördüm. Eskiden çok iyi bir alfa dişisi olmalıydı. "Bu iyi bir fikir," dedi. "Teşekkür ederim."

"Buradaki insanların hiçbirine daha fazla zarar gelmesini istemiyorum. Hepimiz Evanora ve Roxandra'nın elinden yeterince acı çektik." En azından bu konuda hemfikir olabiliriz diye düşündüm.

Jordan'ın telefonu cebinde çaldı. Telefonu çıkardı, kaşlarını çatarak ekrana baktı ve sonra başını kaldırıp bize baktı. "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor."

Telefona cevap verirken Debra'nın çıktığı koridorda yürümesini izledim. Dönüp Debra'ya baktığımda yine beni inceliyordu. Dikkatini dağıtacak bir Jordan olmadığı için bakışlarının tüm ağırlığıyla üzerimde olması beni kıvrandırdı. Yerimde durdum ve kıpırdamadım ama kıpırdamamak çok zordu.

Sonunda Debra, "Annene çok benziyorsun," dedi.

Öfkem hemen alevlendi ve ellerimi yumruk yaparak kaskatı kesildim. Debra'ya sözlerinin beni ne kadar derinden yaraladığını bilmenin tatminini yaşatmak istemedim ama yüzümde bunun bir kısmını görmüş olmalıydı.

"Kızmakta sonuna kadar haklısın," dedi Debra. "Senin yerinde olsaydım, ben de kafamı koparmak isterdim." İçini çekti ve uzaklara baktı, solgun gözleri evin beyaz, cilalı iç kısmında geziniyordu. "Bana inanmak için hiçbir nedenin yok ama ailene olanlar için üzgünüm."

Ona özrünü nereye sokabileceğini söylemek istedim ama ağzımı açmaya cesaret edemedim. Açarsam ağzımdan ne çıkacağından emin değildim.

"Senden af dilemeyeceğim," diye devam etti Debra. "Onları ben öldürmedim ama kocamı da durdurmadım. O zamanlar pek çok şey yapmasına engel olmadım. Ama yapmalıydım."

Sözlerinde bir sertlik, bana huzur getireceğini ummadığım bir dürüstlük vardı. Ama itirafı karşısında ellerimin çözüldüğünü fark ettim.

Kelimeleri zorla söyledim. "Eski alfaya itaatsizlik etmenin zor olduğunu duydum. Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ama daha çok çabalamalıydım. O kadar çok şey yaptı ve ben görmezden geldim çünkü ne onun gazabıyla ne de beni onunla çiftleşmeye zorlayan Güneş Cadılarıyla uğraşmak istemedim." Başını bir kez salladı,

Sanki onu hatırlamaktan fiziksel olarak kurtulabilirmiş gibi kaba bir şekilde. "Ama oğlum her zamankinden daha iyi bir alfa olacak. Olmasını istediğim her şey onda var."

"Öyle," dedim usulca. Son birkaç gündür bunu kendim de görmüştüm. Düşmanım olarak gördüğüm Jordan, şu anda tanıdığım Jordan'a hiç benzemiyordu.

"Yine de onu hizada tutacak güçlü bir kadına ihtiyacı var. Onunla tartışmaktan ve fikirlerine karşı çıkmaktan korkmayan birine. Sen o kadın mısın?"

Nefesimi içime çektim. "Onun benim dostum olduğunu biliyorsun o zaman?"

"Tabii ki biliyorum. Ben yarı Güneş Cadısıyım. Ne de olsa eş bağlarını inceleme ve manipüle etme kitabını biz yazdık. Ve gerçek bir bağ olduğunda bunun nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Yengeç alfası benim gerçek eşimdi ama birlikte olmamıza izin verilmedi." İçini çekti ve uzun sarı saçlarının bir kısmını yüzünden geriye doğru taradı. "Yıldızların Jordan'ı bir Ophiuchus ve bir Ay Cadısı ile bir araya getireceğini asla hayal edemezdim ama Güneş Cadıları kaderi değiştirmeye çalışırken çok zarar verdiler. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyecek kişi ben olmayacağım."

"Endişelenmene gerek yok. Jordan benim eşim değil. Artık değil."

Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Hayır mı?"

Ben daha fazla tartışmadan Jordan koridorun sonundan döndü. "Arayan Cannon'dı," dedi telefonunu tekrar cebine sokarken. "İnsanlar kaçırılma olayları yüzünden geriliyorlar ve benim de hasar kontrolü yapmam gerekiyor."

"Sen bunu yaparken ben de koğuşlar üzerinde çalışmaya başlayabilirim," dedim. "Bugün birlikte çalışmak yerine ayrı ayrı daha çok iş yapabiliriz."

Debra uzanıp elini Jordan'ın omzuna koydu. "Dikkatli ol."

"Yapacağım," dedi Jordan ve ona çabucak sarıldı. "Dışarı çıkmayacağım."

Griffin'in de güvende olduğundan emin olacağım."

"Teşekkür ederim."

Vedalaştık ve Debra bir hayalet gibi sessiz bir şekilde geldiği yöne doğru süzüldü. Kaşlarımı çatarak gidişini izledim. Bana düşünecek çok şey vermişti.

"Sen iyi misin?" Arabasına doğru yürürken Jordan sordu. "Çok sessizsin. Özür dilerim, seni annemle yalnız bırakmak istemezdim."

"İyiyim," dedim, ki bu pek de yalan sayılmazdı. Nasıl hissedeceğimi

bilmiyordum. Ailemin katilini kafamda canavar, öfke dolu bir adam olarak kurgulamıştım. Debra o değildi, ama onunla evliydi ve

onu durdurdu. Ama belki o da onu durduramamıştı. Belki o da Jordan kadar Evanora'nın Güneş Cadıları'nın ve eski Aslan alfasının kurbanıydı.

"Kaba ya da başka bir şey yaptıysa-"

"İyi idi. Umursadığınız için çok duygulandım ama söz veriyorum, ben iyiyim."

"Güzel." Üstü açık arabanın önünde durdu, sonra anahtarlarını bana uzattı. "Benim arabamı almalısın. Yürümek için çok uzak değil."

"Emin misin?"

"Evet, koğuşları bu şekilde yapmak senin için daha hızlı olacak. Ayrıca Roxandra tekrar ortaya çıkarsa arabayla gidebileceğini bilmek beni daha iyi hissettirecek."

"Teşekkür ederim," dedim, anahtarları biraz tereddütle avuçlayarak. Geçici de olsa veda ediyor olmak tuhaf hissettiriyordu. Aramızdaki bu değişim nasıl bu kadar çabuk gerçekleşmişti?

Jordan aniden beni kendine çekti ve kollarıyla beni tamamen sardı. Önce kaskatı kesildim, onu itmek için ellerimi kaldırdım ama yapamadım. Çok sıcak ve kaslıydı ve güneş ışığı ile adaçayı karışımı gibi güzel kokuyordu. Gözlerimi kapattım ve ellerimi omuzlarına koyarak ona doğru eğildim.

"Dikkatli ol." Sesi her zamankinden biraz daha sertti ve kalbimde bir şeyler sızladı.

"Sen de." Arabayı kenara çektim ve sürücü tarafına yöneldim. İtiraf etmeliyim ki Jordan'ın spor arabasını kullanacağım için oldukça heyecanlıyım, özellikle de böyle güzel bir günde. Arabanın üstü çoktan açılmıştı ve hızla uzaklaşırken o ılık çöl havasını saçlarımda hissetmek için sabırsızlanıyordum.

İçeri girdiğimde Jordan ıslık çaldı. "Bunun içinde iyi görünüyorsun." Ona göz kırptım. "Aynen öyle."

Güldü ve bu ses içimde bir sıcaklık patlamasına yol açtı. Kendimi Jordan'ın yanımda olmasını dilerken bulsam da flört devam etmeden arabayı sürdüm.

Ama bunu sonra düşüneceğim. Şu anda yapmam gereken işler vardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş Cadısı koğuşlarından geçip çevre boyunca yürümeye başladığımda gözlerimi KORUDUM. Sıcak, kuru çöl havası alışık olduğumdan çok farklıydı ve Jordan'ın yanımda getirdiğimden emin olduğu su şişesinden bir yudum aldım. Sonbahar olmasına rağmen güneşin altında bu kadar sıcak olmasına şaşırıyordum. Serin esintilere ve değişen yapraklara alışkındım ama bu Coronis'teki yaz gibi hissettiriyordu. Evimi düşündüğümde kısa bir sıla hasreti çektim. Ormandaki yaprakların derin örtüsünü ve sürümü özlemiştim. Çocuklarla çalışmayı ve Kaden, Ayla ve Larkin'i her gün görmeyi özledim. Ama sürpriz bir şekilde buradan da nefret etmiyordum.

Çevre boyunca durdum ve uçsuz bucaksız Arizona çölüne baktım. I Yine de kendi tarzında ne kadar güzel olduğunu görünce şok oldum. Her şey çok açıktı, sıcak renkler ve serin kaya oluşumları vardı. Bir gün burayı bir kurt olarak daha fazla keşfetmek, çölün kokularını içime çekmek ve evde asla karşılaşamayacağım kertenkelelerin ve diğer hayvanların izlerini sürmek isterdim. Jordan'la belki. Bu düşünce birkaç gün öncesine kadar hoş karşılanmazdı.

Kasabanın çevresinden dışarı doğru yürümeye devam ettim, gözlerim uzakta birkaç cılız ağacın bulunduğu bir kaya oluşumuna sabitlenmişti. Bu, başlamak ve ilerleyişimi işaretlemek için iyi bir dönüm noktası olabilirdi. Koğuşları halletmem sadece birkaç saatimi alacaktı ve sonra Jordan'ın evine dönüp ödül olarak havuzun kenarında dinlenecektim. Belki kitabımı okuma fırsatı bile bulabilirdim.

Kaya oluşumuna yaklaştığımda, Jordan'ın daha küçük bir versiyonuna benzeyen kırmızımsı altın rengi bir kurdun orada durduğunu fark ettim. Kaçmadı ama ben yaklaşırken sadece beni izledi.

El salladım ve su şişemi kayalardan birinin üzerine bıraktım. "Hey. Sen Griffin misin?"

Kurt birkaç adım geri çekildi ve sonra tekrar insan formuna geçti. Kaşlarını çatarak bana bakarken belden aşağısını örten bir kayanın arkasında durdu. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Senin kurdun Jordan'inkine çok benziyor."

Tekrar konuşmadan önce birkaç kalp atışı boyunca bana baktı. "Jordan'la birlikte kalan Ophiuchus sen misin?"

"Öyleyim."

Griffin başını salladı ve sonra tekrar başka tarafa baktı, büyük kayalardan birinin üzerinde duran gevşek bir çakıl taşıyla uğraşıyordu. Jordan'a bir ara Griffin'le konuşacağımı ve nesi olduğunu anlamaya çalışacağımı söylediğimi hatırladım. Büyük bir kayanın üzerine oturdum ve bir yudum daha su içtim.

"Burası çok sessiz," dedim. "Bir süreliğine uzaklaşmak için güzel bir yer." "Sanırım."

"Jordan seni artık hiç görmediğini söylüyor. Senin her zaman bir kurt olarak dışarıda olduğunu söylüyor."

Griffin homurdandı ve çakıl taşlarından birini yere fırlattı. Çakıl kumlu havzada sekerek ilerledi ve ağaçlardan birinin gövdesine yakın bir yere düştü. "Evet, sanki umurunda da."

Kaşlarımı kaldırdım. Griffin'in söylediği birkaç asık suratlı sözden bile ne olduğunu anladığımdan emindim. "Tabii ki önemsiyor. Seni özliyor."

"Hayır, yok," dedi Griffin, ağaçların arasına bir taş daha fırlatarak. "Alfa olmakla o kadar meşgul ki artık bana ayıracak zamanı yok."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ağabeyim Ophiuchus sürüsünün alfasıdır. Bazen çok yalnız kalabildiğini biliyorum ama alfa olmak çok iş demek. Çözmesi gereken çok şey var, özellikle de Güneş Cadıları Aslan sürüsünü kaos içinde bıraktıktan sonra." Griffin bana baktı ve ben de ona belli belirsiz bir gülümseme sundum. "Ama Jordan hâlâ seni çok önemsiyor. Sürekli senden bahsediyor."

Griffin rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Her neyse."

"Öyle," diye ısrar ettim, öne doğru eğilerek. Griffin başını bana doğru eğmişti ve söylediğim her kelimeyi dikkatle dinlediğini biliyordum. "Bana dedi ki

eskiden birlikte çizgi roman okuyup video oyunları oynadığınızı anlatırdım."

Griffin omuz silkti. "Artık çocuk değiliz. Ben bu işleri bıraktım, o da bıraktı. Yapacak başka işlerimiz var."

"Ne yani, köyün hemen dışındaki kayalıklarda takılmak gibi mi?" Ses tonumu hafif ve alaycı tutarak sordum. Griffin gülümsemedi. "Artık çocuk olmamanız bu tür şeyleri hâlâ birlikte yapamayacağınız anlamına gelmiyor."

"Sanırım," dedi Griffin ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"İstediğin yeni oyunu almış." Jordan dün gece boş çili kaselerimizin üzerinde bana göstermişti. Hâlâ ambalajındaydı. Griffin için saklamak istediğini söylemişti, böylece ilk kez birlikte oynayabileceklerdi.

Sonunda Griffin bana baktı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Öyle mi? Bunu bana söylemedi."

Kendimi beğenmiş bir şekilde öne doğru eğilirken "*Yakaladım seni*" diye düşündüm. "Evet, seninle oynamak için bekliyordu. Ama sen ortalıkta olmazsan, onunla birlikte oraya girmek zorunda kalabilirim. Ve bu gerçekten kötü olur."

Griffin kaşlarını çattı. "Neden?"

Sırıttım. "Çünkü onun kışına tekme basardım."

Griffin burnunu bana doğru kırıştırdı. Ürkütücü bir şekilde Jordan'ın genç versiyonuna benziyordu. "Sen bir oyuncu musun?"

"Evet. Kardeşimle ben de oynardık, ta ki alfa işleri ona da fazla gelene kadar. İnan bana neler yaşadığını çok iyi biliyorum."

"Huh," dedi Griffin.

"Aslında onu çok özledim," dedim. "Belki bir ara üçümüz oynayabiliriz? Jordan'ın fazladan bir kumandası olduğunu gördüm."

"Belki," dedi Griffin omuz silkerek. Şimdi o kadar kızgın görünmüyordu ve bunu biraz düşüneceğini biliyordum. Eminim yola gelecektir.

"Jordan'a alfa olmanın dışında da bir hayatı olduğunu hatırlatmak iyi olacak," dedim. "Bazen ailenizle birlikte gevşemek önemlidir."

Griffin bir taş daha fırlattı. Taş en yakındaki ağacın gövdesinden sekerek bazı kabukları kırdı. "Peki. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

"O da ne?"

"Jordan'ı diğer bazı sürü üyeleriyle konuşurken duydum. Ophiuchus sürüsündeki en iyi iz sürücünün sen olduğunu ve diğerlerine de öğrettiğini söyledi. Ayla da dahil."

Jordan benim hakkımda övünüyor muydu? "Bu doğru." "Bana öğretebilir misin?"

Ona gülümsediğimde göğsümde sıcak bir şeyler patladı. "Bu çok hoşuma giderdi. Sahip olunması gereken iyi bir beceri."

Başını bana doğru eğdi. "Bu bir süre daha burada kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Bir süreliğine, evet."

Griffin tipik bir ergen umursamazlığıyla "Harika," dedi ama mavi gözlerinde bir parça heyecan gördüm.

Bir gülümsemeyi daha bastırdım ve su şişemi elime aldım. "Burada dikkatli ol, tamam mı?"

"Evet, evet. Görüşürüz." Ben başka bir şey söyleyemeden tekrar kurda dönüştü ve hızla uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken başımı salladım ve kendi kendime gülümsedim. Gençler. Sonra bir yudum daha su içtim ve koğuşları oluşturmak için ay büyüsunü çağırmaya başladım. Zaman alan ve enerji tüketen bir işti ve köyün etrafında dolanırken gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı başladı. Güneş büyüsu ve ay büyüsu birlikte beklediğimden daha iyi çalıştı, sürüye zarar verebilecek herhangi birine karşı ek koruma sağlamak için korumalarım öncekilerle birlikte örüldü.

Kaya oluşumlarına geri döndüğümde ve son koğuşu yerleştirdiğimde terlemiş, kavrulmuş ve kemiklerim yorulmuştu. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve Jordan'ın arabasını park ettiğim yere kadar yürümeyi düşünürken karnım gurulduyordu. *Yanıma yiyecek bir şeyler almalıyım.*

"Biraz yorgun görünüyorsun," dedi Jordan.

Yerimden sıçradım ve ona doğru baktım. Bana sıırttı ve iki plastik poşeti kaldırdı. Yemek kokusunu alınca burun deliklerim alevlendi ve midem yeniden, daha yüksek sesle guruldadı.

"Mükemmel bir zamanlaman var," dedim. "Ben de tam öğle yemeğine ihtiyacım olduğunu düşünüyordum."

"Bütün sabah bu kadar çok çalıştıktan sonra acıkmış olabileceğini düşündüm ve sandviç getirdim. Ne tür sevdiğinden emin değildim, bu yüzden birkaç farklı sandviç ve biraz da makarna salatası aldım. İsteddiğini seçebilirsin."

Bu kadar çaba harcaması beni çok etkilemişti. "Teşekkür ederim."

"Geri dönmeden önce burada piknik yapmak ister misin?" diye sordu, az da olsa gölge sağlayan cılız ağaçları işaret ederek.

"Bu hoşuma giderdi."

Griffin'in taş attığı ağacın altına doğru ilerlerken Jordan çantalardan birini bana uzattı. Sırt çantasından oturmamız için bir battaniye çıkardı. Çantaları karıştırdım, her bir sandviçi inceledim ama hepsi kulağa güzel geliyordu ve hepsini denemek istiyordum. Sonunda Jordan ve ben her bir sandviçi paylaştık, böylece her birinin tadına bakabildim. Birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde oturup yemeğimizi yedik. Jordan'ın dizi benimkine değdi ve ben kıpırdamadım.

"Griffin'le konuştum," dedim, midem daha iyi hissetmeye başladığında ve baş ağrım geçtiğinde. "Sanırım kendini biraz... görmezden gelinmiş hissediyor. Seni özleyiyor."

"Gerçekten mi?" Jordan kaşlarını çatarak sordu. "Sanırım son zamanlarda pek takılmadık. Alfa olmak zamanımın çoğunu alıyor."

"İstediği yeni oyunun sizde olduğunu bilmiyordu ama sanırım sizinle oynamak istiyor. Ayrıca benden ona iz sürmeyi öğretmemi istedi."

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bu onun için iyi olabilir. Sahip olduğu tüm o enerjiyi yeniden yönlendirmesi için ona bir yol verir."

Jordan bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Onunla konuştuğun için. Bunun anlamı çok büyük." "Onunla pek çok ortak noktamız var," dedim. "Benim de bir erkek kardeşim var.

bir alfa. Nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Evet, öyle." Jordan biz yemek yerken çöl manzarasına baktı, gözleri dalgındı.

Hindili sandviçimden bir ısırık daha aldım. "Bu çok lezzetli. Getirdiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Bunu hak ediyorsun. Koşulları geçer geçmez ay büyüünü hissettim. Aklıma gelmişken, sana göstermek istediğim bir şey var." Sırt çantasına uzandı ve ön yüzünde parlak bir güneş kabartması olan koyu kahverengi deri ciltli bir kitap çıkardı. "Annem bana bir Güneş Cadısı büyüler kitabı verdi. Bir göz atmaya çalıştım ama çok zor."

Eğildim ve parmaklarımla eski, oymalı deri kapağın üzerinde gezindim. "Dur tahmin edeyim, hepsi eski Yunanca mı?" Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Öğrenmesi uzun zaman alabilir ve sonra büyülerin kendileri gerçekten zor olabilir."

Jordan sinirli bir nefes verdi. "Şu anda bütün bunları öğrenecek zamanım yok." Kitabı battaniyenin üzerine fırlattı. "Bana öğretemez misin? Büyü hakkında her şeyi biliyorsun."

"Ay büyüü hakkında biraz bilgim var, çoğunu Larkin'den öğrendim ama güneş büyüü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ayla'ya sorabilirsin. O bu konuda oldukça iyi."

"Ayla'ya sormak istemiyorum," dedi Jordan bakışlarını tutarak. "Ben sadece seni istiyorum."

Yutkundum, az önce bir avuç su içmiş olmama rağmen boğazım aniden kurudu. Sözlerindeki çifte anlam gözümde kaçmamıştı. Onun yanından uzanıp kitabı aldım. Jordan'ın bakışlarının sıcaklığını ve bu sözlerin bende yarattığı hisleri görmezden gelerek, "Bir göz atacağım," dedim.

"Teşekkürler." Son sandviç paketlerini de topladı ve ortalığı temizlemeye başladı.

Kitabı karıştırdım, sayfaları taradım. Son birkaç aydır Larkin'den aldığım özel dersler sayesinde Antik Yunanca artık benim için çok zor değildi ama yine de yavaşlamam ve bana yabancı olan bazı terminolojiyi anlamaya çalışmam gerekiyordu. "Birçoğu ay büyüüne benziyor, en azından teoride. Sanırım seni en azından temel konulara başlatabilirim."

Jordan ayağa kalktı ve kot pantolonunu fırçaladı. "Bu harika olur. Roxandra ya da herhangi bir vampirin geri gelmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyorum ama yanlışlıkla kimseyi ateşe vermediğimden de emin olmak istiyorum."

Leo köyünün çoğunu çevreleyen büyük, açık alana doğru ilerlerken, "Ağaçlardan uzaklaşsak iyi olur," dedim. "Onları ateşe verip hepsini yakmanı istemeyiz."

Jordan homurdandı ama beni yanııcı olabilecek her şeyden oldukça uzak bir mesafeye kadar takip etti. "Şimdi ne olacak?"

"Zihnini her şeyden boşaltmaya çalış, sonra benden sonra tekrar et." Kitapta gördüğüm ve başlangıç büyülerinden biri olarak listelenen cümleyi ezbere okudum.

Jordan bilmediği telaffuza takılarak tekrarladı. Tekrar söyledim ve Jordan bu sefer kendinden daha emin bir şekilde tekrarladı.

"Güzel," dedim. "Şimdi bunu söylerken zihnini sakın ve boş tutmaya odaklan."

Jordan denedi ama hiçbir şey olmadı. Güneş üzerimize vururken ve alnımızda terler oluşurken bunu tekrar tekrar yaptı.

Sonunda Jordan hayal kırıklığı içinde bir taşı tekmeledi. "Bu çok anlamsız. Bu boku asla öğrenemeyeceğim."

Kısa bir mesafe ötede, dağınık bir ot alev aldı ve gözümü kırpmam için geçen sürede bir cehenneme dönüştü. Bir çılgılık attım ve ağaçlara doğru uçmadan önce ona biraz serinletici ay büyüü fırlattım.

Jordan'ın çenesi düştü. "Bunu ben mi yaptım?" "Kesinlikle ben yapmadım," diye mırıldandım.

"Oops." Sırıttı ve ensesini ovuşturdu. "Keşke nasıl yaptığımı bilseydim."

"Hmm. Belki de güneş büyüğü tutkuyla beslenir, oysa ay büyüğü berrak ve sakin bir zihne ihtiyaç duyar."

Bana o ukala gülümsemelerinden birini gösterdi. "Eğer istediğin tutkuysa, bende bolca var."

Omzumla şakacı bir şekilde onu ittim. "Kanıtla. Tekrar yapabileceğini göster bana."

"Ödül olarak ne alacağım?" diye sordu.

"Ne istiyorsun?"

"Bir öpücük."

"Bunu almak için beni gerçekten etkilemeniz gerekecek."

"Meydan okumayı severim." Ellerini birbirine sürttü ve kelimeleri tekrarlardı. Hiçbir şey olmadı.

Biraz farklı bir teknik denemeye karar verdim. "Kelimeleri unut. Büyü için onlara gerçekten ihtiyacın bile yok - sadece odaklanmana yardımcı oluyorlar. Bunun yerine, seni gerçekten öfkeliendiren bir şey düşün ve elini önünde tut. Öfkeni ona yönelt."

"Öfke kolay. Tek yapmam gereken Roxandra'yı düşünmek." Jordan elini uzattı, konsantre olurken alnında bir damar zonkluyordu. Bir an sonra avucunda küçük bir alev belirdi. Nefesimi içime çektim ama ateş büyürken konsantrasyonunu bozmak istemedim.

"Başardım!" Alev hemen söndü, ama o ısıldıyordu ve gülümsemesi tenimdeki güneş kadar sıcaktı.

"Başardın!" Ellerimi birbirine çırpıttım. "Çok hızlı öğreniyorsun."

"İyi bir öğretmenim var," dedi ve beni belimden yakaladı. Çılgılık attım ama Jordan beni bir kez döndürdükten sonra kendine doğru çekerken kaçmaya çalışmadım. "Şimdi şu öpücüğe ne dersin?"

Sırıtarak yanağından öptüm, inledi ve beni bıraktı ama hâlâ sırtıyordu. Aramızda bir şeyler geçti ve onu gerçekten öpmek istedim. Ama bu çok fazlaydı, çok hızlıydı. Hâlâ onun hakkında hissettiklerimi sıralamaya çalışıyordum.

"Muhtemelen geri dönmeye başlamalıyız," dedim. "Ama bunu tekrar yapabiliriz."

"Ve 'bu' derken...?"

"Eğitim." Omzuna bir şaplak attım. *Aptal, çekilmez alfa*, diye düşündüm ve sırtışıımı görmeden önce arkamı döndüm. Ya da onu gerçekten öpmeye ne kadar yakın olduğumu.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

KORUYUCULARI BİR GÜNDE TAMAMLAYABİLDİĞİM İÇİN, sonraki birkaç günü kasabada dolaşarak, insanları tanıyarak ve herhangi bir saldırı ya da kaçırılma olayına karşı tetikte olarak geçirebildim. Sözüm sadık kalarak Jordan'ı eğitmeye devam ettim, her ne kadar ateş büyüünde bu kadar hızlı gelişmesini izlemek mesafemi korumamı zorlaştırsa da. Tüm o şakalaşmaların ve flörtleşmelerin altında öğrenme konusunda çok ciddiye ve bir şeyi çözdüğünde her zaman çok mutlu görünüyordu. Açıkçası, onu kendimden uzaklaştırmaktan yorulmaya başlamıştım.

Her gün koğuşları kontrol etmeye özen gösteriyordum ama şu ana kadar kimsenin onları aşmaya çalıştığına dair bir işaret yoktu. Roxandra Jordan'ı almak için henüz dönmemişti ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Bu konuda stres yapmamaya çalışıyordum ama beni etkilemesine izin vermemek de zordu.

Kafamı dağıtmak için Jordan'la şehir merkezinde yürüdüğümüz ilk gece gördüğüm kitapçıya uğradım. *Paws And Prose*, yeni ve kullanılmış kitapların bulunduğu, ön tarafında sonbahar temalı kitapların sergilendiği şirin bir dükkândı. Tarihi romanlardan oluşan bir serginin altında güneşlenen kahverengi tekir bir kedinin seğiren kuyruğunu görünce gülümsedim.

Kapıyı iterek açtığımda birkaç zil sesi duyuldu ve tezgâhın arkasındaki kadın burnuna taktığı ince telli gözlüklerin üzerinden bana baktı. Benim yaşlarımda görünüyordu, kahverengi teni ve siyah saçları alnının tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. "Hoş geldiniz," dedi ve hemen

bakışlarını tekrar kitabına çevirdi. "Bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. Kendimi iyi bir kitaba kaptırmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve etrafıma bakındım. Ön tarafta birkaç serbest duran kurgusal olmayan kitap rafı ve dış duvarlar boyunca tavandan tabana kurgu rafları vardı. Romantizm bölümüne yöneldim ve birkaç dakika etrafa bakındıktan sonra Larkin'in hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir kitap aldım. Belki bir sonraki kitap kulübü seçimimiz için bunu seçebilirdik.

Satın almak için tezgâha doğru ilerlerken önümdeki genç kadını inceledim. Bir şekilde onda bir tuhaflık vardı ve bunun gözlükler olduğunu fark ettim. Şekil değiştirenlerin gözlüğe ihtiyacı yoktu. Neden takıyordu ki?

"Oh, bu iyi bir tane," dedi defteri kapatırken. "Jordan'la kalan Ophiuchus sizsiniz, değil mi?"

"Evet, ben Stella."

"Memnun oldum. Ben Moumi."

"Bu dükkânın sahibi siz misiniz?"

"Öyleyim," dedi sırtarak. "Yaklaşık altı ay önce açtım. Bir kitapçıya sahip olmak her zaman hayalimdi ve yeni alfamız sayesinde artık sahibim."

Başımı eğdim. "Jordan sayesinde mi?"

Kitabı benim için üzerinde dükkânın logosu olan ve kitap okuyan gözlüklü bir kurt resmi bulunan küçük bir plastik torbaya koydu. "Jordan alfa olana kadar gerçek bir Aslan olmama izin verilmiyordu çünkü ben yarı insanım."

"Ah," dedim, kendimi aptal gibi hissederek. Bu gözlükleri açıklıyordu. Ayla'nın Yengeç sürüsünde büyüdüğünü ama hiçbir zaman onlardan biri olmadığını hatırladım. Sürülerin bu kadar acımasız olabileceğine inanmakta hâlâ zorlanıyordum - Ophiuchus herkesi kabul ediyordu.

"Jordan alfa olur olmaz değiştirdiği ilk şeylerden biri bu oldu." Kolundaki Leo sembolünü gururla gösterdi. "Ayrıca burayı açmam için bana borç para verdi."

"Bu..." Ne diyeceğimi bilemez haldeydim. "Tüm bunları yapması gerçekten çok hoş."

Başını salladı. "Sürümüzün başına gelen en iyi şey o."

"Öyle görünüyor." Aklıma gelen ilk şeyle konuyu değiştirmeye çalıştım. "Convergence'a gittin mi?"

"Hayır, atladım." Gözlüklerini burnuna geri itti. "Daha yeni Leo oldum ve dükkânımı açtım. Şu anda bir eş bulmak ve onun sürüsüne katılmaya zorlandığımda tüm bunlardan vazgeçmek istemiyorum."

İçimi çektim. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu, alfaların değiştirmesini dilediğim bir şey."

"Bunu değiştirmek için çalışabilirsin..." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Eğer alfa dişimiz olursan."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden tezgâhın üzerinde yüzüstü çevirdiği kitaba baktım ve iki kez göz attım. "*Kılıçlar ve Kar*'ı okuyorsun demek."

Moumi canlandı. "Bunu biliyor musun?"

"Daha birkaç gün önce başladım. Şu ana kadar çok beğendim." "Aşk ilgisi çok ateşli, değil mi?"

Mırıldanarak onayladım ve onu zihnimde Jordan olarak görmeye devam ettiğimi hatırladığımda tekrar kızarmamaya çalıştım.

"Devam filminin bundan daha baharatlı olacağını duydum," diye devam etti. "İstersen senin için bir sipariş verebilirim. Birkaç hafta içinde çıkacak ve çıkış tarihinde burada olabilirim."

Evet demek istiyordum ama Ophiuchus sürüsüne ne zaman döneceğimi bilmiyordum. "Beklesem iyi olur," dedim başımı sallayarak. "Ama teşekkür ederim."

"Seni tamamen anlıyorum ama bilmelisin ki sürü üyelerinin çoğu senin kalmanı umuyor. Ben de dahil."

Birkaç kez göz kırptım. "Gerçekten mi? Neden?"

Moumi omuz silkti. "Herkes Jordan'ın arkadaşı olduğunu ve onu reddettiğini biliyor ama şu anda burada olman bize umut veriyor. Şahsen, Jordan ve diğer Aslanlar için iyi olacağını düşünüyorum."

"Herkes böyle mi düşünüyor?"

"Çoğu öyle, ama bazıları değil. Sürüde kimsenin hiçbir konuda anlaşılamayacağını biliyorsun."

"Bunu çok iyi biliyorum," dedim homurdanarak ve Kaden'in eve döndüğünde Ophiuchus sürüsünün küçük çocuklar gibi kavga ettiğinden yakındığı zamanları düşündüm. Geçmişte bazı anlaşmazlıkları çözmesi için ona yardım etmek zorunda kalmıştım ve bazı insanların en küçük şeylerde bile ne kadar inatçı olabileceğini biliyordum.

"Henüz bu konuda bir karar vermeye hazır mıyım bilmiyorum," dedim sonunda. "Hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum. Bütün hayatım boyunca

Ophiuchus paketi, ama buraya gelmek gözlerimi birçok şeye açtı. Bunları duymaya ihtiyacın olduğundan değil. Üzgünüm."

Moumi elini benimkinin üzerine koydu. "Sorun değil. Aslanların sana ya da halkına karşı her zaman nazik olmadıklarını biliyorum ama sürümüzün geleceğini değiştirmek isteyen birçoğumuz var." Elini geri çekti ve gözlüklerini tekrar düzeltti. "Neye karar verirsen ver, bir ara kahve içip kitaplar hakkında sohbet etmek isterim. Asla çok fazla kitap arkadaşın olamaz."

"Bunu ben de isterim," dedim içten bir gülümsemeyle.

Moumi'yle vedalaştıktan ve bir kahve randevusu ayarlayabilmek için numaralarımızı değiş tokuş ettikten sonra, kendimi günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissederek eve döndüm. Moumi haklı mıydı? Burada kalırsam kabul edilecek miydim? Ve bir alfa dişi olarak Zodyak Kurtları'nın geleceğinde gerçekten bir fark yaratabilir miydim?

Oraya vardığımda Jordan mutfaktaydı, yine yemek yapıyordu. Ayakkabılarımı tekmeleyip mutfığa doğru ilerlediğimde başını kaldırıp gülümsedi.

"Ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Akşam yemeği için bir şeyler," dedi. "Bu bir sürpriz." "Sürpriz mi?" diye sordum. "Onları pek sevmem."

"Söz veriyorum bunu seveceksin," dedi. "Kitapçıyı beğendin mi?"

"Bayıldım," dedim ve yeni kitabımı elime aldım. "Moumi çok iyiydi. I Burada bu kadar iyi seçeneklere sahip bir kitapçı olduğunu da bilmiyordum."

"Bunun için Moumi'ye teşekkür etmeliyiz," dedi Jordan. "Kitaplar hakkında benden çok daha fazla şey biliyor. Çizgi romanlar bölümünde ona bazı tavsiyelerde bulundum ama diğer her şeyi o seçti. İnsanlar kendi kitaplarını da bağışlıyorlar."

"Mükemmel," dedim gülümseyerek. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sen sadece rahatla," dedi Jordan. "İstersen git havuz kenarında kitabını oku."

Bir an tereddüt ettim. Onu mutfakta bu şekilde yalnız bırakmak istemedim. Tezgâhın üzerine, kızartma tavasına koymak için hazırladığı sebzelerin yanına zıpladım ve birkaç dakika boyunca mutfakta dolaşmasını izledim.

Jordan birkaç dakika sonra, "Burada kaldığınız için teşekkür ederim," dedi. Parmağını sosa batırıp ağzına götürdü, sonra biraz daha tuz koydu.

"Mutfakta mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi Jordan. "Ama genel olarak demek istedim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse düşündüğüm kadar zor değil," dedim. "Leo'larla ilgili pek çok kötü duygum vardı ve bazılarının haklı olmadığını söyleyemesem de, geçen hafta sürünüzün diğer tarafını da gördüm."

Jordan bana bakarak, "Sürümün geçmişte bazı kötü şeyler yaptığını biliyorum, ben de Güneş Cadıları'nın kontrolü altındayken öyle yaptım ama ben babam değilim," dedi.

"Bunu artık biliyorum."

Jordan, "Sürümün daha iyi olmasını istiyorum," dedi. "Leos'un en iyi özelliklerini ileriye taşımak istiyorum. Kibirli, agresif ve otoriter olarak kötü bir şöhrete sahibiz ama biz bundan çok daha fazlasıyız. Zodyak Kurtları'nın geri kalanına bize güvenilebileceğini göstermek istiyorum."

"Bence şu ana kadar harika bir iş çıkardın," dedim.

Jordan sosu karıştırmak için kullandığı kaşığı bıraktı ve yanıma geldi. Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama yardıma ihtiyacım var."

Tereddüt ederek birleşmiş ellerimize baktım. "Benim yardımım mı?" "Evet."

"Bunun için doğru kişi olup olmadığımı emin değilim."

"Öylesin." Elimi sıktı. "Stella, Yakınsama'da olanlar için üzgünüm. Aslanların seni nasıl köşeye sıkıştırdıkları ve eş bağını aktive etmek için seni şekil değiştirmeye zorladıkları konusunda. Pişmanım ve keşke başka türlü yapsaydım."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama yine de oldu."

"Eğer her şeyi geri alıp yeniden yapabilseydim, yapardım." Kaşları çatıldı. "En azından bunu neden yaptığımı açıklamama izin verin."

"Dinliyorum."

"Roxandra'nın bana yaptıklarından sonra..." Jordan yutkundu ve gözlerini kaçırıldı. "Bunu atlatmakta zorlandım."

Jordan'ın Roxandra'nın ellerinde neler çektiğini ve zihin kontrolü yoluyla onu kendisiyle seks yapmaya nasıl zorladığını her hatırladığımda olduğu gibi içimde bir öfke parladı. Ama Jordan'ın bir sonraki kelimeleri söyleyemeden sözünün kesilmesini istemediğini hissederek sessiz kaldım.

"Yakınsama'da, Roxandra gibi beni sadece bedenim için istediğinden endişelenmişim," dedi sonunda.

"Hayır Jordan," dedim, bu düşünce midemi bulandırmıştı. "Hiç de öyle değil."

"Beni öptün. Açıkça seks yapmak istedin. Ama *beni* istemedin." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne düşünmem gerekiyordu? Eşlik bağıni aktive etmeden gitmene izin verirsem asla birlikte olamayacağımızdan çok korktum. Ama şimdi beni sadece eş bağı yüzünden istediğini biliyorum ve bir şekilde bu daha da kötü."

İtiraz etmek istememe rağmen sessiz kaldım. Bir hafta önce, onun haklı olduğunu ve aramızdaki tek şeyin dostluk bağı olduğunu söyleyebilirdim. Ama bu doğru değildi ve hiçbir zaman da doğru olmadığından şüphelenmeye başlamıştım.

Elimi tekrar sıktı ve bir adım geri çekilerek gitmeme izin verdi. "Beni reddettiğine sevindim. Yaptığım şeyden sonra bunu hak ettim. Ve artık eş bağı ortadan kalktığına göre, sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu biliyorum."

"Jordan," diye nefes aldım. Söyleyebileceği onca şey arasında bunu beklemiyordum. Boğazım düğümlendi. "Öyle değildi. Seni istemedim çünkü senin eşin olmanın ne anlama geldiğinden korkuyordum. Bu bir Aslan olacağım anlamına geliyordu ve o zamanlar daha kötü bir şey hayal edemiyordum."

"Peki ya şimdi?"

Elimi başının arkasına doladım ve onu kendime çektim. "Bence artık çeneni kapamalı ve beni öpmelisin."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ama sonra hiç tereddüt etmeden yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Vücudumu onunkine bastırabilmek için kendimi tezgâhın kenarına doğru kaydardım. Şaşkın bir homurtu çıkardı ve ellerini omuzlarımdan aşağıya, göğüslerime ve kalçalarımaya doğru kaydardı. Öpücüğü derinleştirdim ve Jordan dudaklarıma karşı homurdanırken vücudumu onunkine doğru kaldırdım.

O haklıydı. Hissettiğim şey eş bağından kaynaklanmıyordu. Sadece bizdik ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamamanın zamanı gelmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jordan ellerini vücudumda gezdirirken öpücük derinleşti. Dokunduğu her yer tenimde sıcak ateş yalamaları gibi hissediyordum ve bu onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Jordan zorlukla nefes alarak ayrıldı. "Ocağı kapatayım."

"Acele et," dedim, o uzaklaşırken gömleğini bir saniye daha tuttum. Vücudunun benimkine değen sıcaklığını şimdiden özlemiştim.

Ocağı kapatır kapatmaz geri geldi ve beni tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde öptü. Gömleğinin eteklerine uzandım ve ellerimi altına kaydırđım. Vücudu çok güçlüydü ve ellerimin altında nasıl hissedeceğini düşünmedim desem yalan olur. Yakınsama'da biraz tat almıştım ama şimdi acele etmeyip onu gerçekten keşfedebilirdim.

Dudaklarından ayrıldım ve kumaşı başının üzerinden çekecek kadar onu geriye ittim. Karşılığında gömleğini çıkardı ve ben sütyenimin kancasını açıp mutfağın zeminine fırlatırken minnettar bir ses çıkardı.

"Çok güzelsin," dedi. "Bunu ne kadar uzun zamandır düşündüğümü biliyor musun?"

"Yakınsama'dan beri mi?"

"Hayır. Seninle tanıştığım andan beri."

Ona cevap vermedim ama dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek için onu kendime çektim. Zaten nefesim kesilmişti ve onun sözleri damarlarımda yanan arzuyu daha da artırdı.

Elleri göğüslerimi keşfederken boynumdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru öpücükler kondurdu. Ağzı ellerinden birinin yerini aldı ve dili meme ucumun etrafında döndü. İçimi bir zevk sarsıntısı kapladı ve omuzlarını kavrayıp parmaklarımı kaslarına geçirdim.

Elleri kalçalarımın doğru inmeye devam etti, sonra beni tezgâhtan çekti ve kot pantolonumu ve üzerimdeki diğer her şeyi çıkarmaya çalıştı. Karşısında çırılçıplak durduğumda gözleri vücudumda gezindi ve o ukala gülümsemelerinden biri yüzüne yayıldı. Sanki kendisi için yeni satın aldığı paha biçilmez bir sanat eserini görüyor gibiydi ve bu durum tenimi karıncalandırdı.

Beni belimden tutup kaldırdı ve tekrar tezgâhın üzerine bıraktı. Gücüne ve kıcıma değen soğuk granit şaşılarak nefes nefese kaldım. Ama Jordan'ın iri elleri kalçalarımı kavrayıp aralarını açmaya başladığında tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Bacaklarımı ayırırken titreyen bir nefes aldım. Dudaklarını yaladı ve uyluklarımın iç kısmındaki hassas deriyi öperken benimle göz temasını sürdürdü. Ellerimi tezgâha dayadım, bundan sonra ne olacağını bekliyordum. Her iki bacağımı da aşağı yukarı öptü, dudaklarının çok yukarı çıkmasına asla izin vermedi. İstedğim yerime dokunmasına ihtiyaç duyarak bir inilti çıkardım.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Jordan eğildi, ağzı merkezime sadece bir inç uzaklıktaydı. Sıcak nefesi beni okşadı ve tüm vücudum titredi, sonra amımın üzerinde uzun, yakıcı bir şerit yaladığında kemiksiz kaldı.

"Tadın çok güzel," dedi. "Tıpkı hayal ettiğim gibi."

"Siktir Jordan," dedim nefes nefese. Mırıldandı ve dudaklarını klitorisimin etrafına yapıştırıp dilini etrafında döndürdü. Sırtımı dikleştirdim ve parmaklarımı onun kalın, altın rengi saçlarına geçirdim. Saç tellerini çekiştirirken biraz homurdandı, elleri kıcımlı kavramak ve beni yüzüne daha da yaklaştırmak için hareket etti.

Sonra dilini içime soktu ve beni onunla becerdi. Kalçalarımı sıkıca kavradı, beni yerimde tuttu ve ben yüksek sesle ve uzun uzun inledim. Elimde olmadan yüzüne sürtünüyor, zevkin peşinden koşuyordum.

Jordan bir elini yukarı kaldırdı ve diliyle beni sikmeye devam ederken başparmağıyla klitorisimi ovdu. İçime bir sıcaklık dalgası gönderdi ve saçlarını daha da sert bir şekilde çektim.

"Jordan... Çok yaklaştım," diye nefes nefese kaldım.

Jordan mırıldandı, titreşim midemde biriken zevki daha da artırdı. Bütün vücudum titremeye başladı. Tam sınırdaydım ve onun beni itmesine ihtiyacım vardı.

Dilini iki parmağıyla değiştirdi ve onları yukarı doğru kıvırdı. Parmaklarını içimdeki yumuşak nokta boyunca okşadı ve aynı zamanda dilini klitorisimin etrafında dolaştırdı.

Bir çığlıkla boşaldım, adını haykırdım ve Jordan'ın saçlarını öyle sıkı kavradım ki acı verici olmalıydı. Klitorisime olan ilgisini sürdürerek orgazmımı uzattı. İçimden dalga dalga zevk akıyordu ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Sonunda bittiğinde titriyordum ve nefesimi zorlukla alabiliyordum ama yine de daha fazlasını arzuluyordum. Jordan'ı ensesinden yakaladım ve öpmek için yukarı çektim. Dudakları yumuşacıktı ve tadı bana benziyordu. Bacaklarımı beline doladım ve onu daha da yakınımaya çektim, ona nasıl doyacağımı merak ediyordum. Kot pantolonunun içinden, sikinin sert uzunluğu bana baskı yapıyordu ve kendimi ona sürtüyordum. Onun içimde olmasını, beni sert ve hızlı bir şekilde becermesini istiyordum. Bunu yapmak için neden bu kadar uzun süre beklemiştik? Artık hatırlayamıyordum.

"Adımı haykırırken sesin çok güzel çıkıyordu," diye hırladı Jordan. "Tekrar haykırmanı duymak istiyorum."

"Yap beni," dedim, kotunun üzerinden onu avuçlayarak. İri ve sertti ve şimdi onu içimde hissetmeyi daha da çok istiyordum.

Kapı çaldı ve ikimiz de donup kaldık. Bir saniye sonra biri kapıyı çaldı. Jordan'a baktım, gözlerim kocaman olmuştu. "Kim o?"

Jordan kaşlarını çatarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Kimseyi beklemiyordum." Bana giysilerimi uzattı ve ben de tezgâhtan kayarak pantolonumu hızla yukarı çektim, bacaklarım zevkin artçı şoklarıyla titremeye devam ediyordu. Kahretsin,

Sütyenim neredeydi?

Kapı tekrar çaldı, bu sefer daha ısrarcıydı.

Sütyen için zaman yoktu. Jordan'ın ne kadar vahşi görüldüğünü fark edince bir elimi saçlarımdan geçirerek gömleğimin içine girmeye çalıştım. Tek umudum kapının diğer tarafındaki kişinin bizi böyle görüldüğümüz için yargılamayacağı ya da ne yaptığımızı anlamayacağıydı. Yine de bir şekil değiştirenden seks kokusunu saklamak mümkün değildi.

Jordan kapıyı açtı, hâlâ gömleksizdi ve Kaden ile Ayla diğer tarafta duruyordu. Dışarıda durabilecek onca insan varken, onlar

beni bu halde görmesini isteyeceğim son insanlardı. Özellikle de kardeşim. Kahretsin.

Ayla elini ağzına götürdü ve gözleri büyüdü. Bunu çabucak gizledi ama ikimize de bakarken neredeyse istemsiz bir kahkaha attığını fark ettim.

Kaden'in bakışları Jordan'ın dağınık saçlarında oyalandı ve sonra benim çarpık kıyafetlerime gitti. Kaşlarını kaldırdı ve etrafımızdaki havanın on derece düştüğüne yemin edebilirdim. "Burada neler oluyor?" diye sordu, her zamanki gibi açık sözlü ve doğrudan konuya girerek. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Kaden," dedi Ayla, elini onun omzuna koyarak. "Neler olduğunu bilmiyoruz-"

"İkinize de mesaj atıyorduk ama ikiniz de cevap vermiyordunuz. Biz de iyi olup olmadığınızı görmek için uğramaya karar verdik," dedi Kaden, Ayla'nın sözünü keserek. "Tehlikede olduğunuzu sanıyordum, bu her ne haltsa... değil."

"Biz iyiyiz," dedim. "Sadece ikimiz de... meşguldük."

"Evet, gerçekten 'meşgul' olduğunu görebiliyorum," dedi Kaden kaşlarını çatarak.

Bir elimi alnıma bastırdım. Bu nasıl benim hayatımdı? "Neden içeri gelip oturmuyorsun?"

"İyi fikir," dedi Ayla içeri girerken, Kaden'i de peşinden sürükleyerek.

"Size bir şey getireyim mi?" Jordan onlara sordu. O kadar da iyi görünmüyordu.

Beklediğim gibi rahatsız ya da garipti. "Evet, lanet

olası bir tişört giyebilirsin," dedi Kaden.

Ayla, Jordan'a dönmeden önce gözlerini devirerek, "Sanki sen konuşacakmışın gibi," dedi. "Biraz su harika olur, teşekkürler."

Ben Kaden ve Ayla'yı oturma odasına götürürken Jordan mutfaktan su getirmeye gitti. Gerginlik had safhadaydı ve musluğun aktığını ve bardakların doldurulduğunu duyduğumda garip bir şekilde boğazımı temizledim. Yüzümün pancar gibi kızardığından emindim ve Kaden'e hiç bakamıyordum.

"İkinizin birlikte olduğuna inanamıyorum..." Kaden, Ayla'yla birlikte kanepeye otururken sözlerini yarıda kesti ve belli belirsiz bir hareket daha yaptı.

"Ben bir yetişkinim," dedim. "Kiminle istersem onunla olabilirim."

"Evet, ama... o mu?" Kaden sordu. "Herkes arasından onu seçmek zorunda mıydın?"

Söylemedim, söylemek istedim ama yine dilimi ısırđım. Kaden durumumuzun ne kadar karmaşık olduğunu ne kadar az bilirse o kadar

iyiydi. Ve bu gerçekten

Doğru, artık değil. Bugün Jordan'ı seçmiştim, bizi bir araya getiren herhangi bir eş bağı olmadan.

Jordan, Kaden ve Ayla için su bardaklarıyla dönerken, "Dehşete kapılmış gibi görünmemeye çalış," dedi. Kendi gömleğini de giymişti.

Ayla alaycı bir sırıtışla bardağını Jordan'dan aldı. "Biliyordum. Siz arkadaşsınız, değil mi?"

Suyundan henüz bir yudum almış olan Kaden'in boğazı düğümlendi.

"Özür dilerim, ne dedin?" Sanırım bunu saklamanın bir yolu yoktu. Şimdi tüm kirli çamaşırları ortaya döküp bu işi bitirebiliriz. "Öyleydik," dedim. Bir yudum daha su. "Ta ki ben onu reddedene kadar."

Kaden yine boğuldu ve bu sefer suyu sertçe sehpaye bıraktı. Kafamı kaldırdığımda bana ters ters bakıyordu. "Onu *reddettin* mi? Ne oluyor lan?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Jordan'ın eşi olmamı istiyor musun, istemiyor musun?" "Şey, hayır. Ama onu öylece reddedemezsin!"

Kollarımı kavuşturdum. "Çok geç."

Ayla gülümseyerek Jordan'ın diğer sandalyede oturmak yerine arkamda durduğu yeri işaret etti. "Pek işe yaramış gibi görünmüyor."

Jordan, "Durum biraz karışık," dedi. "Hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz."

Kaden boğazının derinliklerinde hırladı ve sonra ayağa kalktı, odanın içinde o kadar hızlı hareket etti ki bir bulanıklıktı. Ben daha tepki veremedim Jordan'ı yakaladı ve duvara çarptı.

"Kaden!" Bağırđım, onu Jordan'dan ayırmama bir saniye kalmıştı ama Ayla beni tuttu.

Kaden ön kolunu Jordan'ın boğazına dayamıştı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı ama Leo alfa ona sıkılmış gibi bakıyordu. Jordan kuru bir sesle, "Vay, vay, ne kadar tanıdık," dedi. "Beni duvarlara sıkıştırdığın günlerin sona erdiğini sanıyordum."

"Kız kardeşime zarar verirsen seni parçalarım," diye hırladı Kaden ve kolunu Jordan'ın boğazına biraz daha sert bastırdı.

Ayla ve ben bakıştık. *Lanet olası aşırı korumacı alfalar*. Ona kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek istedim ama Kaden, ailelerimiz öldüğünden beri bana karşı hep ekstra korumacı olmuştu.

Jordan, "Stella'yı incitecek hiçbir şey yapmam," diye boğuk bir sesle konuştu. Bana doğru baktı. "Onu seviyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu üç küçük kelime havada çınlarken HERKES DONDU.

Kaden önce toparlandı. "Oh... Kahretsin."

Jordan'ı bırakıp geri çekildi, ben de ne hissettiğimi anlamaya çalışarak ağzımı birkaç kez açıp kapadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayıp ön kapıdan kaçmasından korktum. Jordan... beni seviyor muydu?

Kaden bir an Jordan'la benim aramda gidip geldi, ne yapacağını bilemiyormuş gibi çenesini ovuşturdu. Sonunda "Özür dilerim," dedi.

Ayla kolundan tutup onu kanepeye geri çekti. "Eğer alfaların duruşu bittiyse, belki şimdi oturup gerçek bir konuşma yapabiliriz."

"Ben de tam yemek yapıyordum," dedi Jordan. "Bizimle paylaşabilirsin."

"Bu harika olur," dedi Ayla.

Jordan bir kez daha mutfağa girip gözden kaybolurken, ben de herkesi yemek masasına götürüp çatal ve bıçakları yerleştirdim. Jordan'ın söyledikleri yüzünden başım hâlâ dönüyordu. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Benden karşılık vermemi mi bekliyordu? Yapabileceğimden emin değildim. Henüz değil.

Jordan yemeğin hazır olduğunu söylediğinde, hepimiz tabaklarımızı spagetti ile doldurmak için mutfağa yöneldik. Bana bir tabak uzatırken kaşlarını kaldırdı ve parmaklarımız birbirine değdi. Ona bir gülümseme verdim ki

ona kızgın değildi. Tabakları dolaştırırken gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve kısa süre sonra hepimiz yemeğe dalmıştık.

Kaden Jordan'a, "Yemek pişirdiğini bilmiyordum," dedi.

"Daha önce yapmadım, pek sayılmaz." Gözlerime baktı. "Ama yemek yapacağın biri olunca daha eğlenceli oluyor. Annemden bana tüm tariflerini göndermesini istedim. Bunu her zaman yapardı. Umarım iyi olmuştur."

Ayla kardeşine gülümseyerek, "Bu gerçekten çok iyi," dedi.

"Peki sizi bugün buraya getiren nedir?" diye sordu Jordan. "Uğramanızdan rahatsız olduğumuzdan değil ama bir dahaki sefere önceden haber verseniz iyi olurdu..."

Ayla bize mahcup bir sırıtış attı. "Bunun için özür dilerim. Siz mesajlarıma cevap vermeyince endişelendim ve Kaden'i alıp bizi oraya ışınladım. Hamilelik hormonlarını suçluyorum. Beni biraz delirtiyorlar."

"Şaka yapmıyorum..." Kaden mırıldandı ve kadın onun koluna vurdu. "Çoğunlukla kayıp erkekler ve Güneş Cadıları ile ilgili neler olduğunu bilmek istiyoruz."

Jordan ve ben uzun bir hikayeye başladık, geldiğimden beri olan her şeyi anlatmaya çalıştık. Son birkaç gün içinde çok şey değişmişti ve tek bir konuşmaya sığdırmak çok zordu. Roxandra ve vampirlerden bahsettiğimizde Kaden'in eli çatalında sıkılaştı ve gözleri kısıldı.

"Vampirler arasında hâlâ bu kadar çok müttefiki olması endişe verici," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Sanırım hâlâ onun Güneş Laneti'ni bozmalarına yardım edeceğine inanıyorlar."

Jordan, "Ya da gün ışığında yürümelerine yardımcı olması için onun kanını kullanıyorlar," dedi.

"İkiniz onlarla tek başınıza mı savaştınız?" Ayla sordu.

"Başardık," dedim Jordan'ın gözlerine bakarak. "Jordan'ın yeni güneş büyüğü sayesinde."

"Ne?" Ayla gülerek sordu. "Büyü mü kullandın?"

Jordan gururlu bir aslan gibi doğrulup, "Yaptım, hem de sadece bir kez değil," dedi. "Stella beni eğitiyor ve onu kontrol edebilmeye başlıyorum."

"Bu inanılmaz!" Kaden pek memnun görünmezken Ayla "Bu harika!" dedi. "Elimdeki Güneş Cadısı kitabını sana ödünç vermem gerekecek. Hazır olduğunda tabii. Bu çok heyecan verici. Sence Griffin'in de büyüğü var mıdır?"

Jordan, "Henüz emin değiliz," dedi.

"Güneş Cadıları lanetin bozulduğunu öğrenince çok sevinmiş olmalılar," dedi Ayla.

"Ama bu Roxandra'nın Jordan'ın peşinde daha da acımasız olacağı anlamına geliyor," dedim.

"Kalıp yardım etmemize ihtiyacın var mı?" Kaden sordu. Jordan, "Teklifiniz için minnettarım ama biz iyiyiz," dedi.

Kaden başını salladı. "Fikrinizi değiştirirseniz bize haber verin. Devriyeye yardımcı olmaları için birkaç savaşçı gönderebiliriz. Gerçi bizim de kaybolma vakalarımız oldu."

"Ne demek istiyorsun?" Birden endişelenerek sordum.

Kaden, "Maricar adında yaşlı bir Ay Cadısı Coronis'te kayboldu," dedi. "Keşfe çıkıp kayboldu mu yoksa biri mi onu kaçırdı emin değiliz ama onu bulamıyoruz. İzini bulmaları için birkaç kişi gönderdik ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık."

"Olamaz," dedim, bir Ay Cadısının etrafta tek başına dolaştığı düşüncesi göğsümde biraz panik yarattı. Hepsi o kadar uzun zamandır Lunatera'da yaşıyordu ki modern dünyayı anlamıyorlardı ve bazen kafaları kolayca karışıyordu. "Umarım yakında geri döner ve iyi olur. Larkin çok üzülmüş olmalı."

"Öyle," dedi Ayla iç çekerek. "Ama onu aramaya devam edeceğiz."

Coronis'te olup biten diğer şeyler hakkında beni bilgilendirmeye devam ettiler ve herkesi çok özlemiş olsam da kendimi beklediğim kadar vatan hasreti çekmiyor buldum. Köyüm bensiz de devam ediyordu ve şu anda burada bana daha çok ihtiyaç duyulduğu açıktı.

Ayla konuşurken Jordan'ın sapıyla birlikte ağzına bir kiraz atmasını izledim. Kendini beğenmiş bir ifadeyle bakışlarımı üzerinde tuttu ve şimdi ne yaptığını merak ettim. Ağzını açtığında kiraz gitmiş, sapı da düğümlenmişti.

"Göster kendini," diye mırıldandım ona. Dilini ne kadar iyi kullandığını çok iyi biliyordum. Bacaklarımı birbirine kenetledim, aralarında tekrar sıcaklık birikti.

Kafamı kaldırdığımda Kaden kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "İnanılmaz," diye mırıldandı ve başını salladı. Jordan ona baktı, Kaden'in neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi masumiyetin mükemmel bir resmiydi.

"Bu arada, sanırım gitme vaktimiz geldi," dedi Ayla ayağa kalkarak. "Sadece seni kontrol etmek istedik ama görünüşe göre iyisin."

Hatta iyiden de iyi."

"Yemek için teşekkürler," dedi Kaden isteksizce, Ayla'yı kapıya kadar takip ederken. "Stella, burada mı kalmak istersin, yoksa bizimle Coronis'e geri mi dönersin?"

"Ben burada kalacağım," dedim. Leo sürüsüyle hâlâ yapılacak işler vardı ve Jordan'ı terk etme düşüncesi de içime sinmiyordu.

Kaden'in kaşları alnında yukarı kalkarken, Ayla memnun, Jordan ise şaşkın görünüyordu. "Eğer istediğin buysa," dedi Kaden sonunda. Jordan'la birlikte olma fikrime alışmasının biraz zaman alacağını söyleyebilirdim ama çabalıyordu.

"İkinizi de geçireyim," dedim. Jordan Ayla'ya hızlıca sarılıp vedalaştı ve ben de Ayla ve Kaden'i dışarı çıkardım.

Ayla beni kendine çekti ve sarıldı. "İkiniz adına da mutluyum," diye fısıldadı beni sıkıca kavrayarak.

O geri çekildiğinde Kaden elleri cebinde duruyordu. Homurdandı ve gözlerimin içine bakmaktan kaçındı. "Dikkatli ol."

Ona sarıldım. "Sarılacağım. Siz de güvende kalın, tamam mı?"

"Yapacağız," dedi Ayla. Bize el salladı ve sonra Kaden'le birlikte onları ışınlayarak ortadan kayboldu.

İçeri döndüğümde Jordan mutfakta temizlik yapıyordu. Ona yardım etmek için hamle yaptım ama bileğimi avucunun içine aldı ve beni yüzüne doğru döndürdü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Kalıyorsun demek."

Hiç tereddüt etmeden beni sevdiğini söylediği anı hatırladım ve yutkundum. "Bu, aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görmek istediğim anlamına geliyor."

Sırıttı ve bir kaşını kaldırdı. "Peki şu anda nereye gitmesini istersin?"

"Bir fikrim var." Elimi gömleğinin altından geçirdim ve kot pantolonunun bel bandının hemen üzerinde durakladım. Sonuna kadar gitmeye hazır değildim, eş bağını geri getirebilecekken değil. Ama başka bir şey yapabilirdim. "Ne de olsa daha önce yaptıkların için sana teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi. "Ama seni durdurmayacağım da."

Onu oturma odasındaki pelüş halıya sürükledim ve bu kez daha yavaş bir şekilde gömleğini çıkardım. Sonra önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi karnında gezdirirken göz teması kurduğumda Jordan nefesini bıraktı.

"Kahretsin, Stella," dedi, sesi biraz gergin çıkıyordu. "Çok iyi görünüyorsun. Seni böyle dizlerimin üzerine çöktüreceğimi hiç

düşünmemiştim."

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve aşağı çektim, sonra boxer külotu da onlarla birlikte gitti. Aleti serbest kaldığında elimi üzerinde gezdirdim. Büyük ve sertti ve benim yüzümden tahrik olduğunu bildiğim için içimde bir heyecan hissettim.

Jordan inledi ve başını arkaya atıp gözlerini kapattı. Onu yavaşça, alaycı bir şekilde okşadım. Elleri yanlarında kenetlenip çözülüyordu ve sabırlı olmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Bu iyi mi?" Ben sordum.

"Durma," dedi, sesi sert ve ihtiyaç doluydu. "Lütfen."

"Madem bu kadar nazikçe sordun," diye dalga geçtim, onu dibinden ucuna kadar yalamadan önce. İnledi ve vücudu bu his karşısında sarsıldı.

Onu ağızma aldım ve dilimi etrafında döndürerek uzunluğundan aşağı kaydım. Parmaklarını saçlarıma doladı ve hafifçe çekti. Aletin başı boğazımın arkasına gelene kadar beni daha derine yönlendirmesine izin verdim.

Nefes nefese kalmıştı ve parmakları hâlâ saçlarıma dolanmıştı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Orada o kadar büyük bir arzu vardı ki kendimi güçlü hissettim. Onu emdim ve o da ağzımın içine girdi. Biraz öğürdüm ama bu hisse çabucak alıştım.

"Aferin kızıma," dedi Jordan. "Bak sikimi almakta ne kadar iyisin. Sanki senin için yapılmış gibi. Siktir, belki de öyleydi."

Kalçalarını oynatmaya başladı ve ben de çenemi gevşeterek beni istediği gibi kullanmasına izin verdim. Hareketleri daha düzensiz hale geldi ve inledi, siki dilime karşı seğiriyordu. Jordan'ın nutkunu tutabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunca zamandır tek yapmam gerekenin onun sikini ağızma almak olduğunu kim bilebilirdi?

Leo alfanın bu şekilde çözüldüğünü görmek baş döndürücüydü. Jordan'ın elleri saçlarımdayken ve boynumu okşarken dizlerimin üzerinde kendimi dünyanın en güçlü kadını gibi hissediyordum.

"Stella," diye soluk soluğa bağırdı, ritmini kaybederek. Adımın bu şekilde, gergin ve orgazmın eşiğinde söylenmesi hoşuma gidiyordu. Elleri aniden saçlarımda sıkıştı ve çekilmek için hamle yaptı. Başımı salladım ve onu olabildiğince derine çektim. Boşaldığında onun tadını almak istiyordum.

Jordan küfretti ve boğazımdan aşağı patladı. Gözlerimi kapattım ve onun dilimin üzerindeki hissinin tadını çıkardım. Son damlasına kadar yuttum.

Boyunun ağzımdan kaymasına izin verdim ve birkaç derin nefes aldım. Beni kollarının arasına aldı ve derin bir öpücüğe boğdu. Eli saçlarıma dolandı ve dili benimkine doğru kaydı.

Geri çekildi ve alnını benimkine yasladı. "Kahretsin, Stella," dedi Jordan, sesi hâlâ nefes nefese geliyordu. "Kaldığın için teşekkür ederim."
"İyi ki yapmışım," diye fısıldadım.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jordan'ın üstü açık kırmızı arabası yanıma geldiğinde ilkokuldan yeni çıkmıştım. Güneş onun bronzlaşmış, kaslı teninde parıltıyor, altın sarısı saçları esintiyle dalgalanıyordu ve kalbim onu görünce yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

"Merhaba." Arabadan indi ve benim için kapıyı açmak üzere harekete geçti. Jordan'ın böyle bir centilmen olduğunu kim bilebilirdi?

"Selam sana." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Kolunu bana doladı ve beni daha da yakınına çekti. Ellerimin göğsünde gezinmesine izin verdim, henüz ayrılmak istemiyordum.

Son birkaç gündür seks dışında her şeyi yapmıştık. Birbirimizin vücudunu keşfetmiş, tenimizin her kıvrımını öğrenmiştik ama henüz o son adımı atmamıştık. Seks çiftleşme bağını mühürleyen şeydi ve o kadar ileri gidersek ne olacağından emin değildim. Bağ geri mi dönecekti, yoksa sonsuza dek kopuk mu kalacaktı? Bir parçam bunu öğrenmekten korkuyordu. Ya her şey farklı olsaydı, harika olabilecek bir şeyi kalıcı olarak mahvetmiş olsaydık?

"Bugün nasıldı?" diye sordu Jordan. Beni bu sabah erkenden ilkokul öğretmenleriyle konuşmam için göndermişti, çünkü çocukların sürekli kurda dönüşmesiyle mücadele ediyorlardı. Herkesin kurtları yetişkin olana kadar kilit altında tutulurken daha önce bu konuyla hiç uğraşmak zorunda kalmamışlardı ve şimdi bununla nasıl başa çıkacaklarından emin değillerdi. Ophiuchus sürüsünde kurtlarımızı hiç kilit altında tutmamıştık, bu yüzden

Henüz vites değiştirmeyi kontrol edemeyen veya sadece dört ayak üzerinde olmayı tercih eden çocuklarla uğraşma deneyimim vardı ve yardım etme şansına atlamıştım.

"İyiymiş," dedim kocaman bir gülümsemeyle. Bugün çocuklarla ve diğer öğretmenlerle çalışmayı çok sevdim. Evdeki öğrencilerimi özlemiştim ama burada da ne kadar kolay yardım edebileceğimi ve bana ne kadar ihtiyaç duyulduğunu görebiliyordum. Ayrıca herkes bana karşı inanılmaz derecede nazikti ve bana Leo sürüsünün beklediğimden tamamen farklı bir yönünü gösterdiler. "Mümkün olduğunda tekrar gelmemi istediler."

O da bana sıırttı. "Tabii ki öyle. Sen harikası. Ortaokul ve lise şimdiden onları da ziyaret edip edemeyeceğini sordu."

"Eğer yapabilirsem onlara da yardım etmekten mutluluk duyarım. Yine de küçük çocuklarla aramın iyi olduğunu düşünüyorum."

"Çok alçakgönüllüsün. Annem Griffin'in bu hafta çok daha iyi olduğunu söylüyor."

Bu da üzerinde çalıştığım bir başka projeydi. Her öğleden sonra Griffin okulu bitirdikten sonra çöle gidiyor ve onun iz sürme becerileri üzerinde çalışıyorduk. Çocuk doğuştan yetenekliydi ve her şeyi çabucak kavırıyordu, ayrıca bana Kanada'da hiç karşılaşmadığım her türlü ilginç bitki ve hayvanı gösteriyordu. Dün "kokarca domuzu" dediği bir hayvanın -kemirgenle domuzun garip bir karışımı olan javelina denen bir hayvanın- çok pis kokan izini takip ettik. Sonra eve döndük ve ikimizin de kıcını tekmeleyen Jordan'la nihayet o video oyununu oynadık. Rövanş için başka bir gece planlamaya başlamıştık bile.

Coronis'teki evimi hâlâ özlesem de, farkında bile olmadan burada kendime yavaş yavaş bir yer açıyordum. Her gün koğuşları kontrol ediyor ve Roxandra'nın izlerini arıyordum, ama o hala yakalanamamıştı, ama en azından başka erkek kaçırılmamıştı. Mouri ve ben düzenli olarak kahve ve kitap sohbeti için buluşuyorduk ve Jordan ve ben sık sık Ana ve Cannon ile takılmak ve çok fazla margarita içmek için Paco'ya gidiyorduk. Hatta Jordan'la birlikte birkaç Leo sürüsü toplantısına bile gittim, adamlarının yaşadığı sorunlarla sakin bir şekilde ilgilenirken kenarda dinledim. Jordan'la her geçen gün daha da yakınlaştık ve ben de Ophiuchus sürüsüne dönüşümü biraz daha erteledim.

Ama Leo'nun alfa dişisi olma konusunda hâlâ tereddütlerim vardı. Burada, onların arasında ne kadar mutlu olursam olayım, bu sürünün ailemi öldüren sürü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Uzun zamandır Ophiuchus. Ama yine de, bu gerçekten aynı sürü müydü? Ailemin vahşice öldürülmesini planlayan ve gerçekleştiren alfa çoktan gitmişti. Bazı eski sürü üyelerinden sert bakışlar almıştım ve Jordan'a bunu sorduğumda, bazılarının hâlâ babasının yollarını izlediğini söylemişti. Ama onlar azınlıktaydı ve sürünün çoğu bunu geçmişte bırakmaya hevesliydi. Bir sürü olarak büyümek ve değişmek istiyorlardı ve Jordan ile benim gerçekten bir fark yaratabileceğimiz yer burasıydı.

Jordan elini dizime koyana kadar ön camdan dışarı baktığımı -ya da çoktan evin yolunu yarıladığımı- fark etmemiştim.

"Aklında ne var?" diye sordu. "Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun."

"Oh, um." Ona alfa dişisi olma konusunda hâlâ emin olmadığımı söylemek istemedim. "Sadece Roxandra'nın neden henüz bir şey yapmadığını merak ediyordum."

"Ben de bunu düşünüyordum." Jordan dizimi sıktı. "Bence senden korktuğu için uzak duruyor."

"Korkmalı," diye mırıldandım, Roxandra'yı yalnız yakaladığımda ona yapmak istediğim her şeyi hayal ediyordum.

Jordan sırttı. "Bu kadar sert olmana bayılıyorum."

Oh, işte yine oldu. L kelimesi. Kaden ve Ayla'yla geçirdiği o geceden beri söylememişti ve ben de hiç olmamış gibi davranmayı seçmiştim... ama şimdi geri dönmüştü. Beni gerçekten seviyor muydu? Nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

"Nereye gidiyoruz?" Onun evi yerine çöle doğru gittiğimizi fark ettiğimde sordum.

"Seni en sevdiğim yerlerden birine götürüyorum. Bu gece yeni ay var ve yıldızların manzarası inanılmaz olacak."

Kaşlarımı kaldırdım, tam olarak nereye gittiğimizi merak ediyordum ama buna razı oldum. "Yiyecek getirdin mi?"

Şaşırdı. "Sormana gerek var mı? Tabii ki sordum. Şarap da getirdim."

"Kulağa romantik geliyor."

Bana doğru baktı. "Umarım öyledir."

Güneş gökyüzünde gittikçe alçalırken, araba sürerken midemde kelebekler uçuşuyordu. Yaklaşık yirmi dakika süren yolculuğun geri kalanında bir daha konuşmadık.

Jordan sonunda arabayı park ettiğinde bagajdan iki sırt çantası çıkardı. "Kıyafetlerini çıkar ve siyah olanın içine koy. Buradan sonra yürüyerek gideceğiz."

Başımı salladım, beni nereye götürdüğünü görmek için sabırsızlanıyordum. İkimiz de kıyafetlerimizi çıkarıp bir kenara koyduktan sonra aynı anda yer değiştirdik. Benim siyah kurdum onun kırmızı kurdunun yan tarafına sürünerek ona hazır olduğumu söyledi. İkimiz de ağzımıza birer sırt çantası aldık ve sonra yola koyulduk.

Jordan bizi çok büyük bir kırmızı kaya oluşumunun yanına park etmişti ve beni tepeye doğru dik bir patıkaya yönlendirdi. Yürüyerek çıkmak zor olabilirdi ama bir kurt olarak kolay ve hızlı bir şekilde tırmanabildik. Güneş ufukla buluşup hiç bitmeyen gökyüzünü nefesimi kesen bir gökkuşağı rengine boyarken tepeye ulaştık. Kaya oluşumu tepeye doğru çıkıntı yaparak gökyüzüne doğru uzanan pürüzsüz bir çıkıntı oluşturdu ve Jordan beni buraya götürdü. Bu noktadan aşağıdaki tüm vadiyi görebiliyorduk ve orada gördüğüm her şeye hayret ettim. Kuru, ıssız bir çöl değil, yaşam, renk ve güzellikle dolu bir diyardı. Buraya sevecek bir şey bulamayacağımı düşünerek gelmişim ama bunun yerine sürekli keşfetmek istediğim bir yer keşfetmişim.

Jordan başını kaldırdı ve uzun bir uluma sesi çıkardı, ben de burnumu kaldırdım ve bir saniye sonra ona katıldım. Bu, toprağın ve gökyüzünün güzelliğine bir övgü, gündüze veda ve geceye merhaba ve bu anda birlikte hayatta olmanın bir kutlamasıydı.

Şarkımız sona erdiğinde ikimiz de geri çekildik ve el ele tutuşarak birlikte durduk, gökyüzü etrafımızda kararırken ve yıldızlar yavaş yavaş belirmeye başlarken serin esintinin tenimizde dans etmesine izin verdik.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Burası çok güzel."

Jordan başını salladı. "Burası babamdan kaçmak istediğimde geldiğim yerd. Herkese ve her şeye kızdığımda, her şey çok fazla geldiğinde ve bir saniye daha nasıl dayanabileceğimi bilemediğimde, buraya gelmek beni her zaman sakinleştirirdi."

Elini sıktım. "Nedenini anlayabiliyorum."

Jordan yüzünü bana döndü. "Buraya daha önce hiç kimseyi getirmedi. Sadece sen."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Onur duydum."

Tekrar konuşmadan önce iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Stella, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şey için özür dilerim."

Eş bağıını zorlamak. Leo sürüsünün sana yaptığı her şey için özür dilerim. Özür dilerim-"

"Dur. Artık özür dilemene gerek yok." Yaklaştım ve onu öptüm. "Seni her şey için affediyorum ve seni reddettiğim için ve benim yaptığım her şey için de özür dilerim. Geçmiş geride kaldı. Artık ilerlemeye odaklanalım."

"Birlikte yaptığımız sürece bu hoşuma gider." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Stella, kalmanı istiyorum."

"Ben kalıyorum."

"Sadece Güneş Cadılarıyla olan bu şey bitene kadar değil, her zaman." Sertçe yutkundu. "Kendini buraya ait hissetmediğini biliyorum ama artık hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Beni daha iyi bir adam ve daha iyi bir alfa yapıyorsun. Sürümün sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var. Ve bundan daha fazlası. Seni seviyorum. Eş bağından dolayı değil, zeki ve nazik, güçlü ve sadık, cesur ve komik olduğun için. Beni hizada tutmaktan asla korkmuyorsun. Başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun. Tanımadığın insanları korumak için tehlikeye atılıyorsun. Zamanınız ve sevginiz konusunda cömertsiniz. Kalbin bir Ophiuchus, ama ruhun bir Aslan. Sen buraya, bize aitsin. Benim yanıma. Eşim ve alfa dışım olarak."

Kalbim sanki uçsuz bucaksız gökyüzünü dolduracak kadar genişlemişti. "Jordan-"

"Bir şey söylemene gerek yok." Ellerimi bıraktı. "Sana baskı yapmayacağım ya da bu gece bir karar vermen için seni zorlamayacağım. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim-"

"Jordan!"

Gözlerini kırptırdı.

"Öyle mi?" "Kapa

çeneni."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Jordan'ın şaşkın bir ses çıkarmasına fırsat kalmadan dudaklarımızı birbirine yapıştırdım ve ona ulaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde durdum. O da beni öptü ve ben onun karşısında erirken ellerinin belime dolanmasına izin verdi. Güçlü ve güvenliydi.

O benimdi.

Öpüşmemizden ayrıldım ve gözlerinin içine baktım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Elleri çıplak tenimde sıkılaştı. "Güzel."

Sonraki sözcükler o kadar büyük ve ağırdı ki dilime yapıştılar ama sonunda çıkarabildim.

"Ben de seni seviyorum... ve seni eşim olarak istiyorum."

Bunları söylediğim anda aramızda bir şey sarsıldı ve nefesim kesildi. Jordan'ın gözleri büyüdü ve ben onun şaşkınlığını, heyecanını ama en çok da sevgisini hissettim.

Eş bağı.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

JORDAN KEYİFLİ BİR KAHKAHA ATTI ve beni kollarına almadan önce onun şaşkınlığını ve hayretini hissettim. "Eşlik bağı," dedi dudaklarıma kondurduğu hızlı öpücükler arasında. "Geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle." Rahatlamıştım, sadece geri dönmekle kalmamış, eskisinden daha da güçlenmişti. Aramızda o kadar derin ve güçlü bir bağ oluştu ki, omurgamdan aşağıya ürperti gönderdi ve vücudumdaki her sinir bunun yoğunluğuyla karıncalandı.

Öpüşme yoğunlaştıkça ikimizin arasında arzu alevlendi ve eş bağı mühürlenmeyi talep etti. Jordan ayrıldı ve ben neredeyse hayal kırıklığı içinde uluyordum, ta ki sırt çantalarından birini açıp bir battaniye çıkarana ve onu bizim için yere serene kadar. Bir an sonra beni ayaklarımın altından çekip kollarına aldı. Beni gelin gibi battaniyeye doğru taşıırken çığlık attım ve boynuna sarıldım. Beni üzerimizde onaylarını parıldatan yıldızların altına yatırdı ve sonra kendini üzerime bıraktı. Tüm o sert çıplak ten ve eşimin içindeki büyük kalbi gizleyen o vücut. Onu istiyordum. Hayır, ona *ihtiyacım vardı*.

Kendimi inkâr etmekten ve bunu istemiyormuşum gibi davranmaktan bıkmıştım. Hazır olup olmadığımıdan emin olmadığım için ertelemiştim ama şu anda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Jordan'ın eşi olmaya hazırdım.

Kollarımı boynuna doladım ve onu daha derin bir öpücüğe çektim, bu sırada siki bacaklarımın arasına girdi. Jordan onun için açıldığımda düşük bir hırıltı çıkardı, onu horozunun başı sürtünebilecek şekilde konumlandırdı.

amımı ve klitorisimi. İleri geri kayarak içime ısı titreşimleri gönderdi.

"Yavaş gidebileceğimi sanmıyorum," dedi boynuma sokularak. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

"Daha sonra yavaşlamak için vaktimiz var. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Kulağını ısırdım. "Bana sert ve hızlı bir şekilde sahip ol."

"Siktir," diye homurdandı ve içime girdi.

Jordan beni tamamen doldurduğunda inledim, neredeyse acının sınırında olan bir zevkle beni gererek açtı. Hareket etmeye başladığında, bir şekilde daha da iyi oldu. İstedğim gibi sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. Etlerimizin birbirine çarpma sesi havayı doldurdu ve kendimi sabitlemeye çalışarak omuzlarını kavradım. Vücudumun her santimi yanıyormuş gibi hissediyordum ve her hamlesi alevleri daha da körüklüyordu.

"Çok iyi," diye çıkmayı başardım, onun ateşli hamleleri arasında. Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuza inanamıyordum. Bu ne kadar doğru bir duyguydu. Hiç bitmesini istemiyordum.

Jordan sırtarak, "Daha yeni başlıyoruz," dedi. "Sana kendi adını unutturacağım."

"Çok ukala." Kalçalarımı ona doğru ittim. "Kanıtla o zaman."

Bacaklarımdan birini yakaladı ve kolunun üzerinden geçirerek beni daha da açtı. Aleti daha da derine girdi ve boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Tüm vücudum sarsıldı ve ayak parmaklarım serin toprağa kıvrıldı. Jordan aşağı uzandı, eli aramızda kaydı ve klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladı. Kalçalarım ona karşı kalktı ve daha fazla sessiz kalamadım.

"Jordan," diye bağırdım omuzlarını pençeleyerek.

"İşte bu kadar." İçimde dibe vururken homurdandı. "Bütün dünya eşinin kim olduğunu bilsin."

Jordan beni neredeyse anında orgazmın eşiğine getiren hızlı, acımasız bir tempo belirledi. Parmakları klitorisimde hareket etmeye devam etti ve horozu beni tam içimde okşadı. Son birkaç gününü nelerden hoşlandığımı öğrenerek geçirmişti ve beni nasıl birden fazla kez boşaltacağını çok iyi biliyordu.

Zevk içimde yükselirken onun adını haykırdım ve sonra omuzlarından tutup tam patlayacakken onu kendime doğru çektim. Eğer Jordan herkesin onun benim eşim olduğunu bilmesini istiyorsa, o zaman kimsenin bunu kaçırmayacağından emin olmalıydım.

Bir hırıltıyla dişlerimi boynu ile omzu arasındaki yumuşak noktaya batırdım ve orgazm içimden geçerken onu benim olarak işaretledim. O izin verdi

Daha sert iterken boğuk bir inilti çıkardım ve ağzımda kanının ve terinin tadı sadece zevkimi artırdı. Orgazm sonsuza dek sürecekmış gibi gelirken bacaklarımı ona doladım, tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Aklım başıma geldiğinde, boynunda onu ısırdığım yeri yaladım. "Artık herkes benim olduğunu bilecek."

Jordan karanlık bir gülümsemeyle boynuna dokunarak, "Vahşi," dedi. "Bunu sevdim. Ama şimdi sıra bende."

İçimden çıktı ve sert elleriyle beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan bir elini boynuma doladı, diğeri kalçalarımı kavradı ve sonra aleti arkamdan bana çarptı, zevk içimde patladı. Bu hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Son orgazmdan dolayı hâlâ hassastım ve onun sert tutumu beni şimdiden uçurumun kenarına getirmişti.

Eğilip kulağımı ısırdı ve fısıldadı: "Sen benimsin ve bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim."

Bana çarptı ve parmakları kalçalarımındaki ete saplandı, şüphesiz izler bırakıyordu. Boğazımı saran eli nazik ama sertti ve içime girme şekli sertti ve tam da istediğim şeydi. İkimiz de hayvani taraflarımızın devreye girmesine izin verdik, içimizdeki kurtlar daha sert ve daha hızlı hareket etmemizi istiyordu ve pençelerinin ortaya çıkıp derime battığını hissettim.

Beni sikine doğru sertçe geri çekti, bu da beni başka bir orgazmın kıyısında titreten bir noktaya çarptı. Gökyüzüne ve beni dinleyebilecek yıldızlara onun adını haykırdım ve sonra boğazımdaki o el beni ona geri çekti. Son bir hırıltıyla dişlerini boynuma geçirdi ve beni eşi olarak işaretledi. Acı ve zevk aynı anda içimde patlarken, siki içimde şişti ve birlikte boşaldık. Aleti amımın derinliklerine gömülürken, dişleri boynumu ısıtırken ve pençeleri derimi kazarken, bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun şeydi.

Aramızdaki eş bağı sağlamlaştıkça tüm vücudum titredi. Aramızdaki bağ o kadar yoğundu ki neredeyse Jordan'ın gözlerinin içini görebiliyor, tenindeki her esintiyi hissedebiliyor ve burnuna çarpan her kokuyu alabiliyordum. O benim bir parçamdı, ben de onun bir parçasıydım ve bu asla değişmeyecekti.

Birlikte battaniyenin üzerine yığıldık ve birbirimize bakarken Jordan beni kollarının arasına aldı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım," dedi parmağını yanağımda gezdirerek.

"Eğer denersen seni ısırırım," diye uyardım.

"Beni istediğin zaman ısırabilirsin."

Onu sırtüstü yatırdım ve üzerine tırmanarak ısırđığım yeri okşadım.

"Oh, öyle mi? Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Kalçalarını döndürdü, aleti yeniden sertleşmişti. "Hem de çok."

"O zaman bunu tekrar tekrar yapacağım, böylece her zaman senin eşin olduğumu hatırlayacaksın."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerime baktı. "Stella, asla unutmayacağım.

Her zaman senin olacağım."

Ve bu sözlerle direncimin son parçası da düştü ve onu sertçe öperek tamamen onun olduğumu gösterdim. Sonra mükemmel aletin üzerine uzandım ve yıldızlar beni izlerken onu becerdim. Ne de olsa bizi onlar bir araya getirmişti ve bunu Samanyolu üzerimizde parlarken yapmamız çok doğruydu. Jordan ve ben birbirimizi bir kez daha cennete götürürken başımı sonsuz gökyüzüne doğru eğdim ve sessiz bir şükran duası ettim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O gece bir şekilde eve dönmeyi başardık ve ertesi günü bol bol seks yaparak geçirdik -artık eş bağı kurulduğu için doyumsuzduk- ve Roxandra'yı dışarı çekmek için bir plan yaptık. Eğer Jordan haklıysa ve sorun benim varlığımrsa, o zaman onun dikkatini nasıl çekeceğime dair bir fikrim vardı.

Ertesi sabah erkenden uyandık ve Jordan'ın kamyonetiyle birlikte kasabanın dışına doğru yola çıktık. Kasabanın koğuşlarının önünden geçerken güneş yeni doğmaya başlamıştı ve kaya oluşumları uzakta kızıl bir renkle parlıyordu. Beklenti kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu ama bu işi bitirmeye hazırdım. Jordan ve diğer Leolar, Roxandra'nın icabına b a k a n a kadar asla güvende olmayacaklardı.

Jordan küçük bir derenin yakınındaki bir açıklığa park etti ve birlikte dereye bakan küçük bir mesa'nın tepesine doğru yürüdük. Daha önce Roxandra'yla savaştığımız mağara yakınlardaydı ama oraya geri dönmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum.

Jordan kollarını uzattı ve mesa'nın ortasına doğru ilerledi. "Burası pratik yapmak için iyi bir yere benziyor. Bolca güneş ışığı var. Belki faydası olur."

Debra'nın Güneş Cadısı büyü kitabını tutarak karşısında durmak için hareket ettim. "İyi fikir. Elinize ateş çağırmak için temel büyüyü deneyelim."

"Yine mi o?" Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Biliyorsun, o konuda çoktan ustalaştım."

"Yaptın mı?" Kollarımı kavuşturdum. "Göster bana."

Jordan'ın zaten yapmayı bildiği şeylerin üzerinden geçerek birkaç dakika geçirdik. Her çalışmamızda daha da iyiye gidiyordu ve alevi tutuşunu, elden ele geçişini ve sonra söndürüp yeniden başlatmasını izlerken göğsümde küçük bir gurur parıltısı hissettim.

"Gördün mü?" Bana kibirli bir bakış fırlattı. "Sakin ol."

Homurdandım. "İyi. Temel bilgileri öğrendin. Ama şimdi ateşi kontrol altında tutarken büyötmeye odaklanacağız. Bu çok daha zor. Özellikle de senin gibi biri için."

Gözleri kısıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey," diye mırıldandım. "Sadece kendini kaybetme ve her şey yoluna girsin."

Bana kaşlarını çatı ve başka bir alev çağırdı. O bana ters ters bakarken alev büyödükçe büyüdü ve sonra aniden ikimizi de geriye uçuran bir patlamayla patladı.

"Seni aptal," diye tersledim, ayağa kalkıp kendimi fırçalarken. "Duygularını kontrol altında tutmalısın."

"Onları kontrol altına almıştım," diye homurdandı ayağa kalkarken. "Belli ki öyle değil!"

Kollarını iki yana salladı. "Orada beni yargıladığını hissederken onları kontrol altında tutmak çok zor!"

"Yargılamıyorum, sana öğretmeye çalışıyorum. Şimdi tekrar yap, ama bu sefer kendini toparlamaya çalış."

Hırladı ve başka bir alev çağırıp bana doğru fırlattı, bir mille ıskaladı. Sıçradım ve bir çığlık attım.

"Bu ne lan, Jordan!"

"Özür dilerim, kontrolümü kaybetmiş olmalıyım," diye alay etti.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sana bu şekilde öğretemem. Bir şey ters gittiği anda küplere binen bir çocuk gibi davranıyorsun. Senden daha sabırlı anaokulu öğrencilerine öğretmenlik yaptım!"

Jordan yüzüme doğru geldi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Belki de sorun bende değil, sendedir. Belki de sadece kötü bir öğretmensin."

Parmağımla göğsünü dürttüm. "Ya da belki berbat bir öğrencisin."

"Belki de sadece güneş büyüünde daha iyi olmamı istemiyorsun çünkü o zaman senden daha güçlü olacağım."

"Belki de egonu kontrol altına almalısın!" Artık ikimiz de birbirimize bağırıyorduk ve tek umudum Roxandra'nın bunu fark ediyor olmasıydı çünkü kalbim buna daha fazla dayanamazdı.

"Bu bir hataydı," dedi geri adım atarak. "Hepsi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Seni  ğretmenim olarak istemiyorum ve seni istemiyorum."  enem düştü. "Jordan-"

Bir adım geri çekildi, yüzü ta  kesilmişti. "Ophiuchus'a geri d n. Artık sana ihtiyacımız yok."

"Hayır..."

Eliyle kasabayı işaret etti. "Git. Sadece... git."

Tamamen sahte olmayan bir h  kırık çıkardım ve ondan uzakla tım, sonra kurt formuma geçtim, önce kıyafetlerimi çıkarma zahmetine bile girmedim. Yırtık parçaları silkeledim, ayakkabılarımı çıkardım ve olabildiğince hızlı bir şekilde patikadan a a ı ko tum.

Jordan gözden kaybolana kadar ko tum ve sonra nefes almak için bir agavın arkasına saklandım. Hepsi planımızın bir parçası olsa da o kavga beni çok yıpratmı tı. Umarım Jordan söylediklerimin hiçbirinde ciddi olmadığımı biliyordur. Kavganın inandırıcı görünmesini sa lamalıydık ki Roxandra gitti ime gerçekten inansın. Tabii beni dinlediğini varsayarsak.

Görünmez oldum ve adımlarımı takip ederek mesaya geri döndüm. Yakla ırken sessizce hareket etti imden emin oldum ve kulaklarımı dik tutarak sıra dışı bir şey olup olmadığını dinledim.   te o zaman onun sesini duydum.

"Oh, Jordan," diye mırıldandı neredeyse. "O ay kurdundan kurtulmanın zamanı gelmişti."

"Roxandra! Ne zamandır buradasın?" Ben daha hızlı tırmanırken Jordan sordu.

"Sana güneş büyüsü öğretmeye çalışmaması gerektiğini anlayacak kadar uzun. Ama artık buradayım. Bilmen gereken her şeyi sana öğretebilirim."

Mesa'nın tepesine ula tım, hâlâ g r nmezdim ama mesafemi korudum. Ay b y m  henüz hissetmesini istemiyordum.

Jordan büyük bir kayanın üzerine oturmuş, kırmızı kap  onlu cübbesini giymiş ve sırtı bana dönük olan Roxandra'ya bakıyordu. "Bana Stella'nın  ğretemedi i şeyleri öğretebilir misin?"

"Yapabilece imi biliyorsun." Elini onun omzunda gezdirdi. "Ve sonunda birlikte olabiliriz."

Jordan durakladı, sanki d   n yormu  gibiydi. "Seninle her şey çok daha kolaydı."

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu bildiğim için kalbim sıkı mı tı ama o cümleyi kusursuz bir şekilde söyledi. * yi i *, diye düşündüm Jordan'a, beni duyamadı ını bilsem bile. *Sana olan duygularıyla oynuyorsun.*

"Biliyorum." Eli onun yanağını okşamak için hareket etti ve ona açlıkla baktı. "Yine böyle olabilir. İkimiz."

Jordan imalı bir sırtışıla, "İkimiz," dedi.

Onu öpecekmiş gibi öne doğru eğildi. "İhtiyacım olan her şeyin anahtarı sensin. Bedenini, kanını ve bebeğini istiyorum."

Jordan'ın yüzü bir an için tiksintiyle titredi ama o kadar hızlı düzeltti ki Roxandra'nın fark etmediğini umdum. Bu arada kurdum, erkeğimi isteyen bu kaltağı yok etmem için bağırıyordu.

"Kanımı ne için istiyorsun?" Jordan ayağa kalkarken sordu. Roxandra onun kolunu sıkarak, "Her şeyin zamanı var," dedi. "Sen de Böyle şeyler için endişelenmek güzel. Benimle geri gel, yakında her şeyi öğreneceksin."

"Önce bana sürümdeki erkekleri neden kaçırdığını söyle. Sadece dikkatimi çekmek için olamaz."

İç çekti. "Güneş büyüüne sahip olup olmadıklarını görmek için kanlarını test ediyordum ama kanları yeterince güçlü değildi. İhtiyacım olan şey için değil. Ama seninki... seninki mükemmel."

Jordan Roxandra'nın kolundan tutup onu mesa'nın ortasına sürükledi, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Bilmem gereken tek şey buydu. Şimdi bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağım."

Bu benim işaretimdi. Eski Yunanca sözcükler mırıldandım ve ay büyüü yerde bir daire şeklinde parlayarak Roxandra'nın etrafında bir kafes oluşturdu. Tuzağı dün gece, yıldızların ve küçük bir ay parçasının altında, büyümün daha güçlü olduğu bir zamanda kurmuştum.

Roxandra'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra güldü. "Bunun beni tutacağını düşünmedin, değil mi?"

İçindeki ateş patladı, kafesimi yaktı ve onu bir anda özgür bıraktı. Kahretsin, çok güçlüydü. Oldukça iyi bir Ay Cadısıydım ama asla Roxandra'nın seviyesinde olamazdım. Sadece Larkin ve Ayla onunla eşit olarak savaşılabildi. Ama yalnız değildim.

Jordan pençelerini çıkardı ve Roxandra'ya doğru hamle yaptı ama Roxandra mümkün olandan daha hızlı bir şekilde kaçmayı başardı. Daha fazla ay büyüü topladım ve parçalarını ona fırlattım, o da kolayca savuşturdu. Sonra büyük bir ışık parlaması oldu, sanki güneş aniden gözlerimizin içine girmiş gibiydi ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bunu yaptığımda Roxandra, kolunu tutmuş olan Jordan'ın yanında duruyordu. Ona doğru uzandı ama tepkisi acı verecek kadar yavaştı,

ve o da kolayca geri çekildi. Bir saniye sonra Jordan bir yığın halinde yere yığıldı.

"Hayır!" Bağırđım ve daha fazla büyü topladım ama artık çok geçti.

Roxandra uzanıp Jordan'ın kolunu tuttu ve sonra ikisi birlikte bir duman bulutu içinde kayboldular.

Onu nereye götürdüğünü anlamaya çalışarak hızla aramızdaki eş bağına tutundum ama ona dair hislerim hemen söndü. Jordan'ın adını haykırarak boşluğa doğru uzandım ama hiçbir şey yoktu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Jordan'ın az önce bulunduğ u noktaya baktım. Eş bağının takip edemeyeceğ i bir şekilde onu nereye götürmüş olabilirdi?

Hayır, diye düşündüm. *Orası hariç her şey*. Ama mantıklı olan tek şey buydu. Roxandra Jordan'ı takip edemeyeceğ imi bildiğ i tek yere götürmüş olmalıydı.

Solundra.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Roxandra'nın Jordan'ı nereye götürdüğünü fark ettikten kısa bir süre sonra paniğe kapıldım. Onu Solundra'da nasıl kurtaracağım ya da bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi onun kaybolduğu boşluğa dikmiş, o son birkaç anı tekrar yaşıyordum. Her şey çok hızlı olmuştu ve hepsi benim hatamdı. Planım başarısız olmuştu, büyüm yeterince güçlü değildi ve şimdi Jordan gitmişti.

Roxandra'nın ona nasıl gülümsediğini hatırladım, sanki bir et parçasıymış gibi. Onun kanını bir şey için istiyordu ve bu her neyse, iyi bir şey olamazdı. Onun vücudunu bebek yapmak için kullanmaya çalıştığını düşününce midem bulandı ama hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Onu geri alacaktım.

Daybreak'te Solundra'ya nasıl gidileceğini bilebilecek tek bir kişi vardı. Jordan'ın kamyonetine geri döndüm, paketlediğim ekstra kıyafetleri giydim ve sonra kasabaya, ziyaret etmeyi en az istediğim eve doğru pervasız bir hızla sürdüm.

Arabayı çeker çekmez kapı benim için açıldı ve çeşmenin hemen yanına park edip dışarı fırlayarak konağın ön kapısına doğru koşmaya başladım.

Debra ben kapıyı çalamadan kapıyı açtı, yüz ifadesi endişeliydi. "Sorun nedir?"

"Roxandra. Jordan'ı Solundra'ya götürdü."

Gözlerinde korku parladı ama sonra yüzü tekrar çelik gibi oldu. "İçeri gel."

"Anne?" Debra beni evin içine doğru sürüklerken tanıdık bir ses sordu. Griffin merdivenlerden koşarak indi ve beni gördü. "Burada ne işin var?"

Jordan nerede?"

"Jordan kaçırıldı," dedim. "Solundra'ya gitmem gerek."

"Orada olduğunu nereden biliyorsun?" Debra sordu.

"Roxandra onunla birlikte ortadan kayboldu ve ben..." Tereddüt ettim ama bu haber yakında ortaya çıkacaktı. "Artık onu eş bağı aracılığıyla hissedemiyorum."

Debra'nın kaşları havaya kalktı. "Demek arkadaş oldunuz?" Debra cevabı beklemeden başını salladı. "Güzel. Solundra'ya vardığımızda bu bize yardımcı olacak."

"Biz mi?" Ben sordum.

"Açıkçası ben de sizinle geliyorum." Bana sert bir bakış attı. "Ay büyün Solundra'da işe yaramayacak. Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

Griffin daha dik durarak, "Ben de geliyorum," dedi.

Debra ona sert bir bakış fırlattı. "Kesinlikle olmaz."

Ona, bana Jordan'ın üzgün olduğu zamanları hatırlatan bir bakış attı. "Bana çocukmuşum gibi davranmaya devam edemezsin! Ben de yardım edebilirim."

"Orası senin için çok tehlikeli," dedi Debra. "Roxandra'nın seni de götürmesine izin vermeyeceğim."

Griffin sinirli bir ses çıkardı ve hışımla odadan çıktı. Sanırım bu onun geri adım atma şekliydi. Yine de onun için endişelenecek vaktim yoktu.

Debra burun kemiğini sıktı ve sonra silkindi. "Solundra'ya bir köprü açabilirim ama vampirlerle ve cadılarla savaşabilecek birkaç savaşçı getirmemiz gerekecek. Onları hemen toplamalısın."

Aklım hemen aileme ve arkadaşlarıma gitti ama onlardan yardım isteyemezdim. Larkin'in büyüsü Solundra'da işe yaramazdı ve Ayla bir bebek doğurmak üzereydi, ondan gitmesini isteyemezdim. Kardeşimin hayatını da riske atamazdım. Hayır, bunu tek başıma yapmalıydım. "Gelebilecek kimsem yok."

"Saçmalık. Artık Leo'nun alfa dişisi sensin. Hizmetinde koca bir savaşçı sürüsü var."

Ben mi? Aslanları toplamak mı? Jordan'ın özel hayattaki eşi olmak bir şeydi ama Aslan sürüsünün alfa dişisi olmak ve onlardan beni takip etmelerini beklemek bambaşka bir meseleydi. Bunu yapabileceğimden ya da herhangi birinin beni dinleyeceğinden emin değildim. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Jordan için denerdim.

Aslanların meşhur cesaretini toplayarak daha dik durdum. "Tamam. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Debra'nın dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı ve ilk kez gözlerinde bir parça gurur gördüm.

Gözlerimi güneşe karşı gölgeledim ve toplanmış Leo savaşçılarına bakmak için döndüm. Gelmelerini istediğimde bu kadar çok insanın gönüllü olması beni şaşırtmıştı. Çoğunu ismen tanıımıyordum ama Cannon'ı arayıp neler olduğunu anlattıktan sonra hemen harekete geçmiş ve kısa sürede bulabildiği tüm savaşçıları çağırmıştı. Şimdi Debra geçidi açmaya hazırlanırken biz de kasabanın kenarında, hâlâ koğuşların içinde duruyorduk.

Griffin bir kenarda durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. Bize katılamadığı için hâlâ sinirli olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden gözüne takıldım ve yanına gelmesini işaret ettim. İsteksiz görünüyordu ama ayaklarını sürüyerek geldi.

O yaklaşırken sesimi alçalttım. "Bizimle gelmek istediğini biliyorum ama biz Solundra'dayken burada herkesi koruyabilecek birine ihtiyacım var. Biz yokken, alfa vekili sensin."

Griffin'in gözleri büyüdü. "Ben mi? Emin misin?"

Omzunu okşadım. "Üstesinden gelebileceğini biliyorum ve ben yokken sürünün güvende olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Griffin doğruldu. "Elimden geleni yapacağım."

Başımı salladım ve Griffin'i izleyen Debra'nın yanına gitmeden önce omzuna son bir kez vurdum.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bizimle birlikte geçide sızmaya çalışacağından endişeleniyordum."

"Sorun değil," dedim. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız."

"O halde başlayalım. Geçidi açmak için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak." Arkasını döndü ve ellerini kaldırdı, ellerinde ışık toplanırken eski Yunanca bir şeyler mırıldandı.

Toplanan savaşçılara doğru döndüğümde tanıdığım ve tanımadığım birçok yüz gördüm. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Roxandra'nın izini sürmek ve Jordan'ı kurtarmak için Helios'un diyarı Solundra'ya gidiyoruz. Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz ama ne bulursak bulalım, Leo'ların buna hazır olacağını biliyorum. Leolar güneşin yaratıklarıdır, ateşe karşı bağışıklıkları vardır ve hiçbir şey bizi alfamızı bulmaktan alıkoyamaz."

Leolar kükreyerek ve uluyarak karşılık verdi, yüzleri istekli, kızgın ve kararlı arasında değişiyordu. Ama hiçbir korkmamıştı, en azından dışarıdan bakıldığında. Aslanlar gerçekten de güçlü bir sürüydü.

Portal bir ışık patlamasıyla canlandı ve Debra'nın önünde parıldayan altın bir girdaba dönüştü. Bana başıyla hazır olduğunu işaret etti ve ben de Cannon'a döndüm.

Önce beta öne çıktı. "Alfa için!" diye bağırdı portaldan geçmeden önce.

Diğer savaşçılar onun içeri girdiğini görünce hemen peşinden gittiler ve sadece Debra ve ben kalana kadar teker teker parıldayan portaldan geçtiler. Derin bir nefes aldım ve içeri adım atmadan önce etrafıma bakındım, kasabayı ve insanları bir kez daha izledim.

Omurgamın dibinde kısa bir sızı ve düşme hissi oldu ve sonra diğer taraftaydım. İlk fark ettiğim şey, havanın ne kadar güneşli ve sıcak olduğuydu; yakındaki ağaçlardan yeterince gölge ve saçlarımda hafif bir esinti ile mükemmel bir yaz günü gibiydi. Güneş gökyüzünde kocaman görünüyordu ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı, ama güneş tanrısının diyarında bunun beklenen bir şey olduğunu düşündüm.

Az önce geride bıraktığımız çöl kasabasından çok farklı, zeytin ağaçları ve çiçeklerle dolu çimenlik bir alanda durduk. Uzakta yemyeşil tepeler yükseliyordu ve tepelerin üzerinde pırıl pırıl beyaz sütunları ve önünde Helios olduğunu tahmin ettiğim dev bir heykeli olan büyük bir Yunan yapısı vardı. Yapının etrafındaki tepede düzinelerce küçük yapı ve ona çıkan bazı yollar vardı.

Debra geçitte belirdi ve arkasından kapandı. Bakışlarımı takip etti. "Burası Helopolis, Güneş Cadılarının yaşadığı yer. Teyzem Brea, kendi tarafına geçmeye ikna ettiği Güneş Cadılarıyla birlikte şimdi orada olmalı. Geri kalanlar Roxandra'yı takip ediyor."

"Oraya gidelim mi?" Ben sordum.

"Hayır, vaktimiz yok. Roxandra orada saklanmayacaktır ve Brea'yı bulup yardım almaya çalışmak çok uzun sürecektir. Kendi başımızayız."

"Peki o zaman nereye gideceğiz?" "Sen söyle," dedi Debra.

Doğru. Gözlerimi kapadım ve ılık havayı içime çektim, Jordan'la olan bağlantımı açarken Helios'a küçük bir dua ettim - ilk duamdı. Jordan hem bir Aslan hem de bir Güneş Cadısı olarak gerçek bir güneş çocuğuydu ve tanrının onu kurtarmamızı isteyeceğine inanmak zorundaydım.

Eşlik bağı bir anda canlandı, o kadar güçlüydü ki tanrının dualarımı duyup duymadığını merak ettim. Jordan'ın canlı ama zayıflamış yaşam gücünü hissettim ve beni çekistirerek ilerlemem için teşvik etti.

"Onu nasıl bulacağımı biliyorum," dedim.

Debra kaşlarını kaldırdı. "Eş bağı hissedebiliyor musun? O zaman yolu göster."

Savaşçılara doğru işaret ettim ve sesimi yükselttim. "Jordan'ın nerede olduğunu biliyorum. Beni takip edin."

Diğer savaşçılar hiç tereddüt etmeden beni takip ederek ilerlediler ve içimi küçük bir heyecan kapladı. Bizi kuzeye, Güneş Cadılarının yaşadığı tepelerden uzağa, daha sık bir ormana doğru yönlendirdim. Ağaçlar evimin yakınlarında alışık olduğum türlerden tamamen farklıydı, bunlar çok daha sıcak bir iklime uygundu. Ormana girdiğimizde ne kadar güzel olduğunu görünce şaşırdım. Solundra'nın Arizona gibi bir çöl olmasını bekliyordum ama burası tam tersiydi. Yemyeşil, sık yeşillikler zemini kaplamış, topraktan parlak renkli çiçekler fışkırıyor ve parlak yeşil ağaçlar üzerimize sarkıyordu. Küçük dereler ve çaylar fokurduyor ve kristal berraklığındaki sularıyla manzara boyunca akıyordu. Üzerlerinden kolayca atlayabileceğimiz ya da basabileceğimiz kadar küçüklerdi ve elimi birine daldırdığımda hoş bir serinlik hissettim. Bir yudum aldım ve hemen tazelendiğimi hissettim. Sıcak bir yaz gününde serinlemek için mükemmel bir yol.

"Hiç de beklediğim gibi değil," dedim beni izleyen Debra'ya. "Cansız bir çöl bekliyordun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Nasıl yaptın?"

Debra çenesini kaldırarak, "Güneş Cadısı'nın büyüü hakkında ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Yok edişini ve yakışını izledin ama bundan daha fazlası var. Gerçek güneş büyüü yaşam ve büyümeyle ilgilidir, sadece ateş ve yıkımla değil. Evanora bizi çarpıtmadan ve yozlaştırmadan önce, Güneş Cadıları sadece savaşçı değil, şifacı ve bahçıvandı. Brea'nın liderliğinde yeni Güneş Cadıları da şimdi buna geri dönmeye çalışıyor."

"Bunu bilmiyordum," dedim. "Ama bu konuda daha fazla şey öğrenmek isterim."

Debra burnunu çekti ama cevabımdan memnun görüldüğünü düşündüm.

"Sonra görüşürüz."

"Şu anda oğlumu bulmamız gerekiyor."

Jordan. Neden burada olduğumuzu hatırlayınca göğsümde bir sızı hissettim ve daha hızlı yürümeye başladım. Solundra'yı ve güneş büyüüsünü merak etmek için daha sonra zamanımız olacaktı.

Her adımda daha da yakınlaştığımızı hissediyordum ve onu bulana kadar koşmaya başlayıp ağaçların arasına dalmamak için kendimi zor tuttum. Gözcülerimizden biri bir saat sonra dönüp ileride vampirlerle çevrili küçük bir yapıdan bahsettiğinde Jordan'ın orada olması gerektiğini anladım. Roxandra ona her ne yaptıysa hâlâ zayıf düşmüş olmasına rağmen onu yakınlarda hissettim.

Geliyorum, dedim ona eş bağı aracılığıyla, bunu hissedeceğini umarak.
Güçlü kal.

Gözcü, "Yapı sağlam tuğladan yapılmış ve sadece bir girişi var, ayrıca kırılabilir çok sayıda büyük penceresi var," dedi. "Çevrede en az beş vampir saydım ama daha fazlası da olabilir."

"İyi iş," dedi Cannon.

"O içeride," dedim, derim beklentiyle karıncalanıyordu. "Onu hissedebiliyorum." "Nasıl devam etmek istiyorsun?" Cannon sordu.

"Bir grup yapının etrafındaki tüm vampirleri yok etsin. Gürültülü olsun ki çevrede ya da yapının içinde başka vampirler de olsun. Bu saldırı dikkatleri dağıtırken Debra ve ben gizlice içeri girip Jordan'ı kurtaracağız."

Cannon başını salladı. "Destek olarak seninle iki kurt göndereceğim." "Güzel, ama onlara Roxandra'yı bana bırakmalarını söyle."

"Anlaşıldı."

Arkamızdaki diğer savaşçılara bir işaret verdi ve Cannon ve Debra da dahil olmak üzere herkes kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Birkaç saniye içinde bir düzine kızıl kurt ormanda sessizce vampirlere doğru ilerliyordu ve kokuları hassas burunlarımız tarafından kolayca algılanabiliyordu. Ben de kendi kıyafetlerimi çıkardım ve herkesi görünmez kılmak için yeteneğimi kullanmaya çalıştım ama tabii ki işe yaramadı. Solundra'da ay büyüğü yok.

Debra'nın kızıl kurdu, tanımadığım diğer iki kurtla birlikte yanımda ilerledi ve hiç ses çıkarmadan ormanın içinde birlikte süründük. Açıklığın kenarındaki kalın eğrelti otlarının arkasında durduk ve Jordan'ın tutulacağı tuğla kulübeyi gördüm. Kapının iki yanında ışıkla parlayan uzun pencereler vardı ama içeride ne olduğunu görmek için yaklaşmam gerekecekti.

Birdenbire ormandaki diğer Aslanlar, düşmanlarının ya paniklemesine ya da dehşet içinde kaçışmasına neden olan alametifarikaları olan kükremelerini çıkardılar.

kavga patlak verdi. Hırıltılar ve hırıltılar havayı doldururken, Helios'a en sevdiği sürüyü koruması için bir dua daha gönderdim.

Turuncu cüppeli iki Güneş Cadısı ön kapıdan fırladı ve ormanı taramaya başladı.

Hücum edin, yanımdaki diğer Aslanlara söyledim ve onlar da sorgusuz sualsiz ayrılıp saldırdılar. Cadılar onlara ateş topları fırlattı ama alevler hemen üzerlerinden geçti. Ne de olsa Leolar ateşe karşı bağışıklıydı. İki cadı bir büyü daha yapamadan iki kurdum üzerlerine çullanmış, acımadan boğazlarını parçalarken Debra ve ben Roxandra'yı ve Jordan'ı bulmak için eve koşuyorduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KABİN büyük bir odadan oluşuyor gibiydi ve içeri daldığımda Roxandra'yı hemen fark ettim. Cadıların kullandığını bilmediğim küçük bir kazanın başında duruyor ve içinde fokurdayan bir tür iksir karıştırıyordu. Diğer tarafında iki küçük yatak vardı; birinde Jordan, diğerinde ise belli belirsiz tanıdık gelen yaşlı bir kadın yatıyordu; ikisi de baygındı ve kollarındaki büyük kesiklerden kan akıyordu. Kadının üzerinde eteklerinde aylar olan eski moda bir kumaş elbise vardı ve Kaden ile Ayla'nın sözleri aklıma geldi. Kayıp bir Ay Cadısı-Maricar için endişelenmişler ve ormanda kaybolmamış olmasını ummuşlardı. Şimdi onun Roxandra tarafından kaçırıldığını ve bunca zamandır Solundra'da olduğunu anladım. Ama neden?

Debra ve ben hızla odaya girerken, Roxandra bize doğru döndü, Bir elinde hafifçe parlayan altın bir kadeh tutuyordu. İçinden kan akıp yere damlıyordu ve dostumun kanının kokusu beni kıpkırmızı yapıyordu. Ona zarar vermişti ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

Doğruca Roxandra'nın üzerine atıldım ve kadehi dişlerimle elinden aldım. Kadeh yere düştü ve her yere kan dökülürken altın ışık söndü.

"Merhaba küçük ay kurdu," dedi ve bana tekme attı. Kaçmaya çalıştım ama o çok hızlıydı. Tekmesi beni göğsümden yakaladı ve yere yığıldım. Nasıl bu kadar güçlüydü? Ayağa kalktım ve Roxandra'ya hırlayarak kendimi tekrar ona doğru fırlatmaya hazırlandım.

Ellerini kaldırdı ve bana o kadar hızlı ateş etti ki kaçmama imkân yoktu. Alevler bana çarptığında irkildim ve gözlerimi kapadım... ve hiçbir şey yapmadım.

"Ne-" Roxandra bana daha fazla ateşle vurmadan önce başladı. Alevler sırtımdan yuvarlanırken yüzümde kurt gibi bir sırıtışla ona doğru ilerledim. Ateş artık bana zarar veremezdi.

Artık bir Aslan burcuydum.

Bu Jordan'ın fikriydi ve bu sefer ben de kabul etmiştim. Beni gizlice sürüsünün bir üyesi yapmış, henüz kimse bilmeseyse de beni gerçek alfa dişisi yapmıştı. Ve Roxandra'nın yüzündeki ifade her şeye değdi.

Roxandra, ateş büyüsüne karşı ani bağışıklığım yüzünden hâlâ hazırlıksız yakalanırken ona doğru hamle yaptım ve dişlerimle kolunu yakalamayı başardım. Çılgılık attı ve gözlerime parlak beyaz bir ışık tuttu, bu da geri çekilmeme neden oldu. Onu bıraktım ve hâlâ inanılmaz bir hızla uzaklaştı.

"Beni yenemezsin," dedi. "Artık ateşe karşı bağışıklığın olsa bile, kendimi daha güçlü ve hızlı hale getirmek için vampir kanı kullanıyorum."

Onun arkasında, Debra'nın insan formuna geri döndüğünü ve Jordan'ı iyileştirmek için güneş büyüsü kullandığını gördüm. Tek yapmam gereken Roxandra'nın dikkatini biraz daha dağıtmaktı, böylece Debra onu buradan çıkarabilirdi.

Boğazımda kısık bir sesle hırladım, kulaklarım seğirdi ve meydan okurcasına dişlerimi gösterdim. Roxandra masadan gümüş bir hançer aldı ve ben yaklaşırken onu kaldırdı.

"Jordan benim," diye hırladı Roxandra bıçakla bana doğru hamle yaparken, ama ben kolayca kaçtım. "Ve sen onu yatağına almadan çok önce de benimdi."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, onu büyük bir kül yığınının çevirirdim. Bacağına vurdum, baldırının bir kısmını ve büyük bir kumaş parçasını yakaladım. Kırmızı cübbesi ayak bileğinden dizine kadar yırtıldı ve altındaki kanayan baldırı ortaya çıktı. Bıçağı sırtımı sıyırdı, ama gerçek bir hasar vermeden önce döndüm ve sonra yan tarafımla onu duvara çarptım.

Yere düştü ve ben de bir pençemi boğazına, diğerini de göğsüne geçirerek onu kısırdım. Ben havasını keserken Roxandra zayıf bir şekilde pençelerime vuruyordu. Odanın diğer tarafında Jordan derin ve keskin bir nefes aldı, kavgaların gürültüsünden bile duyabiliyordum. Ayağa kalktı ve Debra ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi Jordan. Biraz solgun görünüyordu ve saçları dağınıktı ama genel olarak iyi görünüyordu. Kolundaki yara büyük ölçüde iyileşmişti bile. Ay Cadısı'na doğru baktı. "Ama senin yardımına ihtiyacı var."

Debra oğlunu bıraktı ve onu iyileştirmeye başlamak için Maricar'a doğru ilerledi. Jordan ayağa kalktı ve beni Roxandra'nın üzerinde dururken gördü. Bana baktığında rahatlama, gurur ve sevgi karışımının eş bağından geçtiğini hissettim, ardından Roxandra'ya odaklandığında öfke ve nefret geldi.

Roxandra, "Çekil üstümden, seni uyuz canavar," diye bağırdı ve çalıntı vampir hızını ve gücünü kullanarak altımdan sıyrıldı ama Jordan oradaydı ve yüzüne bir yumruk indirdi. Roxandra sertçe yere düştü ama inanılmaz bir hızla tekrar ayağa kalktı ve yanağında vurduğu yere dokundu.

Jordan, "Arkadaşımla nasıl konuştuğuna dikkat et," dedi.

"Jordan," diye yalvardı. "Birlikte olmamız, hem Zodyak Kurtları'nı hem de Güneş Cadıları'nı yönetmemiz gerekiyor. Sen de bunu istediğini söylemiştin."

Jordan'ın yumrukları yanında sıkıldı. "O ben değildim. Beni kontrolün altına almıştın. Birlikte yaşadığımız hiçbir şey gerçek değildi. Bunu o zaman da istemedim, şimdi de kesinlikle istemiyorum."

"Ama sen Güneş Cadıları'nın geleceğisin. Sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var!"

"Ben gelecek olabilirim ama sen değilsin. Ve başka kimseye zarar vermene izin vermeyeceğim." Roxandra ona işe yaramaz ateş topları fırlatıp göğsünü yırtarken, o da Roxandra'yı boğazından yakaladı. Ama çalınan vampir kanı onu ne kadar güçlü yapmış olursa olsun, Jordan hâlâ daha güçlüydü. "Gözlerimin gördüğün son şey olmasını istiyorum."

Vahşi bir kükremeye pençelerini büyüttü ve göğsüne uzanarak hızlı ve şiddetli bir hareketle kalbini söktü. Roxandra ona gözlerini kırptırırken kalbini pençelerinin arasında ezdi ve hayat aniden bedenini terk etti. Sarkan bedenini yere bıraktı ve göğsündeki delikten kan fişkırdı.

Jordan bir hırıltıyla kalbini ondan uzaklaştırdı. Zor nefes alıyordu, sanki uzun süredir onunla savaşıyormuş gibiydi. Yan tarafına sürtündüm ve o da elini başımın üstüne koydu.

"Benim için geleceğini biliyordum," dedi kulaklarımın arasındaki noktayı okşayarak. Geriye doğru kaydım ve kollarımı ona doladım.

"Her zaman. Seni seviyorum."

Bana sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Debra Maricar'ı iyileştirmeyi bitirdi ve oğlunu tekrar kontrol etmek için yanına koştu. Ay Cadısı yatağın kenarında oturmuş, başını

Ellerini. Debra Jordan'a sarılırken ben de kazana, kadehe ve dökülen kana bakarak odaya göz gezdirdim.

"Burada neler oluyordu?" Jordan'a sordum. "Neden seni ve Ay Cadısı'nı aldı?"

Jordan eğildi ve kadehi aldı. "Vampirlerin tam sadakatini kazanmak için onlardan Güneş Lanetini kaldırmak üzere bir büyü yapıyordu. Bunu tamamlamak için bir erkek Güneş Cadısı ve bir dişi Ay Cadısı'nın kanına ihtiyacı vardı. Ay Cadısı bir süredir elindeydi ama yeterince güçlü Güneş Cadısı kanına sahip bir erkek bulamamıştı. Ben hariç."

Eğildim ve kadehi elime alıp inceledim. Güneş Laneti vampirlerin güneş ışığına çıkmasını engelliyordu. Bir zamanlar kurtlar üzerinde de benzer bir lanet vardı: Ay Laneti, dolunay sırasında kurtlarımızın ve zihnimizin kontrolünü kaybetmemize neden oluyordu. Bu lanet uzun zaman önce Ay Cadıları tarafından kaldırılmıştı ama Güneş Cadıları vampirlerin üzerindeki laneti asla kaldırmamıştı. Bunun yerine vampirlere kanlarını vererek, sadakatleri karşılığında geçici olarak güneşte yürümelerine izin verdiler. Bu şekilde onları manipüle ve kontrol etmeye devam ediyorlardı - tıpkı Zodyak Kurtlarını yıllarca kontrol ettikleri gibi.

Kalan vampirler Roxandra'nın öldüğünü anladıklarında teslim oldular ve Cannon ile diğer Aslanlar onları toplayıp kulübeye, bize getirdiler. Kurtlarımın canlı ve muzaffer bir şekilde geri döndüğünü görünce içimde küçük, beklenmedik bir gurur dalgası oluştu.

"Teslim oluyoruz," dedi bir erkek vampir, başını teslimiyet işaretiyle eğerek. "Ama lütfen büyüü bitirin, size yalvarıyorum. Laneti kim bozarsa ona sadık kalacağız."

"Sana neden güvenelim?" Jordan sordu.

Vampir yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. "Bir vampirin sözü bozulamaz ve eğer büyüü bitirir ve laneti bozarsan Leo sürüsüne hizmet edeceğimize yemin ederken hepimiz adına konuşabilirim."

Jordan ve ben temkinli bir bakış paylaştık. Onlara güvenebilir miydik? Ama sonra aklıma Ay Cadıları'yla çalışan ve şu anda Coronis'te yaşayan vampir Killian geldi. O da gün ışığında dışarı çıkamıyordu ve tüm vampirlerin kötü olmadığını kanıtlamıştı. Belki de Leo sürüsünün bir zamanlar yaptığı gibi, değişmek ve daha iyisini yapmak için bir şansa ihtiyaçları vardı.

"Senin köleliğini istemiyoruz," dedim ve Jordan yanımda başını salladı. "Güneş Cadıları'nın yaptığı gibi seni kontrol etmek istemiyoruz."

Vampir bana baktı, gözleri kocaman ve biraz da tereddütlüydü. "Ne istiyorsun o zaman?"

"Vampirler ve şekil değiştirenler arasında bir ateşkes. Artık savaşmak yok, saldırmak yok. Müttefik olmamıza gerek yok ama artık düşman da olmayacağız. Geçmişimize bakınca bunun zor olduğunu biliyorum ama düşman olmamızın tek sebebi cadıların bizi bu hale getirmiş olması. Artık onlardan kurtulmanın ve yeni bir yol çizmenin zamanı geldi, bu kez barıştan yana bir yol." Jordan'ın elini tuttum ve ona gülümsedim. "Yeni bir sayfa açmaya çalıştığında neler yapabileceğini bilersen şaşarsın."

Vampir başını eğdi ve ayağa kalktı, sonra da bizi hafifçe selamladı. "Anlaştık. Eğer laneti bozarsanız, ateşkes ilan edeceğiz ve vampirler ile şekil değiştirenler arasında barış olacak."

"Bundan emin misiniz?" Cannon bize sordu.

Jordan, "Güneş Cadıları tarafından kontrol edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Güneş Laneti var olduğu sürece, vampirler asla gerçekten özgür olamazlar."

Ona sııttım. "Zodyak Kurtları'nı serbest bıraktık. Neden vampirleri de serbest bırakmayalım?"

Elimi dudaklarına götürdü ve öptü. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

"Büyüyü nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Roxandra'nın büyü kitabı sonuna kadar açık," dedi Jordan, yakındaki bir masanın üzerinde duran eski görünümlü bir kitabı işaret ederek. "Ama henüz büyüyü yapacak kadar iyi olduğumu sanmıyorum."

"Ben yaparım," dedi Debra.

"O zaman tek ihtiyacımız olan şey kan." Jordan kadehi benden aldı ve Roxandra'nın hançerini yerden alıp koluna tekrar sapladı. Kanı kadehte topladı ve sonra bıçağı bana uzattı.

Her an yeniden bayılacakmış gibi görünen Maricar'a vermek üzereydim ki Jordan'ın bunu bana vermesinin bir sebebi olduğunu fark ettim. Son birkaç aya kadar kendimi asla bir Ay Cadısı olarak görmemiştim, sadece birkaç ekstra gücü olan bir kurttum, ama tüm bunlar değişmişti. Savaş sırasında bile gerçek büyü yapma konusunda kendimi rahat hissetmeye başlamıştım ve hatta Jordan'ın güneş büyüğü öğrenmesine bile yardım etmiştim.

Kendimi kestim ve kanı toplamak için kadehi aldım. Yeterince kan toplandıktan sonra Debra kadehi benden aldı ve eski Yunanca sözler söylemeye başladı. Kadehi saat yönünde çevirerek kanı birbirine karıştırırken kadeh parlamaya başladı. Sonra kanı kazanın içine döktü ve

ellerini içeride kaynayan iksirin üzerinde sallayarak ilahi söylemeye devam etti.

Debra büyüü yaparken herkes sessizce durdu ve izledi, parıltı giderek daha da parlaklaştı, ta ki güneş ışığının kendisi kazanın içine hapsolmuş gibi görünene kadar. Bakılamayacak kadar parlak hale geldiğinde Debra kadehi içine daldırdı ve daha önce konuşan vampire sundu.

"Teşekkür ederim," dedi, kadeh elinde parlarken hepimize bakarak. "Bu konuda bize güvenmeniz çok anlamlı. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Vampir kadehi yukarı kaldırıp içindekileri içerken Jordan'ın elini sıktım. Işık içine akarak onu içten dışa aydınlattı. Sanki biri dünyanın en güçlü el fenerini önce boğazına, sonra da göğsüne tutmuş gibiydi. Boğazından aşağı inip midesine yerleşirken göğüs kafesinin ana hatlarını görebiliyordum. Sonra büyü yayıldı ve onu o kadar parlak bir şekilde aydınlattı ki elimi yüzüme götürüp gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Odadaki diğer vampirler de parlamaya başladı ve hepsi uçacakmış gibi kollarını kaldırdı.

İzlerken gözlerimin yaşardığını görünce şaşırdım. Solundra'daki her vampir ışıkla doluydu ve bir şekilde Dünya'daki her vampirin de öyle olduğunu biliyordum. Yüzyıllardır süregelen lanet gerçekten kırılıyordu ve vampirler nihayet gölgelerden çıkmakta özgür olacaklardı.

Sanki biri bir mumu söndürmüş gibi ışık bir anda kayboldu. "Teşekkür ederim," dedi vampir, kadehe huşu içinde bakarak. "İşe yaradı. Farkı hissedebiliyorum."

Vampirlerin geri kalanı başlarını sallayıp olumlu sesler çıkarırken bir anlaşma dalgası geçti. Rahat bir nefes aldım ve onlara gülümsedim. "Tebrikler. Lanetin kırılması nasıl bir duygu?"

"Yeniden doğmak gibi." Vampir yanıma geldi ve elini uzattı. "Benim adım Desmodus Hanesi'nden Ferdinand. Sizinle barış içinde olmak benim için bir zevk."

Tereddüt ettim, tüm vampirleri öldürmek için içgüdüsel bir dürtü hissetmeyi bekledim... ama o dürtü gitmişti. Bunun sorumlusu da Güneş Laneti olmalıydı. Bizi manipüle etmelerinin bir başka yolu.

Jordan'a baktım, öne çıkıp liderlik etmesini bekliyordum ama o benim cevap vermemi işaret etti. Bana olan inancı bana güç verdi ve

gölümsedi ve vampirin elini kavradı. "Ben Stella, Leo sürüsünün alfa dişisi ve bu da eşim Jordan."

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi.

Jordan bana sırttı ve ardından Ferdinand'ın elini sıkmak için uzandı. "Bu ateşkes konusunda sizinle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyoruz."

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti. Leolar yaralıları toplarken ve Debra dışarıda bizi Daybreak'e götürecek bir geçit hazırlarken ben Roxandra'nın büyü kitabını aldım ve yanımızda daha güvenli olacağını düşündüm. Ev boşaldıktan sonra Jordan içeriye ateşe verdi ve Roxandra'nın bedeninin yanışını izlerken bana sarıldı.

"Sonunda bitti." İçinden bir titreme geçerken gözlerini kapattı. "Artık özgürüm."

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu gece sevgili alfa dişim Stella'yı onurlandırmaya geldiğiniz için hepinize TEŞEKKÜR EDERİM," dedi Jordan mikrofona, önünde toplanan kalabalığa bakarken. "Eşim olmayı seçtiği ve Leo sürüsüne liderlik etmemde bana yardımcı olmayı kabul ettiği için çok onur duyuyorum. Bir ay önce buraya geldiğinden beri Stella, halkımıza yönelik tehdidi durdurmama ve vampirlerle ateşkes görüşmeleri yapmama yardımcı olurken, aynı zamanda topluluğumuzu daha da güçlü kılmak için öğretmenlerimiz ve çocuklarımızla birlikte çalışıyor." Elimi tuttu ve bana parlak bir gülümseme verdi. "Stella yanımdayken, bu sürüyü olabileceğinin en iyisi yapacağımızı biliyorum - diğer tüm Zodyak Kurtları için parlak bir örnek, geçmişimizde ne olursa olsun değişebileceğimizi ve daha büyük ve daha iyi bir şeye dönüşebileceğimizi gösteriyor." Elimi dudaklarına götürdü ve öptü, ardından mikrofonu bana uzattı.

"Jordan'ın eşim olduğunu ilk öğrendiğimde korkmuş ve tereddüt etmiştim.

Leo sürüsü benden çok şey almıştı ve bunun üstesinden gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama buraya gelip sizlerle tanışmak gerçekten gözlerimi açtı ve bunun şimdiki değil geçmişteki Leo sürüsü olduğunu anlamamı sağladı. Jordan onun babası değil. O önceki alfa değil. O çok daha iyi biri. Onun eşi olmaktan ve sizin alfa dişiniz olmaktan daha mutlu olamazdım." Şampanya kadehimi kaldırdım. "Aslanlara!"

İnsanlar "Aslanlara!" diye bağırırken düzinelerce başka bardak havaya kalktı. Hepimiz kadeh kaldırdık, içtik ve sonra mikrofonu, restoranının dışındaki parkta bu partiye ev sahipliği yapan Ana'ya uzattım.

"Teşekkürler Jordan ve Stella. Ben kendi adıma sürümüzün bir sonraki adımını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama şimdi parti zamanı!"

Kalabalık alkışladı ve ardından grup müzik çalmaya başladı. Bazı insanlar dans etmek için eşleşirken, diğerleri Ana'nın muhteşem yemeklerinden almaya gitti ve birkaçı da çiftleşmemizden dolayı bizi tebrik etmek için yanımıza geldi. Ophiuchus sürüsünde alfa eşini bulduğunda büyük bir kutlama yapma geleneğimiz vardı ve Jordan'a Aslanlar için de benzer bir şey yapıp yapamayacağımızı sormuştum. Bu fikre balıklama atlamıştı, beni herkese göstermeye hevesliydi. Dürüst olmak gerekirse belki biraz fazla hevesliydi ama şikâyet edemezdim.

Son birkaç hafta bir bulanıklık içinde geçmişti. Vampirlerle ateşkes görüşmesi yaptıktan sonra Coronis'teki kulübeme döndüm ve Jordan'ın evine resmen taşınmak ve Leo sürüsünün alfa dişisi olarak yerimi almak için tüm eşyalarımı topladım. Ayrıca yerel bir ilkokulda danışman ve bazen de vekil öğretmen olarak çalışmaya başlamıştım ki bunu çok seviyordum. Hem yeniden çocuklarla çalışmamı sağlıyor hem de Jordan'ın sürüyü yönetmesine yardımcı olmak için bolca zaman veriyordu. Tabii ki en güzel yanı her sabah Jordan'ın yanında uyanmak ve akşam eve onun yanına dönmekti.

Sürü üyelerinden bazıları bizi tebrik etmeyi bitirdikten sonra Ayla ve Kaden yanımıza geldiler. Daha doğrusu Kaden, Ayla paytak paytak yürürken elini Ayla'nın sırtına koyarak yürüdü. Yedi aylık hamileydi ve mutluluktan parlıyordu.

"İkinizi de tebrik ederim," dedi Ayla. "İkiniz için de çok mutluyuz."

Ayla'ya sarıldım. "Teşekkür ederim. İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedi Ayla bana sırıtarak. "Arizona güneşi cildine harika şeyler yapıyor. Bronzlaşınca harika görünüyorsun."

"Peki benim küçük yeğenim nasıl?" diye sordum.

Ayla iri yumruğunu ovuşturdu. "Yine hıçkırıyor. Yemin ederim, hiç durmuyor!" Jordan Ayla'yı kucaklayarak, "Bu gece geldiğin için teşekkürler," dedi. Sonra da

uzandı ve Kaden'e elini uzattı. Bir anlık tereddütten sonra kardeşim elini sıktı.

"Siz ikiniz yine birbirinizin peşinden gitmeyeceksiniz, değil mi?" Kaden'e ters ters bakarak sordum.

"Bu gece değil," dedi Kaden alaycı bir sırıtişla. "İster inan ister inanma, bence burada olmak senin için iyi ve Leo sürüsü için daha da iyi. Yine de seni Coronis'te özledik."

"Ben de sizi özledim," dedim. "Ama burada mutluyum."

"Güzel." Kaden Jordan'a baktı, gözleri buz gibi olmuştu. "Ama eğer kız kardeşime zarar *verirsen*, peşine düşerim."

Jordan gözlerini devirdi. "İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz Kaden."

"Eğer Jordan canımı yakarsa, onun kışına tekme yi kendim vurabilirim," dedim.

"Sanırım," diye homurdandı Kaden.

Ayla, Kaden'in kolunu tutarak, "Gidip biraz yiyecek alacağız," dedi. "Burritoların harika olduğunu duydum ve bu bebek açlıktan ölüyor. Daha sonra görüşürüz."

Onlar yemek masalarına doğru uzaklaştıktan sonra, etrafımız bizimle konuşmak ve bizi tebrik etmek isteyen daha fazla Aslan tarafından sarıldı ve kısa bir durgunluk olduğunda Wesley yaklaştı. Jordan, Yengeç sürüsünün alfası olan üvey kardeşi yaklaşırken elimi sıktı ve etrafımızdaki herkes sessizleşti.

Jordan biraz şaşırılmış bir halde, "Geldin," dedi.

"Tabii ki yaptım." Wesley, Jordan'a o erkekçe sırt sıvazlayan sarılmalardan birini yaptı ve Jordan da ona karşılık verdi. Etrafımızda insanların fısıldaştıklarını duydum ve birçok yüzün bize baktığını gördüm. Yengeç ve Aslan sürüleri herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir savaş halindeydi ama şimdi alfaları kardeşti. Herkes bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Sonra Wesley bana hızlıca sarıldı. "Gelip seni şahsen tebrik etmem gerekiyordu."

Jordan, "Sanırım on yıllardır ilk kez bir Yengeç alfası Aslanları ziyarete geliyor," dedi. "Herkesin neden baktığını merak ediyorsanız diye söylüyorum."

Wesley güldü. "Burada olmak tuhaf ama iyi bir tuhaflık."

Jordan sırıttı. "Babalarımız muhtemelen şu anda mezarlarında yuvarlanıyordur, bu da her şeyi daha da güzelleştiriyor."

"Şaka yapmıyorum. Ama artık bir aileyiz, umarım bundan sonra birbirimizi sık sık ziyaret ederiz."

"Bunu çok isteriz," dedim.

Wesley başını sallayarak bir ileri bir geri baktı. "İkinizin birlikte olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Dikkat et," dedi Jordan. "Dikkatli olmazsan sıradaki sen olacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Gülümsemesi duraksadı ve bakışları bizden öteye, kalabalığın içindeki birine kaydı.

Döndüm ve Ayla'nın en yakın arkadaşı Mira'yı gördüm, bir kolunda bebeği tutarken diğerinde bir tabak yemek taşıyordu. Saçları güzel yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve sevimli bir güneş elbisesi giymişti. Bir geçmiş var mıydı

İkisi arasında? Eşini kaybetmesine ve aynı anda bir bebek sahibi olmasına rağmen son birkaç aydır güçlü kalan Mira'yı gerçekten sevdim. Wesley de baba olmak için elinden geleni yapacak bir adama benziyordu. Belki de ikisinin bir şansı vardı.

"Bir şeyi istiyorsan, peşinden gitmelisin." Jordan bilmiş bir sırıtışla söyledi. "Ben de öyle yaptım ve bakın beni nereye getirdi."

Alay ettim ve Jordan'ın omzuna hafifçe yumruk attım. "Evet, ama belki de Jordan'ın yaptığı gibi peşinden gitme. O korkunç bir şekilde geri tepti."

Jordan homurdandı. "Sonunda oraya vardık. Önemli olan tek şey bu."

Wesley, "Jordan ne yaptıysa, ben de tam tersini yapmaya çalışacağım," dedi.

Gül.

Wesley gittikten sonra alışılmadık bir ziyaretçimiz daha oldu: Vampir Killian. İnanılmaz derecede güzeldi ve yaklaşırken ona bakmamak mümkün değildi. Ama onunla karşılaştığım diğer zamanların aksine, artık boğazını parçalamak için içgüdüsel bir tepki hissetmiyordum. Güneş Laneti bozulduğundan beri içgüdülerim yok olmuştu.

"Seni tekrar görmek güzel," dedim Killian'a. "Geldiğin için teşekkürler."

"Bu gerçekten benim için bir onur," dedi ve resmi bir selam verdi. "Çiftleşmeniz için en içten tebriklerimi ve Güneş Laneti'ni bozup vampirlerle ateşkes görüşmeleri yaptığınız için en derin teşekkürlerimi sunuyorum."

"Halkımıza barış getirmeye yardımcı olabildiğimiz için mutluyuz," dedim.

Jordan başını salladı. "Güneş Cadıları tarafından kontrol edilmenin ve manipüle edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa o da benim. Halkınızın bu şekilde daha fazla acı çekmesini istemedim."

"İkiniz yeni bir çağ başlattınız. Bir barış dönemi. Diğer vampir Haneleri ile temas halindeydiniz ve hepsi ateşkese uymayı kabul etti. Hatta bazı Haneler bir gün sizin müttefikiniz olmak isteyebilir. Her iki durumda da, hepimiz size borçluyuz."

"Yeni ittifaklar kurmaktan mutluluk duyarız," dedim ve bu kadar diplomatik konuştuğum için kendimle gurur duydum. Bu alfa kadın işini cidden beceriyordum.

Killian gittikten sonra, daha fazla insan tarafından kuşatılmak üzere olduğumuzu söyleyebilirdim ama bir molaya ihtiyacım vardı. Jordan'ın elinden tuttum ve onu yemek masalarına doğru sürükledim. "Hadi gel. Biraz taco'ya ihtiyacım var."

Sıraya girdik ve tabaklarımızı yemekle doldurduktan sonra masamızı bulmaya gittik. Debra ve Griffin çoktan oturmuş, Brea ile birlikte kendi

yemeklerini yiyorlardı. Yaklaştıkça adımlarım yavaşladı. Güneş'i görmüştüm.

Uzaktan bakıldığında cadı, yakından bakıldığında daha da korkutucuydu ama Jordan bizi tanıştırdığında gülümsedi.

Brea elimi sıkarak, "Sizinle şahsen tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Roxandra'yla bizim için ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevkti," dedim hafif vahşi bir sırıtışla.

Jordan'a, "Artık onun icabına baktığımıza göre, senin eğitime başlayabiliriz," dedi.

"Şimdiden çok şey öğrendim," diye yanıtladı. "Stella bana yardım ediyor."

Omuz silktim. "Elimden geleni yaptım ama daha ileri düzey büyülerde ona yardım edecek bir Güneş Cadısına gerçekten ihtiyacı var."

Brea, "Evet, ona bu kadar çok şey öğretebilmiş olmanız etkileyici," dedi.

"Peki ya Griffin?" Jordan sordu. "Onu da eğitebilir misin?"

Brea, adının duyulmasıyla neşelenen Griffin'e baktı. "Sen de büyü belirtileri gösteriyorsun, değil mi?"

"Um," diye başladı, izin ister gibi bana baktı. Başımı salladım. "Birkaç kez kazayla bir şeyleri ateşe verdim."

Bu doğrudu. Daha geçen gün, Griffin iz sürme seanslarımızdan birinde sinirlenmiş ve bir çalıyı ateşe vermişti. Henüz güneş büyüsünü kontrol edemiyor olabilirdi ama iyi bir iz sürücüye dönüşüyordu. İyi dinliyordu ve keskin bir burnu vardı ve bir şeyleri bütünleştirmek için sadece bir kez öğrenmesi gerekiyordu. Yakında iz sürme konusunda usta olacağından hiç şüphem yoktu.

Son zamanlarda Jordan'ın evinde de çok takılıyordu ve birçok geceyi birlikte video oyunları oynayarak geçiriyorduk. Sürekli kendi başına kaçıp gitmemesi Debra'yı da çok daha mutlu ediyordu.

Diğerleri sohbete devam ederken ben de kalkıp bir margarita almak için müsaade istedim. Başka bir masada birlikte sohbet eden Madison ve Mira'ya el salladım ve onlarla daha sonra konuşmayı planladım.

"Stella!" Larkin kendini kollarıma attı ve bana sıkıca sarıldı. "Seni çok özleyeceğim. Bir ara beni Coronis'te ziyaret edeceğine söz vermelisin."

Ben de ona sarıldım. "Elbette sarılacağım. Huysuz kardeşimi ziyaret etmem ve kaşlarını çatarak ve hırlayarak herkesi korkutmadığından emin olmam gerekiyor. Ayrıca Ayla yakında doğum yapacak ve muhtemelen bu konuda yardıma ihtiyaçları olacak. Daha sonra seni görmeye gelebilirim ve okuduğumuz kitaplara devam edebiliriz. Ya da istediğin zaman beni burada ziyaret edebilirsin."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Sen gittiğinde bunun olacağını biliyordum ama senin adına gerçekten çok sevindim. Sana düşmanların aşıklara dönüşmesinin en ateşli mecaz olduğunu söylemiştim."

"Evet, haklıydın. Bu bana şunu hatırlattı. Burada kesinlikle tanışmanız gereken biri var. Onu çok seveceksin."

Kalabalığın içinde Moumi'yi aradım. Diğer genç Leo üyelerinden birkaçıyla konuşuyordu ve adını söylediğimde hemen vedalaşıp yanıma geldi.

"Selam Moumi, bu Larkin, aşk romanlarını en az bizim kadar seven Ay Cadısı arkadaşım."

Moumi'nin gözleri parladı. "Memnun oldum Larkin," dedi ve elini uzattı. "Daybreak'teki kitapçının sahibiyim."

"Vay canına," dedi Larkin. "Bu çok havalı. Küçük, şirin bir kitapçıya sahip olmak en büyük okur fantezisi. Bir ara görmeyi çok isterim."

"İstediğin zaman gelebilirsin." Moumi dönüp bana gülümsedi. "Aklıma gelmişken, *Of Swords And Snow*'un devam kitabını bugün getirdim, bir dahaki gelişinde alabilirsin."

"Aman Tanrım, bunu okumak için can atıyorum," dedi Larkin, sesi gıcırtya dönüşerek. "İlkine bayılmıştım."

"Ben de!" Moumi dedi ki.

İkisinin hızlı arkadaş olacaklarını söyleyebilirim, bu yüzden margaritamı aldım ve son zamanlarda okudukları diğer kitaplar hakkında sohbet etmeleri için yanlarından ayrıldım. Masama dönerken birçok Leo beni durdurup kendilerini tanıttı ve beni tebrik etti; herkes son derece nazik ve kabul ediciydi. Beni ne kadar çabuk kabul ettiklerine ve kendilerinden biri yaptıklarına inanamadım. Başlangıçtaki tüm tereddütlerime ve önyargılarıma rağmen, bir kez şans verildiğinde Aslanların gerçekten de en büyük kalplere sahip olduğunu fark ettim.

"İşte buradasın," dedi Jordan, ben yaklaşırken bir kolunu belime dolayarak. "Dans etmek ister misin?"

"Tabii, bu margaritayı içtikten sonra."

Jordan aniden yanımda kasıldı ve Ethan'ın yaklaştığını görmek için döndüm. Bu gece her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu ama nabzımı hiç Jordan gibi hızlandırmamıştı.

Jordan hiç de dostça olmayan bir ses tonuyla, "Merhaba Ethan," dedi.

Ethan sadece gülümsedi, sanki Jordan'ın tavrı onu eğlendirmiş gibiydi. "İkiniz için de çok mutluyum," dedi ve beni sıcak bir şekilde kucakladı. Jordan Ethan'ı ateşe vermeyi hayal ederken havanın ısındığını hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Ethan elini Jordan'a uzattı, o da isteksizce sıktı. "Seni görmek güzel, Jordan."

Birkaç garip hoşbeş daha ettikten sonra Ethan uzaklaşırken Jordan'ın hoşnutsuzluğu ters ters bakmaya dönüştü.

Onu yanından dürttüm. "Kes şunu. Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı."

Jordan kısık bir hırıltı çıkardı. "Belki, ama seninle daha fazlasını istediğini biliyorum."

"Yaptı, ama aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti. Ayrıca, seninle tanıştığımдан beri istediğim tek kişi sendin. Ne kadar inkar etmeye çalışsam da."

Jordan bakışlarını indirdi ve bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Seni kim suçlayabilir ki?"

Gözlerimi devirdim. "Az önce söylediğim her şeyi geri alıyorum."

"Çok geç." Beni kendine yaklaştırdı ve öptü. "Artık benim eşimsin ve bunu herkes biliyor."

Dramatik bir iç geçirdim. "Sanırım kaderle gerçekten savaşılamazsın."

Beni belimden kavradı ve kendine doğru çekti. "Hayır, ama neden isteyesin ki?"

Cevap veremeden beni öpmek için kendine çekti ve etrafımızdaki birkaç kişi tezahürat yaptı. Kalabalığa gösteriş yapmak için beni aniden dibe doğru indirdiğinde dudaklarına karşı güldüm. Ve aylardır ilk kez kaderimi reddetmek yerine onu kollarımı açarak kucakladım.

SU DOLU

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MIRA & WESLEY

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Bekar bir anne olmak, gerçekten yorgun bir süper kahraman olmaya çok benziyordu.

Örnek olarak: Bir elimle büyük valizimi donmuş zeminde sürüklerken diğer elimle Adriana'yı bebek arabasında itiyordum ve aynı anda kolumda bebek bezi çantası ve Ayla ile bebeği için devasa bir hediye çantası taşıyordum. Nasıl mı? Hiçbir fikrim yoktu. Dul ve anne olmadan önce bu tür bir koordinasyon asla mümkün olmamıştı, ama şimdi aynı anda on şeyi yapma konusunda acayip bir uzmandım ve her şeyi tek başıma yapıyordum.

Buzla kaplı ön bahçede beni bekleyen Larkin'e, "Bizi almaya geldiğin için çok teşekkür ederim," dedim. Üzerinde onu daha da çocuk gibi gösteren büyük, pofuduk bir ceket vardı. Bazen onun aslında çocuk olmadığını unutmak zor oluyordu.

"Hiç sorun değil." Bana burnundaki sevimli çilleri öne çıkaran kocaman bir gülümseme verdi. "Ayla bugünlerde kimseyi ısınlamayacak kadar hamile olduğu için yardım etmekten mutluluk duyarım. Dur, ben alayım." Bavuluma uzandı.

"Teşekkürler. Tüm Ay Cadılarının ısınlanabildiğini bilmiyordum."

"Bu dövme sayesinde Lunatera'ya ısınlanabiliyoruz, hepsi bu." Elini kaldırdı ve daha önce Ayla'da gördüğüm dövmeyle aynı olan parmağındaki ay dövmesini gösterdi. "Ama diğer insanlar için de Lunatera'ya portallar açabiliriz ve oradan da Dünya'da daha önce bulunduğumuz herhangi bir yere geri dönmek için başka bir portal açabiliriz. ısınlamak gibi ama o kadar hızlı değil ve biraz daha fazla iş gerektiriyor."

"Gerçekten minnettarız." Adriana'yı kontrol ettim, ama mutlu bir şekilde bebek arabasına sarılmıştı ve gevezelik ediyordu.

"Her şey hazır mı?" Larkin sordu.

Alaska'daki Pisces sürüsüne katıldığımdan beri yaşadığım eve bir göz attım. Şirin ve rahattı ama Aiden'in ailesinin eviydi ve orada kendimi hâlâ misafir gibi hissediyordum. Bir zamanlar Aiden'la paylaştığım bir yatak odam vardı ve hepsi bu kadardı. Şimdi tek yaptığı bana onun gittiğini hatırlatmaktı. Oradan ve kayınvalidemlerden birkaç günlüğüne uzaklaşmak istiyordum.

Larkin'e döndüm ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, hazırız."

Elini kaldırdı ve anlamadığım birkaç kelime söyleyerek önümüzde parıldayan gümüş bir portal açtı. "İçeri girin."

Derin bir nefes aldım ve bebek arabasını ittim, sonra diğer tarafa geçip üzerimizde büyük bir dolunayın asılı olduğu güzel bir kumsalda durduğumuzda nefesi bıraktım. Damarlarımda bir parça Ay Cadısı kanı olmasına rağmen daha önce hiç Lunatera'ya gitmemiştim. Karanlık bir odayı aydınlatmak için biraz ay ışığı çağırabilirdim ama hepsi bu kadardı. Daha önce ziyaret etmem için ne bir neden ne de zaman vardı, ama şimdi kendimi daha fazlasını görebilmeyi dilerken buldum. Belki bir gün, Adriana büyüdüğünde.

Larkin bavulumu sürükleyerek içeri girdi ve geçit arkasından kapandı.

Hafif bir esinti saçlarımı gıdıklarken dalgaların sakın kucağını dinledim. Burada hava Alaska'da olduğundan daha sıcaktı. "Bu çok güzel."

"Öyle."

Larkin bir sonraki geçidi açmadan önce her şeyi içime çekmem için bana birkaç dakika izin verdi. Kollarımdaki torbaları ayarladım ve Adriana'yı içinden geçirdim, sihir bana dokunduğunda tenimde küçük bir karıncalanma hissettim ve sonra Ayla ve Kaden'in bir ormanın kenarındaki büyük evlerinin dışında duruyordum. Birkaç kar tanesi yüzüme çarptı ama yer henüz kaplanmamıştı, bu da bana karın yeni yağmaya başladığını düşündürdü.

"Kaden bugün kar yağacağını söylemişti," dedi Larkin portaldan geçip arkasından kapattıktan sonra. "Yine de daha geç olacağını düşünmemiştim."

Ön kapı açıldı ve çok hamile bir Ayla bize gülümsedi. "Geldiniz!"

Bebek arabasını merdivenlerden yukarı doğru manevra ettirdim ve Ayla'ya kocaman sarıldım. "Bunu kaçıramazdım! Adriana'yı doğurduktan sonra bana çok yardımcı oldun ve ben de senin yanında olmak istiyorum."

"İkiniz de içeri gelin," dedi Ayla geri adım atarak. "Ateşi yaktım ve bize biraz sıcak çikolata yapacağım."

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra "Hayır, hayır, ben yaparım," dedim. Adriana'yı bebek arabasından çıkardım ve yere bıraktım. "Dinlenmen gerek ve ben hâlâ her şeyin nerede olduğunu hatırlıyorum. Zaten bu yüzden buradayım."

"İyi, ama sadece şu anda hareket etmek zor olduğu için," dedi Ayla, inleyerek rahat bir koltuğa çökmeden önce.

Larkin çantalarımı odama götürürken ben de üçümüz için sıcak çikolata yapmaya koyuldum. Adriana'yı doğurduktan sonra Ayla ve Kaden'le kalmıştım; Aiden'i kaybetmenin acısı, hamilelik sonrası hormonların çöküşü ve yeni anne olmanın zorluklarıyla birleşince bana fazla gelmeye başlamıştı. O dönemde bana yardım ettikleri için onlara sonsuza dek borçlu kalacaktım ve şimdi onlara yardım etme sırası bendeydi. Ayla'nın her an bebeğini doğurması gerekiyordu ve ona yardım edecek bir ailesi yoktu. Tabii ki Ay Cadısı Baş Rahibesi Celeste vardı ama onların böyle bir ilişkisi yoktu. Ayla'nın en eski ve en yakın arkadaşı olarak, bu süre zarfında ona elimden geldiğince yardım etmek benim için bir görev ve onurdu. Ayrıca onun da anne olacağı için çok heyecanlıydım.

Sıcak çikolata hazır olduğunda, üçümüz şöminenin yanına oturduk ve Adriana yerde sürünerek getirdiğim bazı oyuncaklarla oynadı.

Larkin sıcak çikolatasından bir yudum alırken, "Mm, bu tam da ihtiyacım olan şeydi," dedi.

"Ben de. Teşekkürler, Mira." Ayla kupasının üzerinden bana gülümsedi. "Bir süredir oturup sohbet etme fırsatımız olmadı. Balık sürüsünde işler nasıl?"

Gülümsememi yüzümde sabit tutmaya çalıştım ama daha önce hissettiğim sıcaklık bir anda buharlaştı. Bu konu hakkında konuşmaktan kaçınabileceğimi ummuştum ama hem Larkin hem de Ayla cevap vermemi bekliyorlardı.

"Peki," dedim ve başka bir şey söylemek zorunda kalmamak için sıcak çikolatamdan bir yudum aldım.

"Vay canına," dedi Ayla. "Bunu yüzüne söyle."

"Gerçekten. Sorun değil, sadece Adriana'ya ve diğer şeylere yetişmeye çalışmaktan yoruldum."

"Biz yıllardır arkadaşız. Yalan söylediğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Hadi ama, neler oluyor Mira?"

"Balık sürüsünde bir sorun mu var?" Larkin sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil." Başlamadan önce bir an gözlerimi kapattım. "Pisces sürüsü bana karşı nazik ve misafirperver olmaktan başka bir şey yapmadı. Alaska'daki kasabaları o kadar güzel ki bazen gerçek olduğuna inanamıyorum. Ama oradaki her şey bana Aiden'i hatırlatıyor. Oraya sadece onunla çiftleştiğim için taşındım ve şimdi o gittiğine göre..." Sesim dalgalandı ve kendimi toparlamak için bir an durmak zorunda kaldım. "Sadece biraz yalnızım, hepsi bu."

Larkin sempatik bir ses çıkardı. "Onu çok özleyorsunuz olmalısınız."

"Kalbimin eşimi kaybetmenin acısından kurtulup kurtulamayacağından emin değilim." Bu sözleri yüksek sesle söylerken bile göğsüm ağrıyordu ama bana doğru sürünerek gelen ve oyuncaklarından birini uzatan Adriana'ya baktım. Diş etleri ve tombul yanaklarıyla gülümsedi ve acım biraz olsun hafıfladı. "Bunu katlanılabilir kılan tek şey onun Adriana'da yaşadığını bilmek."

Ben konuşurken Ayla sıcak çikolatasını yudumluyordu, kaşları çatılmıştı. "Sürüde yakın olduğun biri var mı? Konuşabileceğin biri?"

Başımı salladım. "Hayır, kimseyle bağlantı kuramadım. Kayınvalidem iyi biri ve her şey için onlara minnettarım ama onlar gerçekten sadece torunlarıyla ilgileniyorlar." Bunu yüksek sesle itiraf ettiğim için kendimi kötü hissettim. Beni de dahil etmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama Adriana'nın onlar için her şeyden önce geldiği her zaman açıktı. "Biraz kontrolcü de olabiliyorlar. Bana her zaman Adriana'nın nasıl yetiştirilmesi gerektiğini söylüyorlar. Ve evlerinde misafir olduğum için kaçış yok."

"Özür dilerim," dedi Ayla. "Senin için bu kadar zor olduğunu bilmiyordum."

"Üzülme. İyi niyetli olduklarını biliyorum ve onlar da yas tutuyorlar.

Aiden onların tek çocuğuydu ve onun kaybı onlar için çok zor oldu.

Adriana da onlardan geriye kalan tek şey." Odadaki hava kararmıştı ve kelimeleri elimle sallayarak doğruldum. "Ama bu kadar yeter. Bir süreliğine uzaklaşıp arkadaşlarımı ziyaret edeceğim için rahatladım. Eminim tek ihtiyacım olan küçük bir tatil ve sonra eskisi kadar iyi olacağım. Peki ya siz ikiniz? İşler nasıl gidiyor?" Ayla elindeki fincanı sehpanın üzerine bıraktı, öne doğru eğilirken inledi ve sonra sandalyesine geri yerleşirken memnun bir iç çekti. "Pek yeni bir şey yok. Sadece bebeğin gelmesini bekliyoruz.

Oldukça sabırsızlanıyorum ama doğum tarihime daha birkaç gün var."

Ellerini yanlarına sürttü ve yüzünü buruşturdu. "Bu durumda zor hareket ediyorum.

ve kalkıp işemeyi zorlaştırıyor. Ki bunu sürekli yapmak zorundayım."

Adriana'yı yerden kaldırıp kucağıma oturturken usulca kıkırdadım. "O günleri hatırlıyorum. Ama bebek doğduğunda her şeye değecek."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Ayla iç çekerek. "Keşke biraz acele etse."

"Peki ya sen, Larkin?" Ben sordum.

"Gerçekten çok meşguldüm," dedi bacaklarını ateşe doğru uzatırken. "Birçoğu Dünya'ya dönmeyi kabul ettiği için Ay Cadıları'na yerleşebilecekleri bir yer bulmaya çalışıyorum. Şu anda burada Ophiuchus sürüsüyle birlikte kalıyorlar ama burası çok kalabalık. Yerleşebileceğimiz kendi kasabamıza ihtiyacımız var."

"Belki de bu konuyu Ethan'la konuşmalısın," dedi Ayla gözlerinde küçük bir parıltıyla. Herkes Larkin'in Terazi burcu alfasına aşık olduğunu biliyordu. "Emlak işinde çalıştığı için iyi fikirleri olabilir."

Larkin elindeki kupaya dikkatle bakarken yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Belki bir ara ona sorarım. Ama en büyük sorunlarımızdan biri cadıların uzun süredir Lunatera'da yaşıyor olması ve hiçbirinin parasının olmaması."

"Oh, bu işi daha da zorlaştırıyor," dedim.

"Sadece o da değil," dedi Larkin, daha dik otururken gözleri parlıyordu. Bunu kendisini dinleyecek biri için saklıyor olmalıydı. "Kredileri yok, kimlikleri yok, adresleri yok ve insan dünyasında kullanabilecekleri Dünya'da bir geçmişleri yok. Birçoğu modern zamanlara uyum sağlamakta da gerçekten zorlanıyor. Onlarca yıldır, hatta yüzyıllardır Lunatera'dalar ve kolay kolay öğrenemeyecekleri pek çok yeni teknolojik gelişme ve şey var. Korkarım zorlanacaklar ve Dünya'ya dönmekten vazgeçmek isteyecekler."

"Elimden geldiğince yardım etmek isterim," dedim. "Sadece buradayken değil, eve döndüğümde de. Yaşanacak yerlerle ilgili araştırma yapabilirim ya da tablet kullanımıyla ilgili sorularını yanıtlayabilirim, ya da başka neye ihtiyacınız olursa."

"Çok teşekkür ederim," dedi Larkin. "Bunu çok isterim."

Ona sorun olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama ben daha söyleyemeden Ayla sertleşti ve elini karnına götürdü. Kaşları çatıldı ve keskin bir nefes aldı.

"Sorun nedir?" Ben sordum. "Kasılma mı geçiriyorsun?"

"Hayır," dedi Ayla ama sesi gergin çıkmıştı.

Adriana'yı tekrar oyuncaklarının yanına yere bıraktım. "Öylesin."

"Tamam, haklısın. Yine de sahte bir tane olabilir. Daha önce de sancım olmuştu ve bebeğin geldiğini sanmıştım ama yanlış alarm olduğu ortaya çıkmıştı. Bu sabahdan beri oluyor ve gittikçe kötüleşiyor ama bu sefer gerçek olup olmadığından emin olamadım."

"Bu sahte görünmüyordu." Ellerimi Ayla'nın omuzlarına koymak için yerimden kalktım. "Sanırım doğum sancısı çekiyorsun ve seni ebeye götürmemiz gerekiyor."

"Biraz beklemeliyiz," dedi Ayla. "Eğer bu da yanlış alarmsa onu tekrar rahatsız etmek istemiyorum."

Omuzlarını ovarak kaşlarımı çattım. Çok rahatsız görünüyordu ve tartışmak istedim ama Ayla'nın istediği zaman ne kadar inatçı olabileceğini biliyordum. Tam tekrar düşünmesini istemek için ağzımı açmıştım ki tekrar kaskatı kesildi, gözleri acıyla irileşti.

"Belki de haklısın. Bence gittikçe kötüleşiyorlar. Telefonumu verir misin? Kaden'e mesaj atıp haber vereyim."

Birkaç saniye etrafıma bakındım, Ayla'nın telefonunu bulmaya çalıştım. Mutfak adasının üzerinde duruyordu, ben de hemen eğilip aldım ve ona verdim. Bir başka kasılma onu vurduğunda bir mesaj gönderdi. Artık kesinlikle birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Biz Ayla'nın yanına alması gereken her şeyi almak için koştururken, o ateşin yanındaki yerinden inliyordu ki Kaden odaya daldı. "Ben geldim! Vakit geldi mi?"

"Vakit geldi," dedim, Ayla'nın gece çantasını eline tutuştururken, Larkin Ayla'nın elini tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

"Larkin, Lunatera'ya gidip Celeste'e zamanın geldiğini söyler misin lütfen?" Ayla, Kaden'le birlikte ön kapıya yönelirken sordu.

"İlgileniyorum!" Larkin cevap verdi. Ayla'ya hızlıca sarıldı, ona şans diledi ve ardından arkasında hızla dağılan birkaç gümüş parıltı bırakarak gözden kayboldu.

Ayla ayakkabılarını giydi ve sonra bana baktı. "Oh, ve Mira? Stella ve Jordan'ı arayıp doğumda olduğumu haber verir misin lütfen? Wesley'i de?"

Tereddüt ettim. Wesley'nin numarası telefonumda kayıtlıydı elbette. Bazen sırf tanıdık bir ses duymak için ona ulaşmayı düşündüm ama

asla tam olarak başaramadım. Ama bu benimle ilgili değildi. Ayla'yla ilgiliydi. "Onları hemen arayıp haber vereceğim."

"Teşekkür ederim." Dudağını ısırды, kapıda tereddüt etti.

Aceleyle Ayla'nın yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. "Her şey yoluna girecek. Sen çok güçlüsün ve bebeğin de öyle."

Ayla başını salladı ve gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. Hamilelik ve bebek konusunda endişeli olduğunu biliyordum ama onu kollayan pek çok iyi insan vardı. Ve söylediğim her şey doğrudu-Ayla tanıdığım en güçlü insandı.

"İyi şanslar." Onları kapıdan çıkarmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum. "Burada her şeyle ben ilgileneceğim."

Kaden, Ayla'nın kapıdan çıkmasına yardım etti ve ben de arkalarından kapıyı kapattım. İçimi çektim ve boş eve bakmak için arkamı döndüm. Adriana bana doğru sürünerek sorgulayıcı bir ses çıkardı ve onu almak için eğildim.

"Ayla için endişelenme. O iyi olacak ve senin de yeni bir arkadaşın olacak." Elimi siyah saçlarında gezdirdim ve bana baktı, kahverengi gözleri ne dediğimi anlamış gibi irileşmişti. "Bunu ister miydin? Bir arkadaş?"

Adriana, evet olduğunu varsaydığım bir cevapla gevezelik etti, ama bebeklerle kim bilebilirdi ki? Bildiğim kadarıyla benden bir şeyler atıştırmamı istiyor olabilirdi. Onu mutfakta yeni bebek için hazırlanmış olan mama sandalyesine oturttum ve yanımda getirdiğim bebek puflarından çıkardım. Ben telefon görüşmelerimi yaparken bu onu mutlu edecekti.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Wesley'nin adını yazdım. *Önce en zor olanı halledeyim bari*, diye düşündüm ve arama düğmesine bastım.

Telefon bir, iki ve sonra tekrar çalarken, *lütfen sesli mesaja yönlendirin*, diye düşündüm. Ama tabii ki Wesley açtı.

"Mira?" Merhaba demek yerine sordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim yüzüm kızararak. Neden kızarmıştım ki? Tek yaptığı iyi olup olmadığını sormaktı. "Ayla için arıyorum. Doğum sancısı çekiyor ve size haber vermek istedik. Kaden az önce onu ebeye götürdü."

"Haber verdiğiniz için teşekkürler. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." "Tamam. Güzel. Sanırım yakında görüşürüz.

İyi yolculuklar." "Yakında görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Kanepeye oturdum, hâlâ kızarmıştım. Her şeyi bırakıp hemen gelmesini beklemiyordum ama beklemeliydim çünkü bu tam da Wesley'nin yapacağı türden bir şeydi. Ayrıca gelmenin, Wesley'nin

Bu Wesley'i de tekrar görmek anlamına geliyordu ama son birkaç aydır onu düşünmemeye çalışıyordum. Şimdi kendimi onu tekrar görmeye hazırlamak için neredeyse hiç zamanım yoktu. Ama sorun değildi. İkimiz de Ayla ve bebek için buradaydık, hepsi bu. Hiçbir şey olmayacaktı, çünkü Wesley ile hiçbir şey olmamıştı. Benim istediğim de tam olarak buydu. Değil mi?

Doğru.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Misafir odasının ışığını kapattım ve yorganı yatağın üzerine çektim, yatmaya hazırdım. Ayla ebeye sağ salım varmıştı ve bu sefer kesinlikle doğum başlamıştı. Kaden ebenin doğumun bütün gece, hatta daha da uzun sürebileceğini söylediğini aktarmıştı, bu yüzden ayakta kalıp beklemenin bir anlamı yoktu.

Yine de ayakta kalmayı düşündüm ama çok yorgundum. Öğleden sonrayı evi temizleyerek geçirdim, böylece eve geldiklerinde her şey hazır olacaktı ve sonra Adriana'ya akşam yemeğini ve banyosunu verdim. Onu gece için seyahat karyolasına yatırdığımda biraz mızızlandı, Pisces paketindeki evimizden başka bir yerde olmaya alışık değildi, ama sonunda uyudu ve ben de yatmaya hazırdım. Kaden bir değişiklik olursa arayacağına dair bana güvence verdi ve beni uyandırması için sesimi açtım.

Tam yatağa oturmuştum ki, ön kapı çalındı. Durakladım. Bu saatte kim uğrayacaktı ki?

Adriana'nın karyolasının yanından sürünerek geçtim ve kapının hemen yanındaki pencereden bakmak için aşağıya yöneldim. Wesley verandada durmuş ormana bakıyordu. Kalbim yerinden fırladı ve sonra mideme indi. Sertçe yutkundum ve kapının kilidini açtım.

Wesley döndü, mavi gözleri yorgun ve giysileri buruşuktu ama her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Kahverengi saçları hafifçe rüzgârda savrulmuş gibi görünüyordu ve cildi deniz kenarında çok fazla bulunmaktan dolayı sağlıklı bir bronzlukla parlıyordu. Onu karşımda görünce nefesim kesildi, dizlerimin bağı çözüldü. Destek için kapının pervazına tutundum.

"Selam," dedim ve umarım sesim hissettiğim kadar gergin çıkmamıştır. "Bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim."

Wesley hemen cevap vermedi, gözleri yavaşça yüzümde, boynumda ve sonra da ayaklarımda gezindi. Onu son gördüğümünden bu yana aylar geçmişti ama işte karşımda duruyordu. Kalbim hızlandı, göğsümde çarpmaya başladı ve onun bunu duymamasını umdum.

Gözleri benimkilere geri döndüğünde göğsümde keskin bir çekilme oldu. O kadar güçlüydü ki, ileri adım atmamak için ayaklarımı yere basmak zorunda kaldım. Gözlerimi kaçırdım ama ona gitme arzusu hâlâ içimdeydi.

Wesley boğazını temizledi. "Bulabildiğim ilk uçağa atladım."

"Ayla hâlâ doğum yapıyor ama istersen içeri gelebilirsin." Bekle, bunu neden söyledim? Wesley ile yalnız kalmak isteyeceğim son şeydi. Ama başka ne yapabilirdim ki, kapıyı suratına mı çarpacaktım? Ne de olsa burası kız kardeşinin eviydi.

"Teşekkürler." Omzunda büyük bir spor çantası taşıyordu ve ağır ceketini çıkarıp asmadan önce dikkatlice yere koydu. Onu izlememeye çalıştım ama başka bir şeye odaklanmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım bakışlarım ona geri dönüyordu. Göğsüne yapışan kömür rengi bir kazak ve üzerine tam oturan bir kot pantolon giymişti ve ona bakmamak gerçekten çok zordu. Kendimi bildim bileli, en yakın arkadaşımın ağabeyi olduğu zamanlardan beri Wesley'e aşıktım. Ama şimdi o bir erkekti ve sürüsünün alfasıydı ve ağzımı sulandıracak şekilde güç ve erkeklik yayıyordu.

Kes şunu, dedim kendime. *Sen bir dul ve annesin ve Wesley sınırların dışında!*

"Biraz su ister misin?" Ön kapının yanında durup birbirimize bakmaktan kaçınırken beceriksizce sordum.

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve tekrar boğazını temizledi. "Ayla nasıl?"

"O iyi. Bebek biraz ağırdan alıyor. Birkaç saat önce Kaden ile görüşüm ve biraz zaman alabileceğini söyledi."

"Burada ona göz kulak olacak çok sayıda arkadaşı ve ailesi olduğu için çok mutluyum.

Sen de dahil."

"Ve şimdi de sen," dedim, yanaklarımdan yeniden kızardığını hissederek.

Wesley sırtıttı. "Ve şimdi de ben. Bebeklerden bahsetmişken, Adriana nasıl?"

"Güzel," dedim, aptal kalbim Wesley'nin sorusu karşısında yumuşamıştı. Böyle bir zamanda beni ya da Adriana'yı düşünmesini beklemiyordum ama Wesley böyleydi işte. Her zaman herkes için endişelenirdi. Bu yüzden iyi bir alfa olmuştu. "Şu anda uyuyor. Bir şey istemediğine emin misin? Belki biraz çay?"

Wesley omuz silkti. "Biraz çay iyi olurdu sanırım. Teşekkür ederim."

Mutfağa girdik ve ben hemen çaydanlığa yöneldim. Ellerimi meşgul edecek bir şey bulduğum için minnettardım ama musluktan doldurup ocağın üzerine koyduğumda sessizlik daha da sağır edici bir hal aldı.

Wesley'nin gözleri beni takip etti ve üzerimde sadece ince siyah bir gecelik olduğunu ve altında hiçbir şey olmadığını fark ettim. Bana bakmasına şaşmamalıydım. Ellerimi vücuduma sarıp kendimi saklamak istedim ama bu sadece dikkatleri üzerimdeki kıyafet eksikliğine çekecekti. Aşağıya baktım ve emzirdiğim için ekstra büyük olan meme uçlarımın ince kumaştan tamamen görüldüğünü gördüm. Ne kadar utanç vericiydi.

Gözlerimi aşağıda, Wesley'den uzak tuttum ve kızardığımı görmemesini umdum. Kendimi yine en yakın arkadaşımın ağabeyine umutsuzca aşık olmuş, onu takip eden ve beni fark etmesini bekleyen bir çocuk gibi hissediyordum. Uzun zamandır, Aiden'la çiftleştikten beri böyle hissetmemiştim. Ama şimdi bu duygular geri gelmişti ve her zamankinden daha güçlüydü.

Sonunda sessizlik dayanılmaz bir hal aldı ve bir şeyler söylemek zorunda kaldım. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi Wesley, kollarını kavuşturmuş bir halde kapı çerçevesine yaslanarak. "Son birkaç ayımı Yengeç sürüsünü adadan çıkarıp köyümüze geri getirmekle geçirdim, artık Güneş Cadıları'nın tehdidi sona erdi."

İçimden acı tatlı bir mutluluk geçti. Eski sürü üyelerimin evlerine dönebilmelerine sevinmişim ama ben de özlemiştim. "Bu harika bir haber," dedim ve ses tonumdaki hüznü duymamasını umdum. Arkamı döndüm ve dolaptan fincanları ve çay poşetlerini çıkarmakla meşgul oldum. "Eminim bu kadar uzun süre saklanmak zor olmuştur."

"Öyleydi," dedi Wesley. "Biliyorsun, istediğin zaman tekrar gelebilirsin."

Elimi kupalardan birinin sapına doladım ve kendimi topraklamak için biraz sıktım. "Ben artık bir Yengeç değilim. Ailem öldü. Orada hiçbir şeyim yok."

"Beni yakaladın," dedi Wesley, sesi alçak ve öncekinden çok daha yakındı. Odadan geçtiğini bile duymamıştım ama arkamı döndüğümde tam arkamdaydı.

"Wesley-" diye başladım ama elimi tutup parmaklarımı kupadan ayırınca durdum. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve tezgâha yaslandı.

"Sana karşı inkar edilemez bir çekim hissediyorum." Parlak mavi gözleri benimkilere dikilmişti ve eğer gözlerimi kaçırmazsam gözlerinde boğulmaktan korkuyordum. "Sen de hissediyor musun?"

Yalan söylemeyi bile düşünmeden başımı salladım, kokusunu içime çekerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Tuz, deniz ve sahil çamı. Hatırladığım kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı. *Evim* gibi kokuyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini ikimizin de bildiğinden eminim," dedi Wesley.

Sesindeki umut kalbimi sızlattı ama sonunda gözlerimi kaçırmayı başardım. "Bunu yapamam. Benim zaten bir eşim vardı."

Wesley'nin eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Arkadaşının başına gelenler bir trajediydi ama bu hayatının geri kalanını yalnız geçirmen gerektiği anlamına gelmiyor. Aiden geçmişte kaldı ama eğer izin verirsen ben senin geleceğin olabilirim."

Elimi çektim ve çayımızı yapmaya geri döndüm. "Gençken sana aşkıttım ama hepsi bu kadar. Artık sorumlulukları olan bir yetişkinim. Bakmam gereken bir çocuğum var." Burnumu çektim ve bardaklara su doldurmaya başladım. "Neden bekâr bir anne olmak istiyorsun ki? Yakışıklısın, akıllısın ve güçlü bir alfasın. Herkesle birlikte olabilirsin."

Tekrar arkama geçerek ellerini kalçalarımın koydu. Yakınıma eğilirken nefesi kulaklarımı gıdıkladı. "İstediğim tek kişi sensin."

Çaydanlığı yere bıraktım ve sözleri karşısında şok olmuş bir şekilde arkamı döndüm. "Ne?"

Wesley'nin elleri oraya aitmiş gibi kalçalarımın üzerinde duruyordu. "Daha önce bir eşin olması ya da bir çocuğun olması umurumda değil. Ben seni ve bununla birlikte gelen her şeyi istiyorum." Başını eğdi, dudakları benimkilere çok yakındı. "Sen Yengeç sürüsüne aitsin. Kızın da öyle."

Sözleri üzerine nefesimi içime çektim. Çaresiz ve aç bir yanımla teslim olmak istiyordu. Ama bu o kadar kolay değildi. "Adriana bir Balık burcu. O-"

Wesley elini kaldırdı ve dudaklarıma dokunarak beni susturdu. "Hazır değilsen sorun değil."

Başparmağıyla çenemi okşadı ve ben ürperdim. Çok iyi hissettirdi ve biri bana böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ona daha da

yaklaştım, aramızdaki çekim gittikçe güçleniyordu. İstedim ki

Onu öpmek, ona dokunmak için. Diğer elimi tezgâha dayadım ve ona uzanmamak için kendimi zor tuttum. Eğer teslim olursam, geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

"Seni bekleyeceğim," dedi Wesley. "İhtiyacın olduğu sürece."

Başımı ona doğru kaldırdım, beni öpmesini ve tamamen çözmesini bekliyordum ama aramızdaki o son mesafeyi kapatmadı. Bunun yerine elimi tuttu ve dudaklarını elimin arkasına bastırdı ki bu daha da kötüydü, özellikle de yüzündeki ifadeyi gördüğümde. Sanki kendini tutmak ona acı veriyordu ama başka seçeneği yoktu. Ben tamam diyene kadar asla o çizgiyi aşmayacaktı, çünkü Wesley böyle bir adamdı.

Beni sersemleterek gitmeme izin verdi. Tezgâha sertçe yaslandım ve onun birkaç adım geri çekilmesini izledim. *Bir şey söylemeliyim* diye düşündüm ama hem ağzım hem de beynim düzgün çalışmayı bırakmış gibiydi.

"Geç oldu," dedi. "Gitsem iyi olacak."

Çayımızı bırakıp kayıp bir köpek yavrusu gibi mutfaktan çıkarken onu takip ettim. Kollarını ceketinin içine soktu ve spor çantasını almak için eğilirken gözlerime bakmadı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum. "Burada bizimle kalmayacak mısın?"

Wesley hüzünle gülümsedi ve başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ön kapıyı açtı ve durakladı, sanki başka bir şey söylemek istiyordu ya da belki de ona kalmasını söylememi bekliyordu. Bu kolay olurdu. Burada yalnız kalma fikrinden hoşlanmadığım gibi bir bahane uydurabilirdim. Ama sonra ne olacaktı? Bizim için bir gelecek yoktu. Bu fikir bile benim için düşünülemez kadar çılgıncaydı. Ve yarın, zihni berraklaştığında, o da bunun farkına varacaktı.

"İyi geceler Wesley," dedim.

Yanıt olarak başını eğdi ve sonra gitti. Kapıyı kapatıp yaslandım ve arabanın çalışıp uzaklaşırken çıkardığı sesi dinledim. Sanki kalbimin bir parçası da onunla birlikte gitmişti.

Belki de peşinden gitmeliyim. Kapının yanındaki kancada asılı duran Ayla'nın arabasının anahtarlarına baktım. Onu takip edip geri gelmesini söylemek yeterince kolay olurdu.

Üst katta Adriana tiz ve yüksek bir çığlık attı. İçimi çektim ve başımı salladım. Ne düşünüyordum ki? Gecenin karanlığında koşup eşim bile olmayan birini kovalayıp burada benimle kalması için ona yalvaracağımı mı? Onu terk edemezdim ve eski Mira'yımışım gibi davranmak aptalca olurdu,

böyle şeyler yapabilen bir anneydim. Artık bir anneydim ve Adriana her zaman önce gelirdi. Wesley ile ilişkiye girmek işleri daha da karmaşık hale getirecekti, özellikle de o Yengeç burcunun alfası olduğu için. Adriana Balık burcuydu ve benim de öyle olmam gerekiyordu.

İçimi çektim ve Adriana'yı yerleştirmek ve ona biraz süt vermek için yukarı çıktım. Onu kucağıma alıp kollarıma yerleştirene kadar ağlamaya devam etti. Bana Aiden'ı o kadar çok hatırlatan bir ifade takındı ki, duygularım boğazımda düğümlendi. Zaten bir kez eşimi kaybetmişim. Aramızdaki eş bağının Güneş Cadıları tarafından yaratılmış olması önemli değildi, o zaman bize gerçek gibi gelmişti. Onu kaybetmek ruhumun bir parçasını kaybetmek gibiydi ve bunu yaşadktan sonra bir daha kimseye yaklaşabileceğimden emin değildim. Wesley'e bile.

Adriana yine uyuyordu ve ben onun minik burnuna bir öpücük kondurdum. "Birlikte iyi olacağız, sadece sen ve ben. Öyle değil mi, tatlı kızım?"

Tabii ki cevap vermedi. Pencereden hâlâ yağan kara baktım ve bunun doğru olmasını umdum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SABA H bebeğ in geldiğ ini ve herkes in iyi olduğ unu bildiren bir sürü mesaj aldım. Adriana ve ben bütün günü iç eride geç irdik çünkü kar bütün gece yağ mış ve köyün her yerinde büyük, yoğun kar yığ ınları bırakmış tı. Sonunda Ayla bana ziyaretç ilere hazır olduğ unu söyledi, ben de öğ le yemeğ inden sonra Adriana'yı öd ünç aldığ ımız arabaya bindirip ebenin evine gittim. Yeni bebekle tanışmak ve Ayla'yı kontrol etmek için sabırsızlanıyordum.

Bir kolumda Adriana, diğ erinde bebek bezi ç antam olduğ u halde kapıyı ç aldım ve Stella kapıyı aç tığ ında ş aşırdım.

"Mira! Buradas ın, iç eri gel!" Adriana'yı aramızda ezmemeye dikkat ederek bana nazıkçe sarıldı ve beni ebenin evine götü rdü. Jordan'ın ş öminenin yanında durduğ u sıcak bir oturma odasına adım attık. İç eri girdiğ imde bana küçük bir el salladı, ben de ona karş ılık verdim. Stella'nın Jordan'la çiftleş mesine hâlâ ş aşıırıyordum. İkis inin eş olmasını asla beklemezdim, ama ş u anda mutlu göründüklerini inkâr etmek mümkün değ ildi.

Stella Adriana'ya gülümsedi. "Çok tatlı değ il mi? Onu kucağ ıma alabilir miyim?"

"Lütfen," dedim.

Stella onu nazıkçe kucağ ına aldı, biraz zıplattı ve Adriana kıkırdadı. "Çok büyümüş ! Ve tıpkı Aiden'a benziyor."

"Evet, öyle. Leo sürüsünde iş ler nasıl gidiyor?"

Stella bana odaklanabilmesi için Adriana'yı kendine daha yakın tuttu. "Her şey yolunda gidiyor, çok şaşırdım."

Jordan Stella'ya gülümseyerek, "Stella kendini küçümsüyor," dedi. "Benim alfa dişim olarak gerçekten yerleşti ve aynı zamanda yerel ilkokulda çalışıyor."

"Bu harika," dedim, aynı anda hem mutlu hem de kıskanç hissederek. İkisi de çok... memnun görünüyordu. Çiftleştikimde bile hiç böyle hissetmemiştim. Belki de eş bağımın bir yalan olmasından kaynaklanıyordu. Gerçek bir bağ farklı hissettirir miydi?

"Herkese merhaba." Kaden, göğsüne yakın kollarında küçük bir bohça taşıyarak koridora adım attı. Yaklaştıkça parlak mavi gözlerini ve kabarık beyaz saçlarını gördüm. "Hepinizi oğlum Jack ile tanıştırmak istiyorum."

"Ah, Kaden." Stella'nın gözleri hemen yaşlarla doldu ve onları sildi, şüphesiz yakın arkadaşı Jack'i düşünüyordu. Aiden gibi, o da Güneş Cadılarına karşı son savaşta hayatını vermişti. "Bu mükemmel bir isim."

Jordan bebeğe bakarak, "Merhaba küçük yeğenim," dedi.

"O çok güzel," dedim Kaden'e gülümseyerek. "Senin adına çok mutluyum."

Başını salladı. "Ayla seni soruyordu. Geri dönüp onu görmekte özgürsün." "Git," dedi Stella, Adriana'yı kalçasının üzerine kaldırarak.

"Onu tutmamın bir sakıncası yok.

siz ikiniz sohbet ederken."

"Teşekkür ederim." Birkaç dakikalığına da olsa Adriana'ya yardım etmek güzeldi.

Kaden'in yanından geçtim ve çıktığı kapıyı çaldım. Yorgun, tanıdık bir ses, "İçeri gel," dedi ve kapıyı iterek açtım.

Ebe, Ayla'nın yüzüne serin bir bez bastırırken bana gülümsedi. Güzel arkadaşım yorgun ve terliydi ama ıslık ıslık görünüyordu.

Ebe odadan çıkmadan önce, "Size birkaç dakika vereceğim ama bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın," dedi.

"Nasılsın?" Kapı arkamdan kapanırken sordum.

"Yorgunum ve ağrım var ama hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi Ayla bitkin bir gülümsemeyle.

"Çok iyi bir iş çıkardın." Ayla'nın alnından öptüm. "Şimdi sadece dinlenmen ve iyileşmen gerekiyor. Geri kalan her şeyi biz halledelim."

"Bana uyar."

Yastıklarını ve battaniyelerini düzelttim, üzerine titredim. "Daha çok ziyaretçin gelecek mi?"

"Sadece Larkin ve Celeste, ama yakında burada olurlar."

"Peki ya Wesley?" diye sordum. "Onun da burada olmamasına şaşırdım."

Ayla yatakta biraz doğruldu ve bir yudum su içti. "Oh, onu az önce kaçırdın. Bu sabah ben hâlâ doğum sancısı çekerken erkenden geldi. Biraz dinlenmek için kulübeye geri döndü."

"Oh... Güzel."

Ayla o bilmiş bakışlarından biriyle beni iğneledi. "Onu burada görmeyi mi umuyordun?"

"Hayır!" Cevabım biraz fazla sert oldu ve öksürdüm. "Yani, dün gece birbirimizi gördük."

Bunun üzerine neşelendi. "Gerçekten mi?"

Bir elimi kaldırdım. "Hiçbir şey olmadı." "Henüz değil..."

"Asla."

Ayla elimi tuttu. "Neden olmasın? İkinizin arkadaş olduğu çok açık. Bence buna bir şans vermelisiniz."

"O kadar kolay değil," dedim ve elini çekmeden önce sıktım. "Wesley ile birlikte olmak istesem bile tekrar Yengeç olamam. Adriana Balık burcuyken olmaz."

"Anlıyorum. Jack'i gördüğüm an, onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Ama sen mutlu olmayı hak ediyorsun ve Adriana da bunu istiyor." Sesi alçaldı. "Aiden da öyle."

Aniden bastıran gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım. Adriana için en iyisinin ne olduğunu düşünerek ve kendim için en iyisinin ne olduğunu göz ardı ederek o kadar çok zaman geçirmiştik ki. Ama belki de mutsuz olmayan bir anneye sahip olmak kızım için en iyisiydi.

"Yıldızların ikinizi bir araya getirmesinin bir nedeni var," diye devam etti Ayla. "Ve bununla ne kadar çok savaşırsanız, ikiniz de o kadar mutsuz olacaksınız."

"Haklısın," dedim burnumu çekerek ve gözlerimi ovuşturarak. "Gidip Wesley'le konuşacağım. Daha fazlası için söz veremem ama en azından konuşabiliriz."

"Tek isteyebileceğim bu. Köyün hemen dışında bir kulübede kalıyor. Kaden size yolu tarif edebilir." Beni kovaladı. "Şimdi git buradan ve kardeşimle aranı düzeltene kadar geri gelme."

Güldüm ve ayağa kalktım. "Pekâlâ, pekâlâ, ben gidiyorum ama birazdan dönerim. Söz veriyorum."

"Benim için endişelenme." Yastıklarına yaslandı. "Aslında, istediğin kadar zaman ayırabilirsin. Biliyorsun, herkes Jack için telaşlanacak."

ve ben önümüzdeki birkaç gün için."

"Güzel. Her zaman başkalarına yardım etmekle meşgulsün. Biraz ilgi görmeyi hak ediyorsun." Eğildim ve ona sarıldım. "Yakında görüşürüz."

Umarım Ayla bir sonraki ziyaretçiler gelmeden önce biraz dinlenebilirdi. Ayla'nın kapısını kapattım ve Stella'nın bebek Jack'i tuttuğu, Adriana'nın ise yerde emekleyerek kendisine küçük, yumuşak bir top uzatan Jordan'a doğru gittiği oturma odasına doğru yöneldim. Kaden yan tarafta durmuş, dışarıdan yeni geldiği belli olan beta Clayton ile konuşuyordu. Saçları, paltosu ve botlarıyla birlikte karla tozlanmıştı. İkisi de gülümsemiyordu.

Clayton kısık bir sesle, "Fırtına daha da kötüleşti," dedi. "Hızla ilerliyor ve birkaç saat içinde hepimiz kar altında kalacağız."

Kaden, "Herkesin evine gittiğinden ve erzak aldığından emin olmalıyız," dedi. "Ben-"

"Hayır." Clayton elini Kaden'in koluna koydu ve başını salladı. "Sen aileni eve götür. Geri kalan her şeyi ben hallederim."

Kaden Clayton'ın sırtını sıvazladı. "Teşekkür ederim. Kasabanın seninle emin ellerde olacağını biliyorum."

Endişeyle dudağımı çiğnedim. Ayla, Wesley'nin köyün hemen dışında bir kulübede kaldığını söylemişti. Orada, karda tek başına mı kalacaktı?

Clayton gittikten sonra Kaden'e yaklaştım. "Bana Wesley'nin kaldığı yeri tarif edebilir misin? Onunla konuşmam gerek."

"Elbette." Bana köyün hemen dışındaki bir noktayı tarif etti ve ardından ekledi, "Yol biraz engebeli çünkü o kulübeyi çok sık kullanmıyoruz. Eski kulübelerimizden biri ve çok büyük ya da çok sıcak değil. Genellikle Killian orada yaşıyor ama şu anda başka vampirleri ziyaret ediyor."

"Wesley neden orada kalıyor?" Wesley'nin fırtına sırasında orada tek başına olduğu düşüncesi göğsümde paniğe yol açarken sordum.

"Elimizdeki tek boş yer burası," dedi Kaden. "Ay Cadıları burada kaldığı için tıka basa doluyuz."

"Senin evinde kalamaz mı?"

Kaden tereddüt etti. "Yapabilirdi ama başka bir yerde kalmak istedi."

Harika. Wesley benim yüzümden hiçliğin ortasında, dondurucu soğukta bir kulübede tek başınaydı. Orada erzakı var mıydı ki? Ya orada

Günlerce kar altında mı kalacak? "Muhtemelen fırtınanın yaklaştığından haberi yoktur, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi. "İşlerin ne kadar kötüye gideceğini anlayamadan gitti."

Ayla Kaden'i çağırdı, o da gelmiş geçmiş en aşırı korumacı alfa gibi onu kontrol etmek için odaya koştu. El yordamıyla cebimdeki telefonu buldum ve Wesley'nin numarasını çevirdim. Telefonu birkaç kez çaldı ve sonra sesli mesaja geçti.

Beni dikkatle izleyen Stella ve Jordan'a, "Cevap vermiyor," dedim. "Onu bulmalı ve çok geç olmadan Kaden'in evine dönmesini sağlamalıyım. Dışarıda olması bile benim suçum."

"Sen giderken Adriana'ya göz kulak olabiliriz," dedi

Stella. "Emin misiniz?" diye sordum. "Gerçekten gerek yok."

"Hiç sorun değil." Stella Jordan'a baktı, o da başını salladı. "Ayrıca, bu bizim için iyi bir alıştırma. Gördüğünüz gibi... Ben hamileyim. Sürpriz!"

"Tebrikler!" Ona hızlıca sarıldım. "Eminim harika ebeveynler olacaksınız."

"Teşekkür ederim," dedi Jordan. "Bu kadar çabuk olmasını beklemiyorduk."

Adriana'yı kucağıma aldım ve ona bir öpücük verdim. "Annenin birkaç dakikalığına dışarı çıkması gerekiyor ama Stella Teyze ve Jordan Amca sana göz kulak olacak, tamam mı? Yakında döneceğime söz veriyorum." Onu tekrar Stella'ya uzattım ama tereddüt ettim. "İhtiyacın olan her şey bez çantasında. İyi olacağına emin misin?"

"İyi olacağız, söz veriyorum." Stella Adriana'yı doğal bir şekilde kalçasında zıplattı. Daha önce anaokulu öğretmenliği yapmıştı, bu yüzden çocuklarla ilgilenmeye alışkındı ve Adriana onu şimdiden sevmiş görünüyordu.

"Gidin," dedi Jordan. "Bir sorun yaşarsak seni ararız."

"Teşekkür ederim," dedim, Adriana'yı bu fırtınada dışarı çıkarmak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Paltomu daha sıkı kavradım ve dün gece berbat ettiğim şeyi düzeltmek niyetiyle fırtınanın içine daldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kasabanın dışına çıktığımda kar gerçekten yağmaya başladı, herkesin beklediğinden daha hızlı yağıyordu ve Kaden'in söylediği yere döndüğümde takip edilecek bir yol ya da lastik izi bile yoktu. Ödünç aldığım araba bu kadar kar için uygun değildi ama arazi aracından başka bir şeyin de bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

Yavaşladım, arabamı yoğun karda ilerletmeye çalıştım ama kısa sürede ilerlemek imkânsız hale geldi. Durdum ve önümdeki ormana bakarak arabamı durdurdum. Geri dönüp Wesley'e ulaşmak için daha iyi bir araba bulmaya çalışacak zaman yoktu. Arabam olmadan kendi başıma bir şeyler yapmam gerekecekti. Onu terk etme düşüncesi beni endişelendiriyordu ama fırtına daha da şiddetlenmeden Wesley'e zamanında ulaşip onu kasabaya geri getirmek istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve anahtarları sürücü tarafının üstündeki siperliğe bıraktım. Sonra arabadan atladım, kapıyı kapattım ve soğuk beni çok sert vurmadan vites değiştirdim. Kahverengi kurdum içimden fırladı ve kürküm sayesinde anında daha sıcak oldum ama fırtına gerçekten vurduğunda burada olmak istemiyordum.

Kulübenin olabileceğini düşündüğüm yere doğru ilerlemeye devam ettim, patilerim kalın kara batıyordu. Etrafımdaki tüm dünya beyazdı ve gözlerimi kısıp kulaklarımı düzleştirdim ama çok uzağı görmek zordu. Burnum seğirdi ama işe yarar bir koku alamadım. Yine de kulübe yakınlarda olmalıydı, bu yüzden içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek ilerlemeye devam ettim.

Rüzgâr etrafımda uğuldayarak karı tipiye yakın bir şeye dönüştürürken, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Adriana'yı burada tek başına bırakarak ne düşünüyordum? Arabaya geri dönmeyi düşündüm ama bu noktada onu bulabileceğimden emin değildim. Etrafımda döndüm ama iki yanımdaki karla kaplı ağaçlardan başka bir şey görmedim. Neredeydi bu lanet kulübe?

Çaresiz ve sinirli bir şekilde uludum. Kimsenin cevap vermesini beklemiyordum, ama sürpriz bir şekilde, rüzgârın sesinde, cevap veren bir uluma duydum. Ruhumun anında tanıdığı bir uluma. Wesley!

Enerjim yenilenmiş bir halde sese doğru fırladım. Eğer Wesley'nin kokusunu alabilirsem, onu bulabilirdim. Yakındaydı, bunu hissedebiliyordum. Dört ayağımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde karda koştum, artık soğuğu hissetmiyordum. Önemli olan tek şey ona ulaşmaktı.

Tekrar uludum ve cevap verdi, uzun ve alçak sesle, ama şimdi çok daha yakındı. Burnumu havaya kaldırıp kokusunu almaya çalıştım. Orada, rüzgârın hemen kenarında, bir tuz ve deniz izi vardı. Başımı çevirdim, tam yerini belirlemeye çalıştım ve uzakta beliren karanlık bir şekil gördüm.

Wesley'nin gri kurdu kocaman ve heybetli bir şekilde bana doğru geliyordu. Rahatlamak bacaklarımı güçsüzleştirdi ve o yaklaşırken kuyruğumu sallayarak yumuşak bir inilti çıkardım. Başını benimkine dayadı ve burnumu sokarak memnun bir nefes verdi. Kürkü sıcak ve çoğunlukla kuruydu. Ona doğru eğildim ve çenemi boğruüne sürttüm, onu gördüğüm için o kadar mutluydum ki neredeyse titriyordum.

Buraya Wesley'le konuşmak için gelmişim ama kar fırtınasında umutsuzca onu bulmaya çalıştıktan sonra her şey netleşmişti. O benim eşimdi ve bir daha parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremezdim. O anda sürü politikaları ya da dul ve bekâr bir anne olduğum gerçeği umurumda değildi, tek bildiğim Wesley'nin benim gerçek eşim olduğuydu ve bunu inkâr etmekten bıkmıştım.

Geri çekildim ve gözlerinin içine bakarak eş bağına tetikledim. Bağlantı hemen yerine oturdu ve sanki her zaman oradaymış da sonunda fark etmişiz gibi çok doğal hissettirdi. Ruhumdaki boşluk, Aiden öldüğünde yok olan kısım, yeni ve harika bir şeyle tekrar doldu ve beni bir kez daha tamamladı. Aiden'ı her zaman sevecektim ve onu hayatımın sonuna kadar özleyecektim ama kalbimde Wesley için de yer olduğunu fark ettim. Artık yalnız olmak zorunda değildim.

Wesley yüzümü yaladı ve sonra beni ileri doğru itti. Başını geldiği yöne doğru salladı ve ben de başımı eğerek onu takip edeceğimi belirttim. Birlikte ormana doğru koşmaya başladık ve artık Wesley'i bulma endişem kalmadığı için karla kaplı orman çok güzeldi. Ağaçların arasında birbirimizi kovalıyor, düşen dallardan kaçıyor ve birbirimizin ulaşamayacağı yerlere koşuyorduk. Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim, karların arasında dünyayı umursamadan koşmuyordum. Kalbim sevinçle kabarıyor, aramızdaki yeni eş bağı güçlü bir şekilde titreşiyordu.

Kulübe birdenbire ortaya çıktı; parlak pencereleri ve bacasından çıkan dumanıyla hoş bir görüntüydü. Rahat bir nefes aldım, kulaklarım sarkmıştı. Wesley'i karda kovalamak ne kadar eğlenceli olursa olsun, hâlâ iliklerime kadar üşüyordum ve içeri girmeye hazırdım.

Wesley kurt formuyla kapıyı iterek açtı ve ondan önce içeri girmem için başını salladı, ben de hızla giriş kapısının üzerinden atladım. Sıcaklık hemen bir duvar gibi üzerime çöktü ve rahatlayarak inledim. Wesley kapıyı dışlarıyla kapattı ve geri çekilmeden önce tüylerini silkeledi. Ben de hızla onu takip ettim, iki ayağımın üzerinde durduğum anda ürpermelerim geri geldi.

Tamamen çıplak bir şekilde birbirimize dönük duruyorduk. Wesley'nin gözleri yavaşça vücudumda gezinirken, ben de onun görüntüsünü yutuyordum. Uzun, yağsız kasları ve geniş omuzlarıyla bir yüzücünün vücuduna sahipti ve aleti şimdiden sert ve güzeldi. Benim için.

"Bu fırtınada dışarıda ne yapıyordun?" Wesley sordu.

"Seni bulmaya geldim. Burada tek başına olman beni endişelendiriyordu." "Eş bağını aktive etmek mi istedin?" İçinde o kadar çok şey vardı ki

Bakışları, söylenmemiş çok şey vardı. Bunu istiyordu, *beni* istiyordu ama bunun bir kaza olması ihtimaline karşı kendini tutuyordu.

"Ben istedim. Hayatım boyunca seni istedim ve artık bununla savaşmaktan bıktım." Boğazımı temizledim. "Tabii sen de beni istiyorsan."

Wesley karşılık olarak aramızdaki mesafeyi kapattı, beni kollarına çekti ve bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. Başını eğdi ve dudakları beni kendisine doğru eriten bir öpücükle dudaklarıma yapıştı. Kucağının sıcaklığı ve güvenliğiyle sarmalanmışım, kokusu beni sarıyor, tadı beni tüketiyordu. Wesley'i öpmek daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Aiden'la bile hiç bu kadar yoğun olmamıştı ve arzu bir okyanus dalgası gibi üzerime çökerek her şeyi tüketmeye başladı. Diğer her şey zihnimden silinip gitmişti.

Wesley beni kaldırdı ve bacaklarımı kalçalarına doladı, sert siki bana sürtünüyordu.

"Bunu hissediyor musun? İşte seni bu kadar çok istiyorum. Sadece şimdi değil, her zaman." Boynumun kenarına sıcak öpücükler kondurarak beni inletti. "Ama bir kez içine girdim mi, artık benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

"Evet. Bunu istiyorum." Bacaklarımı onun etrafında daha da sıktım. "Beni senin yap."

Alçak sesle homurdanarak bizi döndürdü ve bir kanepeye taşıdı, sonra da beni kanepeye oturttu. Bacaklarımı ayırıp aralarına diz çöktüğünde birkaç metre ötedeki şömine sıcaklığıyla ısıtıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Wesley. Ellerimden birini tutup dudaklarına götürdü. Her bir parmağımı öptü ve avucumu yanağına bastırıp sanki hâlâ onun kurduymuş gibi burnunu soktu. Ateşliydi, adeta yanıyordu ve ben de o ateşe doğru eğildim. Daha fazlasını istedim ve onu tekrar dudaklarıma çektim, onun da tadına bakmaya ihtiyacım vardı.

Beni sert bir eliyle kanepeye yasladı ve sonra vücudumu uzun uzun keşfetmeye başladı. İçimizde yanan eş bağı mühürlenmek için yalvarırken, kendini nasıl bu kadar uzun süre tutabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim içimdeki sikiydi ve bunun onun için de işkence olması gerektiğini biliyordum ama Wesley kendini tutmayı biliyordu. Acele etmedi, dilini boynumda, omuzlarımda ve göğüslerimde gezdirdi, ta ki ben haykırıp daha fazlası için yalvarana kadar. Ama o beni dinlemedi, göbeğime ve kalçalarımın doğru ilerlemeye devam etti, tüm çatlaklarımı güzellik izleriymiş gibi öptü. Ağzı kalçalarımın arasına geçtiğinde o kadar tahrik olmuşum ki inliyordum. Sonunda dili klitorisimi okşadığında neredeyse boşalıyordum.

"Wesley!" Ağladım. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Önce senin tadına bakmak istiyorum." Parmakları amımda geziniyor, ne kadar ıslak olduğumu hissediyordu. "Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum."

Ağzını indirdi ve beni tekrar yaladı, dilini kıvrımlarımın arasında kaydırarak ve sonra klitorisimi fiskelemek için yukarı çıkardı. Zevk neredeyse eziciydi ama onu durduramadım, durdurmak istemedim. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyordu ve dili klitorisimin etrafında dönerken ayak parmaklarım kıvrıldı. Onu emdiğinde, kendimi kaybettim. Zevk beni ele geçirdi ve ağzına boşaldığımda titriyordum.

"Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel," dedi tekrar ayağa kalkıp kollarının üzerinde dururken ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken. "Sen

"Daha fazlası için hazır mısın, dostum?"

"Evet, lütfen." Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. "Daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum."

Beni üstüne çekti, böylece ben de ona binmiş oldum. "O zaman senin olanı al."

Aramıza uzandım ve sikini elime aldım. Çok sert ve ipeksi pürüzsüzlükteydi ve başparmağımı ucunda gezdirmekten kendimi alamadım.

Wesley'nin eli kalçalarımda sıkıca duruyordu, parmakları içime giriyordu. "Emin ol, çünkü bunu bir kez yaparsak, geri alamayız."

"Eminim." Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra kalçalarımı ayarladım, böylece siki tek bir hareketle içime girdi. Eve dönmek gibiydi. Eşlik bağı yerine oturdu ve her şey netleşti. Wesley benimdi, ben de onun ve dünyanın geri kalanı yok olup gitmişti. Sadece biz ve kurtlarımız vardı. Başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu.

İnledi ve başı geriye düştü ama gözlerini benden hiç ayırmadı. Hareket etmeye başladım, ilk başta yavaşça, beni tamamen doldurduğu hissinin tadını çıkararak. Kontrolü bana bıraktı, hızımı belirledi ve ikimizi de iyi hissettiren pozisyonu buldu.

Sonunda onu içimde görmek çok iyi hissettiriyordu. Daha gençken ve çiftleşmemişken bunun hayalini kurmuştum ama bu o hayallerin hepsinin toplamından daha iyiydi. Zevk midemin çukurunda alevlendi ve daha fazla sürtünme isteyerek onu daha hızlı sürdüm.

Zevkimiz arttıkça, tutuşu sıkılaştı ve kısa süre sonra hareket etmeme yardım ediyordu, beni ona karşı tutuyor ve yukarı itiyordu. Zamanın kendisi kadar eski bir ritimle birlikte hareket ettik, bedenlerimiz ilkel bir dansa katıldı.

Ona bindikçe, aramızdaki bağın içimizde büyüdüğünü hissediyordum. Wesley alfabeydi ve ben de onun dışısiydim ve birlikte birbirimizi daha da güçlendiriyorduk. Wesley de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri kocaman açılmış, bana hayranlıkla bakıyordu.

"Hissedebiliyor musun?" Wesley kalçalarımı sikinin üzerine bastırırken sordu. "Eşlik bağı güçleniyor mu?"

"Hissediyorum." Zevk neredeyse dayanamayacağım kadar artmıştı ama başka tarafa bakamıyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Bunun üzerine inledi ve ben de eğilip omuzlarına tutundum, zevk beni sürüklemekle tehdit ederken tutunacak bir şeye, beni bu anda topraklayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kollarını bana doladı ve

Hayvani doğamız devreye girdi ve dişleri boynuma kenetlendi. Beni eşi olarak işaretlerken itmeye devam etti ve acı ile zevkin karışımı beni uçurumun kenarına gönderdi. Amım sikiğinin etrafında kenetlenirken uzun bir uluma çıkardım ve hareketleri karşılık olarak vahşi ve sertleşti. Karşılığında dişlerimi omzuna gömdüm ve sonra ikimiz de boşalıyorduk, zevk bizi tüketirken titriyor ve nefes nefese kalıyorduk.

Birlikte şöminenin önündeki halının üzerine yığıldık, siki hâlâ içimdeydi. Nefesim ve kalp atışlarım yavaşladı ve ona daha da sokularak başımı göğsüne koydum.

"Dostum," dedi.

"Her zaman," diye cevap verdim.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

WESLEY bir elini saçlarımin arasından geçirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Nefesimizi tuttuğumuz birkaç dakika boyunca tek ses ateşin çıtırtısı ve dışarıda uğuldayan rüzgâr oldu.

"Şimdi ısındın mı?" diye sordu.

Ona doğru sokuldum. "Evet, çok daha iyi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Kar fırtınasının ortasında beni bulmaya geldiğine inanamıyorum."

"Senin için endişelendim, burada tek başına ve erzaksızdın. Planım seni Kaden'in evine geri götürmekti ama bunun ne kadar iyi gittiğini gördün."

"Ulumanı duyduğumda inanamadım. Önce hayal gördüğümü sandım ama sonra kokunu aldım." Kollarını etrafımda sıktı. "Ama burada olduğun için mutluyum."

"Ben de." Doğrudum ve etrafıma bakındım. İlk geldiğimde gözüm Wesley'den başka bir şey görmediği için kulübenin etrafına pek bakmamıştım ama Kaden'in söylediği kadar kötü değildi. Elbette modası geçmişti ama çatısında delikler falan da yoktu. Wesley burada tek başına iyi olabilirdi. Ama onu aramaya gelmemiş olsaydım, bunlar hiç yaşanmayabilirdi.

Pencerelerden gecenin çöktüğünü görebiliyordum ve saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim. Adriana'yı bunca zaman başkalarıyla bıraktığımı ve fırtınanın her geçen saniye daha da kötüleşiyor olması gerektiğini fark edince paniğe kapıldım.

"Kahretsin," dedim ayağa fırlayarak. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Wesley kaşlarını çattı ama ayağa kalktı ve nedenini sormadan telefonunu bana uzattı. Stella'yı aradım, ama birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra arama kesildi. Ölmediğini kontrol etmek için kulağımdan çektim ve üst köşede yanıp sönen *servis yok yazısını* gördüm.

"Elbette," diye mırıldandım.

İyi. Kurtlar gibi yürüyerek geri dönmeyi denemek zorundayız. Berbat olurdu ama yapabilirdik.

Ama ön kapıyı açtığımda, büyük bir kar yığını düşüp ayaklarımın üzerine indi ve ardından dondurucu bir rüzgar kalan tüm sıcaklığımı anında alıp götürdü. Kar fırtınası şiddetlenmişti ve kapının önünü bir metre bile zor görebiliyordum.

"Mira," dedi Wesley arkamdan gelerek. "Onunla dışarı çıkmamızın imkânı yok. Kar altında kaldık."

"Denemek zorundayız." Kapıyı tekrar kapattım ve ona yaslandım. "Bizim için çok endişelenecekler ve Adriana'nın iyi olduğundan emin olmalıyım. Eminim ağırdan alırsak arabaya dönmeyi başarabiliriz."

"Sonra ne olacak?" Wesley beni kapının yanındaki kar yığından uzaklaştırdı. "Şu anda dışarısı güvenli değil. En iyisi bu gece burada kalmak, sabah güneş açtığında yolumuzu kazıp kasabaya geri dönebiliriz."

"Peki ya Adriana?" Midemde yükselen panikle sordum. "Daha önce hiç ondan ayrı bir gece geçirmediğim ve Stella ile Jordan'a geri döneceğimi söyledim."

"O iyi," Wesley bir kolunu bana doladı ve beni tekrar ateşe doğru götürdü. "Endişelendiğini biliyorum ama Adriana'nın etrafında ona iyi bakacak insanlar var. Onu yarın göreceksin ve bu arada biz de rahatlamaya ve yeni eş bağımızın tadını çıkarmaya çalışmalıyız."

İçimi çektim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de haklıydı. Gerçekten yapabileceğimiz bir şey yoktu, ama bu Adriana'yı geride bıraktığım için kendimi gelmiş geçmiş en kötü anne gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Stella ve Jordan'a hayatım pahasına güvenmişim ama Adriana'nın yatma ritüelinin nasıl olduğu ya da akşam yemeğinde hangi yiyecekleri sevdiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bir bezin nasıl değiştirileceğini bile biliyorlar mıydı? Bebeğimi bu kadar uzun süre onlarla bıraktığım için kendimi suçlu hissettim ve Adriana'nın bu kadar uzun süre yokluğuma üzüleceğinden endişelendim. Onu tekrar görene kadar rahatlayabileceğimden emin değildim. Anne olmanın doğasında bu vardı.

"Kıyafetlerimi arabamda bıraktım," dedim zayıf, son bir itiraz olarak. "Ne giyeceğim ben?"

"Benim gömleklerimden birini giyebilirsin." Sırıttı ve bir elini aşağı kaydırarak kışımı avuçladı. "Ya da seni sıcak tutmak için başka yollar bulabilirim..."

Biraz güldüm, yanaklarım kızardı. "Bir gece için benden bıkmadın mı?"

Wesley şakacı bir şekilde omzumu ısırdı. "Artık senin tadına baktığıma göre, asla yetmeyeceğim."

"Sonra," dedim göğsüne vurarak. "Bana burayı gezdirmek ister misin?"

Wesley, "Bilmen gereken tek yer yatak odası," dedi. "Ama iyi. Koridorun sonunda bir banyo ve şurada da küçük bir mutfak var."

Mutfak daha çok oturma odasının karşısındaki duvarda bir köşeydi, ama bir lavabo, bir buzdolabı, eski bir ocak ve fırın ile bir mikrodalga vardı. Bu gece için yeterliydi. İçeri girdim ve kileri açtım, biraz ekmek, kraker ve beklediğimden daha fazla yiyecek buldum.

"Bu beklediğimden daha iyi," dedim, içindekileri kontrol etmek için buzdolabına doğru ilerlerken. "Buraya geldiğimde seni ıslak odunlar ve çatıdaki deliklerden giren karla ateş yakmaya çalışırken bulacağımı sanmıştım."

Wesley tezgâha yaslandı. "Isınmak için toplanmak zorunda kalacağımızı mı düşünüyordun?"

"Bu düşünce aklımdan geçmiş olabilir."

"Hala yapabiliriz."

Beni kucağına aldı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna attı. Çılgılık attım, beni koridordan geçirip banyoyu geçerken omuzlarına tutundum. Yatak odasının kapısını açtı ve beni bir kez döndürdü. Tekrar çılgılık attım, yatağa doğru ilerleyip beni yere bırakırken kıkırdadım.

"Bütün gece seninle sevişeceğim," dedi üstüme sürünerek. "Eğer izin verirsen bütün sabah da."

"Göreceğiz," dedim, bacaklarımı onun için açarken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Bahse girerim seni sabaha kadar yoracağım."

Wesley, "Oh, sıra sende," dedi ve kalçalarımı kavradı.

Gülümsedim, kalbim yeni eş bağıyla ve tekrar yakın olabileceğim birine sahip olmanın saf sevinciyle doluydu. Ve sonra Wesley gecenin geri kalanında hiçbir şey için endişelenmememi sağladı.

Sulu güneş ışığına uyandım ve başımı Wesley'nin göğsüne yasladım. Yatak düşündüğümünden daha rahattı ve daha sıcaktı. Wesley'nin kokusu burnuma dolduğunda yumuşak, memnun bir ses çıkardım. Dün gecenin anıları kafamın içinde tekrar tekrar oynadı ve Wesley'nin ne kadar özenli olduğunu, bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını verdiğini hatırlayınca tekrar iç çektim.

"Günaydın," dedi Wesley, elini belime dolayarak. "Günaydın."

Ayaklarımı uzattım, sessizliğin tadını çıkarıyordum. Sıcaklık ve Wesley'nin bana bu kadar yakın olması hissi. Bu uyanmak için mükemmel bir yoldu ve bunu her sabah yaşayabilmeyi diledim. Wesley benim eşim olduğundan değil, belki de olabilirdim.

Wesley boynumu öpmeye başladı ama içimi saran arzu, açlık tarafından bastırıldı.

"Git bana bir gömlek getir," dedim omzunu iterek. "Kahvaltıdan sonra bunun için daha fazla zamanımız olacak. Açlıktan ölüyorum."

"Tamam, ama biraz yemek yedikten sonra seni yiyeceğim." Wesley uzaklaşmadan önce dişleriyle omzumu ısırdı. Elinde gri bir tişörtle döndü ve bana uzattı.

Yataktan sürünerek çıktım ve başımın üzerinden geçirdim. Büyüktü, kalçalarım kadar iniyordu ve boynu bir omzumdan kaymakla tehdit ediyordu ama onun gibi kokuyordu. Burnuma doğru kaldırdım ve kokusunu içime çektim. Bunun kıyafetlerimden daha iyi olduğuna karar verdim.

"Bunun sana yakışmasını seviyorum," dedi alçak bir hırıltıyla, gözleri vahşilemişti.

"Daha sonra çıkarabilirsin." Onun yanından mutfağa doğru yürüdüm. "Buzdolabında biraz yumurta ve pastırma gördüm. Sen kahve ve tost yaparken ben de onları yapabilirim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Lezzetli."

Mutfak penceresinden güneş ışığında kardan başka bir şey göremiyordum ve bir kısmı eridiğinde oradan çıkabileceğimizi umuyordum. Adriana için endişeleniyor ve Stella ve Jordan'la iyi bir gece geçirmiş olmasını umuyordum, ama şu anda ona geri dönmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da kabullenmiştim. İki kez daha aramayı denedim ama hâlâ sinyal yoktu. *O iyi, diye* tekrar tekrar söyledim kendime, buzdolabından yumurta ve pastırma çıkarırken.

Wesley kahveyi hazırladı ve birkaç dakika sessizlik içinde çalıştık, dirseklerimizi birbirine sürttük ve küçük alanda birbirimizin etrafında dolanırken birbirimize gülümsedik. Kahve süzülüp yumurta ve pastırma tavada cızırdadıktan sonra buzdolabının kapısına yaslandım ve Wesley'e gülümsedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Hâlâ eşim olduğuna inanamıyorum. Uyanmayı ve her şeyin bir rüya olduğunu öğrenmeyi bekliyorum. Kendimi bildim bileli, küçükken sana aşıkım."

"Biliyorum," dedi Wesley, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Eskiden beni takip eder ve yıldızları asmışım gibi bana bakardın. Bunu anlamak zor değildi."

"Ne kadar utanç verici. Buna katlanmana şaşırdım."

Wesley omuz silkti. "Çoğu zaman bana baktığından çok yere baksan da, senin etrafımda olmandan hiç hoşlanmadım."

Homurdandım. "Beni hiçbir zaman küçük kız kardeşinin arkadaşı dışında bir şey olarak görmedin."

"Gençken bu doğrudu ama işler değişti."

"Aiden'la çiftleştikten sonra, sana karşı hissettiklerimin bir hiç olduğunu düşündüm. Sadece büyüyünce unutacağım bir gençlik aşkı." Ellerime yapacak bir şey vermek için dolaplardan tabak ve fincanları çıkarmak üzere arkamı döndüm.

"Ama sonra?"

Cevap vermeden önce fincanları duruladım. "Ama sonra eş bağlarının sahte olduğunu anladım." Yutkundum ve ellerimi lavaboya dayadım. Bundan sonraki kısımda Wesley'ye bakıp bakamayacağımdan emin değildim. "Ne zaman yanımda olsan, sana karşı olan hislerim yeniden ortaya çıkıyor ve kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyordum. İnkâr etmeye çalıştım çünkü ben de Aiden'ı seviyordum ve birlikte bir bebeğimiz olacaktı..." Boğazım düğümlendi ve devam edemedim.

Wesley arkama geçti ve sırtımı okşadı. "Sorun yok."

Yutkundum ve kelimeleri çıkarmaya çalıştım. "İkinize karşı da bir şeyler hissettiğim için kendimi çok suçlu hissediyordum, özellikle de Aiden bana karşı çok iyi olduğu için. Çok nazikti, çok sabırlıydı ve önemli olduğunda benim için ayağa kalktı. Onu asla incitmek istemedim. Aramızdaki bağ sahte olsa bile gerçek gibiydi. Ama aynı zamanda, içten içe en başından beri seninle olmam gerektiğini biliyordum."

Wesley kollarını bana doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Onunla çiftleştiğine sevindim."

Dönüp ona baktım, şaşırmıştım. "Gerçekten mi?"

"Aiden iyi bir adamdı ve Balık sürüsü seni güvende tuttu. Eğer onunla çiftleşmemiş olsaydın, Yengeç sürüsü katliamı sırasında öldürülebilirdin." İçinden bir ürperti geçti. "Zar zor hayatta kaldım ve o gece ailemi kaybettim. Aylarca kız kardeşimi de kaybettiğimi düşündüm. Bu süre zarfında beni teselli eden tek şey senin hayatta kaldığını bilmektir."

İlk Yakınsamamı hatırlayınca gözlerim doldu. Balık sürüsüne katıldığım da ailemle vedalaşmıştım, bunun son kez olacağını fark etmemiştim. Yengeç sürüsündeki pek çok kişi gibi onlar da o gece Aslanlar ve müttefikleri tarafından öldürülmüştü. Ben bir savaşçı değildim ve Balık sürüsünün koruması olmasaydı onlarla birlikte öleceğimden hiç şüphem yoktu.

"Sadece o da değil," dedi Wesley, yanağımdan süzülen bir damla yaş silerken. "Ama Aiden sana Adriana'yı verdi."

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Haklısın. Bunu dünyaya değişmezdim. Onunla vakit geçirdiğim için mutluyum. Onu hep özleyeceğim ama biliyorum ki o da benim mutlu olmamı isterdi."

"Seni ve Adriana'yı mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Wesley elimi tuttu ve sıktı. "Mira, benimle Yengeç sürüsüne geri dön ve benim alfa dişim ol."

Evet demeyi her şeyden çok istiyordum ama düşünmem gereken sadece ben değildim. "Peki ya Adriana? O bir Balık burcu."

Wesley ikimiz için de kahve doldurdu. "İkiniz de Yengeç sürüsünde bana aitsiniz. Yıldızlar sizin benim eşim olduğunuza karar verdi ve bu Adriana'nın da benim ailem olduğu anlamına geliyor."

Wesley'i bunu söylediği için daha da çok seviyordum ama yine de endişeliydim. "Balık burcunun bunu bu şekilde göreceğinden emin değilim."

"Bunu aşmaları gerekecek," dedi alçak bir hırıltıyla, gözleri güçle parlayarak bana bir alfa olduğunu hatırlattı ve bir alfa ne isterse onu alırdı.

Kollarımı ona doladım ve arkamda yanan pastırmaya aldırmadan onu öptüm. "Teşekkür ederim."

Wesley geri çekildi ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ne için?"

"Sen olduğun için," dedim. "Şimdi yemekler soğumadan yiyelim."

Wesley güldü ve yemek tabaklarını hazırlarken başını salladı. Adriana'nın da mutfakta olması dışında gelecekteki birçok sabahı böyle hayal ederek onu izledim.

Belki de haklıdır, diye düşündüm tabağımı alırken. Belki de gerçekten bir aile olabiliriz.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Ödünç aldığım araba görüldüğünde rahatlayarak iç geçirdim, karla yığılmıştı ama şekli belliydi. Kulübeden çıkıp yola geri dönmemiz sabahın büyük bir kısmını ve öğleden sonrayı almıştı ama sonunda başarmıştık. Şimdi Wesley ve ben, neredeyse kurt formumdaki boyum kadar olan erimiş karın içinden geçerek arabaya doğru ilerliyorduk.

Arabaya ulaştığımızda geri vites yaptık ve ben soğuk giysilerimi çıkarıp hızla giyindim. Wesley'nin ağzında taşıdığı sırt çantasında kendi kıyafetleri vardı ve ben arabayı çalıştırmaya çalışırken o da onları giydi. İlk başta çalıştırmak istemedi ama birkaç denemeden ve ikna edici sözlerden sonra nihayet çalıştı.

Arabanın ısınmasını bekledik, bu arada ısınmak için ellerimizi birbirine sürtüyorduk. Telefonumu buldum ama görünüşe göre burada da çekmiyordu. İçimi çektim ve cebime soktum. *Yakında orada olacağım, bebeğim.*

"Evde hava nasıl?" Wesley'e sordum.

Bana sıırttı. "Buraya 'evim' demen hoşuma gitti. Hava soğuk ve yağmurlu ama henüz kar yağmadı."

"Kulağa doğru gibi geliyor." Bir an için gözlerimi kapattım ve Vancouver'ın biraz kuzeyindeki sahilde bulunan Yengeç sürüsü köyü Delphinus'u hatırladım. Oraya tekrar gideceğime inanamıyordum. Wesley'e cevabımı henüz resmen vermemiştim ama bu kaçınılmaz görünüyordu. Ben onun

dostum. Ruhumun yarısı Yengeç sürüsündeyken Balık sürüsüne nasıl dönebilirdim?

Araba hazır olduğunda, dikkatlice bir U dönüşü yaparak arabanın bu miktarda karla başa çıkma yeteneğini test ettim. Araba gayet iyi gidiyordu ama her zaman yavaş gittiğime emin oldum. Ana yola geri döndükten sonra her yer biraz temizlendi ve sanki birileri yakın zamanda yolu küremiş gibi görünüyordu.

"Servisimiz var mı diye kontrol edebilir misin?" Ben sordum.

Wesley başıyla onayladı. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mesaj atarım."

Endişeyle bekledim, karda ya da karın eridiği yerlerde kaymadığımızdan emin olmak için yavaş sürüyordum. Wesley birkaç kişiye mesaj attı ve sonra telefonu çaldı.

"Bu Stella. Her şeyin yolunda olduğunu ve Adriana'nın hiç sorun çıkarmadığını söylüyor," dedi ve bana sırtıttı. "Gördün mü?"

Stresin bir kısmı vücudumu hızla terk ederken uzun bir nefes verdim. "Onları kontrol ettiğin için teşekkürler. Onlara yakında orada olacağımızı söyle."

Çok geçmeden Kaden'in araba yoluna girdim ve Wesley ile birlikte eve doğru yürüdük. Garaj yolu henüz sürülmemişti ve tüm arabalar hâlâ karla kaplıydı. Yine de basamaklar süpürülmüştü ve yukarı çıkarken verandada iz bırakmak istemediğim için botlarımdaki karı tekmeledim. Kapıyı çaldım ve Ayla kapıyı açtı, yorgun ama sağlıklı görünüyordu.

"Oh, dönmüşsün!" Önce Wesley'e sonra da bana sıkıca sarıldı. "İkinizin de iyi olmasına çok sevindim. Size ulaşamadık, ama başardığınızı ve sadece servisinizin olmadığını düşündüm."

"Haklısın," dedim. "Arayamadığım için üzgünüm."

Wesley bir kolunu omuzlarıma dolayarak, "Biz iyiydik," dedi. "İyiden de öte."

Ayla sırtıttı. "İkinizin her şeyi yoluna koymuş olmanıza sevindim." "Hallettik," dedim. "Her zamanki gibi haklıydın."

"Sonunda biri bunu kabul etti," dedi gülerek. "İçeri gel ve rahatla. Çok yorulmuş olmalısın."

Herkes oturma odasında toplanmış, sohbet ediyor ve herkesi sıcak tutmak için kükreyen devasa ateşin etrafında oturuyordu. Kaden, kundaklanmış olduğu gri battaniyeye rağmen beyaz saçları göze çarpan Jack'i kucağına almış, Ayla da Jordan'ın yanına oturmuştu.

Herkesin konuşmasından tam olarak duyamadığım bir şeyi sormak için eğildim.

Ben kanepenin etrafında dolanırken, yerde oturan Larkin ve Stella birlikte başlarını kaldırdılar. Stella eliyle işaret ederek, "Annen burada," dedi. Adriana hareketi takip etti, gözleri parlak ve yanakları pembeydi. "Sana yakında burada olacağını söylemiştim, değil mi?"

Adriana kıkırdadı ve ellerini birbirine vurdu. Tutunduğum son endişe kırıntısı da çözüldü. Koşarak yanına gittim ve onu yerden kaldırdım. Adriana mırıldandı ve küçük ellerini yanaklarıma bastırdı. Önce alnından, sonra yanaklarından, sonra da ellerinden öptüm. "Seni gördüğüme çok sevindim, tatlı kızım," dedim ve ona sıkıca sarıldım.

"Merhaba," dedi Wesley, Adriana'ya el sallayarak. "Resmi olarak tanışmadık. Ben Wesley."

Adriana ona gülümseyerek el salladı ve usulca mırıldandı. Ben yaklaştım ve Adriana öne doğru eğilip ellerini Wesley'in kirli sakallarına sürttü. Wesley usulca güldü ve Adriana da kıkırdadı.

"Oh, senden hoşlanıyor," dedim.

"Ben de ondan hoşlanıyorum." Onun elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Umarım iyi arkadaş olabiliriz."

"İkinizin de iyi olmasına çok sevindim," dedi Ayla tekrar. "Ve her şeyi çözdüğünüz için."

Wesley bir kolunu bana ve Adriana'ya doladı. "Arkadaşımın beni karda bulmasına sevindim."

Kızardım ve iyi huylu bir şekilde kolunu ittim. "Beni bulan oydu. Eğer feryadıma karşılık vermeseydi bütün gece etrafta dolaşıp kulübesini arayacaktım."

Stella gözlerinde bilmiş bir parıltıyla, "Kader sizi bir araya getirmiş gibi görünüyor," dedi. "Tebrikler."

Larkin, Jordan ve Kaden onun düşüncelerini yinelediler ve ben de biraz daha rahatladım. Gerçekten endişelendiğim insanlar olmasalar bile onların kabulünü görmek güzeldi. İnsanların bizim tarafımızda olması, Balık sürüsünün başına geleceklerle başa çıkmamızı kolaylaştıracaktı.

"Bu çok komik," dedi Larkin. "Bu tür şeylerin sadece aşk romanlarında olduğunu sanırdım."

"Ne eşyası?" diye sordum. Stella homurdandı. "Seks."

Adriana'nın kulaklarını kapattım ve öfkelenmiş gibi davrandım. "Sus, burada çocuklar var."

"Kastettiğim bu değildi ama evet," dedi Larkin gülerek. "Bir kabin içinde kar yağışı mecazı. Bu kadar etkili olduğunu kim bilebilirdi?"

Wesley güldü ve beni kanepelerden birine çekti, Adriana'yı oturttuk, böylece ikimizin de üzerine tırmanabilecekti. Yerleştığımızda ve herkes biz gelmeden önce yaptıkları tartışmalara geri döndüğünde, Wesley'nin kollarına geri yaslandım. Bu, uzun zamandır hissettiğim en mutlu andı ve yüzünde rahat bir gülümsemeyle Wesley'e baktığımda onun da aynı şekilde hissettiğini fark ettim.

Larkin'in arkasından kapıyı kapatırken "HOŞÇAKALIN," dedim. Merdivenlerden inip yola doğru koşarken el salladı. Gidişini izlerken başımı salladım. "Keşke onu bırakmama izin verseydi."

İyi olacağını biliyordum. Görüldüğünden daha dayanıklıydı ama yine de Stella ve Ayla'ya karşı hissettiğim gibi ona karşı da korumacı hissediyordum. Belki de annelikle ilgili bir şeydi. Bir bebeğiniz olduğunda, birdenbire değer verdiğiniz herkese göz kulak olmak istiyorsunuz. Ya da belki de Yengeç burcuyla ilgili bir şeydi. Benim annem de böyleydi, kayıp çocuklardan sokak köpeklerine ve yaşlı komşulara kadar herkesle ve her şeyle ilgilenirdi. Onu çok özledim.

Stella ve Jordan bir saat kadar önce, biraz uyumaları gerektiğini söyleyerek çıkmışlardı. Onları uyutmamanın Adriana olduğunu bildiğim için kendimi kötü hissettim, ama Stella bana bunun sorun olmadığını ve yakında gece geç saatlere kadar çalışıp sabah erken kalkacağı için bunun iyi bir alıştırma olduğunu söyledi.

Ayla ve Kaden, Larkin Jack'i uyutmak için ayrılmadan birkaç dakika önce üst kata çıkmışlardı ve Wesley de Adriana'yla birlikte oturma odasına geri dönmüştü.

Kanepeye oturup birkaç dakika onları izlemek için geri döndüm. Wesley yere oturmuş, Adriana'nın oyuncak arabalarından birini kaldırıyor ve uçuşu için vınlama sesleri çıkarıyordu. Adriana kıkırdadı ve arabaya uzandı, Wesley de hemen almasına izin verdi.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedim. "Seni zaten seviyor."

Wesley dönüp bana baktı ve gülümsedi. "Buna sevindim. Evdeki en zorlu jüriden iyi bir puan almak istiyordum."

Sırtarak ayağımla onu dürttüm. Wesley onu yakaladı ve beni ileri doğru çekti. Gülerek gittim ve kendimi onunla ve Adriana'yla birlikte yerde buldum. Adriana kucağıma tırmandı ve Wesley oyuncak arabasıyla oynamaya devam ederek onu havada salladı.

Ben elime aldım, kaçırmış gibi yaptım ve Adriana biz oyuncak için mücadele ederken kendini kaptırmış bir şekilde bizi izledi. Sonunda oyuncağı bizden aldı ve Wesley'nin bacağı boyunca gezdirmeye başladı. Wesley kıpırdamadan durdu ve ona baktı.

İkisinin etkileşimini izlerken kalbim çok dolu olduğu için ağrıyordu. Doğru seçimi yaptığımı şimdiden ruhumda hissedebiliyordum. Wesley onu kendi çocuğu gibi sevecekti, bu çok açıktı. Aiden'ın da bunu isteyeceğinden emindim. Gerçekten de her zaman beni mutlu etmek istemişti ve ölümünden sonra, hayatıma devam etmem için bana onay vereceğinden emindim. Özellikle de Adriana için en iyisi buysa.

Aiden'ın ailesiyle yapmam gereken telefon konuşmasını düşündükçe tedirginliğim aynı hızla geri döndü. Adriana'nın savaştan gitmesine izin vermeyeceklerdi ve muhtemelen bana bencilce bir karar verdiğimi söylemeye çalışacaklardı. Bu konuşmanın getireceklerinden korkuyordum ama aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Adriana birkaç dakika sonra gözlerini ovuşturarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Yorulmaya başladı," dedim ve Wesley oyuncağı bıraktı. "Geç saate kadar ayakta kaldığı için huysuzlanmadan önce onu yatırmalıyım."

Onu kucağıma aldım ve merdivenleri çıkmaya başladım, merdivenleri çıkarken Adriana'yı zıplatıyor ve ona mırıldanıyordum. Kapımı açtığımda Wesley'nin beni takip etmesi beni şaşırttı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Wesley beşliğini işaret etti. "Her şeyin nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum, böylece size yardımcı olabilirim. Bir süre pek yardımcı olamayacağımı biliyorum ama hızlı öğrenirim."

Kaşlarımı çattım ve Adriana'yı bir kalçasına doğru kaydırdım. "Tüm bu babalık olayına hazır olduğuna emin misin? Çok fazla şey var ve hepsi eğlenceli değil ve aniden üzerine yıkıldı. Her şeyi hemen kabullenmeni beklemiyorum."

Wesley Adriana'yı kollarımdan aldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Yanılıyorsun. Seni Convergence'ta gördüğümünden ve eşim olduğunu anladığımdan beri, aylardır baba olmaya hazırlanıyorum. Sadece senin bu fikri kabul etmeni bekliyordum."

Bir an için nefesim kesildi. "Evet diyeceğimden çok mu emindin?"

Wesley sırtıttı. "Çarpıcı yakışıklılığım ve kusursuz cazibemle eninde sonunda seni kazanacağımı biliyordum."

"İşe yaradı."

Wesley boşa kalan kolunu bana doladı ve bizi bir grup kucaklaşmasının içine çekti. "Mira, bunu istiyorum. Seni, Adriana'yı ve ikinizle birlikte gelen her şeyi istiyorum. İyi günler için olduğu kadar kötü günler için de hazırlıklıyım ve gerçek bir aile olmamızı istiyorum."

Kalbim kabardı ve onu öpmek için eğildim. "Sen mükemmelsin." Geri çektim ama bir elimi göğsünde bıraktım. "Şimdi sana cevabımı vermeye hazırım."

"Cevabın mı?" Gözleri irileşti.

Nefes aldım. "Biz de seninle geliyoruz. Yengeç sürüsüne katılacağız. Balık sürüsünün ne dediği umurumda değil."

Şaşkınlıkla yanağıma dokundu. "Benim eşim. Benim alfa dişim." Sonra Adriana'nın yanağına dokundu. "Ve kızımın. Yakında benimle eve geleceğin için çok mutluyum."

"Ben de." Kenara çekildim ve Adriana'nın pijamalarını çıkardım. "Adriana'yı gerçekten yatırmalıyız, böylece biraz yalnız zaman geçirebiliriz."

"Çabuk öğrenmek için ne güzel bir teşvik," dedi sırtarak.

YEDİNCİ BÖLÜM

Arabamın camını açtım ve iç çekmeden önce derin bir nefes aldım. Yengeç sürüsü köyüne geri dönmüştük ve tıpkı eve dönmüş gibi hissediyordum. Serin havaya okyanusun tuzlu kokusu karışmıştı ve başımı arkaya yaslayıp deniz melteminin, kıyıya ve rıhtıma vuran dalgaların uzaktan gelen sesiyle birlikte beni yıkamasına izin verdim.

Bir hafta boyunca Ayla ve Kaden ile birlikte kalmış, ebeveynliğe alışmalarına yardımcı olmuştuk ve bu süre zarfında kayıinvalidemi arayıp onlara her şeyi açıklamıştım. Hiç mutlu olmamışlardı, Yengeç sürüsüne katılmak için Balık sürüsünden ayrılmam fikrini düşünmek bile istemiyorlardı. Bana hemen geri dönmemi söylediler ve Adriana'yı onlardan ya da sürülerinden uzaklaştıramayacağımı savundular. İş bağırmaya kadar vardı ve onları sakinleştirmek için yaptığım birkaç başarısız girişimden sonra telefonu yüzlerine kapattım. Bundan sonra onlara ne olacağından emin değildim ama şimdi bunun için endişelenemezdim. Eşyalarımı toplamak için Balık sürüsüne hiç geri dönmemiş olsam da fark etmezdi. İhtiyacım olan her şey burada vardı.

Wesley yavaşlayıp tanıdık sokaklardan geçerken bana gülümsedi. Omzumun üzerinden baktım ama Adriana hâlâ arkada uyuyordu. Yol boyunca önce uçakta, sonra da Wesley'nin arabasında inanılmaz derecede iyi yolculuk etmişti. Uyanması ve yeni evini görmesi için sabırsızlanıyordum.

Hepimiz Yakınsama için ayrıldığımızdan beri bir yıldan fazla bir süredir buraya gelmemiştim. Doğruca Pisces sürüsüne gitmiştim ve Leolar beni katlettikten sonra kalan eşyalarımı almak için geri dönme şansım olmamıştı.

O gece Yengeç sürüsünün çoğunu öldürdüm. Ondan sonra buraya dönmek güvenli değildi ve döndüğümde de bakmam gereken bir bebeğim vardı.

Şehrin ana kısmından geçerken, hatırladığım bazı dükkanların kapalı olduğunu ve her zamanki hareketliliğin belirgin bir şekilde eksik olduğunu fark ettim. Sokaklarda koşuşturan çocuklar yoktu ve dükkanların önünde dolaşan çok az sürü üyesi vardı.

"Farklı görünüyor," dedim, Wesley'e bakmak için dönerek. "Daha sessiz."

"Bu kadar uzun süre saklandıktan sonra hala köyde yaşamaya geri dönmeye çalışıyoruz ve bugünlerde sayımız daha az. Bütün aileler yok oldu ya da geride sadece Yakınsama'ya gidemeyecek kadar genç yetimler kaldı." Sesi biraz daha kısıldı ve direksiyonu sıktı. "O gün neredeyse hiç kimse sağ çıkamadı."

"Biliyorum." Yanına uzandım ve elimi dizine koydum. "Bu kadar kayıptan sonra aniden alfa olmanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Kolay değildi ve bir parçam bu işe karışan sürüleri ya da Güneş Cadılarını yaptıkları için asla affetmeyecek. O gece sürümüzün büyük bir kısmı yok oldu. Ama biz yengeçleriz. Güçlüyüz ve su gibi uyum sağlar ve değişiriz. Geçen yıl buna odaklandım."

"Sen inanılmaz bir alfasın."

Başını öne eğdi. "Onu bunu bilmem ama halkımız için elimden geleni yaptım. Yine de ileride alfa dişi olarak yanımda olacağın için mutluyum."

Tanıdık bir sokağa saptı ve nereye gittiğimizi fark ettiğimde boğazım tıkanı. Ellerime baktım, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum ama Leo sürüsü ve ardından Güneş Cadıları ile ilgili o kadar çok şey varken ailemin ölümünü sindirmek için neredeyse hiç zamanım olmamıştı.

Wesley durdu ve ben de kendimi yukarı bakmaya zorladım. Mavi boyası ve beyaz tenteleriyle her zamanki gibi tanıdık olan ev duruyordu ama dışarıdan bile boş olduğunu anlayabiliyordum. Ailemin benimle ilgilendiğini ve iyi bir çocukluk geçirmemi sağladığını hatırlayınca gözyaşlarım sel oldu ve onları durdurmak için çaresiz kaldım. Hem iyi hem de kötü anılar gözümün önüne geldi. Annemin bana ve Ayla'ya krep yapması. Babamın yatmadan önce bana kitap okuması. Ben odamdan dinlerken annemin babamla tartışması. Babam alfaya meydan okuyup kaybettikten sonra yaralı bir şekilde eve geliyordu. İkisi de sürümüzün daha iyi olmasını istiyordu. İdeallerine geri dönmek için

Kanser sürüsünün bir zamanlar sahip olduğu. Ama başarısız oldular ve alfa da karşılığında tüm ailemizi cezalandırdı.

Artık alfa dişi olacağıma göre, belki de başladıkları işi bitirebilirdim.

"Burası artık senin evin," dedi Wesley. "Ailenin hayatta kalan tek üyesi sensin."

"Onları çok özliyorum." Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken burnumu çektim. Orada pek çok güzel anı vardı ama şu anda hatırlayabildiğim tek şey annemle babamın öldüğü ve bu evin her zaman boş ve yankısız kalacağıydı. Alt kattan adımı söyleyen ya da uzun bir günün ardından bana sarılan kimse olmayacaktı. "Bununla yüzleşebileceğimden emin değilim. Henüz değil."

Wesley uzandı ve elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve sıktı. "Sorun yok," dedi, sesi sıcaktı. "Ne zaman hazır olursan burada olacak. Bunun ne zaman olacağına sen karar verebilirsin."

"Nerede yaşayacağımızı görebilir miyim?" Gözyaşlarımı silerek sordum. Yas tutmak için daha sonra zamanım olacaktı. Şu anda, yerleşmek ve Adriana'nın burada rahat hissettiğinden emin olmak istiyordum.

Wesley başıyla onayladı ve arabayı geri vitesine taktı. Geldiğimiz yoldan geri döndü ve sonra okyanusa doğru döndü. Bir uçurumun en tepesine tünemiş ve okyanusa bakan iki katlı devasa bir ev olan alfanın konutuna giden yola girdik.

"Bu evi hep sevmişimdir," dedim arabayı sürerken. "Çok muhteşem ve okyanus manzarası... İnanılmaz."

"Artık senin." Elimi hâlâ bırakmamıştı ve tekrar sıktı.

Ağzımı açtım ama daha ne diyeceğimi düşünmeden garaj yolunda duran bir grup insanı fark ettim. Neredeyse hepsini tanıyordum. Öğretmenlerim, uzaktan kuzenlerim ve birlikte okula gittiğim insanlar. Onları hayatta gördüğüm için çok rahatlamıştım ama burada ne yapıyorlardı?

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Herkes yeni alfa dişisiyle tanışmak istiyor," dedi Wesley. "Eve döneceğini duyunca çok heyecanlandılar."

Arabayı park etti ve beklentiyle bana baktı. Dışarıdaki insanlara bakarken sinirden donup kaldığımı hissettim. Wesley'nin eşi olmanın alfa dişi olmayı ve tüm bu insanlara liderlik etmeyi içerdiğini henüz tam olarak anlamamıştım. Bunu belli belirsiz bir şekilde düşünmüştüm ama tüm bu insanları görünce

bir şeylerin değişeceğini fark etmemi sağladı. Artık tavsiye ve yardım için bana bakacaklardı. Tüm bu sorumluluğa hazır mıydım?

"Sorun nedir?" Wesley sordu.

"Buradan çıkabilir miyim bilmiyorum," dedim. "Alfa dişi olmayı hiç planlamadım. Bunu hiç istemedim. Sadece yakışıklı eşim ve ailemle birlikte su kenarında sakın bir hayat istedim."

"Bunların hepsine hâlâ sahip olabilirsin. Ne de olsa yakışıklı bir eşin var."

Sertçe yutkundum. Gülmek için fazla gergindim ama durumu hafifletme çabasını takdir ettim.

"Mira, şu anda Yengeç sürüsünün tam da ihtiyacı olan şey sensin. Olanlardan sonra hepimiz iyileşmeye çalışıyoruz."

Yavaşça başımı salladım. "Deneyeceğim."

"Yapabileceğimiz tek şey bu," dedi Wesley. "Benim de tek yaptığım bu."

"Bu iş gerçekten iyi yapıyorsun. Ne de olsa bunu yapmak için doğmuşsun."

"Ve bence sen de iyi bir iş çıkaracaksın." Wesley arabayı kapattı. "Ben ineceğim ama Adriana'yı almak için acele etme. Aceleye gerek yok."

Başımı salladım ve arabadan inişini izledim. İnsanlardan birkaçı onunla birlikte döndü ve konuşmak için ona doğru yürüdü. Birkaç dakika onları izledim ve Wesley'nin herkese nasıl gülümseyerek cevap verdiğini fark ettim. O gerçekten de iyi bir alfaydı.

İnsanların çoğu bana bakmaya devam etti ve ben de iç çekerek emniyet kemerimi açtım ve arabadan indim. Adriana, onu araba koltuğundan indirirken uykulu gözlerle bana baktı ve ben de onu dikkatlice kucağıma aldım. Esnedi ve anında başını dalgaların sesine doğru çevirdi, tıpkı benim gibi onlara çekildi.

İnsanlardan birkaçı beni selamlamak için öne çıktı. "Mira," dedi biri. "Evine hoş geldin." Birkaç kişi daha yankıladı ve sonunda başımı kaldırıp baktığımda hepsi gülümsüyordu. İçimde bir şeyler hafifledi. Kızımı gördüklerinde tavırlarının biraz değişebileceğinden korkuyordum ama kimse onun varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Mira, kızın çok güzel. Adı ne?" diye sordu bir başkası, eski bir öğretmenim.

"Adriana," dedim elimi başına bastırıp boynunu kavrayarak. "Merhaba Adriana," dedi kuzenlerimden Julie. "Çok mutluyuz. burada."

Bu samimi karşılama karşısında kalbim yumuşadı. Geçmeme izin verdiler ve ben de Wesley'nin merdivenlerin dibinde beklediği yere doğru ilerledim. Gülümsemem daha samimi bir hal aldı ve tanıdığım herkese başımla selam verip teşekkür ettim.

Verandaya çıktığımda Wesley kolunu bana doladı ve toplanan insanlara baktı. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Gününüzden zaman ayırıp yeni eşimi karşıladığınız için çok onur duydum ama uzun bir yolculuk oldu ve hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Daha sonra arayı kapatmak için zamanımız olacak ve sorularınızı o zaman yanıtlayacağım. Birkaç gündür uzakta olduğumu ve ilgilenmem gereken bazı konular olduğunu biliyorum, ancak bunları önümüzdeki bir iki gün içinde tartışabiliriz."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve birkaç kişi başını salladı. Grup yavaşça dağıldı, birçoğu ayrılırken vedalaştı. Elimi kaldırıp onlara el salladım ve sonra Wesley beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Kapının kilidini açtı ve önünden içeri girmemi işaret etti. Ev çoğunlukla hatırladığım gibi görünüyordu, ama daha boştu, sanki Wesley eşyalarından kurtuluyordu. Jackie evi gri, beyaz ve siyah mobilyalarla son derece modern bir tarzda dekore etmişti. Güzeldi ama biraz soğuktu. En iyi parçaları saklayıp yeni sanat eserleri, dekoratif yastıklar ve vurgu parçalarıyla evi nasıl güzelleştirebileceğimi şimdiden hayal edebiliyordum.

Etrafa baktığımı fark edince omuz silkti. "Ailemin eşyalarının hepsine ihtiyacım olmadığını düşündüm. Birçoğu benim zevkime göre değildi ama henüz kendime ait hale getirme şansım olmadı."

"Bunu anlıyorum. Geçen yıl hepimiz biraz meşguldük."

Wesley eğlenerek bir nefes verdi. "Burayı bir ev haline getirmeme yardım edebileceğini umuyordum. İstedğin her şeyi değiştirmekten ya da satın almaktan çekinme.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Buranın senin de evin olacağını söylediğimde ciddiydim. Burayı birlikte bir ev haline getirmemizi istiyorum. Üçümüz için de mükemmel bir yer."

Adriana kollarımın arasında kıpırdandı ve hoşnutsuz bir ses çıkardı. Onu susturdum ve elimi sırtında gezdirdim ama hiçbir işe yaramadı. Ağlamaya başladı ve yemek yemeyeli saatler olduğunu fark ettim.

"Eminim acıkmıştır," dedim. "Ona yiyecek bir şeyler getirsem iyi olacak." "Bir dakika içinde getireceğim. Önce sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Elbette." Yukarı çıkarken onu takip ettim, Adriana'yı elimden geldiğince susturmaya ve yatıştırmaya çalıştım.

Wesley iyi hatırladığım bir kapının önünde durdu. Ne zaman Ayla'yı ziyarete gelsem, onu genellikle kapalı tuttuğu odasına girip çıkarken görürdüm. *Odamdan* uzak dur, diye birden fazla kez söylemişti, asık suratlı bir gençken.

"Burası senin yatak odan değil miydi?" Ben sordum. "Öyleydi."

Wesley bana sırtıttı ve kapıyı açtı. İçeriye baktım ve bir beşik, birkaç oyuncak, birkaç resimli kitabın bulunduğu bir kitaplık ve tavandan sarkan kocaman bir cep telefonu görünce nefesim kesildi. Duvarlar güzel bir deniz yeşiline boyanmıştı ve her yerinde elle boyanmış deniz kızları ve diğer deniz canlıları vardı. Önde ve ortada Yengeç sürüsünü temsil eden çok detaylı, güzel bir yengeç vardı, ancak yanında Balık sürüsünü temsil eden büyük bir balık yüzüyordu.

"Bu çok güzel," dedim. "Bunu nasıl yaptın?"

Wesley başını salladı. "Ben yapmadım. Yengeç sürüsündeki herkes odayı senin gelişine hazır hale getirmek için bir araya geldi."

"Buna inanamıyorum." Adriana'yı odayı görebileceği şekilde çevirdim. Parlak renkler ve deniz canlıları karşısında büyülenmiş bir halde telaşına ara verdi. "Burası senin yeni odan olacak. Mükemmel değil mi?"

Wesley önce Adriana'nın alnını, sonra da benimkini öptü. Gözlerimi kapadım, ona doğru eğildim ve Adriana'ya sıkıca sarıldım. Şimdi kendimi gerçekten evimde gibi hissediyordum, Balık sürüsünde hiç olmadığım kadar ve bunun nedeni Wesley ve sürünün geri kalanının burada hoş karşılandığımızı hissetmemi sağlamalarıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çadırımın dışındaki yüzlerce şekil değiştirenin sesleri neredeyse boğucuydu, sesleri üst üste biniyor ve ayakları karda çıtırdıyor, birkaç kurt ise uzakta uluyordu. Bugün kış gündönümüydü ve hepimiz bu kez Oğlak sürüsünün ev sahipliği yapacağı Yakınsama için hazırlanıyorduk. Katlanır sandalyemden kalktım ve çadırımın kapağını açıp dışarıya bakarken özellikle yüksek sesli bir bağırış dikkatimi çekti.

Etrafta dolaşan tüm şekil değiştirenlere bakarken nefesim önümdeki havada buğulandı. Diğer Yengeç sürüsü üyelerinden birkaçı çadırlarını kuruyor ya da birbirleriyle sohbet etmek için şenlik ateşlerinin arasında yürüyordu. Burada Balık sürüsü yerine Yengeç sürüsüyle birlikte olduğuma hâlâ inanamıyordum. Sadece bu da değil, Yengeç sürüsünün alfa dişisi olarak buradaydım. Elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. Kalbimin üzerindeki sürü işaretini tam olarak hissedemesem de orada olduğunu biliyordum, yine de uyanmayı ve her şeyin hoş bir rüya olduğunu görmeyi bekliyordum.

Bir hareket dikkatimi çekti ve dostumun yaklaştığını hissederek gülümseyerek ona doğru döndüm. Wesley el salladı ve bana daha hızlı ulaşmak için hızını hafif bir koşuya çıkarırken Adriana'nın başını kendine yakın tuttu. Adriana taşıyıcıda itilip kakıldığı için mırıldanıyor ve kıkırdıyordu, ben de onlar yaklaşıırken gülümseyerek başımı salladım.

"Hey," dedim ve Adriana'yı Wesley'nin göğsünde bebek arabasında görünce sırtımdan edemedim. Başında küçük şirin bir şapka vardı ve soğuk havaya rağmen dışarıda olmaktan, özellikle de Wesley ile birlikte olmaktan mutlu görünüyordu.

Wesley çadırın önünde durup beni öpmek için eğildiğinde, "Hey, sen," dedi.

"Herkes nasıldı?" diye sordum. O, diğer alfalara merhaba demek ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için yaklaşık yarım saat önce ayrılmıştı, ben ise Adriana'nın eşyalarını yerleştirmeyi bitirmek ve gece için yerleşmemizi sağlamak için geride kalmıştım.

"Stella ve Jordan Leo'larla birlikte az önce geldiler. Ama Ayla ve Kaden burada değil. Betaları Clayton ve ortağını Ophiuchus sürüsünü temsilen burada gördüm."

"Bu mantıklı. Ayla ya da Kaden'in yeni doğmuş bir bebekle bu kadar uzağa seyahat etmesi için henüz çok erken."

Wesley mırıldanarak onayladı ve Adriana'yı biraz zıplattı. "Ethan ya da Madison'la henüz konuşma fırsatım olmadı, ikisi de meşguldü."

"Herkes yerleştikten sonra eminim zamanımız olacaktır. Dışarısı çok telaşlı, değil mi?"

Wesley içini çekti. "Bir de bana sor. Düşündüklerimi zor duyuyorum."

Tam Balık sürüsünü soracaktım ki, çok iyi tanıdığım iki figür hızla çadırımıza doğru yürüyordu. Kalbim bir anda mideme iniverdi. "Şimdi bakmayın," dedim sahte bir gülümsemeyle sıkıldığım dişlerimin arasından, "ama Adriana'nın büyükanne ve büyükbabası bu tarafa doğru geliyorlar."

Wesley beni tamamen görmezden geldi ve onlara baktı. Onlar yaklaşırken gülümsememi sabit tuttum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Aiden'in ailesi beni oracıkta yakardı. İki hafta önceki o korkunç telefon konuşmasından beri hiçbirimiz konuşmamıştık. Tatilden sonra onları ziyaret etmeyi, az sayıdaki eşyalarımı almayı ve onlarla işleri yüz yüze halletmeye çalışmayı planlamıştım. Her ikimizin de ve en önemlisi Adriana'nın yararına olacak bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum. Onlarla kendi koşullarımda buluşmak beni çok daha rahat hissettirirdi, ama hazır olsam da olmasam da bunu şu anda yapıyormuşuz gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim onlar benimle Wesley'nin arasına bakarken. "Ruth, Kevin, bu Wesley, benim dostum. Wesley, bunlar Ruth ve Kevin, Aiden'in anne ve babası."

Bir an için ikisi de bir şey söylemedi ve endişem tavan yaptı. Artık aramızdaki ilişkiyi medeni bir şekilde sürdürebileceğimizi umuyordum ama havadaki gerginliğe bakılırsa böyle bir şey söz konusu olmayabilirdi.

"Burada olmana sevindim," dedim sesimi kibar tutarak. "Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Konuşacak bir şeyimiz yok," dedi Ruth. "Balık sürüsünün bir üyesini kaçırdınız ve biz onu geri istiyoruz."

"Kaçırıldı mı?" Şaşkınlıkla sordum. "O benim kızım!"

"Kavga peşinde değiliz," diye ekledi Kevin. "Buraya sadece Adriana'yı alıp eve götürmek için geldik."

Boğazımda kısık bir sesle homurdandım. "Hayır."

Ruth kollarını kavuşturarak, "Bu bir soru değildi," dedi. "Bu bir talep. Adriana'nın ait olduğu yere, Balık sürüsüne geri dönmesi gerekiyor."

Wesley bir adım öne çıktı, kollarını Adriana'ya sararken dişlerini gösteriyordu. "Kimse kızımı alamaz," dedi. "O Yengeç sürüsüne ait, annesinin yanına, benim alfa dişime."

Ruth başını salladı. "Adriana senin ailen değil. Mira'nın sana ne söylediğini bilmiyorum ama o *Aiden'in* çocuğu. Sürüsüne geri dönmeyi hak ediyor. Adriana ondan bize kalan tek şey."

"O aynı zamanda benim kızım," dedim. "Ve ben de artık Yengeç sürüsünün bir parçasıyım."

"Adriana bir Balık burcu ve sürüsüyle birlikte yetiştirilmeli." Kevin geri adım atmayarak Wesley'e ters ters baktı.

Wesley, "O zaman onu bir Yengeç yapacağım," dedi.

Ruth bir adım geri çekildi ve elini göğsüne götürdü. "Bunu yapamazsın! Bu doğru değil."

"Adriana her zaman bir Balık burcu olacak." Kevin Wesley'ye bir adım daha yaklaştı, parmağı onun göğsünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir alfaya bu kadar yaklaşmak onun için ya çok cesurca ya da çok aptalcaydı.

Wesley boğazının altından hırladı ve Adriana aralarında telaşlandı. Ellerim Adriana'yı uzaklaştırmak için kaşınıyordu ama Wesley'nin böyle bir çatışmada bile onu güvende tutacağına güveniyordum. Ona bunun bir kavgaya dönüşmeyeceğini söylemek istiyordum ama bilmiyordum. Aiden'in ailesini daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ölümünden sonra yas tutarken sessiz kalmışlardı ve telefon görüşmesine kadar bana hiç bağırmamışlardı. Üzgün olduklarını biliyordum ama son birkaç yıldır hepimiz yeterince kavga etmiştik. Elimden gelse hayatımda bir daha birbirlerini boğazlayan sürüler görmek istemezdim.

"Lütfen." Ellerimi iki yana açarak Wesley ve Kevin'ı fiziksel olarak ayırdım. "Bu konuyu konuşalım ve barışçıl bir çözüme ulaşmaya çalışalım."

"Konuşacak bir şey yok," diye tersledi Ruth. "Torunumuzu bizden çaldın ve eve dönmesine izin vermiyorsun."

"Eminim bir şeyler bulabiliriz," diye yalvardım, herkesin arasına bakarak. "Böyle olmak zorunda değil. Hepimizin Adriana için en iyisini istediğimizi biliyorum."

"Hayır," dedi Kevin. "Sanırım konuşmanın ötesine geçtik. Buraya gelip sana bir şans vermeye çalıştık ama *eşin* -" kelimeyi bir lanetmiş gibi tükürdü- "torunumuzu bir Yengeç'e dönüştüreceğini söyledi. Bu işler böyle yapılmamalı ve diğer alfaların burada söylenenleri duymaktan pek mutlu olacaklarını sanmıyorum."

"Bu doğru," dedi Ruth dişlerini göstererek. "Bunu alfa konseyine götüreceğiz ve bakalım bu konuda ne diyecekler."

"Kızımı benden alamazsın," dedim, kelimeleri çıkarmak için mücadele ederken gözyaşlarım boğazımı tıkadı.

"Biz canavar değiliz," dedi Ruth sanki bu fıkirden rahatsız olmuş gibi. "Eğer Adriana'yla birlikte olmak istiyorsan, sen de Balık sürüsüne geri dönebilirsin. Her zaman bizimle yaşayabilirsin."

"Bekle-" diye başladım ama Kevin elini kaldırarak sözümü kesti.

"Hayır," dedi Kevin başını sallayarak. "Sen kendi seçimini yaptın, biz de kendi seçimimizi yaptık. Yakında alfalardan haber alacaksınız."

Döndü ve geldiği yoldan geri yürümeye başladı. Ruth uzun bir süre gözlerinde hüznle Adriana'ya baktı ve sonra eşini takip etti.

Wesley'e döndüm, gözyaşlarının eşiğindeydim ve titriyordum. Vücudumu saran titremeleri bastıramıyordum. "Bundan bir çıkış yolu göremiyorum. Balık alfası onların tarafını tutacaktır. Diğer alfalar da onların tarafını tutabilir. Ya ayrılmak ve Balık sürüsüne geri dönmek zorunda kalırsam?"

Wesley sarılmış onun kollar etrafında Ben, tamamen saran Ben. "Her şey yoluna girecek. Kimsenin seni almasına izin vermeyeceğim." Kollarımı Wesley ve Adriana'ya doladım, gözlerimi sıkıca kapattım. Sesi çok emin geliyordu ama ben değildim. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç böyle bir durum olmamıştı ama şimdi sahte eş bağları kopmuştu ve gerçek olanlar ortaya çıkıyordu, her şey değişiyordu. "Nasıl emin olabiliyorsun?" Wesley, "Ailemi bir kez kaybettim ve bir daha asla kaybetmeyeceğim," dedi.

"Söz veriyorum."

"Korkuyorum," diye fısıldadım. "Eşimi zaten bir kez kaybettim." "Bu bir daha olmayacak."

Ona inanmayı çok istiyordum ama bunu yapabileceğimden emin değildim. Kalbimde Adriana için en iyisini yapmam gerektiğini biliyordum, bu şu anlama gelse bile

mutluluğu geride bırakarak. Annesiz büyümesine izin veremezdim.

Wesley beni daha sıkı sıktı ama Adriana'nın aramızda güvende olmasını sağlayacak kadar nazikti. Adriana'ya karşı çok iyiydi ve onun babası olmayı çok istiyordu ama bu artık mümkün olmayabilirdi. Adriana da bir babayla büyümeyi hak etmiyor muydu? Belki gerçek babasıyla değil ama onu Aiden kadar sevecek, ona rehberlik edecek ve onu koruyacak bir babayla?

Ama alfalar Adriana'nın Balıklar'a dönmesi gerektiğine karar verirse, onu takip etmekten başka seçeneğim olmayacağını zaten biliyordum.

Kızımın iyiliğı için yeni bulduğum eşimden vazgeçmek zorunda kalacak mıydım?

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Büyük çadırın etrafına bakındım, sinirlerim tepeme çıkmış ve beni germiştir. Diğer alfaların birkaçı çoktan toplanmış, katlanabilir sandalyelerden oluşan bir çemberde oturuyordu ama bazıları henüz gelmemiştir.

Wesley elini bana uzattı ve yüzü beklediğimden daha sakin görünüyordu. Elini tuttum ve sertçe sıktım.

"İyi olacağız," dedi Wesley bana nefesinin altından. Ona inanmak istiyordum ama bunun herkesi tatmin edecek bir şekilde nasıl sona erebileceğini göremiyordum.

Adriana'yı sıkıca sarmak, tanıdık kokusunu içime çekmek ve gözlerinin içine bakmak istedim, ama bunun için onu Stella'nın yanına bırakmıştık. Bana toplantıya gelemeyecek olsa da Jordan'ın benim adıma konuşacağını söylemişti. Göz göze geldik ve ona zayıf bir gülümseme verdim, o da başını sallayarak karşılık verdi. En azından alfalardan birinin bizim tarafımızda olduğunu görmek beni rahatlatmış ama yeterli olup olmayacağını bilmiyordum.

Ayla'nın burada olmasını istedim. Tüm hayatım boyunca benim dayanağım olmuştu ve şimdi o da benim kız kardeşimdi. Ne olursa olsun bizim için savaşacağını biliyordum. Ama olması gerektiği gibi evde yeni bebeğiyle birlikteydi. Bu savaşta tek başımıza mücadele etmek zorundaydık.

Birkaç alfa daha çadıra girdi ve çok geçmeden on üç sürünün tamamı hazır ve nazır hale geldi. Wesley beni öne doğru çekti ve alfaların oluşturduğu çembere katıldık.

Wesley'nin yanındaki yerime otururken yeni Balık alfası Fisher'a baktım. Aiden'in burnuna ve çenesine sahipti ama saçları daha açık renkliydi ve yüzünde sürekli bir

kaşlarını çattı. Bakışlarımı kaçırdı ve ben de ona karşı küçük bir nefret duymaktan kendimi alamadım. Fisher, Aiden'in kuzeniydi ve babası Amos vampirlerin elinde öldüğünde ortaya çıksaydı, Aiden hâlâ burada olabilirdi. Fisher Güneş Cadıları'na karşı koyamayacak kadar pısırik olduğu için Aiden alfa olmuş ve son savaşta tüm Zodyak Kurtları'nın özgür olduğundan emin olmak için hayatını kaybederek savaşmıştı. Artık tehlike geçtiğine göre, Fisher sonunda alfalık görevini devralmıştı. Yine de bunu uzun süre sürdüremeyeceğine dair bir his vardı içimde. Ona meydan okunacak, kaybedecek ve Balık sürüsü bunun için daha iyi olacaktı.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayalım," dedi Ethan, ayağa kalkıp sandalyelerden oluşan çemberin içine doğru ilerleyerek tüm alfalara bakabildi. Bir anlaşma mırıltısı duyuldu ve Ethan ellerini önünde birleştirdi. Her zamanki gibi havalı ve derli toplu görünüyordu. "Balık sürüsünün Yengeç sürüsüyle çözülmesini istedikleri bir şikâyeti var."

Fisher Ethan'a başını salladı ama o hâlâ bakışlarımla buluşmayı reddediyordu. Korkak.

Ethan diğer alfalara bakarak devam etti. "Bilmeyenler için söyleyeyim, Adriana dokuz aylık ve Pisces sürüsünün eski alfası Aiden'in kızı. Annesi Mira şu anda Yengeç sürüsünün alfasıyla çiftleşti." Bana doğru işaret etti ve bir düzine gözün ağırlığı üzerime çöktü. "Mira ve Adriana Yengeç sürüsüyle yaşamaya gitti ama Balık sürüsü Adriana'yı geri istiyor. Bu şikâyeti bize getiren Balık sürüsü olduğu için önce Fischer'ın konuşmasına izin vereceğiz."

Fisher ayağa kalktı ve omuzlarını geriye attı, nihayet Balık sürüsü alfası gibi görünüyordu. Konuşmadan önce toplanan alfaların etrafına baktı. "Adriana bir Balık olarak doğdu ve alfa ailesinin soyunun bir parçası. Ailemde Aiden'dan geriye kalan tek kişi o. Ruth ve Kevin sadece oğullarını değil, torunlarını da kaybetmenin üzüntüsüyle yanıp tutuşuyorlar." Dönüp bana baktı, kaşları üzüntüyle çatılmıştı. "Mira'ya her zaman iyi davrandık. Onu yanımıza aldık ve onu sürümüzün ve ailemizin bir üyesi olarak gördük. Ama şimdi Yengeç sürüsüne kaçarak ve Adriana'yı da yanına alarak bize ihanet etti. Bize herhangi bir uyarıda bulunmadı ya da onu durdurma şansı vermedi."

Toplanan sürü alfaları arasında bir mırıltı dolaştı ve birkaçının bakışları bana düştüğü yerden biraz daha az dostça döndü. Sözlerini protesto etmek istedim ama henüz konuşma sırası bende değildi, bu yüzden başımı dik ve sırtımı dik tutmaya çalıştım.

"Mira Yengeç sürüsüne geri dönmeyi seçse bile, eşi Yengeç sürüsünün bir parçası olduğu için buna hakkı var, Adriana'yı sürüsünden uzaklaştırmaya hakkı yok." Durakladı ve tekrar etrafına bakındı. "Eminim hepiniz Adriana'nın Balık sürüsünde yetişmesinin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsunuzdur. O bir Balık burcu ve bir alfanın kızı ve kendi halkının, sürüsünün arasında olmalı."

"Ne istiyorsun?" Ethan sordu.

"Adriana'nın büyükanne ve büyükbabası Ruth ve Kevin, Adriana'nın tam velayetini istiyor. Umarım diğer alfalar da hem Adriana hem de Yengeç ve Balık sürüleri için en iyi hareket tarzının bu olduğu konusunda hemfikir olurlar."

"Teşekkür ederim," dedi Ethan. Fisher ve Balık sürüsüne karşı şimdi daha sempatik olup olmadığını anlamak için yüzünü okumaya çalıştım ama inanılmaz bir poker suratı vardı. Bu, onu son savaşa kadar geçen aylar boyunca sürülerin destek ve rehberlik için sırtlarını dayayabilecekleri iyi bir lider yapan şeylerden biriydi. Fisher tekrar yerine oturdu ve Ethan devam etmeden önce bir an durakladı. "Yengeç sürüsü şimdi konuşabilir."

Wesley ayağa kalktı ve üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Balık burcu alfasının konuşmasını dinledikten sonra önceki rahat tavrı kaybolmuştu.

"Bu doğru. Mira ve ben yakın zamanda Ophiuchus sürüsündeki kız kardeşimi ziyaret ettiğimizde eş olduğumuzu keşfettik. O benim alfa dişim ve Yengeç sürüsüne ait. Elbette hiçbiriniz gerçek bir eş bağına karşı çıkamazsınız. Ama bir çocuğu kendi annesinden ayırmayı da bekleyemezsiniz, değil mi?"

Diğer alfalardan birkaçı mırıldandı ve tepki olarak yer değiştirdi ve kalbimin derinliklerinde, alfalara davamı savunacak ve eğer varsa Fisher'ın daha iyi doğasına hitap edecek kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum. Ailem için savaşmalıyım. Hayatımda pek çok kavgadan kaçmışım ama bundan kaçmayacaktım.

O devam etmeden önce uzandım ve elimi Wesley'nin koluna koydum. Gözlerime yansıyan düşüncelerimi görmüş olmalı ki hemen başını salladı ve elimi kendi eliyle kapattı. Tekrar yerine oturdu ve ben de ayağa kalkıp çemberin etrafına bakarken kendimi destekledim. Fisher dahil hiç kimse düşmanca bir tavır sergilemiyordu. Sanki bu kararları almak istemiyormuş gibi tedirgin görünüyordu. Yutkundum ve bunun davamı savunmak için hâlâ bir şansım olduğu anlamına geldiğini umdum.

"Benim için yaptıkları her şey için Pisces sürüsüne son derece minnettarım. Özellikle de ailem öldürüldükten sonra beni yanlarına alıp bir yuva verdiler. Aiden'ı gerçekten çok sevdim ve onun kaybının yasını her zaman tutacağım. Adriana'yı Pisces sürüsünden uzaklaştırmak gibi bir niyetim asla olmadı ama ben Wesley ile çiftleştim." Daha da dik durarak nefes aldım. "Ben artık alfa dişiyim ve Yengeç sürüsüne aitim. Adriana hâlâ bir Balık ve Aiden'ın çocuğu. Her zaman da öyle olacak ve kimse bunu elinden alamayacak." Yumruklarımı sıktım. Wesley'nin Adriana'yı Yengeç yapmakla tehdit ettiği noktaya gelmemeliydi ama o anda sinirlenmişti. "Ama Adriana aynı zamanda benim çocuğum ve çocuğumun benden alınmasına izin vermeyeceğim."

Dönüp diğer alfalara baktım ve tepkilerini ölçmeye çalıştım. Hâlâ açık bir sempati yoktu ama herkes hemen bir sonuca varma konusunda biraz temkinli görünüyordu.

"Ruth ve Kevin'in bunu kederlerinden dolayı yaptıklarını biliyorum. Anlıyorum çünkü ben de bu acıyı hissediyorum. Ben de eşimi ve çocuğumun babasını kaybettim, tıpkı onların oğullarını kaybettikleri gibi. Adriana'yı Pisces sürüsünden ya da büyükanne ve büyükbabasından uzak tutmak gibi bir niyetim yok. Onları mümkün olduğunca çok ziyaret etmek istiyorum ve Ruth ve Kevin de Yengeç sürüsüne gelebilirler." Aiden'ın ölümünü düşününce yumruklarımı sıktım ve ekledim: "Güneş Cadılarıyla bunun için savaşmadık mı? Yeniden birleşmemiz için bir şans; birbirleriyle savaşan sürüler değil, uyum içinde yaşayan, kaynakları paylaşan, birlikte çalışan sürüler. Adriana'nın Balık ya da Yengeç olmasına gerek yok. İkisi de olabilir."

Bu sözlerin ardından tekrar yerime oturdum ve Wesley elini kalçama koyarak bana gururlu bir gülümseme verdi. Söylediklerimin diğer alfalara ulaşp ulaşmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama elimden geldiğince derdimi anlatmıştım.

Ethan tekrar ayağa kalktı. "Fisher ve Mira, bize bu konunun her iki tarafını da gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu hepimizin konuşması gereken bir konu, Yengeç ve Balık sürülerinin ötesinde ve bu mevcut çatışmanın da ötesinde. Birçoğumuz, sahte eş bağlarının kopması ve yenilerinin ortaya çıkması nedeniyle farklı sürüler arasında ailelerin nasıl parçalandığını ve yeniden yaratıldığını tartışıyorduk."

Kaşlarımı kaldırdım. Mantıklı olduğunu düşündüm. Pek çok insan sahte eş bağları altındaydı ve pek çoğu bunları bozmaya karar vermişti. Hatta bazıları muhtemelen benim gibi son savaş sırasında eşlerini kaybetmişti.

Ethan, "Tekrar kavga etmeye başlamadan önce bunu nasıl halledeceğimize karar vermeliyiz," dedi.

Jordan, "Herhalde bir çocuğu annesinden ayırmayı planlamıyorsunuzdur," dedi.

Başak burcunun alfası Madison boğazını temizledi. "Böyle bir şey olmayacak."

Koç alfası kaşlarını çatarak, "Çözüm bu değil," dedi. "Ama bir Balık çocuğunun sürüsünden uzakta yetiştirilmesi de doğru değil. O zaman onu Yengeç olmaktan ayıran nedir?"

Yay burcu alfası gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi çok siyah ve beyaz düşünüyorsun."

Koç alfası gözle görülür bir şekilde sinirlendi ve tansiyon yükseldi. Diğer birkaç alfa mırıldanmaya başladı ve sağında Wesley gerildi. Tartışmalar arttıkça elini tuttum ve içimde panik yükselmeye başladı. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi. Kavga etmekten, bu çatışmaları yaşamaktan ve hiçbir şeyin gerçekten çözülememesinden bıkmıştım.

Ophiuchus sürüsü adına konuşurken ayağa kalkan Clayton, "Belki de Zodyak Kurtlarının sürü bölünmeleri konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakması gerekiyordur," dedi. "Mira haklı. Halkımız bunun için savaştı ve öldü."

"Katılıyorum," dedi Wesley. "Sürülerin bu kadar izolasyonist olmayı bırakıp birleşik bir ulus olma zamanı geldi. Güneş Cadıları'ndan kurtulmanın bütün amacı bu değil miydi? Onların düşündüğü gibi öfkeli, kuduz hayvanlar olmadığımızı kanıtlamak için? İnsanlarımızı sürüler arasında seyahat etmeye teşvik etmeliyiz. Savaş başlatmak yerine ittifaklar kurmaya başlamalıyız." Wesley Fisher'a baktı. "Yengeç ve Balık sürüleri eskiden harika müttefiklerdi ve umarım bu şimdi de geçerli olabilir."

"Katılıyorum," dedi Ethan. "Düşünürseniz, bugünlerde çok az insan gerçekten tek bir sürüye ait. Birinde büyümüş ama eşlerini başka bir sürüde bulmuş olabilirler. Hatta bazıları üçüncü bir sürüye taşınmış bile olabilir. Ama bizi birleştiren şey hepimizin Zodyak Kurtları olmamız."

Akrep alfası sesini yükseltti. "Bunların hepsi iyi ve harika ama sürüler arasındaki mesafe büyük bir sorun. Hepimiz Güneş ya da Ay Cadıları gibi ışınlanamıyoruz. Çok dağılmış durumdayız ve uygulanabilir bir çözüm bulana kadar bu sorunları çözmenin bir yolunu göremiyorum."

Larkin'in Ay Cadıları'nın para bulma konusunda yaşadığı sorunlardan bahsettiğini hatırlayınca dik oturdum. "Sanırım bir fikrim var," dedim. "Ama önce Larkin'le konuşmam gerekecek."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Okyanus meltemi koyu renk saçlarımı savurarak yüzümden uzaklaştırdı, ben de dönüp denize baktım. Gülümsedim ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, büyüdüğüm sulara geri dönmüş olmanın verdiği hissi içime çektim. Eğer her günümü burada geçirecek olsaydım, bunun yeterli olup olmayacağından emin değildim.

Havadaki sıcaklık baharın geldiğini müjdeliyordu ve bugün özellikle sahilde güzel ve güneşliydi. Esinti hala biraz soğuktu, ancak Yengeç burcu ya da Balık burcu için kesinlikle rahatsız edici olacak kadar soğuk değildi.

Heyecanlı bir çılgılık dikkatimi çekti. Adriana, üzerinde kocaman bir numara olan pembe bir tulum giymiş, kumsalda sallana sallana bana doğru geliyordu. Onu kucağıma aldım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Mutlu yıllar," dedim. "Partinin başlaması için heyecanlı mısınız?"

Mutlu bir şekilde miyavladı ve ellerini çıırttı. Onu tekrar yere bırakmadan önce kucakladım. Hemen ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar yere düştü ve sonra bir avuç kum aldı. Parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi, büyülenmiş gibiydi.

Tam doğrulduğum sırada Ayla, Kaden ve artık üç aylık olan Jack'le birlikte görüldü. Saçları hâlâ beyaz ve kabarıktı ama son üç ayda çok büyümüştü. Yeğenimi ailesiyle birlikte bu kadar sağlıklı ve mutlu görünce kalbim daha da büyüdü.

Wesley onları selamlamak için yanlarına gitti, Kaden'in elini sıktı ve hepsi beni görmeye gelmeden önce Ayla'ya sarıldı. Ayla ve Kaden bana baktılar.

memnun ve mutlu, biraz yorgun olsa da.

Ayla'yı kucakladım. "Hepinizi gördüğüm için çok mutluyum. Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Gelebildiğimize sevindim," dedi.

"Bunun için hazır mısın?"

Başımı salladım. Bugün her şey eğlence ve oyundan ibaret değildi, her ne kadar Adriana'ya öyle görünse de, o kumda emekleyip yürürken bundan habersizdi. Bugün, büyük teklifimin işe yarayıp yaramayacağını görmek için nihai bir test olacaktı ve tüm sürüler nasıl gittiğini görmek için bekliyordu.

"İşe yarayacak," dedi Wesley. "Merak etme."

Onun eminliğine gülümsedim ve bir anlığına yanına yaslandım.

"Biliyorum." Birdenbire dönen, parlak bir portal belirlediğinde hepimiz döndük,

Yaklaşık bir metre boyunda ve bir metre eninde olana kadar büyüdükçe büyüdü. Önce Larkin adım attı, ellerini havaya kaldırmış ve konsantrasyon içinde kaşlarını çatmıştı. Onu görünce heyecanım arttı ama konsantrasyonunu bozma ihtimaline karşı ileri atılmaktan kaçındım.

Stella ve Jordan geçitten geçen ilk kişilerdi ve Larkin gözlerini açtı ve büyüyü bırakırken gülümsedi. Geçit yavaşça kapandı ve Jordan ile Stella'yı hepimizin durduğu yere kadar takip etmeden önce ellerinin tozunu aldı. Stella o hamilelik ışıltısıyla parlıyordu ve ben onda bir bebek yumrusunun ilk ipuçlarını gördüm. Hepimiz birbirimize selam verdik, sarıldık ve tokalaştık, sonra Larkin'e döndüm.

"Her şey plana uygun gidiyor mu?" diye sordum.

Larkin gözlerini güneşten koruyarak kumsal boyunca aşağıya baktı.

"Evet. Her an burada olabilirler."

"Mükemmel. Bunu benimle birlikte organize ettiğiniz için çok teşekkürler."

"Hayır, bu fikri ortaya attığın için teşekkür ederim. Eğer bu işe yararsa, Ay Cadılarına çok yardımcı olacak."

"Herkese yardımcı olacak," dedim gülümseyerek.

Birleşme'deki toplantıdan sonra mümkün olan en kısa sürede Larkin'le herkesin sorunlarının çözümü hakkında konuşmuştum. Ay Cadıları tüm Zodyak Kurtlarına ışınlanma hizmeti sunacaktı - doğal olarak bir ücret karşılığında - ve böylece şekil değiştirenler istedikleri zaman sürüler arasında seyahat edebileceklerdi. Bu, Ay Cadılarına kendi köylerini kurmak için kullanabilecekleri para ve bağımsızlık kazanmak için meşru bir yol sağladı. Ayrıca sürüler arasında kalan Zodyak Kurtlarının kendilerini birbirlerinden daha az ayrı hissetmelerini sağladı. Bunun bir parçası olarak, her sürü ziyaretçiler için de kalacak yerleri olduğundan emin oluyordu.

Yengeç sürüsü de dahil. Eski aile evimi seyahat eden şekil değiştirenler, cadılar ve hatta vampirler için bir yatak ve kahvaltıya dönüştürmeye karar vermişim, eğer onları barındırmamız gereken bir zaman gelirse. Çocukluğumun geçtiği evi sürümüzün yararına kullanmayı ve yeniden insanlarla dolu olmasını dört gözle bekliyordum. Ailemin de bunu isteyeceğini biliyordum.

Havada bir parıltı daha vardı, sonra bir tane daha, sahil boyunca başka portallar açıldı. Tanımadığım Ay Cadıları konuklarını içeri almadan önce ilk adımlarını attılar. Ethan en yakın olandan geldi ve Ay Cadısı'nın elini sıktı. Madison diğerinden, Ruth ve Kevin da üçüncüsünden geldi. Adriana'yı görene kadar sahilde bir aşağı bir yukarı baktılar ve koşarak yanlarına geldiler.

"Küçük balık," dedi Ruth, Adriana'yı kaldırıp etrafında döndürerek. Kevin onu yanına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Hoş geldiniz," dedim Ruth ve Kevin'a sıcak bir şekilde gülümseyerek. Aramızda hâlâ devam eden hafif garipliğe rağmen onları burada görmek güzeldi. Bu barışçıl çözüme ulaşabildiğimiz için mutluydum ve umarım bir süre sonra aramızda sıcaklıktan başka bir şey olmayacaktı.

Diğer alfaların hepsi Adriana'nın Yengeç sürüsünde bizimle kalması konusunda hemfikir di, tabii Balık sürüsünün üyeleriyle de vakit geçirdiği sürece. Ruth ve Kevin sakinleştikten sonra onların şartlarını kabul ettiler, özellikle de Ay Cadılarını dahil etme planımı herkese anlattıktan sonra. Sonunda hepimiz Adriana için en iyisini istedik.

Ruth, kıkırdayan ve saçlarıyla oynamak için uzanan Adriana'yı geri aldı. "Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

Kevin kolunu Ruth'un omzuna atarak, "Bir süre kalıp torunumuzla vakit geçireceğimiz için heyecanlıyız," diye ekledi.

"Gelebilmenize sevindim," dedim. "Yolculuk nasıldı?"

"Sürekli engebeli falan olmasını bekliyordum," dedi Kevin. "Ama sadece adım attık ve şimdi buradayız."

"Güzel. Ben diğer konuklara merhaba derken Adriana'ya göz kulak olabilir misin?"

Ruth ve Kevin başlarını salladılar, Adriana'nın büyüüne kapılmış gibiydiler, o da büyükanne ve büyükbabasını tekrar görmekten memnun görünüyordu. Onları bir arada görünce içimden büyük bir rahatlama dalgası geçti. Adriana'yı Balık burcu ailesinden asla ayırmak istememişim ve onları da tanıyarak büyüyeceği için çok mutluydum.

Etrafımızda, hem Yengeç sürüsünden hem de portallardan daha fazla insan geliyordu. Bazı insanlar daha önce kurduğumuz masaya Adriana için hediyeler koyarken, diğerleri büfeden içecek ve yiyecek aldı. Çoktan kaynaşmaya başlamışlardı, farklı paketlerden gelen şekil değiştirenler Adriana'nın partisi için bize katılan Yengeçlerle konuşuyordu. Gruplar arasında dolaştım, herkese geldikleri için teşekkür ettim ve nasıl olduklarını kontrol ettim.

Herkese merhaba dedikten sonra, Adriana'nın yanında Ruth, Kevin ve Wesley ile kumda oynadığını görmek için geri döndüm. Wesley ona küçük bir kürek verdi ve nasıl çukur kazacağını gösterdi. Adriana'nın babası rolüne o kadar kolay alışmıştı ki, sanki başından beri bunu yapması gerekiyordu. Daha iyi bir ortak isteyemezdim.

Keşke alfa dişi olmak bana da doğal gelseydi. Sürü politikasıyla hiç ilgilenmemiştim ve ikimiz de daha gençken Wesley bu konudan bahsettiğinde hep kulak arkası etmiştim. Şimdi sadece kendimi rahat hissettiğim kısımlara odaklanıyordum ve Wesley de bana iyi bir iş çıkardığım konusunda güvence vermeye devam ediyordu. Başkalarına yardım etmeyi çok önemsiyordum ve Güneş Cadıları'nın ellerinde yaşadıklarımızdan sonra sürüdeki pek çok insanın yardıma ihtiyacı vardı. İnsanların ev ve iş sahibi olmalarına yardımcı olabildim ve kimsenin yalnız ya da aç kalmamasını sağladım.

Yengeç sürüsü bir önceki alfanın yönetiminde yolunu kaybetmişti ama Wesley'nin bunu tersine çevirebileceğini biliyordum. Ve alfa dişi olma konusunda hâlâ emin olmasam bile, onun yanında duracak ve elimden geldiğince yardım edecektim. Sürümüzü yeniden inşa edecek ve eskisinden daha da güçlü hale getirecektik, bundan emindim.

Wesley Adriana'yı Ruth'a teslim etti, o da onu suya götürdü. Ruth onu dik tutarken ve soğuk suyun çıplak ayaklarının üzerinden akmasına izin verirken onları izledim. Adriana çığlık atıp kıkırdadı ve etrafındaki herkes onun neşesine güldü.

Wesley yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Öpücüğüne doğru eğildim ve bedenimin onunkinin karşısında erimesine izin verdim. Birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu ve bunun ne kadar mükemmel olduğunu hala anlayamıyordum. Adriana'ya baktım, hala gülüyor ve ayaklarını tekmeliyordu, Ruth ise suya girmesi için onu tutuyordu.

"Sanırım bu hayatımın en mutlu günü olabilir," diye mırıldandı Wesley bana. "Ne düşünüyorsun?"

"Düşünüyordum da, ilk defa kendimi gerçekten mutlu hissediyorum. Sanki olmam gereken yer burasıymış gibi. Yengeç sürüsündeki ailemle ve alfa dişi olarak buraya aitim."

"Katılıyorum," dedi Wesley. "Bunu bir balığın suya alışması gibi benimsiyorsun. Yoksa yengeç mi demeliydim?"

Şakası karşısında gözlerimi devirdim ama sonra ona sıkıca sarıldım. "Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Daha önce bilmiyordum ama her şeyin böyle olması gerekiyormuş. Her zaman bir şeyi beklediğimi hissederdim ve şimdi anlıyorum ki beklediğim şey buymuş. Tam olarak bunu." Bana gülümsedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen sadece ailemizi bir araya getirmekle kalmadın, aynı zamanda Yengeç ve Balık sürüleri arasındaki çatlağı da onardın. Bunu tek başıma yapamazdım."

"Eminim yapabilirdin," dedim. "Barışı korumakta iyisin." "Belki, ama sen bunu benim yapabileceğimden daha hızlı gerçekleştirdin. Ve sen

Larkin ve diğerleriyle birlikte çalışarak tüm Zodyak Kurtları sürüsünü bir araya getirmek ve bu herkesin yapabileceği bir şey değil."

Yüzüm kızararak yere baktım. "Teşekkür ederim."

"Aiden'ın seninle gurur duyacağını biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. O yara hâlâ acıyordu ve Wesley'le birlikte olmak daha kolay hale getirse bile hayatımın sonuna kadar acıyacağını biliyordum. Aiden'ı çok sevmiştim ve Wesley'nin onun hakkında konuşmaya ve anısını onurlandırmaya istekli olmasına sevinmiştim. "Umarım öyledir."

Biri adını seslenince Wesley arkasını döndü. Geride durup bir süre daha suya baktım. Belki de Wesley haklıydı. Belki de tüm sürülerin bir araya gelmesine, daha önce hiç olmadıkları kadar iyi olmalarına yardım ediyordum. Alfa dişi olarak bu kadar büyük bir etki yaratabileceğimi umuyordum.

Gökkuşağı pulları olan bir balık sudan sıçradı, kıyıya daha önce hiç görmediğim kadar yakındı. Havada asılı kaldı, güneş yüzgeçlerinde parıldıyordu ve denize geri dalmadan önce gözlerimizin kısa bir anlığına birleştiğine yemin edebilirim. Dalgaların kayboluşunu izlerken gözlerimi kırdım ve sonra gülümsedim.

Teşekkür ederim, diye düşündüm Aiden'a. Bana onay verdiğini hissettim ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Sudan uzaklaştım ve bu yeni başlangıcı kutlamaya hevesli ailemin yanına döndüm.

HAVA ÖPÜCÜKLERİ

OceanofPDF.com

LARKIN & ETHAN

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Asansörle Ethan'ın ofisine çıkarken gömleğimin eteklerini kurcaladım. Parlak metal kapıların yansımada ne kadar solgun olduğumu görebiliyordum, çillerim her zamankinden daha belirgindi ve yüzüme kendinden emin bir gülümseme yapıştırmaya çalıştım. İşe yaramadı ve açık sarı saçlarımı düzeltmek için çabucak bıraktım. Kısa bir süre önce kendimi daha yaşlı göstermek için kısacık kestirmiştim ama bunun tam tersi bir etki yarattığını, beni bir peri gibi gösterdiğini düşünmeye başlamıştım. Ethan'ın fark edeceğini sanmıyorum, diye düşündüm iç çekerek.

Birkaç ay önce, Ay Cadıları'nın yaşayabileceği iyi bir yer bulmak için Terazi alfasıyla çalışmaya başlamıştım. Başlangıçta Ayla'nın tavsiyesi üzerine ona ulaşmıştım çünkü kendisi Toronto'da emlak sektöründe çalışıyordu ve birçok mülk ve otelin sahibiydi. Seçenekleri daraltmak için son birkaç ay boyunca e-postalarımızı karşılıklı olarak değiştirdik ve özellikle mükemmel görünen bir tane vardı. Bugün buraya Ethan'la görüşmeye gelmiştim, böylece bizzat bakmak isteyip istemediğime karar verebilecektim.

Asansör çatı katına yaklaşırken, kalbim tehlikeli bir hızla atarken, midemde gergin kelekler uçuşuyordu. Buraya gelmeden önce içtiğim kahveden şüphe etmeye başlamıştım. Heyecanlandığım ve gerildiğim şeyin mülk olduğunu söylemek isterdim ama bu yalan olurdu.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da Ethan'ı, Ayla ile Dünya'ya döndükten hemen sonra gördüğüm andan itibaren sevmiştim. O zamandan beri her anımı ya onun özlemini çekerek ya da onu unutmaya çalışarak geçirdim.

O. Ne zaman bir Yakınsama olsa eşini bulacağından korkuyordum ama o hâlâ bekârdı. Öyle olsa bile, onunla asla bir şansım olmazdı. Beni sadece bir arkadaş olarak görüyordu.

Onu kim suçlayabilir ki? Hayatımın çoğunu zamanın Dünya'daki gibi akmadığı Lunatera'da geçirdikten sonra genç bir bedeninde sıkışık kalmıştım. Kırklı yaşlarımda başındaydım ama dışarıdan bakıldığında on beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyordum. Hiçbir düzgün erkek beni romantik olarak düşünmezdi bile ve Ethan tanıdığım en iyi erkekti. Ben böyle görünürken aramızda hiçbir şey olmayacaktı ama bu ona olan aşkımın kontrol edilemez bir boyuta ulaşmasını engellemedi.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar Ethan'ın ofisinin bulunduğu en üst kata açıldı. Toronto'ya bakan geniş pencereleriyle pürüzsüz ve şık olan güzel lobiye adım atmadan önce rahatlatıcı bir nefes aldım. Resepsiyon boştu ve önünde tereddüt ettim.

Ethan yüzünde rahat bir gülümsemeyle koridorda yürürken tüm dünya durmuş gibiydi. Koyu renk saçları yüzünü öyle bir çerçeveliyordu ki, keskin elmacık kemikleri ve güçlü çene hattı yalamaya degecek kadar güzel görünüyordu. Koyu gri bir takım elbise giymişti, mükemmel bir şekilde dikilmişti ve vücuduna o kadar iyi oturuyordu ki ağlamak istememe neden oldu. Beyaz gömleğinin düğmeleri boynundan açılmıştı ve altındakiyle alay eden siyah mürekkebin en ufak bir ipucu ile biraz bronz tenini gösteriyordu.

Ya gözleri? Onlarda kendimi sonsuza dek kaybedebilirdim. Ayın kendisi gibi soğuk griydiler ve onlara baktığım an yeniden delicesine aşık oldum - ve kalbim kırıldı çünkü asla benim olamayacağını biliyordum.

Tanrım, buraya şahsen gelmekle ne kadar aptallık etmişim.

"Asansörün sesini duyduğumu sandım," dedi, onu gördüğümde yaşadığım sinir krizinden tamamen bihaber bir şekilde. "Üzgünüm, asistanım oğlunun doğum günü için izin aldı. Ofisime gel de başlayalım."

Onu takip etmemi işaret etti ve ben de şaşkınlığımı üzerimden attım. "Merhaba," dedim. *Merhaba mı?* Söyleyecek daha iyi bir şey bulamıyor muydum? Hayır, çünkü şu anda ağzıma güvenmiyordum. Elini yüzüne kapatmış emoji gibi kendimi alnımdan tokatlamak istedim. Evet, o bendim, Ethan etraftayken kocaman bir facepalm.

"Seni görmek güzel, Larkin," dedi ve midem bulandı, dizlerim neredeyse beni bırakıyordu.

Kendimi toparlamaya çalışmak için ofisine açılan kapı çerçevesine tutundum. Kendime tekrar tekrar, "Kendini topla," dedim. Ethan kiraz ağacından yapılmış kocaman masasına doğru yürüdü ve ceketini çıkardı. Ceketini sandalyesinin üzerine koyup gömleğinin kollarını sıvayarak kollarındaki dövmleri ortaya çıkarırken olduğum yerde donup kalmıştım.

Korkmuş bir tavşan gibi durduğumu fark etti ve gülümsemesi düştü. "Sen iyi misin?"

Yanaklarım kıpkırmızı kesilmiş bir halde odanın öbür ucundaki masasına doğru koştum. "Evet, özür dilerim. Bu sabah yemek yemeyi unuttum."

"Ah." Birkaç adımda odanın karşısına geçti ve mini buzdolabının önünde eğildi. Bir şişe su aldı, sonra ben masasının önündeki çok rahat koltuğa otururken o da bir şeylerle meşgul oldu. Birkaç dakika sonra önüme güzel bir kraker, süslü görünen bir peynir, biberli salam ve kırmızı üzümünden oluşan bir tabak koydu. "İşte burada. Fazla bir şey olmadığı için üzgünüm. Onun yerine size bir şeyler ısmarlamamı ister misiniz?"

"Hayır, bu mükemmel. Teşekkür ederim." Onun bu düşünceli tavrı göğsümün özlemle sızlamasına neden oldu. Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı ki?

Ethan masasının arkasına otururken ben de ellerimle bir şeyler yapabilmek için bir kraker alıp üzerine biraz peynir sürdüm. Bilgisayarında birkaç şeye tıkladı. "Halcyon Gölü'ndeki eski avcılık ve balıkçılık tesisleriyle ilgileniyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve kendimi burada bulunma nedenime odaklanmaya zorladım. Ethan ve ben özel adalar, hayalet kasabalar, karavan parkları ve daha pek çok yer dahil olmak üzere pek çok farklı yeri araştırmıştık. Sonunda, Halcyon Gölü'ndeki eski tatil köyü konum ve olanaklar açısından en iyi seçenek gibi görünüyordu. Toronto'dan arabayla yaklaşık dört saatlik bir mesafedeydi ve gözlerden uzak ve özel olmanın mükemmel bir karışımı gibi görünüyordu, ancak malzeme temin etmenin sorun olacağı kadar uzak değildi. Eski bir tatil köyü olduğu için, belediye binası olarak kullanılabileceğimiz bir ana kulübenin yanı sıra Ay Cadıları için barınak olarak kullanılabilecek on iki kabin zaten inşa edilmişti. Altmış dönümlük araziye zaman içinde daha fazla konut, mağazalar, restoranlar ve ihtiyaç duyduğumuz diğer her şeyi ekleyebilecek tonlarca potansiyel vardı. Su, elektrik ve kanalizasyon zaten halledilmişti ve yakınlarda cep telefonu kuleleri vardı, bu da alışılmış yolun biraz dışında olsa da, Lunatera'da yaşamak ve dünyadan tamamen kopmak gibi olmayacağı anlamına geliyordu. Üstüne üstlük, arazimiz

koruma altındaki vahşi doğayla çevrili olacağından, başkalarının bize yakın bir yerde inşaat yapma tehdidi asla olmayacaktı.

"Kağıt üzerinde mükemmel görünüyor." Ağzıma bir üzüm attım. Bana bunca lezzetli yemek getirmişti ve bunları ziyan etmek aptalca geliyordu.

"Öyle." Ethan bana göz kamaştırıcı bir gülümseme daha attı. Bir yanımdan gülümsemesini azaltmasını isteyecekti ama o zaman *neden* bana öyle gülümsememesini istediğim konusuna girmem gerekecekti ve bunu düşünmek bile çok utanç vericiydi. "Bence birlikte ziyaret etmeli ve ne kadar çalışmaya ihtiyacı olduğunu görmeliyiz."

"Bu hoşuma giderdi," dedim daha iyi düşünmeden. "Bu tür şeyler hakkında benden daha çok şey biliyorsun. Oraya tek başıma gidersem kaybolurum."

"Ben de bu yüzden buradayım." Bilgisayar ekranındaki bir şeye baktı. "Çok fazla ilerlemeden önce muhtemelen maliyetler hakkında konuşmalıyız. Tatil köyü üç buçuk milyon dolar olarak listelenmiş, buna tüm arazi ve su hakları, ayrıca tüm binalar, tekneler ve tüm ekipmanlar dahil."

Daha dik oturdum, kalbim bir sinek kuşu gibi çarpıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok para görmemiştim ve bunu kavramakta güçlük çekiyordum. Diğer Ay Cadıları da daha zengin değildi. "Bunu nasıl karşılayacağımızı bilmiyorum."

"İşte Terazî sürüsü burada devreye giriyor. Ay Cadıları'na zaman içinde yavaş yavaş ödeyebileceğiniz bir kredi vereceğiz."

"Terazî sürüsü derken seni kastediyorsun, değil mi?" diye sordum. "Tabii ki."

Biraz güldüm, başım dönüyordu. "Bize üç buçuk milyon dolarlık bir tatil köyü mü alacaksın?"

Ethan omuz silkti. "Benim işim bu."

"Öyle bile olsa, size geri ödememiz sonsuza kadar sürecek. Özellikle de faiziyle birlikte." Benim gibi diğer Ay Cadıları da on yıllar hatta yüzyıllar boyunca Lunatera'da sıkışıp kalmışlardı. Bazılarını benimle birlikte Dünya'ya dönmeye ikna etmiştim ve Mira'nın zekâsı sayesinde, şekil değiştirenleri farklı sürülere ışınlayarak para kazanmayı başarmışlardı. Yavaş bir süreçti ama hepimiz banka hesapları, kredi kartları ve ehliyetler almaya başlamıştık - modern dünyada var olmak için ihtiyacımız olan her şey. "Şu anda nakit para içinde yüzmüyoruz."

"Bu konuda bir fikrim vardı." Devam etmeden önce ilgilenip ilgilenmediğimi kontrol etmek için durakladı. "Eğer burayı gerçek bir kasabaya dönüştürmek istiyorsan

büyüyecek ve birçok nesli ayakta tutacaksa, birkaç Ay Cadısını barındırmanın ötesini düşünmeniz gerekecek."

Kraker-peynir-salamlı sandviç yapmanın ortasında durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

Ethan parmaklarını masaya vurdu. "Kasabanızda başka insanların da yaşamasını sağlarsanız, onlar da borcun ödenmesine yardımcı olabilirler."

"İnsanları orada yaşamaya davet etmekten mi bahsediyorsunuz? Çünkü cevabın hayır olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"İnsanlar değil, hayır. Ama kasabanızda yaşamakla ilgilenebilecek başka doğaüstü varlıklar da var. Örneğin, bazı şekil değiştirenler, özellikle de eş bağlarıyla ilgili değişikliklerden sonra, bir sürüye ya da diğerine tam olarak uymuyorlar. Sürülerin dışında, geçici ya da sonsuza kadar orada yaşamak isteyebilirler."

İlk tepkim fikrini reddetmek oldu ama sonra sözlerini düşündüm ve ne demek istediğini anladım. Ay Cadılarının çoğu, açıkçası, modern dünyada nasıl hayatta kalınacağı hakkında hiçbir fikri olmayan küçük yaşlı hanımlardı. Bazen zamanımın yarısı onlara mikrodalgaları veya termostatları nasıl kullanacaklarını göstermekle geçiyormuş gibi hissediyordum. Peki ya bilgisayarlar ya da akıllı telefonlar? Unutun gitsin. Çoğu onlara dokunmazdı bile. Kasabada yaşayan ve krediyi öderken kasabayı ayakta tutmaya yardımcı olabilecek başka insanların olmasının büyük avantajları olacaktı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Bu konuyu Ay Cadıları'yla konuşacağım ama hoşlarına gideceğinden şüpheliyim."

"Gerçekten yapabileceğiniz tek şey bu," dedi. "Halkınızın para kazanması için başka yollar da düşünebiliriz ama bence bu yol en iyisi. Sadece kredi için değil, halkınızın uzun vadede hayatta kalması için de."

Başımı salladım. Bu benim de aklımda olan bir şeydi. Ay Cadıları arasında Dünya'ya döndükten sonra bir aile kurabilecekleri için heyecanlı olan bazı çiftler vardı ama sayıları azdı. Eğer halkımızın bir ya da iki nesilden daha fazla yaşamasını istiyorsak, yabancılarla ürememiz gerekiyordu. Bunu tek başımıza yapamazdık.

"Onları ikna etmeye çalışacağım," dedim.

"Güzel." Bilgisayarına bakarken kaşlarını çatı. "İki gün içinde Halcyon Gölü'ne bir ziyaret ayarlayabilirim. Bu sizin için uygun mu?"

"Evet, bu mükemmel."

"Harika. Sabah erkenden buradan ayrılacağız. Gerekirse geceyi geçirebilmemiz için bir çanta hazırlayın."

Bu düşünce boğazımı kuruttu. Ethan'la vahşi doğada baş başa geçirilecek çok zaman varmış gibi geliyordu. Bunu hem istiyor hem de korkuyordum. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Bunu bizzat göreceğim için çok heyecanlıyım."

"Buna bayılacaksın." Ethan ayağa kalkıp masasına yaslandı ve ben onun uzun profiline bakmamaya çalıştım. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Evet, sana olan sonsuz aşkıma itiraf etmek istiyorum. "Hayır, sanırım bu kadar." "O zaman izin ver seni geçireyim," dedi Ethan, her zamanki centilmenliğiyle.

Rahat bir sessizlik içinde asansöre doğru yürüdük ve sonra ona döndüm. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten, yardımın olmasaydı kendimi kaybederdim."

"Senin ve diğer Ay Cadıları için gerçekten zor olduğunu biliyorum ve Zodyak Kurtlarına Güneş Cadılarına karşı verdiğin onca yardımdan sonra, en azından bunu yapabilirim."

"Ama yine de," dedim. "Her şeyin ötesine geçtiniz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi ve midem bulandı. Bununla bir şey kastetmediğini biliyordum ama yine de bu cümle nefesimi kesti.

O anda vahşi bir dürtü beni yakaladı ve kendimi ona attım, hızlıca sarıldım. Sanki bir şey bedenimin kontrolünü ele geçirmiş, beni kendimden çok daha emin bir versiyona dönüştürmüştü. Buna karşılık olarak kolları beni sardığında, kendimi parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurmak isterken buldum. Ama Ethan tam o anda başını çevirdi ve dudaklarım yanlışlıkla onun ağzına değdi.

Beynimde bir şey kısa devre yaptı. *Ağzı! Dokunuyordu! Benimkine!* O kadar hızlı geri adım attı ki neredeyse tökezliyordum. Kendimi yakaladım ve ne olduğunu fark ettim, yanaklarım ateşle alevleniyordu. Onu *öpmüştüm* ve bilerek bile yapmamıştım.

"Çok özür dilerim," dedi Ethan ellerini havaya kaldırarak ve paniklemiş görünüyor. "Bunun olmasını istememiştim. Bu bir kazaydı. Ben asla..." Sözlerini yarıda kesti ve panik, dehşete biraz daha yakın görünmeye başladı.

Asla mı? Midem bulandı ve o kadar utandım ki altımdaki zeminde eriyip gitmek istedim. Beni öptüğünün farkına vardığında gözlerinde panik ve dehşetten başka bir şey yoktu.

Sesim biraz histerik çıksa da, "Sorun yok," dedim. Asansörün aşağı düşmesine yaklaşık üç yüz kez bastım. "Benim hatamdı."

Ethan bir şeyler daha söylemek ister gibi baktı ama o anda asansörün kapıları açıldı ve beni daha fazla utançtan kurtardı. İçeri girdim ve elimi birinci katın düğmesine attım. "Şey, hoşça kalın," dedim gözleriyle kısaca buluşurken. Söyleyebileceğim en az anlamlı şeydi ama çılgılık atmaktan daha iyiydi, ki aslında yapmak istediğim de buydu.

Asansör kapıları kapandığı anda panik atak geçirmek üzereymişim gibi nefes alarak duvara yaslandım. Kapılar açıldığında, etrafımdaki hiçbir şeyi fark etmeden ana lobiye ve dışarıya doğru tökezledim. Bir noktada ışınlandım, ancak bunu yaptığımı zar zor hatırlıyordum. Sadece oradan çıkmam gerekiyordu.

Kendimi Lunatera'da onlarca yıldır yaşadığım eve adım atarken buldum. Burası hakkında karmaşık hislerim olsa da, gerçekten evim gibi hissettiğim tek yerdi. Yıllarca hem hapishanem hem de sığınağım olmuştu ama artık buraya nadiren geri dönüyordum. Tanıdık çevreye baktım - en sevdiğim kanepem, yıllar boyunca satın aldığım tüm aşk romanları, Ophiuchus sürüsü topraklarına taşındığımda yanımda götürmediğim her şey - ama sadece midem bulandı. Ethan'a olan aşkıyı yıllardır içimde saklıyordum ve aptalca olsa da, bir gün beni arkadaştan öte bir şey olarak görebileceğini ummuştum. Ama öpüşmemizden sonra yüzündeki ifadeden bunun imkânsız olduğunu anlamıştım.

Yere çöktüm ve ellerimle yüzümü kapattım. "Bugün hayatımın en kötü günü," diye inledim.

Bu sadece Ethan'la ilk öpüşmem değil, aynı zamanda ilk öpüşmemdi. İlk öpücüğümün nasıl olacağını pek çok kez düşünmüştüm. Büyülü ilk öpücükler ve sevdiğiniz birini öptüğünüzde tüm dünyanın nasıl doğru hissettiğini okumuştum. Benim için hiç de öyle olmamıştı. Ya aşk romanları yalan söylüyordu ya da sorun bendim. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Bir şekilde gidip Ethan'ın planı hakkında diğer Ay Cadılarıyla konuşmam gerekiyordu ama bir daha buradan hareket edip edemeyeceğimden emin değildim. Yerin açılıp beni içine çekmesini diledim ama tabii ki bu olmadı. Öyle bir şansım yoktu.

Başımı kapıya vurdum ve Ethan'ın yüzüne bir daha nasıl bakabileceğimi düşündüm.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Beklediğim kadar kötü gitti.

Ay Cadıları ile görüşmemden sonra Lunatera'yı geride bırakmaya hevesli bir şekilde Dünya'ya ısınırken iç çektim. Doğal olarak kasabalarını paylaşma fikrinden hoşlanmamışlardı. En azından bunu düşünmeye açık olacaklarını ummuştum ama konuyu açtığım anda herkes karşı çıkmıştı. Ne yazık ki kimsenin alternatif bir çözümü de yoktu. Neredeyse bir saat boyunca ileri geri konuştuktan sonra çekildim ve onlara bunu düşünmeleri ya da daha iyi bir seçenek bulmaları gerektiğini söyledim.

Kasabalarını paylaşma fikrinden nefret edeceklerini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. İçlerinden birkaçının en azından bu konuda konuşmaya açık olacağını, bunun halkımızı kurtarmamızın anahtarı olacağını fark edeceklerini ummuştum ama dinlemeyi bile reddettiler.

Coronis'e, Jordan ve Leo'larla yaşamaya başlamadan önce Stella ile paylaştığım kulübenin yanına döndüm. Şimdi evin diğer tek sakini Luna adında bir kediydi ve bana hayatım boyunca tanıdığım iki Ay Cadısı olan Elsa ve Kena tarafından verilmişti. Yüzyıllardır birlikteydiler ve çocuk yerine düzinelerce kedileri vardı ve Dünya'ya geldiklerinde doğal olarak bebeklerini de getirdiler. Birkaç ay sonra tüm kedileri yavrulamaya başladı ve Coronis halkı bir daha asla fare sorunu yaşamadı. Luna ilk doğanlardan biriydi, bazı günler güvenilir bir tanıdığım gibi davranan, geri kalan zamanlarda ise varlığıma zar zor tahammül eden bir misafir gibi davranan küçük gri bir tekirdi.

Bugün beni gördüğü için mutluydu, bu da içimi rahatlattı. Yatak odamdan dışarı fırladı ve yüksek sesle miyavladı, bacaklarımın arasına girdi ve başını baldırlarıma sürttü.

"Umarım benden daha iyi bir gün geçirmişsindir." Eğildim ve kulaklarının arkasını kaşıdım. Başını elime vurdu ve saatlerdir ilk kez gülümsedim. Çok sevimliydi ve ona sahip olduğum için mutluydum, özellikle de Stella gittiğinden beri.

"Muhtemelen açsındır, ha?" Kilere gidip Luna'nın yemeğini çıkarmadan önce sordum. Kasesini doldururken sabırla bekledi ve sonra ben huzursuz hissederek pencerelerden birinden dışarı bakarken mutlu bir şekilde yemeğini yedi. Genellikle uzun bir günün ardından eve gelip Luna'nın kucağıma kıvrılmasına izin vermek moralimi düzeltmeye yeterdi ama bugün bir istisnaydı. Kazara öpüşmemizi ve onu takip eden utanç verici anları kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum.

Bu gece dolunay vardı ve çağrısını iliklerime kadar hissediyordum, beni dışarı çıkmaya ve ışığında yıkanmaya çağırıyordu. Dolunay deneyimini biriyle, herhangi biriyle paylaşmak için yanıp tutuşuyordum. Ama Stella, Mira ve Ayla çiftleşmişlerdi ve ya hamileydiler ya da çocuklarıyla uğraşıyorlardı. Harper'ı bulmaya çalışabilirdim ama kurtların dolunayda nasıl davrandıklarını biliyordum. Bu gece ne -ya da kim- yaptığını bilmiyordum ve kesinlikle bunların hiçbirinin ortasında kalmak istemiyordum. En azından Mayıs ayıydı, yani Ophiuchus'ların çiftleşme zamanı değildi. Ne kadar yalnız olduğumu hatırlatmak için hepsinin birden kızışmasına ihtiyacım yoktu.

Burada tek başıma olmak kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmayacaktı. Bu huzursuz enerjiyi dışarı atmak için bir şeyler yapmalıydım ve ne kadar üzgün olursam olayım, ayın altında olmak beni her zaman sakinleştirirdi.

Luna'nın yeterince su içtiğinden emin olduktan sonra mor kapüşonlu cübbemi aldım ve dışarı çıkmadan önce üzerime geçirdim. Gece etrafımda serindi ve uzaktan uluyan kurtların seslerini duydum. Genellikle dolunaya ormanda sürü çapında bir avla başlarlar, sonra da başka şekillerde eğlenmek için dağılırlardı.

Ters yöne döndüm ve ağaçların üzerine çıkmak için Ay Dokunuşlu uçuş yeteneğimi kullanarak ayaklarımın yerden kalkmasına izin verdim. Burada, havanın temiz ve taze olduğu ve ayın her zamankinden daha parlak olduğu yerde, güvendeydim. Burada kimse bana dokunamazdı ve kimse beni yargılayamaz ya da eksik bulamazdı. Sadece var olabilirdim.

Rüzgârı saçlarımda ve ay ışığını sırtımda hissederek ağaçların üzerinde zum yaparak Coronis'ten olabildiğince uzaklaştım. Bir parçam bütün gece uçmak ve yorgunluktan bayılmadan önce ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek istiyordu. Bunun yerine, özellikle uzun bir ağaç buldum ve bir baykuş gibi sağlam bir dalın üzerine tünedim.

Bu gece özellikle parlak görünen aya baktım. Tanrıçanın ışığı içimi doldurdu ve sihir damarlarımda dans etti. Bu geceyle ilgili büyülü bir şey vardı sanki Selene'in kendisi izliyordu ve her şey olabilirdi.

"Dinliyor musun bilmiyorum," diye fısıldadım, gözümü aya dikmişken. "Ama konuşmam gereken tek kişi sensin."

Hafif esinti ağaçları hışırdattı ve kimse bana cevap vermedi. Selene'in herhangi biriyle, hatta Ay Cadıları'yla bile konuşması nadirdi ama ben yine de konuşmaya devam ettim. "Teyzem Celeste, eminim onu tanıyorsundur. Tabii ki tanıyorsun, çünkü o bizim Baş Rahibemiz. Muhtemelen seninle her zaman konuşuyordur, değil mi?" Kendimi gülünç hissederek küçük bir kahkaha attım. "Beni Ay Cadıları'nın Dünya'ya geri taşınmasından sorumlu tuttu ki bu büyük bir onur olmalıydı. Ama Görünüşüm yüzünden hiçbirini beni ciddiye almıyor."

Dalın üzerine oturdum ve çenemi elimin içine aldım. "Hepsi bana çocukmuşum gibi davranıyor. Ethan da dahil." Öpücük ve sonrasında yüzünde beliren dehşet ifadesi zihnimde tekrar canlanırken gözlerimi sıkıca yumdum. "O Terazi alfası. Onu seviyorum ama o beni sadece genç bir kız olarak görüyor, tıpkı diğer herkes gibi. Ben kırk yaşındayım, Tanrı aşkına! Ama ne yaparsam yapayım, kimse bana bir yetişkin gibi davranmıyor."

Cübbemdeki işlemeli aylardan birinin söküldüğü yeri karıştırdım. Selene'in cevap vermeyeceğini biliyordum ama sadece onunla konuşmak bile iyi geliyordu, bu yüzden devam ettim. "Tek istediğim bir çocuğun bedenine hapsolmak yerine bir yetişkin olmak. Birkaç yaş daha büyük görünseydim, belki insanlar gerçek beni görürdü. Belki o zaman aşk için gerçek bir şansım olur."

Ethan'ı düşündüğümde kalbim yeniden sızladı. Artık Dünya'da yaşadığıma göre ben de herkes gibi yaşlanacaktım ama bedenime kavuştuğumda muhtemelen çok geç olacaktı. O zamana kadar başka biriyle birlikte olacaktı ve ben hâlâ yalnız olacaktım.

Her şeyden çok aşık olmak ve en sevdiğim kitaplarda okuduğum o kapsamlı, her şeyi tüketen romantizmi yaşamak istiyordum. Bunun mümkün olduğunu biliyordum çünkü pek çok arkadaşım eşlerini bulmuştu. Neden ben de buna sahip olamayayım?

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Senin için her şeyi yapmadım mı, Selene? Ay Cadıları için? Ben de sevgiyi hak etmiyor muyum?"

Bir yanıt beklemiyordum, bu yüzden ay aniden beni geçici olarak kör edecek kadar parladığında daha da şaşırdım. Gece görüşümü yeniden kazanmaya çalışarak hızla gözlerimi kıptım ve parlayan ay ışığında bir kadının dış hatlarına benzeyen bir şey gördüm.

"Larkin." Ses, esintideki bir fısıltı gibi serin ve dingindi ve bu sesle neredeyse ağaçtan düşüyordum.

Dala tutundum, ellerim titriyordu. Lanet olsun, diye düşündüm. *Bu gerçekten o.* Boğazımı temizledim. "Merhaba?"

"Dileğini yerine getirebilirim," dedi Selene, sözleri kulaklarımda nazik bir okşayış gibiydi. "Sana en çok arzuladığın şeyi vermek benim elimde ama bir şartım var. Bir sonraki dolunaya kadar aşkı bulmak ve Ay Cadıları için bir yuva sağlamak gibi iki görevi yerine getirmen gerekiyor, yoksa büyü bozulacak."

Bu gerçekten oluyor muydu? Ağaçtan düşüp başımı yere mi vurduğumu merak etmeye başladım. Ya da belki evde kucağımda Luna ile uyuyakalmıştım. Ama sonra belli belirsiz bir kadın şekli bana doğru uzandı ve içime büyük bir güç akıttı, derim soyulacakmış gibi hissettirirken, dişlerim ve gözlerim daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Sonra ay ışığı kayboldu ve gece sanki hiçbir şey olmamış gibi normale döndü.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Ama Selene gittiğinde, az önce olan her şeyden hemen şüphe etmeye başladım. Gözlerimi ovuşturdum ve ellerimi uzattım ama aynı görünüyordlardı. Selene dileğini yerine getireceğini söylemişti ama ben hiç farklı görünmüyordum. Belki de aklımı kaçıırıyordum. Geçirdiğim o günden sonra beni kim suçlayabilirdi ki?

Buraya gelmek kafamı umduğum gibi boşaltmamıştı ve ben sadece eve gidip yatağıma girmek istiyordum. Geldiğim yoldan geri uçtum ve kulübeme girdim, içeri adımımı atar atmaz cüppemi çıkardım. Luna beni yine kapıda karşıladı ve onu kucağıma aldım. Bu gece fazladan sevgiye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi mırıldandı ve bana sarıldı.

Yatmak için hazırlandım ve Luna yanımda mırıldanırken uykuya daldım. Uykuya dalarken *hayal etmenin ne kadar komik olduğunu* düşündüm. *Ay tanrıçası benimle konuşuyordu.*

SABAH gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım, Selene ile karşılaşmamın gerçek olduğuna dair hâlâ küçük bir umut kırıntısına tutunuyordum, ama odam her zamanki gibi görünüyordu. Birkaç gün önce Stella'nın tavsiyesi üzerine aldığım aşk romanı, tıpkı bıraktığım gibi, hâlâ yarısına kadar yer imlerine eklenmişti ve dün gece giydiğim kıyafetler sepetin üstünde duruyordu. Luna kedi ağacında oturmuş tüylerini yalıyor, kuyruğu arada bir seğiriyordu. Hiçbir şey farklı gelmiyordu ve her şeyin gerçekten bir rüya olduğuna karar verdim. Çok şaşırdığımdan değil. Selene'in bana bir dilek hakkı tanınması için hiçbir neden yoktu, hele de bunca yıldır ondan yardım dilenen onca Ay Cadısı varken.

Yorganı üzerimden çektim ve yataktan kalktım. Gerindiğimde Kollarımı başımın üzerine koyduğumda gömleğimin vücuduma garip bir şekilde dar geldiğini fark ettim. Aşağı baktım ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Göğüslerim vardı. Büyük olanlar. Dün gece olmayan göğüsler.

Ne oluyor lan?

Odanın diğer tarafındaki boy aynasına döndüm ve baktım.

Ve baktı.

Ve baktı.

Aynada kendimi tanıyamadım. Karşımdaki kadın daha yaşlı, daha uzun boylu ve gerçek kıvrımlara sahipti. Ayrıca uzun, bembeyaz saçları vardı. Yansımama göz kırptım ve elimi kaldırdım. Yansımam da elini kaldırdı. Ağzım açık kaldı, karşımdaki kadın da öyle.

Gömleğimin kumaşını sıkıca çektim. Bir belim vardı, gerçek bir *bel* ve vücudum kıvrımlı ve tonluydu. Göğüslerimi dürttüm. Sallanıyordu ve aynadaki göğüs de sallanıyordu. Şans eseri olup olmadığını merak ederek tekrar dürttüm. Belki de hâlâ uyuyordum. Kendimi çimdikledim. Ah. Tamam, bu kesinlikle gerçek hissettirmişti.

Aynada bakışlarımla karşılaştım. Gözlerim aynıydı, burnumda ve yanaklarımda hâlâ belli belirsiz çiller vardı. Yüzümün geri kalanı tanıdık ama farklı görünüyordu. Daha yaşlı.

"İmkânı yok," dedim ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Ben bir kadındım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni vücudumla yaptığım ilk şey tüm kıyafetlerimi çıkarıp kendime çıplak bakmak oldu. Kim bakmaz ki?

Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum. Selene gerçekten de dileğimi yerine getirmiş ve beni yaşlandırmıştı. Bu bedenin yaklaşık olarak yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum, bu da bir gecede on yıl kadar yaşlandığım anlamına geliyordu.

Aynada kendi etrafımda dönerken sırttım ve uzuvlarımın hareketine hayran kaldım. Kendimi her zaman bir çocuğun cazibesi ile bir yetişkinin zarafeti arasında sıkışıp kalmış gibi beceriksiz ve garip hissetmişim. Ama artık memelerim vardı. Ve bir popom! Ve ben... güzel miydim? Daha önce kendimi hiç çekici hissetmemişim, bu yüzden bu benim için tamamen yeni bir deneyimdi.

Telefonumu elime aldım ve bunun garip bir halüsinasyon ya da illüzyon olmadığından emin olmak için hızlıca bir selfie çektim. Sonra resmi grup sohbetimizdeki tüm arkadaşlarıma göndermeyi düşündüm ama bunun onları korkutabileceğine karar verdim. Bunu insanlara nasıl açıklayacaktım?

Yatağa geri oturdum ve biraz daha büyümüş olan ayaklarıma baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım Selene'ye, gerçi gündüz vakti beni duyabileceğinden emin değildim. Tanrıçanın benimle gerçekten konuştuğunu ve dileğimi yerine getirdiğini bilmek gözlerimi yaşlarla doldurdu. Tabii ki bazı şartlarla. Bir sonraki dolunaya kadar hem aşkı bulmak hem de Ay Cadıları için yeni bir yuva sağlamak zorundaydım. Söylemesi yapmaktan daha kolay, özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde. Ve eğer başarısız olursam, tekrar genç bedenime dönecektim.

Böyle bir şey olmayacaktı. Tanrıçaya bunu yapacağıma dair söz vermişim ve bunda ciddiydim. En azından elimden geleni yapacaktım.

Birinci adım: Giyecek bir şey bulun.

Dolabımdan en sevdiğim kotumu çıkardım ve bunun beklediğimden daha zor olacağını fark ettim. Bu kot pantolonu Toronto'da Libra paketiyle kaldığımızda almıştım ama kalça ve popo kısımları inceydi. Üzerime oturmayacağı belliydi.

Onları bir kenara attım. Elbette yeni bedenime uyacak bir şeylerim vardı. Şifonyerden ve dolaptan giysiler çıkardım, nefesimin altında küfrederken onları birer birer attım. Kıyafetlerimin hepsi bir ergen vücudu için üretilmişti.

İkinci adım: Yardım isteyin.

Ayla'yı aradım, telefonu açtı ve sesi şaşkıncı. Dünya'ya geldikten sonra kimsenin telefonlarını gerçek aramalar için kullanmadığını çabucak öğrenmiştim. "Larkin? İyi misin?"

"Evet. Hayır. İyiyim ama kıyafetlerimin hiçbiri üzerime olmuyor." "Oh. Büyüme atağı falan mı geçirdin?"

Deli bir kadın gibi güldüm. "Onun gibi bir şey. Kıyafetlerinden birkaçını getirebilir misin? Ve belki ayakkabılarını da? Mümkün olduğunca çabuk?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, muhtemelen akıl sağlığımı tartışıyordu, özellikle de onu sabahın dokuzunda aradığım için. Ne de olsa bir bebeği vardı. Ne düşünüyordum ki?

"Hemen geliyorum," diyerek beni şaşırttı.

"Teşekkür ederim," dedim, sesimdeki rahatlama çok açıktı. Kuzenimin bana yardım edeceğini bilmeliydim.

Otuz dakika sonra bebek Jack'i göğsüne sarmış bir şekilde kulübeye geldi ve kollarında hem büyük bir spor çantası hem de bebek bezi çantası vardı. Üzerimde yine minicik pijamalarımın kapıyı açtığımda, taşıdığı iki çantayla birlikte çenesi de yere düştü. Jack'in kemerinin sıkı olması iyi bir şeydi.

"Vay canına." Gözleri üzerimde geziniyordu ve kelimeleri oluşturmakta zorlanıyor gibiydi.

İki çantasını da aldım. "Benim. Larkin."

"O kadarını anladım, teşekkürler. Aradığında bir şeyler olduğunu anlamıştım ama bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Sen..." Elleriyle göğsüme doğru çılgınca bir işaret yaptı. "Vay canına."

"Biliyorum," dedim gülerek, ellerimi saçlarımda gezdirirken. Saçlarımdan yeniden uzamış olmasına sevinmişim; o pixie kesim bir hataydı. "Ben daha yaşlıyım."

"Bu nasıl oldu?"

"Bu uzun bir hikaye. İçeri gel de bize kahve yapayım."

"İyi fikir." İçeri girmeden önce bana çok olmuş bir bakış daha attı ve yanımdan geçerken artık ondan daha uzun olduğumu fark ettim. Garipti.

Aceleyle mutfağı girip bir fincan kahve yapmakla meşgul oldum, bir yandan da iki gün önce yaptığım yaban mersinli kekleri çıkardım. Ayla tüm bu süre boyunca sanki gerçekten ben olduğumdan yüzde yüz emin değilmiş gibi yan taraftan beni izledi. Jack ise gayet memnun görünüyordu ve yeni görünüşümden hiç etkilenmemiti. Çok sevimliydi ve Kaden'e çok benzese de beyaz saçları tamamen Ay Cadısı'na aitti.

Kahve demlenirken Ayla'ya üzerinde muffin olan bir tabak uzattım ve dün gece olan her şeyi anlattım. İi m bittiğinde kahve hazırды ve bizim için doldurdum.

"Bu inanılmaz," dedi Ayla. "Selene'nin gücünü daha önce de hissetmitim ama konuştuğunu hiç duymamıştım. Seni gerçekten kayırıyor olmalı."

"Belki." Kahve fincanıma baktım. "Umarım bana imkânsız bir görev vermemiştir."

"Ay Cadısı kasabasıyla balayalım. Orada neler oluyor?"

"Yaşamamız için mükemmel bir yer buldum ama pahalı. Ethan, sürülerin hiçbiriyle yaşamak istemeyen şekil değıştirenler gibi başka insanları da orada yaşamaya davet ederek masrafların bir kısmını karışlayabileceğimizi düşünüyor. Ama bu fikri diğeri Ay Cadılarına açtığında pek heyecanlanmadılar. Aslında, bunu düşünmeyi bile reddettiler."

Ayla kahvesinden yavaşça bir yudum aldı, gözleri dalgındı. "Bence farklı doğüstü varlıkların uyum içinde yaşayabileceğ tarafsız bir kasaba harika bir fikir. Eminim eninde sonunda bu fikri kabul edeceklerdir."

"O kadar emin değilim," diye mırıldandım. "Onları ikna etmek imkânsız olabilir." "Bunu yapabileceğini biliyorum, özellikle de Ethan'ın yardımıyla. Artı, bu bana

Onunla daha fazla zaman geçirmek ve belki de aynı zamanda aşıık olmak için bir bahane."

İnledim ve yüzümü ellerimle kapattım. Yeni bedenimin verdiğ heyecan sayesinde dünkü korkunç pcğmz ve beraberinde gelen diğeri her şeyi geçici olarak unutmayı başarmıştım.

"Ne?" Ayla sordu. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum."

"Sorun benim duygularım değil." Yüzümü ellerimden kaldırmadım. Yüzümün kızardığını, yanaklarımın rahatsız edici derecede ısındığını hissedebiliyordum. Vücudum yaşlandığında bunun kaybolmadığını bilmek

güzeldi. Geçmedi.

"O da seni önemsiyor," dedi Ayla. "Bunu biliyorum."

"Bir arkadaş olarak, elbette. Ama hepsi bu." Sonunda başımı ellerimden kaldırdım. Ona Ethan'la olan öpüşmemden bahsetmem gerekecekti; bu, aklımdan sonsuza dek çıkarmak istediğim bir şeydi. "Dün Ethan'ı ziyarete gittiğimde yanlışlıkla öpüştük."

"Yanlışlıkla nasıl öpüşülür?" Ayla kafası karışmış bir halde sordu.

"Vedalaşırken sarıldık ve yanağından öpmeye çalıştım ama başını çevirdi ve..." Sözümü yarıda kestim ve ellerimle belli belirsiz bir hareket yaptım. "Dehşete düşmüş görünüyordu ve çok garipti. Bunu yapmak istemediğini ve asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Belli ki ilgilenmiyor ve asla da ilgilenmeyecek."

Ayla içini çekti. "Yani, anlıyorum. Vücudun, bilirsin, bir ergenin vücuduydu ve Ethan seni bir insan olarak ne kadar severse sevsin, o çizgiyi asla aşmazdı. Ama şimdi gerçek yaşına daha yakın görüldüğün için fikrini değiştirebilir. Çok seksisin, Larkin!"

"Teşekkürler." Başımı eğdim, hâlâ kızarıyordum.

Telefonum çaldı ve Ethan'ın yeni bedenime nasıl tepki vereceğini düşünürken birden irkildim. Cebimden çıkardım ve baktım.

"Olamaz," dedim, kendimi biraz baygın hissederek. "Neden bu kadar kötü bir zamanlaması var?"

"Cevap vermek zorundasın," dedi Ayla.

Başımı salladım ve onu tezgâhın üzerine bıraktım. Uğultu daha da arttı ve Ethan'ın adı ekranda yanıp sönmeye devam etti.

"Sen cevap vermezsen ben veririm,"

dedi. Ona bakakaldım. "Yapmazsın."

Ayla kaşlarını kaldırdı, öğrenmem için bana meydan okuyordu.

"Peki," diye tersledim ve telefonu açtım. "Hey, Ethan." Sıradan olmaya çalıştım ama tamamen başarısız olduğuma emindim. Boğazımı temizledim ve telefonumu daha sıkı sıktım.

"Selam," dedi Ethan, sesi her zamankinden biraz daha az kendinden emin çıkıyordu. "Sadece seni arayıp dün aramızdaki garip son için bir kez daha ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Yapmak zorunda değildin," dedim. "Yani, sorun değil."

"Yine de," dedi Ethan. "Seni üzmem istemedim ve arkadaşlığımızı mahvedecek bir şey yapmak istemedim."

"Sorun değil. Gerçekten. Senin her zaman mükemmel bir centilmen olduğunu biliyorum." *Ne yazık ki*, diye ekledim içimden. Ayla'nın bana bakışına bakılırsa, bunu söylemiş de olabilirdim.

yüksek sesle.

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Ethan boğazını temizledi. "Ayrıca yarın Halcyon Gölü'ne gidip tesisi kontrol etmek için hâlâ uygun olup olmadığımızı kontrol etmek istedim."

Tereddüt ettim. Onunla nasıl yüzleşebileceğimden emin değildim. Onunla telefonda konuşmak bir şeydi, ama onu şahsen görmek...

Ayla bana doğru çılgınca bir hareket yaparak başını şiddetle salladı. Ona gözlerimi devirdim. Konuşmamı onun hassas kurt kulaklarından gizlemem mümkün değildi ve bu garip durumdan kurtulmama asla izin vermeyeceğini biliyordum.

"Evet," dedim gözlerimi sıkarak. "Hâlâ gitmeye hazırım."

Ethan hattın diğer ucundan neredeyse fark edilmeyecek şekilde bir nefes verdi. "Güzel. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sekize ne dersin? Mümkünse erken başlamak istiyorum. Ofisimde buluşalım ve oradan devam edelim."

"Bu işe yarar."

"Mükemmel," dedi Ethan. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Telefonu kapatmadan önce "Yarın görüşürüz," diye cevap verdim. Ne kadar uzun konuşursak, daha sonra pişman olacağım bir şey söyleme ihtimalim o kadar artıyordu.

Ayla bana baktı. "Eee?"

"Sanki her şeyi dinlemiyormuşsun gibi." Sandalyeme geri oturdum ve vücudumun rahatlamasını istedim. "Yarın onunla birlikte tatil köyüne bakmaya gideceğim."

"Güzel. Şimdi tek yapman gereken Ethan'a kur yapmak ve sonra bu yeni vücuda sahip olabilirsin. Ama önce yeni kıyafetlere ihtiyacın olacak."

"Gerçekten 'woo' mu dedin?"

Beni görmezden geldi ve spor çantasını açtı. "Birkaç kıyafet getirdim ama bana pek bir şey vermedin, ben de elimden geleni yaptım. Yine de Ethan'la günübirlik bir gezi için uygun değiller." Birkaç şey çıkardı ve bana fırlattı. "Bunları giy, sonra da alışverişe gidelim. Yepyeni bir gardıroba ihtiyacın olacak."

Elimdeki kıyafetlere baktım. Alışveriş yapmayı seviyordum ama fazla param yoktu ve çok başarısız olursam birkaç hafta içinde üzerime olmayabilecek kıyafetlere harcamaktan çekiniyordum. Öte yandan, önümüzdeki bir ay boyunca çok küçük kıyafetlerle de dolaşamazdım. Özellikle de Ethan'ın yanında.

"Peki, hadi alışverişe gidelim," dedim kuzenime gülümseyerek. Umarım bu büyük bir felaket olmazdı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabah tam sekizde Ethan'ın ofisinin hemen dışına telefon ettim. Bugün kendime asansöre binme şansı bile vermedim, doğruca ofisine gitmezsem kendimi bundan vazgeçirmenin bir yolunu bulacağımdan korkuyordum. Ethan'ın yeni görünüşüme nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve iki gün önce aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıp davranamayacağımızı da bilmiyordum. Bugünle ilgili her şey garip ve korkunç olabilirdi. Aslında, muhtemelen arkamı dönüp eve gitmeliydim.

Ethan ofisinin kapısını açtığında kaçmayı düşünüyordum. Kahretsin, muhtemelen hassas kurt kulaklarıyla beni duymuştu.

"Hey, Larkin-" Beni görür görmez dondu kaldı, ağzı hâlâ açıktı ama kelimeler kesilmişti. Bakışları vücudumu bir aşağı bir yukarı taradıktan sonra gözlerinde binlerce soruyla yüzümde durdu.

"Özür dilerim, sana bir uyarı ya da resim falan göndermeliydim." Uzun beyaz saçlarımdan bir tutamı büktüm, ellerim biraz titriyordu. "Ama söz veriyorum bu gerçekten benim."

"Biliyorum. Aynı kokuyorsun."

Aman Tanrım. Şimdi tek düşünebildiğim nasıl koktuğumdu. Kötü müydü? İyi miydi? Ethan kokumu bu kadar iyi bildiği için onur duymalı mıydım yoksa bu sadece normal bir şekil değiştiren olayı mıydı? Burada boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

O soğuk gri gözler tekrar üzerimde gezindi, bu sefer daha yavaş. Her santimetrekaresi inceliyordu. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Oh. Um. Teşekkür ederim." Yüzümün ateş kamyonu kırmızısı olduğundan yüzde yüz emindim. Ellerimle yeni kot pantolonumun önünü düzelttim.

Ayla kıcımın çok seksi göründüğünü söylemişti. Ayrıca yepyeni göğüs dekoltelerini gösteren bir V yaka giymiştim ama şimdi bunun çok mu fazla yoksa çok mu belirgin olduğunu merak ediyordum. Ethan'ın bana bakmasını istemekle gidip bir dolaba saklanmak arasında gidip geliyordum.

Boğazını temizledi ve belli ki biraz çaba harcamasına rağmen soğukkanlılığını yeniden kazanmış görünüyordu. Benim ortaya çıkışım onu gerçekten sarsmıştı. "Bu nasıl oldu?"

"Selene'ye dua ettim ve bana daha yaşlı bir beden vermesini istedim. Ertesi sabah bu şekilde uyandım." Elbette bu hikâyenin sadece bir kısmıydı ama hepsini duymasına gerek olduğunu düşünmüyordum. Özellikle de otuz günden kısa bir sürede aşkı bulma kısmını.

"Bu inanılmaz. Selene Ay Cadılarının dileklerini sık sık yerine getirir mi?" "Hayır, neredeyse hiç." Biraz gülümsedim. "Diğer Ay Cadılarının hiçbir ben önlerinde dururken bile inanamadılar."

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Belki şimdi tanrıçanın lütfuna sahip olduğunu bildikleri için seni biraz daha fazla dinlerler."

"Bu iyi olurdu ama bundan şüpheliyim."

Dün sabah Ayla'yla birlikte yeni kıyafetler ve ayakkabılar almak için alışverişe çıkmıştık ve Coronis'te yaşayan bazı Ay Cadılarıyla karşılaşmıştık. Görünüşüm karşısında o kadar şaşırılmışlardı ki, haberi ilk benden duyduğundan emin olmak için daha sonra Celeste'e gittim. Akşam olduğunda, her bir Ay Cadısı Selene ile karşılaşmamı sormak ve yeni görünüşümü kontrol etmek için kulübeye geliyor gibiydi. Onları suçlayamazdım. Birçoğu tüm hayatlarını tanrıçamıza dua ederek geçirmiş ama tanrıçamızın beni dinlediğine dair hiçbir işaret almamıştı. Benimle konuşmakla kalmayıp dileğimi yerine getirmesi hiç duyulmamış bir şeydi ve eminim hepsi neden onları değil de beni dinlediğini merak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de emin değildim.

Ethan büyük bir çabayla gözlerini benden ayırdı. Zavallı adamı gerçekten sarsmıştım. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Evet." Ayla'nın ödünç aldığım ve yeni giysilerimin yanı sıra dizüstü bilgisayarım da dahil olmak üzere bir gece için ihtiyaç duyacağım diğer şeylerle doldurduğum spor çantasını taşıyordum.

Ethan kendi küçük valizini aldı ve sonra omzumdaki çantaya uzandı. "İşte, bana bırak."

"Oh, teşekkürler."

Asansörden birlikte inerken Ethan yansıtıcı duvarlara baktı ve ben de ondan başka her şeye bakmaya çalıştım. Bugün Ethan-casual giyinmişti, bu da güzel bir çift koyu renk pantolon ve kolları arkaya kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek anlamına geliyordu. Hiç kot pantolon ve tişört giyip giymediğini merak ettim.

"Geçen gün için tekrar özür dilerim," dedi. "Durumu garipleştirmek istememiştim."

Tüh. Gelmiş geçmiş en kötü öpücük hakkında konuşmaktan kaçınabileceğimizi umuyordum. "Sorun değil, söz veriyorum. Hiç olmamış gibi davranmaya ne dersin?"

"İstediğin bu mu?" "Kesinlikle."

Bana nazik bir gülümseme verdi. "O zaman biz de öyle yapacağız."

Asansörün kapıları düzinelerce arabanın park edilmiş olduğu bodrum katına açılıyordu. Ethan beni yeni yıkanmış gibi siyah ve parlak olan büyük lüks bir SUV'ye götürdü. Önce yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı, sonra bagaja gitti ve valizlerimizi yüklemeye başladı.

İkimiz de kemerlerimizi bağlarken, "Tatil köyü arabayla yaklaşık dört saat uzaklıkta. Yakınlardaki bir otelde oda ayırttım, böylece acele etmemize gerek kalmayacak. Orada olabildiğince fazla zaman geçirmemizi istiyorum, böylece burayı gerçekten iyi bir şekilde hissedebilirsiniz."

"Sadece ikimiz mi varız?" Cevabı belli olmasına rağmen sordum. Gerçekten de aşık olduğum adamla bir geceliğine uzaklara gideceğimi yeni yeni anlıyordum.

"Evet. Ben yokken betam her şeyle ilgilenecek." Otoparktan çıkarken gösterge panelini işaret etti. "Müziği seçmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" diye sordum. Ethan her zaman kibardı, ama aynı zamanda bir alfyadı ve içinde bulunduğu her durumun kontrolü her zaman ondaydı.

Ethan bana doğru sırıtarak, "O kadar da şaşırmış görünme," dedi.

"Çok geç." Uydu radyosunu açtım ve şarkı söyleyebileceğimiz türden neşeli bir pop şarkısı açtım, tabii böyle bir şey yapacak kadar cesur olduğumdan değil.

Gülümseyerek başını salladı. "Bu tam da senin seçmeni beklediğim türden bir müzik."

"Ben her türlü müziği severim," dedim. "Değiştirebilirim."

"Hayır," dedi Ethan. "Ciddiydim, ne istersen oynayabilirsin. Sadece sana takılıyordum."

Sonraki dört saat beklediğimden daha hızlı geçti. Yolculuk çok güzeldi, özellikle de Kanada'ya bahar tamamen geldiğinden beri ve manzara beni eğlendirmeye devam etti. Müzik de öyle, her ne kadar bazı şarkılarda Ethan inlese de, bazılarına mırıldandığını fark ettim. Biraz da konuştuk, ancak sessizlik içinde yolculuğun tadını çıkarmaktan da bir o kadar memnunduk.

Sonunda, üzerinde bir zamanlar tesisin adının yazılı olması gereken eski, terk edilmiş bir tabelanın bulunduğu toprak bir yola saptık. Hava koşulları tabelayı yıpratmış ve boş bir tahtadan başka bir şey kalmamıştı. Yolda ilerlerken orman bizi yeşil bir pelerin gibi sarıyor, hem koruyor hem de barındırıyordu. Belli bir mesafe boyunca etrafımızda kimsenin olmadığı hissine kapıldım ki bu tam da Ay Cadıları'nın istediği şeydi.

Ağaçlar seyreltiğinde, arazideki on iki kulübeden ilkinin gördüm; benim kulübem büyüklüğündeydi ve avcı yeşili bir çatısı vardı. Yol boyunca devam ettik ve arazinin etrafına serpiştirilmiş, bazıları daha büyük, bazıları daha küçük ama hepsi dışarıdan iyi durumda görünen başka kulübeler de gördüm. Eğer hepsinin içi de iyi durumdaysa Ay Cadıları için mükemmel evler olabilirlerdi.

Taştan yapılmış çok daha büyük bir bina olan ama aynı avcı yeşili çatıya sahip ana kulübeye ulaştığımızda heyecanım arttı. Tepedeki parlak güneşin altında parıltıyan kristal mavisi gölden sadece birkaç adım ötedeydi. Gölün kenarında küçük bir kumsal ve orada bekleyen, esintide yavaşça sallanan teknelerin bulunduğu çok sayıda iskele vardı. Alanın geri kalanı pürüzsüz yeşil çimlerden oluşuyordu ve insanların toplanabileceği ya da bizim üzerine inşa edebileceğimiz tonlarca alan vardı.

Ethan kulübenin önüne park etti ve ben de arabadan inip taze, temiz havayı içime çektim. Burası o kadar güzel ve huzurluydu ki buradan ayrılmak isteyeceğimden emin değildim. Dolunayın altında kulübenin önünde toplanan Ay Cadılarını ya da bu küçük cennet parçasını çevreleyen ormana doğru çimlerin üzerinde koşan şekil değiştirenleri şimdiden hayal edebiliyordum.

"Mükemmel," dedim.

"Böyle düşüneceğini biliyordum." Ethan'ın elleri cebindeydi ama etrafımızdaki muhteşem manzarayı değil beni izliyordu. "Kulübeyi kontrol ederek başlayalım, sonra seni kulübelere götüreceğim. Çoğunun oldukça iyi durumda olduğunu göreceksiniz, ancak birkaç tanesinin kesinlikle bakıma ihtiyacı var."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Kulübeye giden patikadan aşağı doğru yürürken sordum. Göle bakan tonlarca penceresi vardı ve bahse girerim gün batımında ve gün doğumunda harika manzaraları vardı.

"Elbette," dedi Ethan. "Kendim bizzat incelemediğim hiçbir mülkü size önermem."

Kulübenin girişinden içeri adımımı attığımda beni karşılayan yıllanmış ahşap ve çam kokusu anında duyularımı sakinleştirdi. Geniş ana oda önümde uzanıyordu, tonozlu tavanları uzanmış kollar gibi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Büyük pencereler tonlarca güneş ışığını içeri alıyor, bu da cilalı ahşap zeminleri ve köşedeki büyük taş şömineyi aydınlatıyordu. Kendimi o şöminenin başında oturmuş, soğuk akşamlarda sıcak kakaomu yudumlarken alevlerin dansını izlerken hayal etmekten kendimi alamadım. Mobilyalar rustik ve tozluysa da belli bir çekicilikleri de vardı.

Tüm binayı gezdik ve Ethan tekrar dışarı çıkmadan önce tamir edilmesi veya değiştirilmesi gerekebilecek her şeyi telefonuna not aldı. Birlikte kulübenin etrafını saran güvertede durduk ve önümde uzanan dingin manzarayı seyrettim. Gölün ve ormanın dinginliği sadece ara sıra duyulan yaprak hışırtıları ya da vahşi yaşamın uzaktan gelen sesiyle bozuluyordu. O anda, buranın özel bir büyüye sahip olduğunu anladım. Aslında bana Lunatera'yı hatırlatıyordu.

Daha sonra kulübeleri gezmeye gittik ve toprak yolda ilerlerken burnuma çam iğnelerinin kokusu doldu. İlk kulübe daha küçük olanlardan biriydi ve ağaçların arasında yer alıyordu. Doğal çevreyle kusursuz bir uyum sağlayan şirin, rustik bir havası vardı. İçeride rahat bir yaşam alanı ve beklediğimden çok daha modern olan iyi donanımlı bir mutfak buldum. Tek kişilik yatak odası küçük ama rahattı ve penceresinden dışarıdaki gölün pitoresk manzarası görünüyordu.

Ziyaret ettiğimiz bir sonraki kulübede üç yatak odası ve küçük bir aile için mükemmel olabilecek iki banyo vardı. İç mekan ahşap mobilyalar ve yumuşak, rahat koltuklarla sade ama büyüleyiciydi. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı her şeyin üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Arkadaşlarımla burada tembel öğleden sonralarını geçirdiklerini, mutfağın etrafında toplanıp hikâyeler paylaştıklarını ve kahkahalar attıklarını hayal ettim. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi.

Etrafa bakındıkça buraya daha hızlı aşık oldum. Kendimi şimdiden burada, her gün uyanıp göle bakarken hayal edebiliyordum. Diğer Ay Cadılarını da buraya getirebilirim,

Onlar da en az benim kadar seveceklerdi. Bunun pek mümkün olmadığını bildiğimden, telefonumla tonlarca fotoğraf çektim ve bir sonraki toplantımızda bunları göstermek için bir slayt gösterisi yapmayı planladım. Bu arada Ethan, mekanın ihtiyaç duyduğu tüm işlerin uzun bir listesini yaptı.

İlk turumuzu bitirdikten sonra Ethan arabasına geri döndü. "Hak edilmiş bir öğle yemeği molası zamanı."

Bagajdan bir battaniye ve soğutucu çıkardı ve başını sahile doğru eğerek onu takip etmemi işaret etti. Ethan'ın battaniyeyi sermesini izlerken ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı kuma gömdüm.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Acele etmeyeceğimizi söylediğimde ciddiye aldım," dedi Ethan. "Burada istediğin kadar kalabilmemiz için bir piknik paketi hazırladım. Göl kenarında öğle yemeği yemenin araziye biraz daha yakından tanıman için mükemmel bir yol olacağını düşündüm."

Battaniyenin üzerine oturdum ve yiyecek çeşitlerine baktım. Ofisine giden yolun aşağısındaki bir yerden tanıdığım sandviçleri paketlemişti. Lezzetli görünüyordu ve bunu düşünmek için zaman ayırması beni çok etkilemişti. İşte yine düşünceliliği ve detaylara verdiği önemle karşımdaydı.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, bu senin favorin" dedi ve bana bir banh mi sandviçi uzattı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Hevesle paketi açarken sordum.

Omuz silkti. "Toronto'da bizim sürüyle kaldığında onları yediğini hatırlıyorum."

"Hatırlıyor musun? Yıllar önceydi." Açlıktan ölüyordum ve ilk ısırık o kadar güzeldi ki inlememi tutmak zorunda kaldım. Lunatera'da hiç böyle bir şey yememiştik.

"Çok iyi bir hafızam var." Ethan kendi yemeğine dokunmadan gülümseyerek beni izledi.

"Ne?" diye sordum. "Yüzümde bir şey mi var?"

Başını salladı ve başka tarafa baktı, sonunda sandviçinden bir ısırık aldı. "Hayır. Hâlâ senin bu yeni görünüşüne alışmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim. Bunun büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum."

Bana bir şişe su uzattı. "Bazı açılardan, evet. Diğer açılardan ise artık daha çok gerçek sana benziyorsun."

Sözlerinden o kadar etkilenmişim ki sandviçimi tamamen unutmuştum. Ethan daha önce gerçek beni görmüş müydü, çok fazla görüldüğümde bile

gerçek yaşımdan daha mı genç? Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama belki de bunca zamandır yanılıyordum.

"Zihniniz yaşlanmaya devam ederken bu kadar uzun süre bir çocuk olarak hapsolmek zor olmalı" dedi.

"Öyleydi, evet." Uzun bir nefes verdim ve sandviçimi tekrar elime aldım. "Gerçi gerçek ben senden bile daha yaşlıyım. Şu anda kırklı yaşlarımın ortalarında olduğuma eminim."

"Yaşına göre çok iyi görünüyorsun," dedi ve su şişesini kaldırarak kadeh kaldırdı. Ben de gülerek ona kadeh kaldırdım.

Sandviçlerimizi bitirirken biraz daha şakalaştık ve onunla birlikte olmak çok kolaydı, özellikle de böyle bir yerde. İşimiz bittiğinde, birkaç ördeğin gölün etrafında birbirlerini kovalamalarını, tüylerini karıştırmalarını ve yüksek sesle vaklamalarını izledik.

"Sen ne düşünüyorsun?" Pikniğimizi toplarken Ethan sordu. "Bu mülkle ilgili ilerlemek istiyor musun?"

"Bayıldım. Ay Cadılarının da seveceğini biliyorum. Bana Lunatera'yı hatırlatıyor."

"Bunu söylemeni umuyordum." Telefonunu tekrar çıkardı ve bir şeyi kontrol etti. "Buradayken birkaç şeyi daha kontrol etmek ve onarımlarla ilgili birkaç not daha almak istiyorum. Ayrıca bir ara müteahhidimi buraya çağırıp baktırmak istiyorum."

"Burayı gerçekten çalışan bir köye dönüştürmek sizce ne kadara mal olur?"

Ethan kafasının içinde hızlı hesaplamalar yapıyormuş gibi başını kaldırdı. "Yaklaşık beş yüz bin."

Sudan bir yudum daha almıştım ve neredeyse tükürüyordum. "Ne?" Bu beklediğimden çok daha fazlaydı. Burası bana oldukça iyi görünmüştü ve bu kadar büyük bir yatırımın değil, hepimizin sıkı çalışmasının yeterli olacağını düşünmüştüm. "Bu da her şeyin toplam maliyetinin yaklaşık dört milyon olduğunu gösteriyor! Bunu karşılayabilmemizin imkânı yok. Ya biz o kadar parayı bulamadan biri satın alırsa?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü tesisi çoktan satın aldım." Sanki milyonlarca dolarlık bir şeyden değil de çorap almaktan bahsediyormuş gibi rahat bir şekilde söyledi.

"Yaptın mı?"

"Burayı bulur bulmaz mükemmel olduğunu anladım ve başkasına kaptırma riskini almak istemedim. Eğer Ay Cadıları burayı istemeseydi, Terazi sürüsünün şehirden kaçmak istediğinde sığınabileceği bir tatil köyü yapmayı planlıyordum. Ama bu şekilde, siz hazır olduğunuzda Ay Cadılarına satabilirim."

"Teşekkür ederim." Gözlerimin arkasında yaşların sıcak baskısını hissettim ve onları kırpmaya çalıştım. "Benim için çok şey yaptın. Bizim için yani. Size borcumuzu nasıl ödeyebileceğimizi bilmiyorum ve sadece parayı kastetmiyorum."

"Benim için bir zevk. Zodyak Kurtları için çok şey yaptınız ve karşılığında bizim de size yardım etmemiz en doğrusu."

Ay Cadıları'ndan mı bahsediyordu, yoksa şahsen benden mi? Anlayamadım. Ona tekrar sarılmak istedim ama bu felaketi tekrarlamakla ilgilenmiyordum. Bu yüzden gözlerimi sildim ve kalbim umut ve heyecanla neredeyse patlayacakken ona gülümsedim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tatil köyü hakkında kapsamlı notlar almak beklediğimden uzun sürdü ve toparlanıp en yakın kasabaya, oradaki küçük otelde kalmak üzere gittiğimizde akşamın erken saatleriydi.

Arabayla oraya giderken, bu bir aşk romanı olsaydı neler olabileceğini hayal ettim. Otele vardığımızda Ethan'a bir hata yaptıklarını ve sadece büyük yataklı tek bir odaları olduğunu söyleyeceklerdi. *Ondan sonra ne olacağını herkes bilir.*

Bunu düşünürken arabanın camından gülümsedim, iki zıt tarafta uyuyacaktık, hatta belki de aramızda yastıklardan bir duvar inşa edecektik. Ama uyandığımızda birbirimizin kollarında olurduk. Ethan bana bakacak ve sonunda bana deliler gibi aşık olduğunu anlayacaktı ve sabahın ilk ışıklarında tatlı, tutkulu bir sevişme yaşayacaktık.

Resepsiyondaki kız Ethan'ın rezervasyonunu incelerken kaşlarını çatığında nefesimi tuttum ve fantezimin gerçekleşmesini bekledim. Ama sonra bize ayrı oda anahtarlarımızı uzattı ve ben sesli bir şekilde iç çekmemeye çalıştım. Anlaşılan tek yatak olayı sadece aşk romanlarında oluyordu. Zaten Ethan böyle bir durumdan asla faydalanmazdı. O tam bir beyefendiydi. Şüphesiz yerde uyumakta ısrar ederdi.

Her birimiz ayrı odalarımıza geçtikten sonra, akşam yemeği için buluşmaya karar vermeden önce dinlenmek ve temizlenmek için yaklaşık otuz dakikamız vardı. Saçıma taradım ve keşke yanımda makyaj malzemesi falan getirseydim diye düşündüm, ama nasıl kullanacağımı pek bilmiyordum. Ayrıca, bu bir randevu değildi. Bu sadece bir

Ona tamamen aşık olduğumu bilmesine hiç gerek olmayan bir arkadaşım ve iş ortağımla yemek yedim.

İkimiz de koridora çıktıktan sonra Ethan, "Bence caddenin karşısındaki lokantanın yemeklerini seveceksin," dedi. "Yorumları kontrol ettim ve iyi görünüyor."

"Gerçekten her şeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum. "Deniyorum."

Lokanta, duvarlarındaki hokey hatıraları ve fotoğraflarıyla eski ama rahat görünüyordu. Ethan ve ben bir pencerenin yanındaki kırmızı bir kabine sıkıştık ve pastırma ve sos kokusunu içime çektim.

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra Ethan, "Hep merak etmişimdir," dedi. "Lunatera'da geçirdiğin onca yıl nasıldı?"

"İnanılmaz güzel ve huzurlu ama hep gece ve orada hiçbir şey değişmiyor. Ayı ne kadar sevsem de güneşi tekrar görebilmek için sol kolumu verebileceğim zamanlar oldu. Ayrıca biraz yalnızdım çünkü orada yaşamaya gittiğimde tek çocuktum ve sonra da öyle kaldım."

"Ailene ne oldu?"

Ellerime baktım ve onları hatırlamanın göğsümde yarattığı acıyı hissettim. "Ben çocukken Güneş Cadıları tarafından öldürüldüler."

"Özür dilerim."

"Uzun zaman önce oldu." Zorla gülümsedim. "Diğer Ay Cadıları beni yanlarına aldılar ve büyü hakkında bildiğim her şeyi öğrettiler. O kadar da kötü değildi. Ayrıca bana arkadaşlık edecek bir sürü kitabım vardı."

"Ah, evet. Ayla ve Stella ile bir kitap kulübünüz olduğunu duydum."

Biraz kitaplar hakkında konuştuk ve Ethan'ın çoğunlukla kurgusal olmayan kitaplar okuduğunu öğrenince şaşırmadım. Lezzetli olan yemeğimizi yerken aramızdaki sohbet kolayca ilerledi. Ona Libra sürüsünde nasıl büyüdüğünü sordum ve Kaden, Jordan ve Wesley gibi bir alfanın oğlu olmadığını, onun yerine bu pozisyonu kazandığını öğrendim. Her zaman kardeşleri olmasını dilediğinden bahsetti ve gevşemek için yemek pişirme programları izlemeyi sevdiğini öğrendim, bu da beni kıkırdattı.

"Ne?" diye sordu, kırılmış gibi yaparak. "Rahatlıyorlar." "Hiç kendin pişiriyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," dedi gülerek. "Mutfakta hiçbir işe yaramam."

Kahkahasının sesini seviyordum ve daha sık duyabilmeyi diliyordum. "Pişirmeyi severim. Bir dahaki görüşmemizde sana biraz kek getireceğim."

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Bu hoşuma giderdi."

Bana bakışındaki bir şey yüzümün kızarmasına neden oldu. Serinlemek için biraz su içtim ve kendimi hayal gördüğüme ikna ettim. Bu kadar zamanı onunla yalnız geçirmek başımı döndürüyordu.

Ethan ne kadar olduğunu görmeme bile izin vermeden hesabı ödedi. Ayrıca her fırsatta benim için kapıları açtı ve ardından otel odama kadar bana eşlik etti.

Kapımı açmadan önce kendimi oyalanırken buldum. Bu anın bitmesini istemiyordum. "Yemek için teşekkür ederim. Ve bugün için."

"Benim için zevkti," dedi Ethan.

Gitmek için hareket etmedi ve ben de gülümseyerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ethan hareketi takip etti ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Nefesimi tutarak bekledim ama sonra bana alaycı bir gülümseme verdi.

"İyi geceler, Larkin," dedi ve odasının anahtar kartını çıkardı.

Uzun, yavaş bir nefes verdim ve sonunda kendi kapımı açtım. "İyi geceler."

Otel odama girdiğimde kapıya yaslandım, kalbim çok uzun süre koşmuşum gibi çarpıyordu. Elbette bu sadece kafamın içinde değildi. Orada bir gerginlik vardı, değil mi?

Kesin şunu. Hiç yoktan bir şey yaratmazdım. Umutlanmak, aramızda gerçekten bir şey olmadığında beni daha da yıkacaktı. Ethan her zamanki gibi iyi davranıyordu. Bu beni bir arkadaştan fazlası olarak göreceği anlamına gelmiyordu.

Yatmak için hazırlandım, uyku tişörtümü ve şortumu giydim ve yanıma aldığım kitabı çıkardım. Yatağa girip yerleştim, uykum gelene kadar birkaç bölüm okumaya hazırdım ama kitap dikkatimi çekmiyordu. Sıkıcı bir kitap değildi ama hiç konsantre olamıyordum. Birkaç sayfa daha okuduktan sonra pes ettim.

Onun yerine dizüstü bilgisayarımı açtım ve gizli projem üzerinde çalışmaya başladım

-Ateşli bir kurt adam ve utangaç bir insan kız hakkında yazdığım baharatlı bir aşk romanı. Doğal olarak adamın adı Ethan'dı, en azından şimdilik. Hikâyemi yayınlamaya karar verirsem değiştirmeyi planlıyordum ama şu anda sadece eğleniyordum. Eninde sonunda Stella ya da Ayla'ya bundan bahsedebilirdim, ama şu anda

Bu yönümü henüz kimseyle paylaşmaya hazır değildim. Hâlâ çok yeniydi ve sadece benim içindi.

Kurt adamın ana karakteri -Laurel'i- tehlikeden kurtarmakla meşgul olduğu, olay örgüsünün çok ağır olduğu bir sahnenin ortasındaydım ama bunun üzerinde çalışmakla ilgilenmiyordum. Ethan'la bir otel odasını paylaşma hayalimi düşünerek yeni bir bölüme başladım. Karakterlerimin tehlikeden kaçtıktan sonra birbirlerinin yaralarını temizleyebilecekleri ve bütün gece ateşli, terli seks yapabilecekleri bir yere ihtiyaçları olacaktı.

Zihnimdeki görüntüyü sağlamlaştırmak için gözlerimi kapattım. Ethan, yakın zamandaki bir kavgadan dolayı allak bullak olmuştu ve yanında bana benzeyen bir kız vardı. Karakterlerim otele girdi ve lobi görevlisi tıpkı bu gece olduğu gibi kaşlarını çattı.

"Özür dilerim," dedi resepsiyon görevlisi. "Sadece bir odamız kaldı."

Ethan benimle kadının arasına bakarken çenesi sıkıştı. "Başka bir şeyiniz yok mu?"

"Hayır, ama büyük boy bir yatağı var."

Ethan'ın gözlerinde karanlık ve vahşi bir şey parladı. Daha önce hiç görmediğim bir açlık. "Onu alacağız."

Sesi alçak bir hırıltı olarak çıktı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Hiç korkmadığım halde ürperdim.

Yazmaya devam ederken öne doğru eğildim ve sahnenin içine girdim. Olayların bu gece olmasını dilediğim şekilde, biraz daha tehlike ve heyecan katarak yazdım. Karakterlerimin her ikisi de yaralarını temizlemek için soyunurken karnımda bir sıcaklık birikti.

ETHAN'IN GÖZLERİ göğüslerime düştü ve oyalandı, bakışları sıcak ve ağırdı. Sonra eli karnımda gezindi, yavaşça oradaki çürüklerin üzerinden geçti. *"Elimde olsa onu tekrar öldürürdüm, sana yaptıkları için."*

Kızardım ama elimde olmadan dokunuşuna doğru eğildim. "Beni kurtaracağını biliyordum."

Oradan, onları bir araya getirmek kolaydı. Ne de olsa sadece bir yatak vardı.

"Beni iyi hissettir," dedim.

Ethan'ın gözlerindeki savaşı ve pes ettiği anı gördüm. Kendine engel olamıyormuş gibi parmaklarını kaygan kıvrımlarıma doğru kaydırды. İki parmağını içime bastırduğında nefesim kesildi, vücudumdaki ısı alevlendi.

"Benim için çok ıslaksın," diye homurdandı.

Erkekliği kalçamda sert ve sıcaktı ve onun da bunu ne kadar çok istediğini biliyordum. Aramızdaki gerginlik nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

*"Beni şimdi al," diye
yalvardım. Bacaklarımı
açtı ve*

Telefonum çaldı ve beni o sahneden uyandırdı. Dizüstü bilgisayarımı bir çırpıda kapattım ve hızla yataktan fırladım.

Ethan'dı. Tabii ki Ethan'dı. Dünyada artık telefon görüşmesi yapan tek kişi oydu. Gecenin bu saatinde ondan bir mesaj almak yeterince kötüydü ama şimdi bir de sesini duymak zorundaydım. Onun derdi neydi?

Uyuyormuş gibi davranabilirdim ama ya önemliyse? Boğazımı temizledim ve içinde onun da olduğu bir seks sahnesi yazmaktan nefes nefese kalmamış gibi normal bir ses çıkarmaya çalıştım. "Hey."

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama uyuyamadım ve çalışıyordum. Acaba bana kasabaya hemen taşınmak isteyebilecek Ay Cadılarının sayımını e-posta ile gönderebilir misiniz, böylece ne tür bir sayı ile karşı karşıya olduğumuz konusunda bir fikrimiz olur."

Rahatladım. Tabii ki çalışıyordu. "Bunu yapabilirim." "Bu gece olmasına gerek yok."

"Sorun değil. Ben de uyuyamadım." Durakladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de çalışıyorum," dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Çektiğim fotoğraflardan bir slayt gösterisi hazırlıyorum."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Bir duraklama daha oldu. "O zaman işine dönmene izin vereceğim. Yarın görüşürüz."

"Tamam," dedim, kalbim hızla çarpıyordu. "Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra kocaman bir iç geçirdim ve dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım. Bu benim ilk dizüstü bilgisayarımdı, Ayla ve Kaden'den bir Noel hediyesiydi ve yedekleme ve buluta kaydetme (her ne ise) gibi şeyler de dahil olmak üzere her şeyin nasıl çalıştığını hala öğreniyordum. Yedeklemenin burada otelde işe yarayıp yaramayacağından emin değildim, bu yüzden yazdığım sahneyi kopyaladım ve her ihtimale karşı kendime göndermek için boş bir e-postaya koydum. Sonra başka bir belge açtım ve yeni kasabamıza taşınmakla ilgilendiklerini ifade eden Ay Cadılarının isimlerini ve aile büyüklüklerini hızlıca not ettim. Bitirdiğimde gözlerimi ovuşturuyordum. Bilgileri kopyalayıp yeni bir e-postaya yapıştırdım ve Ethan'a gönderdim, ardından yatmaya hazırlanmak için

dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Işıkları kapatmak için kalktım ama yatağıma yerleşirken telefonum çaldı. Şimdi ne olacak?

Komodinine uzandım ve Ethan'dan gelen, az önce ona gönderdiğim e-postaya cevap niteliğinde bir e-posta görünce kaşlarımı çattım. Bir şey unutup unutmadığımı merak ederek tıkladım.

Ethan'ın cevabı kısa oldu. *Sonra ne olacak?*

Ha?

Sayfayı aşağı kaydurdım ve orada ne olduğunu görünce nefesim kesildi. Derlediğim liste yerine Ethan'a yeni yazdığım, onun ve bana çok benzeyen bir kızın yer aldığı baharatlı sahneyi göndermişim.

Yüzümü yastığıma gömdüm ve çığlık attım.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Mesajı iki kez ve üç kez kontrol ettim. Ne yazık ki var olmaya devam etti. Evet, aslında Ethan'a liste yerine baharatlı sahnemi göndermiştim. Kopyalayıp yapıştırmayı falan karıştırmış olmalıyım. Siktir, siktir, siktir.

Ölmek istedim. Yapabileceğim tüm aptalca hatalar arasında bu açık ara en kötüsüydü. Kalbim boğazıma düğümlendi ve telefonumu beni ısırabilecek bir yılanmış gibi komodinin üzerine fırlattım. Sonra tekrar elime aldım ve mesajı yenileyerek cevabını tekrar tekrar okudum.

Bunun gerçekten başıma geldiğine inanamıyordum. Cilasız yazımı istemeden birine göndermiş olmam yeterince kötüydü, ama bu Ethan olduğu için bin kat daha kötüydü. Artık ona karşı olan hislerimi saklamamın bir yolu yoktu, hele onunla seks yapmayı düşündüğümü açıkça ortaya koyan bir sahne gönderdikten sonra. Hem de çok.

Çarşafı ellerimin arasında sıkıca kavradım ve düşünebilecek kadar sakinleşmeye çalıştım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey Ethan'la bir daha asla yüzleşemeyecek olmamdı. Belki de Lunatera'ya geri ışınlanıp sonsuza kadar orada kalabilirdim, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmazdım. Evet, bu kulağa çok çekici gelmeye başlamıştı.

Telefonum tekrar çaldı ve beni bu kadar korkuttuğu için neredeyse odanın öbür ucuna fırlatıyordum. Ethan'ın adı ekranda belirdi ve yeniden paniğe kapıldım. Mesajını açmak istemedim. Bana buna devam etmek istemediğini, tesisi satacağını ve bana yardım edecek başka birini bulmam gerektiğini söyleyecekti. Hayır, o kadar kaba olmazdı. Bunun için fazla centilmendi. Muhtemelen bana

Sadece arkadaşlık ya da onun gibi bir şeydi. Öpüşmemizden sonra olduğu gibi kibar bir ret.

İçimi çektim ve en kötüsüne hazırlanarak mesajını açtım.

Sahnenin devamını okumak isterim.

Birkaç dakika boyunca mesaja baktım ve kelimeleri anlamlandırmaya çalıştım. Karakterlerin biz olduğumuz oldukça açıktı. Neden daha fazlasını okumak istesin ki? Yine benimle dalga mı geçiyordu?

Ayağa kalktım ve saçlarımı çekiştirerek ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Bunu geride bırakma şansımız var mıydı? Yarın uyandığımızda hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miydik? Bundan şüpheliydim. Bu kazara bir öpücük değildi. Hayır, bu çok daha kötüydü. Ethan'a en derin arzumu göstermiştim ve o daha fazlasını mı istiyordu? Hayır, bu hiç mantıklı değildi.

Bazen özür dileyerek, bazen de o e-postayı gönderdiğimi unutması için yalvararak bir düzine yanıt yazdım ve sonra sildim. Ama bir türlü gönder tuşuna basamıyordum.

Kapım çalındı. Dondum kaldım, kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Sadece bir kişi olabilirdi.

Uzun bir süre bekledim. Belki uyumuş gibi yapabilirdim ve o da beni rahat bırakırdı.

Kapı tekrar çalındı, nazik ama ısrarcıydı ve sonra Ethan'ın sesi kapıdan içeri süzüldü. "Larkin, iyi misin?"

Sesi üzgün gelmiyordu ama öfkesini kontrol etmekte iyiydi. Cevap vermedim ama kapıya yaklaştım ve nefesimi tuttum.

"Yorumumla bir şey kastetmedim ve utanmanızı ya da üzülmeyi istemiyorum," dedi. "Lütfen kapıyı açın."

Dudağımı çiğnedim, bir ayağımdan diğerine geçtim. Onunla yüzleşebileceğimi sanmıyordum.

Ethan, "Senin iyi olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım," dedi.

Sesinde dizlerimin bağını çözen bir alfalık vardı. Ne yaptığının farkına bile varmadan kendimi kapıyı açarken buldum.

"Çok özür dilerim," dedim ama onu gördüğümde özrümün geri kalanı boğazımda düğümlendi. Üstü çıplaktı, tüm kasları ve dövmeleleri ortadaydı. Giydiği tek şey gri eşofman altıydı ve bu da vücudunu ya da sikinin dış hatlarını gizlemek için çok az şey yapıyordu. Bakışlarım ona takıldı ve yutkundum. Hızla başka tarafa baktım ama gözlerimin gidebileceği güvenli bir yer yoktu. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu, saçları bir kez olsun dağınık ve kusurluydu. Ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyordum.

Bu, ellerimi onun üzerinde ve sonra da vücudunun geri kalanında gezdirmemi düşünmemeye yol açtı.

Bu sırada Ethan'ın gözleri bacaklarıma ve çok dar şortuma takılmıştı. Bakışlarını onlardan ayırdı ama sonra tekrar tişörtümün kumaşına sıkıca yapışan göğüslerime takıldı. Ayla'yla yaptığım alışveriş sırasında daha büyük uyku kıyafetleri almayı unutmuştum ve eskilerim biraz açık olsalar da şimdilik işe yarayacak kadar esnekteler. Kollarımı kavuşturma isteğime direndim.

Ethan boğazını temizledi ve sonunda yüzüme bakmayı başardı. Bakışları altında yanıyordum ve sanki gözleri yerine ellerini vücuduma koymuş gibi hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. "Hikayeyi sana göndermek istememiştim." "Sorun değil." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Başımı salladım, yanaklarım alevlendi. "Bunu yaptığımı inanamıyorum. Yazmakla uğraşıyordum ama hiçbir anlamı yoktu. Yine de üzgün olmanı anlıyorum."

"Üzgün değilim."

Uzun bir nefes verdim. "Olanları unutabilir miyiz?"

"Hayır, unutabileceğimizi sanmıyorum."

"Yapamaz mıyız?" Panik tekrar yükselirken sordum.

Kapının pervazına yaslanmıştı, o kadar yakındı ki çıplak teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Şekil değiştirenler her zaman ateşli olurlardı. "Yazar olduğunu biliyordum."

Geri adım atıp kapıyı kapatmalıydım ama kendimi kıpırdamaya zorlayamadım. "Değilim. Ama olmak isterdim."

"Beni kandırabilirdin. İlk başta bana basılmış bir kitap gönderdiğinizi düşünmüştüm."

Kızardım ve ayaklarıma baktım. Şimdi sadece iyi davranıyordu. "Hiç ilişkim olmadı, o yüzden en yakın olduğum şey kitaplar." Nedenini bilmiyordum ama kendimi açıklamaya devam etme ihtiyacı hissediyordum. Sanki bu an yeterince utanç verici değilmiş gibi. "Hiç gerçek bir öpücük bile almadım."

"Gerçekten mi?" Ethan kaşlarını kaldırarak sordu.

"Ofisinde öpüştüğümüz o küçük öpücük şimdiye kadar yaşadığım tek öpücüktü," diye itiraf ettim.

Daha yakına eğildi. "Buna inanamıyorum."

Bir elimle vücudumu işaret ettim. "Daha önce kimse beni öpmezdi."

Ethan'ın gözleri bir kez daha bedenime kaydı ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce biraz fazla oyalandı. "Daha önce bir çocuk gibi görünüyordun ve bu..." Durakladı ve başını yana eğdi. "Kafa karıştırıcı."

"Peki ya şimdi?" Nefes nefese ve umut dolu bir sesle sordum.

"Şimdi..." Bana baktı ve gri gözleri açlık gibi bir şeyle kararmış gibiydi. Tıpkı hikâyemdeki Ethan gibi kendisiyle savaştığını görebiliyordum ve sonra bana uzandı.

Beni bir filmde fırlamış gibi kollarının arasına aldı ve dudakları yakıcı bir öpücükle dudaklarımı kavradı. Bu, daha önceki gibi dudakların kazara birbirine değmesi değildi. Hayır, bu öpücük yavaş ve kasıtlıydı ve her zaman hayalini kurduğum her şeydi. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu çünkü kontrol tamamen Ethan'daydı, dili alt dudağımda geziniyor ve ağzımın içine kayıyordu. Bütün tutarlı düşünceler beynimden uçup gitmişti ve tek yapabildiğim ona karşı erimek ve yerde bir su birikintisine yığılmamaya çalışmaktı.

Ellerimi omuzlarına koydum, tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı ama avuçlarımda altındaki çıplak tenini hissetmek nefesimi kesmişti. Yarı çıplaktı ve bana doğru bastırıyordu ve aman tanrım bu gerçekten oluyordu. Ethan beni gerçekten öpüyordu ve bu gerçektir, sadece kafamdaki bir fantezi değildi. Her nasılsa, bu daha da iyiydi.

Sonunda geri çekildi ve ellerini kollarımda gezdirdi. "İşte. Şimdi gerçek bir ilk öpücük yaşadın."

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Bacaklarım altımdan çıkacakmış gibi hissediyordum ve Ethan'ın ağzı dışında herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum. Ama sonra onun sözleri nihayet beynimi kaplayan şehvet ve sıcaklık sisini delip geçti.

Bana acıyor muydu? Evet, öyle. Beni öpmesinin tek sebebi buydu.

"Teşekkürler." Göz temasından kaçınarak hızla geri çekildim. "Artık tam bir ezik değilim."

Kaşları çatıldı. "Larkin-"

Odamın kapısını tuttum ve kapatmaya başladım. "Yatağa gitmeliyim. Yarın görüşürüz."

Ethan başını sallamadan önce bir an tereddüt etti. "İyi geceler."

Kapıyı neredeyse suratına kapatıyordum, duygularım beni ele geçirirken gözlerim yaşıyordu. O öpücük benim için çok şey ifade ederken onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu

gerçek değildi ve bir şekilde bu, kazara öpüşmemizden bile daha kötü hale getirdi.

Yine de benim için gerçektir. Dudaklarıma dokundum. Sıcak ve biraz şişmiş hissettim. Öpüşmemizin her saniyesini kafamda yeniden canlandırdım, acaba onun için bir anlamı var mıydı diye merak ettim, ama bir şey söyleyemedim. Bu tür şeyler hakkında yeterince bilgim yoktu. Belki de böyle tonlarca kızı öpmüştür.

Ya da belki o da benden gerçekten hoşlanıyordu ve ben onu bir aptal gibi göndermiştim. Bu onunla tek şansım olabilirdi ve ben bunu mahvetmiştim. Yatağıma geri dönerken iç çektim. Bir erkek beni öptüğünde çıldırırsam aşkı nasıl bulabilirdim ki?

Telefonum komodinin üzerinde çalarak yerimden sıçramama neden oldu. Kontrol etmek istemedim ama kendimi durduramadım. Elimi uzattım ve ekranda Ethan'ın adını gördüm.

Özür dilemesini ya da diğer öpüştüğümüzde olduğu gibi tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabileceğimizi söylemesini bekliyordum.

Ciddiydim, hikayeni gerçekten beğendim ve bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum. Ama endişelenme, sırrın benimle güvende.

Telefonumu yere bıraktım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Öpücükten hiç bahsetmemişti ama en azından yazdıklarını kimseye söylemeyecekti. Yine de ona daha fazla göndermeyi hayal edemiyordum. Bir sahne beni hayatımın geri kalanında utandırmaya yetmişti.

Yatağına girdim ve yorganı boynuma kadar çektim, ama bütün gece tavana bakacağımı ve o öpücüğü kafamda tekrar tekrar canlandıracağımı hissediyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

SABAH, ikimiz de öpücük ya da ona gönderdiğim sahne hakkında hiçbir şey söylemedik. Aslında, tesise giderken neredeyse hiç konuşmadık ve oraya vardığımızda ona tesisin üzerinden uçmak istediğimi söyledim, böylece her açıdan görebilecektim. Bu doğrudu ama aynı zamanda ondan mümkün olduğunca kaçmak için bir bahaneydi. Ethan birkaç not daha aldı ve bir noktada onu yakındaki ormanda dolaşan bir kurt olarak gördüm. Hemen ters yöne doğru uçtum.

Sonunda uçmaktan yoruldum ve sahile indim. Ayakkabılarımı çıkardım ve göle bakarken ayaklarımı kuma gömdüm. Bugün rüzgar yoktu ve mavi gökyüzünü ve çam ağaçlarını yansıtan dev bir cam parçasına benziyordu.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve döndüğümde Ethan'ı dünkü battaniyenin aynısını kolunun altına sıkıştırmış halde buldum. Bana gülümseyerek battaniyeyi kumun üzerine serdi ve sonra oturdu.

Ethan, "Umarım sana eşlik etmeme aldırılmazsın," dedi. Tereddüt ettim. "Hiç de değil."

"Dün gece hakkında..."

Bir elimi kaldırdım. "Sorun yok. Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Gerçekten."

Ethan buna itiraz edecek gibi görünüyordu ama yüzümdeki ifade fikrini değiştirmesine neden olmuş olmalıydı. Onun yerine arkasına yaslandı ve gözlerini suya dikti. "Uçma yeteneğini kısıkanıyorum."

"Kurda dönüşme yeteneğini kısıkanıyorum," dedim, konu değiştiği için minnettar olarak.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve yanındaki battaniyeyi okşadı. "Gel otur.

Isırmayacağıma söz veriyorum."

Ethan'a hayır demek imkânsızdı, bu yüzden kendimi onun yanına oturmuş, bacaklarımı önüme uzatmış buldum. "Şimdi mutlu musun?"

"Çok." Artık göle değil bana bakıyordu ve tüm dikkatinin üzerimde olması nefesimin kesilmesine neden oldu. Beni tekrar öpmesini istiyordum ama bunun pek mümkün olmadığını biliyordum.

"Muhtemelen Toronto'ya geri dönmeye başlamalıyız," dedim.

"Yakında görüşeceğiz." "Seninle hikayen hakkında konuşmak istiyordum." Gerildim, en kötüsüne hazırlanıyordum. "Ne hakkında?"

"Bundan sonra ne olacağına karar verdin mi?"

"Sanırım bundan sonra ne olacağını biliyorsun." Ellerimle yüzümü kapatmak istedim.

Yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı. "Bitirecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Umarım yaparsın. Çok sıcaktı." Ağzım açık kaldı.

"Gerçekten mi?"

Uzanıp saçımdan bir parça aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Benim hakkımda bu şekilde düşündüğünü bilmiyordum."

İçimden çılgınca bir kahkaha yükseldi. "Tabii ki isterim. Yani, kim istemez ki?"

Şu haline bak."

İtirafım karşısında kaşları havaya kalktı. Tekrar kızardığımı hissederek başımı çevirmek istedim ama eli saçlarımda oyalandı ve sonra boynuma gitti. Beni kendine doğru çekti ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Öpücük yavaş başladı, geçici bir keşifti ama sonra kollarımı boynuna doladım ve tüm tereddütlerimi bıraktım. Eğer beni tekrar öpüyorsa, bu dün gece bana karşı hissettiği şeyin acıma duygusu olmadığı anlamına geliyordu. Bunu gerçekten istiyordu. *Beni* istiyordu.

Beni kucağına sürükledi ve daha sert öptü, tek kelime bile etmeden dudaklarımı ve dilimi nasıl kullanacağımı öğretti. Başımı eğdi ve bana çok daha fazlasını verirken istediğini aldı. Beni incitecek hiçbir şey yapmayacağını bildiğim için tüm kontrolü ona bıraktım.

Dudakları çenemde gezinirken boğazından hafifçe hırladı ve sonra boynuma bastırdı. Beni içine çekti, dili tenimde kayıyordu. "Çok güzel kokuyorsun. Tadın daha da güzel."

Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Kitaptaki erkek

arkadaşıarımdan birinin söyleyeceği bir şey gibiydi, ama daha da iyiydi
çünkü

Ethan.

Beni battaniyenin üzerine indirdi ve dudaklarıma tekrar yapışarak üzerimden geçti. Hiç acelesi yokmuş gibi beni sonsuza kadar öptü. Ellerimi saçlarına doladım, geçen her saniyede daha da cesaretlendim ve onu daha sert öpmeye başladım. Kalçalarım kendiliğinden yukarı kalktı, onu arıyordu ve sert uzunluğunu bana karşı hissettiğimde nefesim kesildi, kıyafetlerimizin arasından bastırıyordu. Bu hisle içimde bir elektriklenme oldu. Daha önce hiç kimsenin arzusunun nesnesi olmamıştım ama Ethan gerçekten... beni istiyordu. Bu düşünce beni her şeyden daha çok tahrik etti.

Sonra ağzı tekrar boynumdaydı ve elleri göğüslerimi avuçluyordu ve bu yoğun ihtiyaç beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde doldurdu. "Ethan," diye inledim.

"Larkin," dedi cevap olarak ve adımını böyle gırtlaktan gelen bir hırıltıyla söylediğini duymak beni ürpertti. "Belki de o sahneyi birlikte bitirmeliyiz."

"Evet," dedim omuzlarına yapışarak. "Bunu istiyorum. Bana kitaplarda okuduğum ama hiç deneyimlemediğim her şeyi göster."

"Bunu yapabilirim, yeter ki önce bir şeyi açıklığa kavuşturayım." Yanıma uzandı ve elini hafifçe karnımda gezdirdi. "Aramızdaki bu şey... Geçici olmak zorunda. Birlikte biraz eğlenebiliriz ama bundan daha fazlası için sana söz veremem."

Kalbim tekledi. "Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti ve yüzünü acı içinde başka tarafa çevirdi. "Bu bir şekil değiştiren meselesi. Eşimi her an bulabilirim, belki bir sonraki Yakınsama'da bile ve bu gerçekleştiğinde seni incitmek istemiyorum. Yeni bir eş bağı yüzünden parçalanan ilişkileri çok gördüm. Sürümün alfası olarak alfa dişimi bulmak zorundayım. Bu benim görevim. Özür dilerim."

Sertçe yutkundum. Bir sonraki Yakınsama'nın bir sonraki dolunaydan bir gün önce olduğunu fark ettiğimde midemde karanlık ve çirkin bir şey kıvrıldı. Bana aşık olmasını sağlama umudum suya düşmüştü. Elbette gerçek eşini bulmak isteyecekti. O bir şekil değiştirendi ve başka bir şekil değiştirenle birlikte olmalıydı, benim gibi bir Ay Cadısıyla değil. Bunu hep biliyordum.

Ama bu, hayallerimin erkeğiyle bu tür bir tutkuyu yaşamak için tek şansım olacaktı. Bu noktada zaten çok ileri gitmiştim, artık geri dönüş yoktu. Bana aşık olmasa bile, onunla bir ay geçirmeyi hiç geçirmemeye tercih ederdim.

"Anlıyorum," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Çıkarları olan arkadaşlar olabiliriz."

Şaşırmış görünüyordu. "Emin misiniz? Belki de bu iş daha fazla uzamadan durmalıyız. Seni incitmek ya da arkadaşlığımızı bozacak bir şey yapmak istemiyorum. Sana çok değer veriyorum."

"Eminim. Bunu istiyorum." Yüzündeki tereddütü gördüm ve daha dik oturdum. "Birkaç gün önce çocuk gibi göründüğümü biliyorum ama ben bir yetişkinim ve kendi kararlarımı verebilirim. Seks hakkında sadece kitaplarda bir şeyler okumaktan bıktım. Bunu kendim deneyimlemek istiyorum ve bunu senden daha iyi yapabilecek birini düşünemiyorum. Sana güveniyorum ve senin yanında kendimi rahat hissediyorum. Ayrıca, ciddi bir şey de aramıyorum. Şu anda değil."

Yüzündeki gerginlik azaldı ve tekrar gülümsedi. "Bana güvendiğine ve aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Bu son konuda ona yalan söylediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama ona zaten umutsuzca aşık olduğumu bilmesine gerek yoktu. Bunu değiştirecek hiçbir şey yoktu, kaçınılmaz olarak eşini bulduğunda yaklaşan kalp kırıklığı tehdidi bile.

Büyük bir hata mı yapıyordum? Muhtemelen. Ama bir erkekle yakınlaşmak için çok uzun yıllar beklemiştim ve bakire olmaktan gerçekten bıkmıştım.

Ethan'ın parmakları gömleğimin eteklerinde gezindi. "Önce ne öğrenmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Her şeyi istiyordum ama tam şu anda sahilde seks yapma düşüncesi de bunaltıcıydı. Okuduğum kitaplardaki, bir sayfadan diğerine bakireden seks tanrıçasına dönüşen o kendinden emin kadın kahramanlardan biri olmayı diliyordum ama ben öyle değildim. Çok utangaç, çok beceriksiz ve çok gergindim. Daha önce hiç bir erkeğin önünde çıplak bile kalmamıştım. "Hazır olduğumdan emin değilim... bilirsin işte."

"Sorun değil." Ethan karnımdaki pürüzsüz teni okşadı ve köprücük kemiğime yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. "Yavaş başlayacağız ve eğer bir şey fazla gelirse bana söyleyebilirsin."

"Teşekkür ederim." Onun dokunuşuyla tekrar rahatladım. Bunu başka bir erkekle yapmayı hayal bile edemezdin. Bu şekilde güvendiğim tek kişi oydu ve bana iyi bakacağını biliyordum.

Parmakları gömleğimin altından kayarak sütyenimin üzerinden göğüslerimi keşfederken tenime karşı onayını mırıldandı. Neredeyse acı verecek kadar sert olan meme uçları etrafında dolaşırken nefesim kesildi. O kadar iyi hissettiriyordu ki, bana sonsuza kadar dokunmasını

istedim.

Beni nazikçe battaniyeye geri itti ve sonra başımı döndürerek beni tekrar öptü. Dili benimkini okşarken, elleri gömleğimin altındaki keşiflerine devam etti, kalçalarım doğru indi, sonra kot pantolonumun üzerinden kayarak kalçalarımı okşadı. Kalçalarım daha fazlasını isteyerek öne doğru sarsıldı ve buna karşılık olarak Ethan'ın elleri bacaklarımın arasındaki noktayı kavradı.

"İhtiyacın olan şey bu mu?" diye sordu.

Başımı salladım, hafifçe inledim. Daha önce hiç kimse orama dokunmamıştı. Ethan kotumun düğmesini açtı ve ben nefes alabileceğimden bile emin olmadan kıpırdamadan dururken fermuarı indirdi. Kotumu dikkatlice biraz aşağı çekerek altındaki külotuma erişmesini sağladı. Tekrar gerilmeye başladım, ama sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve tekrar rahatlardım. Parmakları kumaşı kenara itti ve sonra *orama* dokunmaya başladı ve ben her şeyi unuttum.

Ethan'ın ağzı benimkinden ayrıldı ve kulak mememi bulana kadar çene çizgim boyunca öpücükler bıraktı. Hassas deriyi ısırdı ve fısıldadı, "Benim için çok ıslaksın. Seni hissetmek için sabırsızlanıyorum. İçinde olmak için."

Bu sırada parmaklarından biri içeriye daldı, sanki ıslaklığımı biraz kaplıyormuş gibi. Sonra keşfetmeye başladı ve beni okşarken ve kızdırırken her şey çok yeni ve çok hassas hissettirdi. Kollarını kavradım, içimde oluşan bu baskıyı hissediyordum ve onu kovalamak istiyordum. Sonunda klitorisime dokunduğunda vücudum sarsıldı ve bir nefes çektim. Bana memnun bir gülümseme verdi ve sonra doyamamış gibi dudaklarımı tekrar yakaladı.

Yavaşça bir parmağını içime soktu ve ağlamamı bastırmak için ağzının tekrar benimkinde olmasına sevindim. Ethan aynı anda hem beni öpüyor hem de bana dokunuyordu ve bu neredeyse vücudumun kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Parmağı girip çıkıyor, başparmağı klitorisime sürtünüyordu, ta ki ben kendimi daha fazla tutamayıp uzun bir inilti çıkarana kadar. O kadar sert ve hızlı nefes alıyordum ki, nefesimi tutmak için Ethan'ın ağzını benimkinden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"İşte böyle," dedi. "Bırak. Geldiğini hissetmeme izin ver."

Sözleri beni uçurumun kenarına itti ve vücudum parmaklarının etrafında sıkıştı. Altımdaki battaniyeyi sıkıca kavradım ve vücudum titreyip orgazm üzerimden geçerken başımı gökyüzüne doğru eğdim. Ethan'ın dudakları tekrar boynumu buldu ve bu çok iyiydi, beklediğimden çok daha fazlasıydı. Daha önce kendimden başka hiç kimseden orgazm olmamıştım ve tüm bu yaygaranın nedenini anlamaya başlamıştım.

Parmaklarını kaldırdı ve dudaklarına götürdü, beni tattı ve bir şekilde bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi. Sonra kendini yanımdaki battaniyenin üzerine bıraktı, bir kolunu göğsüme doladı. "Nasıldı?"

"Mükemmeldi." Eğildim ve onu usulca öptüm. "Senin için bir şey yapmamı ister misin?"

"Bu sefer değil. Bu sadece senin içindi." Ethan saçımı okşadı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Aşk romanlarında okuduğun her şeyi sana gösterirken çok eğleneceğim."

"Sabırsızlanıyorum."

Ona sonsuza kadar sahip olamasam bile, sadece bu ay için sahip olmaya değerdi.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BİRKAÇ GÜN SONRA, kendimi Ay Cadısı kasabasını birkaç kurt şekil değiştiren aileye açmayı tartışmak üzere diğer alfalarla Zoom toplantısı için Ethan'ın ofisinde buldum. Bu toplantılardan birine ilk kez katıldığım ve orada şekil değiştiren olmayan tek kişi olduğum için biraz gergindim ama Ethan toplantıyı sorunsuz bir şekilde yönetti. Konudan saptıklarında alfaları tekrar konuya yönlendirmekte başarılıydı ve tüm alfalar teklifimizle ilgileniyor gibiydi. Görünüşe göre, eş bağlarının kopması ve yeni bağların kurulmasından sonra kendini yerinde hissetmeyen ve hangi sürüyle yaşayacağından emin olamayan pek çok şekil değiştiren vardı.

Ethan ayrıca Ay Cadılarının kurtların Güneş Cadılarından kurtarılmasında etkili olduğunu hatırlatarak her sürünün bir şekilde davamıza para bağışlamasını sağladı. Ayrıca tarafsız bir kasabanın herkes için faydalı olacağına dikkat çekti. Sonunda, Zodyak Kurtları kredi masraflarımızın dörtte birini ortaklaşa karşılayacaktı ki bu benim umduğumdan da fazlaydı.

Kasabamız için işler gerçekten yoluna girmeye başlamıştı ve eğer sağlam bir plan yaparsak Ay Cadılarının çoğunun bize katılacağını biliyordum.

Toplantı sona erip herkesin bağlantısı kesilir kesilmez Ethan, "Düşündüğümünden de iyi geçti," dedi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve sonunda kendimi rahatlamaya bıraktım. "Bize o kadar parayı vermeyi kabul ettirdiğine inanamıyorum."

"Ben de," dedi kısa bir kahkaha atarak. Ayağa kalktı ve bar bölümüne gitti. "Biraz yeşil çay ister misiniz?"

"Bu çok hoş olurdu."

Bir yandan konuşurken bir yandan da bardaki elektrikli su ısıtıcısını kullanarak çayı hazırladı. "Ay Cadıları konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Biraz. Son birkaç gündür bazılarıyla tek tek konuşuyorum ve onlara tesisin resimlerini gösteriyorum. Hepsi konumun mükemmel olduğu konusunda hemfikir ve sanırım bazıları birkaç kurt şekil değiştiren ailenin de orada yaşamasına izin verme fikrine yaklaşıyor."

"Onları nasıl ikna ettin?" Bana bir kupa uzattı ve parmaklarımız birbirine değdi. Gölde çok daha fazlasını yapmış olmamıza rağmen bu temas karşısında kızarmaktan kendimi alamadım. Her şey çok yeni ve heyecan vericiydi.

"Ekstra gelirin yanı sıra sahip olmadıkları becerilere sahip insanlara ihtiyacımız olduğunu açıklayarak." Ellerimi fincanımın etrafına sardım ve çayı içime çektim. Hâlâ çok sıcaktı ama ellerimdeki rahatlatıcı hissi sevdim. "Sanırım artık yaşlandığım için beni daha ciddiye alıyorlar. Selene dileğimi yerine getirdiğinden beri hepsi bana farklı davranıyor."

"Sonunda size biraz saygı göstermelerine sevindim, yine de keşke bunu en başından beri yapsalardı."

Omuz silktim. "Dinlemelerini sağlayan her neyse, sanırım."

Toplantı hakkında sohbet ederken çaylarımızı yudumladık ve onunla birlikte olmak çok kolaydı. Geçen günden sonra aramızdaki ilişkinin garipleşebileceğini düşünmüştüm ama aksine, birlikte daha da rahatlamıştık. Aslında, Ethan eve sağ salim döndüğümde emin olmak için bana mesaj attığında seyahatimizden döndüğümde beri her gece sohbet ediyorduk. Ben de ona kanepede Luna'yla sarılıp uyurken çekilmiş bir fotoğrafımla yanıt vermiştim ve o da beni arayıp kedim hakkında sorular sormuştu. Ertesi gece günümün nasıl geçtiğini sormak için beni tekrar aradı ve o andan itibaren bu düzenli bir şey haline geldi. Onunla konuşmak çok kolaydı ve işinden en sevdiğim kitaplara ve çocukluklarımıza kadar her konuda sohbet ediyorduk. Tek sorun, bunun geçici olduğunu hatırlamanın giderek zorlaşıyor olmasıydı. Her şey bittiğinde onu nasıl bırakabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Çayımızı bitirdiğimizde Ethan elindeki bardağı yere bıraktı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Çok uzaktasın. Buraya gel ve kucağıma otur."

İtiraf etmeliyim ki oldukça ateşli olan bu ani emredici ses tonu karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Birileri bugün patronluk taslıyor."

"Seni öpmeyeli birkaç gün oldu. Seni çok özledim."

Sözleri içimde küçük bir heyecan yarattı. Yavaşça ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, sonra masasına yaslandım. "Yaptın mı?"

Ethan elini yan tarafımda gezdirdikten sonra beni kucağına çekti. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardım ama beni öperken ağzının içinde kayboldu. Kollarımı boynuna doladım ve onu özgürce öptüm, artık bunu son yaptığımızda olduğu gibi gergin değildim.

"Yazdığın sahneyi bitirme fırsatın oldu mu?" diye sordu, elleri kıcımlı kavrarken. Aletin aramızda sertleştiğini hissedebiliyordum ve bunu ona yaptığım düşüncesiyle ürperdim.

"Hayır," dedim gömleğinin yakasıyla oynayarak. "Bundan daha fazlasını okumak istediğine inanmıyorum."

"Hmm." Elleri kalçalarımın doğru indi ve elbisemin kumaşını kavradı. "Belki biraz daha ilhama ihtiyacın vardır."

"Aklında ne var?" Sesim nefes nefese çıkarken sordum. Eğer geçen seferki gibi bir şeyse, ne yaparsa yapsın neredeyse zevkten boğulacağımı biliyordum.

Başımı yukarı kaldırdı ve tekrar boynumu öpmeye başladı. Bazı şekil değiştirenlerin yaptığını duyduğum gibi beni ısıtıp ısırmayacağını merak ettim. Ama hayır, bu sadece eşleriyle yaptıkları bir şeydi.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye mırıldandı tenime karşı. "Seni tekrar tatmalıyım."

"Evet," diye fısıldadım. Sözleri aşk acısı çeken kalbimi pır pır ettirdi ve ona daha sıkı sarıldım.

Sonra beni kaldırdı ve masasının kenarına bıraktı, sonra kalçalarımın arasına girdi. Elbisemin eteğini kavradı ve gözlerimle buluştu. "Sana oral seks yapmak istiyorum."

Sertçe nefes aldım. Ne istediğini açıkça söylemesi ve hazır değilsem bana hayır deme şansı vermesi hoşuma gitmişti. Oral seks hakkında kitaplarda okumuştum ve herkesin anlattığı kadar iyi olup olmadığını görmek için heyecanlıydım.

"Yap," dedim ve sonra bu yeni keşfedilen güvenin nereden geldiğini merak ettim.

Gözleri gurur gibi bir şeyle parladı ve dudaklarından hınzır bir gülümseme geçti. Elbisemi kalçalarımın kadar çekti. "Ofisime girdiğinden beri bu elbisenin belinde nasıl duracağını düşünüyordum."

Ellerini çıplak kalçalarımnda gezdirdi, sonra bacaklarımı aralarına girebilecek şekilde açtı. Zaten sıırsıklam olan külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve yere bıraktı. Sonra saygıyla bana baktı.

"Çok güzelsin, Larkin," dedi.

Neredeyse oracıkta boşalıyordum ve o daha bana dokunmamıştı bile. Daha önce hiçbir erkek bana bu sözleri söylememişti. İşin en iyi tarafı, bunu kastettiğini anlayabiliyordum.

Başını bacaklarımdın arasına indirirken güçlü elleri kalçalarımı kavradı. Bana baktı, koyu renk gözleri ateşle parlıyordu. "Gözlerini benden ayırma. Seni tadarken beni izlemeni istiyorum."

Dilini kıvrımlarımın arasında kaydırırken bakışlarımı tuttu. Neredeyse masasından zıplayacaktım, şok edici derecede iyi hissettirdi ve elleri beni daha sıkı kavradı.

"Uslu bir kız ol ve kıpırdama," dedi biraz hırslayarak. "Bunu aceleye getirmeyeceğim."

Hay sikeyim. Konuşmadan başımı salladım. Devam etmesi için çaresizdim ve bu noktada söylediği her şeyi yapardım.

Beni yalamaya ve emmeye başladı, dili beni keşfediyordu ve ben masanın kenarını kavradım. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. İlk başta yavaş ilerledi, beni tattı, tadını çıkardı ve ben inlemeyi durduramadım. Dilinin klitorisime her dokunuşu beni titretiyordu ama acele etmiyor ve orgazm olmama izin vermiyordu.

"Lütfen," diye inledim. "Ethan..."

"Adımı böyle söylemen hoşuma gidiyor."

Beni daha sert, daha hızlı yaladı, elleri kalçalarımı kavradı, beni aşağıda tuttu. Kalçalarım ağzının karşısında kıpırdandı ve içimde biriken basınç patlamakla tehdit ediyordu. Ellerim saçlarını kavramak için hareket etti, yüzünü ona en çok ihtiyaç duyduğum yere yaklaştırdı. Düşük bir inilti çıkardı ve beni doyamıyormuş gibi yuttu.

Gözleri sürekli benimkilerin üzerindeydi, sanki hepsini ezberlemek istiyormuş gibi her tepkimi içiyordu. Kalçalarım titredi ve inledim, giderek daha da yaklaştığımı hissediyordum. Parmakları beni daha sıkı kavradı ve dili zevkimi ararken acımasızdı.

"Ethan!" Orgazmım vurduğunda ağladım ve neredeyse masasından fırlayacaktım. Zevk bir fırtına gibi içimde yuvarlanırken, durdurulamaz ve tamamen ezici bir şekilde tüm zaman ve mekan duygusunu kaybettim. Onun içinde sallandım ve titredim

Ethan'ın bakışları benimkilere kilitlenmişken, gözleri doymak bilmiyordu. Ve durmadı.

Saçlarını çekiştiriyor, aynı anda hem onu uzaklaştırmaya hem de kendime çekmeye çalışıyordum, vücudum titriyordu. Bu çok fazlaydı. Daha fazla dayanamazdım, yoksa kesinlikle öldürdüm. Neden durmuyordu? Gerçekten beni öldürmeye mi çalışıyordu?

Kaçamayacağımdan emin olmak için beni olduğum yerde tuttu. Sırtım kamburlaştı ve amım ağzına dayandı ve bir şekilde tekrar boşalıyordum, öncekinden daha da sert bir şekilde ve tek yapabildiğim onun adını tekrar tekrar haykırmaktı. Bu orgazm daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve bittiğinde ve sonunda tatmin olduğunda, bir tür beden dışı deneyime girdiğime yemin ettim.

Vücudum nihayet kasılmayı bırakana kadar durmadı. Ancak o zaman dilini üzerimden çekti, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı.

Tamamen kemiksiz bir halde göğsüne yaslandım. "Bana ne yaptın?"

Bir elini yavaşça sırtıma sürttü. "Üzgünüm, duramadım. Tadın çok güzel. Bunu bütün gece yapabilirim."

"Ben hiç... bir kereden fazla..." Zar zor konuşabiliyordum.

"Hayır mı? Peki, buna alış. Artık sana birden fazla orgazm yaşatabileceğimi biliyorum, bir tanesi benim için asla yeterli olmayacak."

Gözlerini aradım ama doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Aslında beni mümkün olduğunca memnun etmek istiyordu - karşılığında hiçbir şey istemeden bile.

Aleti sertleşmişti, pantolonunun içinde zorlanıyordu ve elimi aletin üzerine bastırdım. "Ethan... İstiyorum..."

Bileğimi tuttu ve elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi usulca öptü. "Biliyorum. Ben de öyle. Ama burada değil. Bu gece olmaz. Ağırdan almak ve ilk seferini özel kılmak istiyorum."

Başımı salladım, çünkü doğrusu daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim ve onun düşünceliliğini takdir ettim.

Ethan elini benimkiyle birleştirdi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Neden iki gece sonra bana gelmiyorsun?"

"Çok isterim," dedim midemde kelekler uçuşarak. Ethan'ın evine daha önce hiç gitmemiştim ve orayı görmek için sabırsızlanıyordum.

Alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Bu bir randevu."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

"LARKIN, HARIKA GÖRÜNÜYORSUN!" Stella kollarını bana dolayarak, "Harika görünüyorsun," dedi. Büyük hamile karnı bana çarptı ve ben güldüm.

Harper sırtarak, "Artık çok seksi," dedi ve beni kızarttı. "Sen nasıl hissediyorsun?" Mira bana sordu.

"Harika hissediyorum. Sanki sonunda dışarıda kendimmişim gibi." "Bu çok harika," dedi Madison.

"Kızı biraz rahat bırakın," dedi Ayla, el sallayarak onları uzaklaştırırken. Aylık kitap kulübü toplantımız için onun evindeydik ama arkadaşlarım gelir gelmez etrafımı sarmış, yeni halimi bizzat görmek istemişlerdi. Onlara birkaç gün önce grup sohbetimizde ne olduğunu açıklayan bir resim göndermiştim ama kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Hepimiz Ayla'nın oturma odasının etrafına yerleştik; Ayla burada atıştırmalıklar ve içecekler hazırlamıştı. Kitap kulübü birkaç ay önce, Mira ve Stella çok uzakta olduğu ve herkes çok meşgul olduğu için hepimizin iletişim halinde kalmasının bir yolu olarak başlamıştı. Başak burcunun alfası Madison en yeni ve en sürpriz katılımcımızdı. Onunla daha önce sadece geçerken tanışmıştım, ama onun da aşk romanlarını sevdiğini keşfettikten sonra grubumuza katılması için davet ettik ve kısa sürede iyi bir arkadaş oldu.

Birkaç dakikamızı şarap doldurarak (suratını asan Stella hariç herkes için), şarküteri ürünlerinin tadını çıkararak ve herkesin hayatında neler olup bittiğini konuşarak geçirdik. Gerçekte, aylık kitap kulübümüz çoğunlukla hepimizin bir araya gelip içki içmesi, yemek yemesi ve dedikodu yapması için bir bahaneydi. Ayla ve Mira

Özellikle de arkadaşları çocuklara bakarken onlara annelik görevinden bir mola verdiği için bunu takdir ettiler.

"Son kitap hakkında ne düşünüyorsun?" Ayla kendine biraz daha şarap doldururken sordu.

Bu ayki seçimim bir ters harem romanıydı ve Ethan'la ilgili her şey başlamadan önce okumuştum. O zamanlar çok heyecan verici gelmişti ama şimdi ne hakkında olduğunu zar zor hatırlayabiliyorum.

"İyi bir olay örgüsü ve heyecan dengesi vardı," dedi Mira. Bol aksiyonlu ve ters köşeli kitapları sevme eğilimindeydi ve genellikle aşk romanlarının yanı sıra gerilim romanları da okuyordu. "Hoşuma gitti."

Harper iç çekerek, "Birden fazla arkadaşım olmasını çok isterdim," dedi. Bu kulübe başladığımızda yıllardır kitap okumamıştı. Şimdi ise doymak bilmiyordu. "Hayal edebiliyor musun?"

Stella soluna doğru homurdandı. "Bir eşle zar zor başa çıkabiliyorum. Daha fazla erkek bana daha fazla iş gibi geliyor. Ayrıca, Jordan asla paylaşmaz. Bana bakan herkesi öldürmek istiyor."

"Ben de öyle," dedi Ayla başını sallayarak. "Bir tanesi benim için yeterli."

Madison biraz daha kraker ve peynir aldı. "Bu konuda Harper'a katılıyorum. Bence birden fazla eş kulağa eğlenceli geliyor. Seksten temizliğe kadar her şey için bir program yapabilir ve herkese ayrı görevler verebilirsiniz. Ya da bir elektronik tablo!"

"Tam Başak burcusun," dedi Mira ve Madison güldü.

Gülümsüyordum ama aklım binlerce kilometre uzaktaydı. Ethan'ı ve dün ne yaptığımızı ya da yarın ne yapmayı planladığımızı düşünmeden edemiyordum.

"Larkin?" Stella sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma bakındım. Bütün kızlar bana bakıyordu. Şarabımdan bir yudum aldım ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Biraz dalmışım. Bana ne sormuştunuz?"

"Birden fazla ortak mı istiyorsunuz?" Harper sordu. "Yoksa daha çok tek kişilik bir kız mısın?"

"Oh. Um. Bilmiyorum."

"Neler oluyor?" Stella sordu. "Bir sorun mu var?"

Şarabımın geri kalanını büyük bir yudumda içtim. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Stella gözlerini bana dikti. "Genelde kitaplar hakkında konuşmak için çok heyecanlı olursun, ama gerçekten sessizsin. Bize neredeyse tek bir kelime bile söylemedin."

Akşam."

Mira bana sempatik bir gülümseme verdi. "Yeni bedeninin yüzünden mi? Eminim büyük bir değişiklik olmuştur."

"Hayır, bahse girerim Ethan'la bir ilgisi vardır," dedi Ayla kaşlarını bana doğru oynatarak. "İkisi birlikte bir gece gezisine çıktılar."

"Ne!" Stella neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. "Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

Harper bir parça daha salam aldı. "Ooh, otel odasını mı paylaştınız?"

Madison, "Lütfen bana sadece bir yatak olduğunu söyleyin," dedi.

"Hayır, ayrı otel odalarımız vardı," dedim. "Tek yatak olayının sadece aşk romanlarında olduğundan eminim."

"Doğru değil," dedi Ayla. "Bu Kaden ve benim başıma geldi. Ama devam et."

Sesimi sıradan tutmaya çalıştım. "Yeni Moon Witch kasabası olacak araziye kontrol etmeye gittik ve geceyi orada geçirdik."

Harper devam etmem için eliyle işaret etti.

"Ve sonra..." Biraz sııttım. "Ve sonra öpüştük."

"Öptün!" Stella çığlık attı.

"Biliyordum!" Ayla gözlerinde kendini beğenmiş bir ifadeyle konuştu.

"Bu harika," dedi Mira. "Ethan'dan uzun zamandır hoşlandığını hepimiz biliyoruz."

Kızardım. "Başka şeyler de yaptık. Sanırım yarın gece seks yapacağız."

Yüzüm kıpkırmızı olurken, tüm kızlar nefes nefese kaldı ve çığlık attı, resmen akıllarını kaçırdılar.

"Ayrıntılar!" Harper bağırdı. "Detaylara ihtiyacımız var!"

Madison, Harper'a bir yastık fırlatarak, "Hayır, istemiyoruz," dedi.

"Sadece senin adına mutluyuz."

"Gördün mü? Sana bunun işe yarayacağını söylemiştim," dedi Ayla.

Bunun üzerine kalbim sıkıştı ve yüzümden bir şey geçmiş olmalı çünkü aniden tüm kızlar endişeli göründü.

"Sorun nedir?" Stella sordu.

"Hayır, iyi değil miydi?" Harper sordu.

"Hayır, harikaydı" dedim. "Ama bu sadece bir kaçamak. Uzun sürmez."

"Neden olmasın?" Madison ihtiyacım olduğunu anlamış gibi bana bir kadeh şarap daha doldururken Mira sordu.

Tekrar konuşmadan önce bir yudum aldım. "Çünkü o bir şekil değiştiren ve ben değilim. Er ya da geç eşini bulacak, belki bir sonraki Yakınsama'da bile. O yüzden bana bir süre eğlenebileceğimizi söyledi ama hepsi bu."

"Özür dilerim Larkin," dedi Ayla ve diğer kızlar da benzer sözlerle karşılık verdi.

Odadaki hava üzücü bir hal aldı ve herkes bana acıyan bakışlar attı. İşte bu yüzden hiçbir şey söylememeliydim. Şimdi eğlenceli kitap kulübü gecemizi mahvetmiştim.

"Sorun değil," dedim, ancak gözlerimin arkasındaki yaşların sıcak baskısını şimdiden hissedebiliyordum. "Bu işin yürümeyeceğini hep biliyordum. Asla onun eşi ya da alfa dişisi olamazdım. Ne de olsa ben bir şekil değiştiren değilim."

"Bu çok aptalca," dedi Madison. Ona göz kırptım. "Ne dedin?"

Öne doğru eğildi. "Bana ve Ayla'ya bak. İkimiz de sadece yarı şekil değiştiriciyiz ve ikimiz de alfayız. Neden sen de bir alfa olamıyorsun? Kim demiş alfa dişisi Ay Cadısı olamaz diye?"

"Diğer alfalar bunu kabul eder mi?" Mira sordu.

"Diğer alfaların ne düşündüğü kimin umurunda," dedi Stella.

Ayla başını salladı. "Umudunu kaybetme. Ne de olsa Selene sana bu yeni bedeni bir sebepten ötürü verdi. Yıldızlara ve aya güven."

"Deneyeceğim," diye mırıldandım.

"Ve eğer sana zarar verirse, kışına tekmeyi basarız," diye hırladı Harper, kurt tarafı biraz ortaya çıkmıştı.

Biraz güldüm ve gözlerimi sildim. "Teşekkürler çocuklar. Vazgeçmeyeceğim. Ama yürümezse bile, sürdüğü sürece eğleneceğim. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, sanırım ben tek kişilik bir kıyım."

Hiçbiri aceleci ve bariz konu değişikliğime dikkat çekmedi ve kolaylıkla olağan kitap kulübü konuşmasına geri döndük. Boğazımdaki düğüm tüm zaman boyunca çözülmedi ama onları gerçekten iyi olduğuma ikna edecek kadar uzun süre konuşmaya devam etmeyi başardım.

Gelecek ay için kitabımızı seçerek geceyi tamamladık ve sonra kızlar bana sarıldılar ve onları bilgilendirmeye devam etmemi söylediler. Ayla'nın verandasına çıktık ve ayrılmadan önce vedalaştık. Harper kardeşiyle paylaştığı eve geri dönmek için arabasına binerken, Ayla da Mira ve Stella'yı sürülerinin topraklarına geri ışınladı. Madison'ı Başak topraklarına geri götürmeyi teklif ettim ve bir portal açmak için yeterli alanım olsun diye çimlerin üzerine taşındık.

"Gitmeden önce seninle hızlıca konuşabilir miyim?"

diye sordu. "Tabii," dedim.

"Daha önceki tartışmamız bana bir şey düşündürdü..." Bir kaşımı kaldırdım. "Çoklu eşler hakkında mı?"

Madison kısa bir kahkaha attı. "Hayır, yarı insan şekil değiştirenler hakkında. İnsanların sandığından çok daha fazla var ve çoğu sürüsüz. Birçoğu insan kadınlar tarafından doğuruluyor ve şekil değiştiren yaşamının nasıl bir şey olduğu, hatta hangi sürüye ait olmaları gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yok. Bazıları şekil değiştirdiklerinde terk edilir ve kendi başlarının çaresine bakmaya bırakılır. Diğerleri ise yarı insan oldukları için sürülerinden atılıyor ya da Ayla gibi yabancı olarak yetiştiriliyor."

"Bu kadar büyük bir sorun olduğunu bilmiyordum."

"Bu, birçok alfanın kabul etmek istemediği bir sorun. Artık Başak alfası olduğum için bunu değiştirmek için çalışıyorum ama ben sadece bir kişiyim. Başak sürüsü bize katılmak isteyen tüm yarı insan şekil değiştirenleri kabul ediyor, ancak paketsizlerin yaşayabileceği bir yer olsa iyi olurdu."

Gözlerim büyüdü. "Onların bizim kasabamızda yaşamasını mı istiyorsun?"

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Ay Cadıları'nın bunu düşünebileceğini umuyordum. Bu insanların çoğu hayatları boyunca insanlar arasında yaşadıkları için faydalı becerilere ve deneyime sahipler. Kasabanıza harika bir katkı sağlarlar."

İyi bir noktaya değindi ama kasabaya daha fazla insan ekleme düşüncesi beni bunaltmıştı. "Bu konuyu Ethan'la konuşacağım ve Ay Cadısı konseyinin de aynı fikirde olması gerekecek. Ama ne yapabileceğime bakacağım."

Madison gülümseyerek, "Elbette," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Bir portal açtım ve Lunatera'ya girdik, sonra onu Başak sürüsü topraklarına geri götürmek için başka bir portal açtım, Ayla beni tam da bu amaçla ziyarete getirmişti. Vardığımızda ormanları özellikle yemyeşildi ve her yerde kır çiçekleri açıyordu. Henüz her sürüyü ziyaret etmemiştim ama şu ana kadar gördüklerim arasında en güzeli Başak topraklarıydı.

Kulübeme döndüğümde hemen dizüstü bilgisayarımın başına oturdum. Arkadaşlarımla kitaplar hakkında konuşmak bana her zaman ilham verirdi ve baharatlı sahneyi nasıl bitireceğimi çok iyi biliyordum. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşurken kurgusal karakterlerim bütün gece boyunca birbirlerine girdiler. Bitirdiğimde nefesim kesilmiş ve ıslanmışım.

Boş bir e-posta açtım, Ethan'a gönderdim ve bitmiş sahneyi içine yapıştırdım. Sonra nefesimi tuttum ve kendimi gönder tuşuna basmaya ikna

etmeye çalıştım. Bunu defalarca istemişti, ama ya sadece

Benimle dalga mı geiyorun? Ya da sahne berbat? Ya okuduysa ve "Vay canına, bu kızın seksin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok, belki de yarını iptal etmeliyiz?" dediyse? Aklımda her türlü korkunç senaryo dönüyordu. Ama Ethan aynı zamanda yazdıklarımın haberdar olan tek kişiydi ve bunu onunla paylaşmak beni biraz heyecanlandırdı. Ya nefret etmezse?

Cesaretimi toplayıp e-postayı gönderdim ve hemen bilgisayarımı kapattım. Aksi takdirde bütün gece ekrana bakıp acaba okudu mu diye düşünecektim. Bunun yerine yatmaya hazırlanmakla meşgul oldum. Zaten geç olmuştu. Ethan muhtemelen çoktan uyumuştı.

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Hemen komodininimden aldım.

"Neden hep sen arıyorsun?" Alaycı bir sesle sordum. "Bugünlerde telefonların arama dışında her şey için kullanıldığını bilmiyor musun?"

"Arıyorum çünkü sesini duymak hoşuma gidiyor." "Oh..." Beni yine kızarttı.

"O sahneyi bana gönderdiğin için teşekkürler," dedi, sesi kısık ve boğuktu. "Çok ateşliydi... Ama birlikte geçireceğimiz gece daha da ateşli olacak."

Nefesim kesildi. "Oh?"

"Yarın görüşürüz," dedi Ethan ve ben daha başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Telefonuma baktım, kalbim hızla çarpıyordu. Sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

Ethan'ın dairesinin kapısının önünde durdum ve küçük siyah elbisemin altını çekiştirdim. Etek ucunda aylar vardı ve Selene'in bu gece için bana biraz güç vereceğini umuyordum. Bütün gün tam bir karmaşa içindeydim, sinek kuşu gibi gerginlik ve heyecan arasında gidip geliyordum ve şimdi bu beklenti neredeyse başa çıkabileceğimden fazlaydı.

Şoförüm ve korumam Arvin kapı zilini çaldı. Siyah saçları ağarmış, çok kaslı bir şekil değiştirendi ve beni Ethan'ın ofisinin önünden alıp buraya getirmişti. Ona Ethan'ın dairesine kendi başıma yürüyebileceğimi söylemiştim ama o alfanın ona güvenli bir şekilde vardığımdan emin olmasını söylediğini ve işini bitirmeden gitmeyeceğini açıklamıştı. Ethan kapıyı açtı ve beni görünce yüzü aydınlandı. "Larkin, hoş geldin. İçeri gel."

Sonra Arvin'e döndü ve elini sıktı.

"Ona buraya kadar eşlik ettiğiniz için teşekkürler."

Arvin başını eğdi. "Elbette, alfa." "Karına ve çocuklarına benden selam söyle."

Adam ilk kez gülümsedi. "Yapacağım."

Ethan kapıyı kapatıp bana döndü ama ben çenemi yerden kaldırmakla meşguldüm. Dairesi inanılmazdı, sadece filmlerde görebileceğiniz türden bir şeydi. İki katlıydı ve üst kata çıkan şık bir merdivenle tamamen açık bir konsepte sahipti. Tavandan tabana cam duvarlar Toronto'nun ışıltılı silüetinin nefes kesici manzarasını sunarken, alt kattaki yaşam alanı mermer zeminleri ve yükselen tavanlarıyla ferah ve moderndi. Mobilyalar

Şık ve minimal, nötr tonlarda, ancak birkaç sanat eseri buraya ve oraya bir renk sıçraması ekledi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Ethan ve dikkatimi tekrar ona çekti.

"Sen de öyle." Kolları kıvrılmış siyah bir elbise gömleği giymişti ve kollarındaki dövmleri gösteriyordu. Nedense onu her gördüğümde daha da yakışıklı oluyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Beni kollarına çekti ve başımı döndüren bir öpücük verdi. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de. Eviniz çok güzel."

"Teşekkür ederim. Bir gün bahçeli bir evim olsun istiyorum ama şimdilik burası işimi görüyor."

Koluma girdi ve beni Ethan'ın evinin geri kalanı kadar büyük ve güzel olan mutfığa doğru götürdü. Kısa saçları pembeye boyanmış uzun boylu bir kadın fırından bir şeyler çıkarıyordu ve bana gülümseyerek el salladı.

"Bu Soleil," dedi Ethan. "Toronto'daki en iyi Fransız restoranına sahip ve bu gece bize inanılmaz bir şeyler hazırlaması için onu tuttum."

"Beni onurlandırdın, alfa." Soleil bize küçük bir reverans yaptı. "Bu gece limon şarabı soslu taze isticidye, safranlı istakoz risotto ve yadigâr havuçlarla narenciye balında kavrulmuş Quebec ördeği içeren üç çeşit yemek hazırladım. Tatlı olarak da çilek, ahududu ve yaban mersininden oluşan meyveli bir tart."

Hayatımda hiç bu kadar süslü bir şey yememiştim ve Ethan'ın tüm bunları benim için ayarlamış olması beni şaşkına çevirmişti. "Kulağa inanılmaz geliyor."

"Umarım beğenirsiniz. Her şey hazır, sadece tabaklamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Teşekkür ederim," dedi Ethan. "Hazır olduğunuzda gidebilirsiniz. Ben bize hizmet edeceğim."

Soleil tartışmak ister gibi göründü ama sonunda başını salladı. "Evet, tabii ki."

Ethan beni büyük pencerelerin yanındaki, mumların ve bir şişe şarabın açık olduğu, iki kişilik yemek masasına götürdü. Benim için sandalyemi çekti ve sonra ilk mezelerimizi getirmeye gitti. Toronto'nun manzarasına bakmak için bir an durdum ama gözlerim tepemdeki azalan aya takıldı. Küçük bir şeritti, teslim tarihime neredeyse yarı yolda olduğumu hatırlatan bir şey. Ethan ilk yemeğimizi önümüze koyarken gözlerimi ayırdım.

ve sonra oturdu. Soleil ön kapıdan çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Önümdeki güzel yemeğe baktım. "Az giyinmişim gibi hissediyorum. Bu gecenin bu kadar süslü olacağını hiç düşünmemiştim."

"Sen mükemmelsin." Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi tuttu. "Soleil'i işe aldım çünkü dünyanın en kötü aşçısıyım ve seni yanmış ızgara peynirli sandviçlerimle korkutmak istemedim."

"Demek kusurların var," dedim gülerek.

"Bir ya da iki." Bize şarap doldururken gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Kimseye söylemeyin."

"Sürünüzden kimsenin bana inanacağından şüpheliyim zaten. Sana tapıyor gibi görünüyorlar."

"Alfa olduğumdan beri onlar için doğru olanı yapmaya çalıştım."

"Nasıl alfa oldun sen?" Yemeğe başladığımızda sordum. "Miras kalmadığını biliyorum ama hikâyenin tamamını hiç duymadım."

"Önceki alfa sürünün geleceğine zarar veren pek çok şey yaptı. Pozisyonu babasından miras almıştı ve diğer şekil değiştirenler üzerinde güç sahibi olmanın bir yolu dışında alfa olmayı gerçekten umursamıyordu. Annem sürünün muhasebecisiydi ve sürekli onun bizi nasıl iflas ettireceğinden yakınırdı. Alfa ondan sürekli yasadışı şeyler yapmasını isterdi ama o hep reddederdi. Babam alfanın ailemizin peşine düşeceğinden korkuyordu, bu yüzden beni üniversite için ABD'ye gönderdi ve sonra ben de orada işletme okuluna gittim. Kendi işimi kurmak için Toronto'ya döndüğümde sürü kötü durumdaydı. Alfa'ya pozisyonu için meydan okudum ve kazandım."

"Önceki alfaya ne oldu?" diye sordum. Ethan'ın kaşları çatıldı. "Ölümüne bir dövüştü."

"Ah. Doğru." Bunu bilmeliydim ama sürü hayatı hakkında öğrenmem gereken daha çok şey vardı. "Peki ya ailen? Onlar iyi mi?"

"Onlar iyi. Annem ve babam sürümüzde saygın kişilerdi ve bir önceki alfa da ailemizin peşine düşmedi."

"Çok rahatladım. Baban ne iş yapıyor?"

"Şimdi emekli oldu ama eskiden avukattı. Sürüyü beladan uzak tutardı." Şarabından bir yudum aldı ve yüzümü inceledi. "Ailen hakkında konuşmak ister misin yoksa çok mu zor?"

"Onlar hakkında konuşabilirim ama söyleyecek pek bir şey yok. Onlar çocuk sahibi olmak istedikleri için Lunatera'yı terk eden Ay Cadılarıydı. Bir yıl geçirdik.

Çocukluğumun büyük bir kısmı ABD'nin dört bir yanına taşınarak, Güneş Cadılarında kaçarak geçti ve ailem bulabildikleri her işe girdi. Bana iyi bir çocukluk yaşatmak ve beni güvende tutmak için çok uğraştılar ama ben on yaşındayken Güneş Cadıları bizi buldu. Ailem onlarla savaştı ve son nefeslerini beni Lunatera'ya göndermek için kullandılar. Ondan sonra beni Celeste teyzem büyüttü."

"Onları çok özleyor olmalısın."

"Evet. İkisi de çok nazikti. Ama Ay Cadılarını Dünya'ya geri getirerek onların anısını onurlandırmak için elimden geleni yapıyorum, tıpkı onların istediği gibi."

"Eminim seninle gurur
duyuyorlardır." "Umarım
öyledir."

Sonraki iki yemeğimize geçtik ve ikisi de daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ethan, Soleil'in babasının Quebec'te yaşayan Başak sürüsünden olduğunu ve onun da bir şef olduğunu açıkladı. Sonra konu yine Ay Cadısı kasabasına geldi.

"Henüz bir isim düşünmedin mi?" Ethan sordu.

Ördekten bir ısırık aldım, o kadar yumuşaktı ki neredeyse inleyecektim. "Buraya Eventide adını vermeyi düşünüyordum. Aslında ayla ilgili bir isim vermek istiyordum ama artık orada her türden insan yaşayabileceği için Eventide'in daha uygun olduğunu düşündüm."

"Bu mükemmel."

Çatalımı yere bıraktım. "Bu bana şunu hatırlattı. Madison dün bana bazı yarı insan şekil değiştirenlerin kasabamıza taşınmasına izin verip veremeyeceğimizi sordu. Özellikle de bir sürüye ait olmayanların."

"Bence bu harika bir fikir. Sence Ay Cadıları bunu kabul eder mi? Bu mu?"

"Emin değilim, ama yarı-insanlara karşı daha sempatik olabilirler. tam şekil değiştirenler. Ne de olsa onlar da bizim gibi dışlanmışlar."

Ethan kaşlarını çatı ve pencereden dışarı baktı. "Dışlanmamalılar. Alfa olduğumda yaptığım ilk değişikliklerden biri, hiçbir yarı insanın sürümden atılmayacağından emin olmaktı. Jordan ve Wesley'nin de diğer bazı alfalarla birlikte aynı değişikliği yaptıklarını biliyorum. Gerçi birkaçı hala direniyor ama onlar üzerinde çalışıyoruz."

Sonunda tatlıya geçtik ve zaten çok tok olmama rağmen meyveli tarta karşı koymak imkansızdı. "Bu çok güzel. Sanırım ağzımda orgazm oluyorum."

Ethan güldü ve eğilip dudaklarımdaki kremanın küçük bir kısmını yaladı. "O orgazmlardan birazını bana sakla." Bir çatal aldı ve kendi tartını dürttü. "Bana gönderdiğin o sahneden sonra başka bir şey yazdın mı?"

"Henüz değil." Tartımı bitirdim ve tabağımı ittim.

"Umarım hikâyeyi bitirirsin."

"Mutlu sonla mı bitecek?" Çifte anlamımı anladığını umuyordum.

"Tabii ki. Bu aşk romanları için bir gereklilik değil mi?"

Şaşırarak güldüm. "Araştırmanı yapmışsın."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve beni ürperten bir bakışla sabitledi. "En sevdiğin kitaplardan bazılarını okuyordum ve neredeyse bitirdim. Eğer bana bir liste verirsen, memnuniyetle daha fazlasını okurum."

"Etkilendim."

"Nelerden hoşlandığın hakkında bir fikir edinmek istedim." Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi geçti, sonra ayaklarımın dibine diz çöktü. Topuklu ayakkabılarımı çıkardı ve ayaklarıma masaj yapmaya başladı.

Gözlerimiz yüklü bir bakışla kilitlendi, aramızdaki gerilim havada çatırdıyor, elle tutulur ve sarhoş edici. "Peki işe yaradı mı?"

"Oh evet." Ellerini yavaşça bacaklarımda gezdirdi. "Gerçi ahlaki açıdan senin için yeterince gri olduğumu sanmıyorum ve okuma tercihlerine bakılırsa muhtemelen önce düşman olmalıydık."

"Bütün o kitapları gerçekten okumuşsun!" Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ama sen tüm kitap sevgililerinden daha iyisin ve arkadaştan sevgiliye benim yeni favori mecazım olabilir."

Dudaklarımız ateşli bir öpücükle buluştu, bütün gece süren özlem ve açlığın birleşimiydi bu. Bu kez öpücüğü ben kontrol ettim, parmaklarım sert çenesinde geziniyor, ona ne kadar değer verdiğimi sözsüz olarak gösteriyordum. Kalçalarımı kavradı, daha da yaklaşabilmek için bacaklarımı araladı ama bu yeterli değildi.

Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı sürükledi, dudakları hâlâ benimkilerle kilitliydi. Sonra kıcımdan tutup beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. O kadar güçlüydü ki bunu kolaymış gibi gösterdi ve dillerimiz şehvetli bir ritimle dans ederken omuzlarına yapıştım. Kısa elbisem kalçalarıma kadar yükselmişti ve onun aletinin pantolonunun içinden sadece onun için giydiğim dantel külotuma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Kendime engel olamayarak ileri doğru ittim ve boğazımın arkasında titreşen bir inilti çıkardı.

"Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim." İkimiz de nefesimizi tutarken alnını benimkine bastırdı. "Büyüledin mi

Ben mi?"

"Umarım öyledir."

Kıçımdaki tutuşunu ayarladı, beni daha iyi kavradı ve aynı zamanda beni inletecek şekilde beni horozuna doğru sürükledi. "Sanırım yukarı çıkma vakti geldi."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ben ona sarılıp çenesine ve boynuna öpücükler kondururken ETHAN beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Şekil değiştiren duyularım yoktu ama onun şimdiye kadar kokladığım ya da tattığım en güzel şey olduğuna emindim.

İkinci kat, kırmızı ve pembe gül yapraklarıyla kaplı büyük bir yatak içeren büyük bir açık çatı katı gibiydi. Yan masalardaki mumlar mekâna yumuşak, romantik bir ışıltı veriyordu ve bu kadar düşünceli olması beni çok etkilemişti.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Bizi yatağa doğru götürürken sordum. "Bu gecenin mükemmel olmasını istedim."

Beni yere bırakıp arkasını döndü, sonra saçlarımı yana tarayarak enseme sıcak bir öpücük kondurdu. Ben ayın küçük parçasına bakarken, elbisemin fermuarını yavaşça açtı ve yere indirdi, ardından omurgamdan aşağıya doğru bir öpücük izi bıraktı. Sütyenimin kancasını çözdü ve beni sadece dantel külotla bırakarak düşmesine izin verdi.

Onları görünce boğazından alçak bir hırıltı kaçtı. "Bunları benim için mi giydin?"

Başımı salladım, bu noktada konuşmak için kendime güvenmiyordum. Kendimi hiç o an hissettiğim kadar seksi hissetmemiştim, onun karşısında küçücük bir siyah dantelden başka bir şey giymeden duruyordum.

Derin bir sesle, "Çıkar şunları," diye emretti.

Bana söyleneni yaptım, külotumu indirdim ve içinden çıktım. Ethan arkama geçti ve göğüslerimi avuçlarının arasına almak için uzandı. Parmakları pürüzlüydü ama dokunuşu nazikti.

Daha fazlasını istiyordum. Meme uçlarımla oynadı, onları daire içine aldı, hafifçe çimdikledi, bana istediğimi hiç bilmediğim şeyler yaptı. Sonra ağzı tekrar boynumdaydı ve dişlerinin en ufak bir sıyrığını hissettim, bu da beni ürpertti.

"Bana ne istediğini söyle," dedi, nefesi tenimde sıcaktı. "Dokun bana," diye fısıldadım.

Uzanıp amımı avuçladı ve dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı. "Burası mı?"

Elini bastırdım, ihtiyacı olan tek yanıt buydu. Klitorisimi buldu ve parmağını küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başladı. Çoktan sırlıklam olmuşum ve sadece birkaç vuruştan sonra dizlerimin bağı çözüldü. Ona doğru eğildim, başını tutmak için geriye uzandım, o tenimi emip ısırırken hala boynumun üzerinde eğilmişti.

"Benim için güzel ve hazır olduğundan emin olacağım." Önce bir, sonra iki parmağını içime soktu ve ben haykırdım. Diğer eli göğüslerimle oynarken başparmağı klitorisimin etrafında dönmeye devam etti. Her bir meme ucunu sıkıştırıp yuvarladı ve kısa süre sonra nefes nefese kalmıştım ve inliyordum, eline karşı sürtünüyordum ve daha fazlası için çaresizdim.

Beni tam olarak doğru noktadan okşuyordu ve ben çoktan yaklaşmıştım. Beni oraya bu kadar hızlı getirebilmesi neredeyse utanç vericiydi. Dizlerim titremeye başladığında, eli göğsümden aşağı kayd ve belime dolanarak beni tuttu. Tüm vücudum sarsıldı ve onun adını haykırdım. Bana dokunmaya devam etti, ben tükenene ve ona doğru yığılana kadar orgazmı uzattı.

Ethan beni döndürdü ve sonra tekrar öpmeye başladı. Bu kez elleri kıcımdaydı ve kıyafetlerinin arasından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Gömleğini çekiştirdim. "Çok fazla kıyafet giyyorsun."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap."

Gömleğinin düğmelerini açarken ellerim biraz titredi ama beceriksiz, utangaç, gergin Larkin olmaktan bıkmıştım. Bu gece en sevdiğim kitaplardaki kadın kahramanlardan biri kadar kendime güvenmek istiyordum.

Gömleğini çıkardım ve ellerimi geniş, kaslı göğsünde ve oradaki Terazî sürüsü işaretinde gezdirmek için bir an ayırdım. Dövmelerini incelerken parmaklarımla altındaki sıcak tenini hissetmek hoşuma gitti; bir kurt, bir ay, birkaç dal, Terazî takımyıldızı ve daha fazlası. Sonra kemerini çözdüm.

Sonra da pantolonunun düğmesini. Pantolonu aşağı ittim, üzerinde sadece siyah boxer külotu kalmıştı ama oradan devam edemedim. Bu çok fazlaydı.

Ethan bunu hissetmiş gibiydi ve boxer külotunu çıkarıp kendini tamamen çıplak bırakırken bakışlarımı üzerinde tuttu.

Kaslarından dövmelerine ve kocaman sikine kadar onu içime çekerken sertçe yutkundum. Son birkaç aydır, çıplak bir sürü şekil değiştiren görmüştüm.

-Pek mütevazı sayılmazlardı ama bu farklıydı. Bu Ethan'dı ve beklediğimden çok daha güzeldi.

"Dokunabilirsin. Nereye istersen." Elimi tuttu ve düz, kaslı karnına bastırdı.

Elimi karın kaslarının çıkıntıları üzerinde gezdirdim ve sonra aşağıya doğru indim. Aletinden gözümü alamıyordum ve onu içimde hissetme düşüncesi dehşet verici ama aynı zamanda garip bir şekilde heyecan vericiydi. Bir saniye tereddüt ettikten sonra elimi sikinin etrafına sardım. Sanki acı çekiyormuş gibi keskin bir nefes verdi. Cesaretleterek onu daha sıkı kavradım, uzunluğunu aşağı yukarı okşadım, sonra başparmağımı sikinin başının üzerinde gezdirdim. Elimdeki hissini ve ben onu okşamaya devam ederken nefesinin hızlanmasını sevdim.

"Çok büyüksün."

"Merak etme. Sana tam uyacak." Bileğimi kavradı. "Ama şimdilik bu kadar oyun yeter. Sıra yine bende."

Beni yatağa geri itti ve her yere gül yaprakları saçtı. Tüm vücudum ona duyduğum arzuyla ağrıyordu ve bacaklarımı iki yana açarak onu bacaklarımın arasına davet ettim. Bir an sadece bana baktı, sonra başını arkaya eğdi ve dua eder gibi gözlerini kapattı.

"Ne oldu?" Bu konuda tereddütleri olduğu için tedirgin bir şekilde sordum. "Çok güzelsin." Gözleri tekrar üzerimde gezindi. "Ben "Dileğini yerine getirdiği için Selene'e teşekkür et."

Sözleri karşısında ateşler içinde kaldım, sonra başı kalçalarımın arasına girdi ve ben yatağa doğru kıvranana kadar beni yalamaya devam etti. Beni neredeyse orgazma ulaştırdı... ve sonra durdu.

"Bu gece seni sikimin üzerine boşaltacağım."

Sikeyim. Ethan'ın böyle bir ağzı olduğunu bilmiyordum ama bu beni daha da tahrik etti. Ben cevap veremedim komodine doğru ilerledi ve bir paket prezervatif çıkardı.

"Onlara ihtiyacımız yok," dedim.

Kutuyu yırtıp açtı. "İnsan olduğun için işi şansa bırakmak istemiyorum."

"Sorun değil. Bugün erken saatlerde gidip doğum kontrolü yaptırdım." Ayla beni bunu yapmaya ikna etmiş, bir şekil değiştiren ve bir Ay Cadısı'nın ürünü olduğunu hatırlatmıştı.

Ethan'ın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi yaptın? Bu akıllıca bir düşünceydi. Ama bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum, ama istedim." Elindeki prezervatif paketini aldım ve bir kenara fırlattım. "Seni tamamen hissetmek istiyorum."

Gözlerine vahşi bir şey girdi, içindeki kurdun bir anlık görüntüsü. Beni yatağa geri itti ve üzerime tırmandı, siki kalçalarımın arasında sürtünüyordu. "Bunu istediğine emin misin? Bana durmamı söylemek için son şansın."

"Onu istiyorum. Seni istiyorum." Uzandım ve yüzüne dokundum. "Bana kaçırdığım her şeyi göster."

Ethan sikini eliyle kavradı ve yavaşça içime doğru yönlendirdi. Gözlerini benimkilere kilitledi ve her bir santimin içime doğru kaydığını hissettim. Vücudum ona alışırken küçük, rahatsız edici bir gerilme oldu ama acı verici bir şey değildi. Bazı kızların ilk seferin çok acı verdiğini söylediklerini duymuştum ama bu benim için doğru değildi.

"Kahretsin, çok sıkısın." Gözlerini kapattı, yüzü gerilmişti. Bana zarar vermemek için kendini tuttuğunu söyleyebilirdim. Kontrol için savaşıyordu ve ben bunu ona yapabilmeyi seviyordum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kollarımı boynuna doladım. "Durma."

Bıraktı ve içime girerek beni nefessiz bıraktı. Dibe vurduğunda gözlerim dalgalanarak kapandı. İşte o an gelmişti. Sonunda içime girmişti.

İlk başta yavaşça hareket etti, nasıl tepki verdiğimi görmek için test ediyordu. Hâlâ kendini tuttuğunu söyleyebilirdim ve bir seferde birkaç saniyeden fazla düşünebilseydim, ona daha sert gidebileceğini, kırılmayacağımı söyledim.

Ne kadar çok hareket ederse o kadar iyi hissediyordum ve kısa süre sonra hızını artırdıkça titriyor ve nefes nefese kalıyordum. Dili sayesinde çoktan orgazma yaklaşmıştım ve giderek yaklaştığımı hissedebiliyordum.

Aletini geri çekti ve sonra bu sefer daha sert bir şekilde içime soktu ve kalçalarım onu karşılamak için sallandı. Parmaklarımı saçlarına doladım, içgüdülerim beni ele geçirirken bir şeylere tutunmaya ihtiyaç duydum. Ona yapıştım, itişini karşılamak için yukarı doğru eğildim, ama hala daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye yalvardım.

Ellerini kığımın altına kaydırarak, kalçalarımı kaldırarak ve nefesimi kesen bir noktaya vurarak karşılık verdi. Bacaklarımı onun etrafına sardım ve

ona mümkün olduğunca yaklaşmak. Vücutlarımız sanki bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz, birbirimiz için yaratılmışız gibi birlikte hareket ediyordu. Zevk bir kasırga gibi içimden geçti, beni ters yüz etti ve ciğerlerimdeki tüm nefesi çaldı.

İtişlerini yavaşlattı ve saçlarımı okşayıp gözlerimin içine bakarken kendime gelmem için bana biraz zaman tanıdı. "İyi misin?"

"Ben harikayım," dedim. "Ama senin de boşalmanı istiyorum." "Sana bir orgazm daha yaşattıktan sonra boşalacağım."

İçimden yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Bir tane daha içebileceğimden emin değilim." Sırıttı. "Meydan okumayı severim."

"Yine de bir sorum var," dedim yavaşça.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup kalktı, sertleşmiş siki hâlâ içimdeydi. "Ne oldu?"

"Kendini tutuyormuşsun gibi hissediyorum. Bu doğru mu?"

"Yapmak zorundaydım. Şekil değiştiren gücümle ve kurdum yüzeye bu kadar yakinken..." Burnunu boynuma dayadı ve beni sarhoş edici bir ilaçmışım gibi içine çekti. "Seni incitmek istemiyorum."

Saçlarını daha sıkı kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Senden her şeyi istiyorum. Tüm gücünü, hayvani yanını, her şeyini. Bunu kaldırabilirim."

"Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"İstiyorum." Amımı onun sikinin etrafında sıktım. "Sana güveniyorum."

Biraz ürperdi ve sonra içimden çıktı. Hayır diyecek diye endişelendim ama sonra beni ters çevirdi. "Eğer istediğin buysa, ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum."

Bana söyleneni yaptım ve bacaklarımı açarak kendimi konumlandırımdım. Bu şekilde kendimi tamamen açıkta hissediyordum ama aynı zamanda heyecanlıydım. Arkamda dizildi ve sikini kığıma sürttü, sonra tekrar amıma girdi. Elleri kalçalarımnda, kendini derinlere doğru yönlendirdi, o kadar derin ki beni ağlattı. Neredeyse acı veriyordu ama tam olarak değil.

Bir süre sonra çekildi ve ardından güçlü bir hamleyle sikini içime soktu. Haykırdım ve kalçalarımı ona doğru iterek daha fazlasını istediğimi gösterdim. Tekrar içime girmeden önce toparlanmam için bana zor zaman verdi, parmakları kalçalarımı kazıyordu.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," diye homurdandı, sanki duramayacakmış gibi amansız bir hızla içime girerken.

İstediğim şey *buydu*. Gerçek Ethan, üzerimdeki kontrolünü kaybediyor.

İçimden çıkan sesler yüksek ve hayvani idi ve daha sonra kalçalarımnda çürükler olacağından emindim. Ama umurumda değildi. Beni bu şekilde işaretlemesi fikri hoşuma gitmişti.

Ellerinden biri klitorisimi bulmak için uzandı. Parmaklarını etrafında dolaştırdı ve beni inleten ve ona karşı kıvranmama neden olan ilkel bir yoğunlukla sikini içime soktu.

Ethan zor nefes alıyordu ve itme hareketleri daha düzensiz hale geldi. "Benim için gel, Larkin. Şimdi yap."

Sanki bedenim onun emrine cevap veriyormuş gibi, sertçe boşaldım ve adını haykırdım. Karşılığında, kendi doruk noktası onu ele geçirirken vahşi bir hırıltı çıkardı, sıcaklığı içimin derinliklerine yayıldı.

Yatağa yığıldı ve kollarını bana sıkıca sararak beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Ona doğru kıvrıldım ve çıplak bedeninin bana yaslanmasının keyfini çıkardım.

"İnanılmazsın," dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İnanılmaz," dedim dürüstçe.

"Burada bekle." Ayağa kalktı ve banyoya gitti, sonra sıcak, ıslak bir bezle geri döndü. Bacaklarımı tekrar nazikçe açtı ve beni temizleyerek yepyeni bir şekilde hissetmemi sağladı.

Seni seviyorum. Kelimeler dilimin ucundaydı ama onları yuttum. Hiçbir erkek seksten hemen sonra bunu duymak istemezdi, özellikle de bana bunun sıradan kalması gerektiğini söylemişken. Ama bunu iliklerime kadar hissediyordum ve yaşadığım sürece Ethan'ın benim için tek olduğunu biliyordum.

Keşke onun da aynı şekilde hissetmesini sağlayabilseydim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kalçalarımın arasında inanılmaz bir şey olduğunu hissederek uyandım. Sıcak ve ıslak bir şeyin amıma girip çıkmasından duyduğum zevkle inledim ve yer değiştirdim. Biri üzerime boşalıyordu ve bu uyanmanın en akıl almaz yoluydu.

"Günaydın," dedi Ethan, bana kurt gibi sırtlamak için başını kaldırarak. Sonra tekrar işe koyuldu ve dudaklarını klitorisimin üzerine emip beni ciddi bir şekilde yemeye başladığında nefesim kesildi. Dilinin sihirli olduğundan oldukça emindim çünkü tüm vücudum boyunca zevk kıvılcımları gönderdi. Birkaç dakika içinde beni titretti ve ağlattı, orgazm beni tamamen yok ederken kalçalarım başının etrafında kenetlendi.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, "Uyanmak için ne güzel bir yol," diye mırıldandım.

Yatakta ilerledi ve ağzıma bir öpücük kondurdu. "Sevdiğini söylediğin kitaplardan birinde okumuştum. Şu mavi uzaylı olan."

"Ciddi misin?" O kitabı okuduğu düşüncesine güldüm ama bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

Sikini kalçama bastırdı ve ben de elime aldım. Bu noktada daha fazla orgazmı kaldırabileceğimden emin değildim ama onu da memnun etmek istiyordum. Onu biraz okşadım ama daha fazlasını yapmak istiyordum.

"Ben de seninle ilgilenmek istiyorum," dedim ve omzuna bastırarak arkasına yaslanmasını sağladım.

"Bana ne vermek istersen alacağım."

Ne kadar gergin olduğumu belli etmemeye çalışarak vücudundan aşağı kaydım. Bacaklarının arasına yerleştüğimde Ethan'ın ateşli bakışları beni takip etti. Tadının ne kadar güzel olduğuna şaşırarak sikiinin üzerinde bir şerit yaladım ve sonra başını emdim.

Ethan nefesini içine çekti. "Çok iyi gidiyorsun."

Ağızıma alabildiğim kadarını aldım ve geri kalanını elimle kapattım. Ethan ellerini başının üzerine koyarak kontrolü tamamen bana bıraktı.

Hızını benim ayarlamama izin verdi, ama ağızıma biraz sokmaktan kendini alamadı. Onu etkilemek istiyordum, bu yüzden daha sert emdim ve onu daha derine çekmeye çalıştım. Eli başımın üstüne düştü ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Yukarı baktığımda gözleri sımsıkı kapalı, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı. O anda kendimi güçlü hissettim, ona kontrolünü kaybettirenin ben olduğumu biliyordum.

Boğazımdan aşağı inene ve gözlerim yaşarana kadar durmadım. Her damlasını yuttum, hepsini istiyordum, bana verebileceği her şeyi.

Beni yukarı çekti ve orada uzandık, ikimiz de ağır ağır nefes alarak birbirimize bakıyorduk.

"Sana doyacağımı hiç sanmıyorum," dedi başparmağını şişmiş dudaklarımda gezdirirken.

Gözlerimi kapattım ve bunun doğru olmasını umdum.

Eliyle beni bir kez daha orgazm ettiği bir DÜŞ ALDIK ve sonra caddenin aşağısındaki lezzetli bir kafede kahvaltı yapmak için apartmandan çıkmayı başardık. O kadar güzel bir gündü ki dışarıda bile yiyebildik.

"Hafta sonu olduğu için benimle Toronto'da bir tura çıkmak ister misin?" diye sordu kahvesinden bir yudum alırken. "Sana şehri gezdirmeyi çok isterim."

Omletimden bir ısırık almadan önce, "Sürünüzle birlikte bir süre burada yaşadım," dedim.

"Biliyorum ama otelden pek dışarı çıkmadın. O zamanlar seni suçlayamazdım ama artık Güneş Cadıları ya da vampirler tarafından saldırıya uğrama tehlikemiz yok. Sana en sevdiğim yerlerden bazılarını göstermeyi çok isterim."

Terazi sürüsünün yaşadığı ve çalıştığı mahalle ile birlikte şehirde."

"Bu hoşuma gider," dedim ama bir yanımda bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. Ethan'a zaten sırlıslıkla aşıkım ve onunla daha fazla zaman geçirmek benim için işleri daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Arkadaş kalmak istediğini söylüyordu ama sonra bana kız arkadaşımıymışım gibi davranıyor ve bana inanılmaz şeyler söylüyordu. Nasıl hem bu kadar romantik ve tatlı olup hem de sıradan kalmak isteyebilirdi? Anlamıyordum, ama belki de bu tür şeyler onun için normaldi ve ben aynı şekilde yaratılmamıştım. Ne de olsa daha önce hiç ilişkim olmamıştı. Belki de bu gerçekten sadece arkadaşlığın yanında seksti.

Sonraki birkaç saat boyunca Ethan beni arabasıyla gezdirerek bazı turistik yerleri görmemi sağladı. CN Kulesi'ne çıkıp şehri seyrettik, St Lawrence Pazarı'nda alışveriş yaptık ve Ontario Kraliyet Müzesi'nin önünde selfie çektik.

Daha sonra beni Terazi sürüsünün yaşadığı ve çalıştığı mahalleye götürdü. Burası çok sayıda butiğin ve binaların arasından sarkan ip ışıklarıyla son moda açık hava restoranlarının bulunduğu havalı bir bölgeydi. Sokakta yürüyen birkaç şekil değiştiren gördüm, biz yanlarından geçerken Ethan'a el salladılar.

Ethan, "Alfa olduğumda bu bölge çok yıkık dökük ve çoğunlukla terk edilmiş durumdaydı, ancak potansiyelini gördüm" dedi. "Mülkleri satın aldım ve yakınlardaki evlerde ya da apartmanlarda yaşayan sürü üyelerine kiraladım ya da sattım."

Çok güzel görünen satılık bir evin önünden geçtik ve geçtikten sonra uzun süre yan aynadan eve baktım. Böyle bir evde yaşamayı çok isterdim ama Toronto'da kalmayacaktım. Yakında dört saat uzaklıkta Eventide'da olacaktım ve Ethan hâlâ burada, sürüsüyle ve eş olarak kimi bulduysa onunla birlikte olacaktı.

Dairesine döndüğümüzde hava kararmak üzereydi. İçeri girdiğimizde bir kadının zaten orada olduğunu görünce şok oldum. Zenciydi, kısa kahverengi saçları ve tasarımcı takım elbisesi vardı ve daha önce Ethan'ın dairesine defalarca girmiş gibi mutfak adasına yaslanmıştı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve içimde bir kıskançlık ve panik dalgası yükseldi.

Ethan mutfığa doğru yürürken, "Bugün sana izin verdiğimi sanıyordum," dedi.

Kadın homurdandı. "İzin günlerini sevmediğimi biliyorsun."

Kıkırdadı ve elini belime koydu. "Larkin, bu benim betam Macy."

"Seni tekrar görmek güzel," dedi elini uzatarak.

Şimdi hatırladım. Terazî sürüsünde kaldığım sırada kısa bir süre önce tanışmıştık ama o sırada Ethan'ın betası olduğunu bilmiyordum. Elini sıktım ve ona sıcak bir gülümseme verdim, kıskançlığımın yersiz olduğunu düşünerek rahatladım. "Ben de öyle."

Ethan, "Macy benim asistanım gibi davranıyor ve hayatımı, işimi ve sürümü yönetmeme yardımcı oluyor," diye açıkladı. "Onsuz tamamen kaybolmuş olurum."

Macy hiç vakit kaybetmeden, "Evet, öyle," dedi. "Seni rahat bırakayım ama pazartesiye kadar ofise gelmeyeceğini bildiğim için bu evrakları bırakmaya geldim. İmzaladığından emin ol."

"Teşekkür ederim. Tamamen unutmuşum." Bana döndü ve sahnede fısıldayarak, "İşte bu yüzden ona ihtiyacım var," dedi.

"Dün akşamki yemek nasıldı?" diye sordu ön kapıya doğru giderken.

"Mükemmel," dedim. "Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Soleil bunu duyduğuna çok sevinecek." "Soleil onun eşi," diye ekledi Ethan.

"Aynı zamanda harika bir şef olan bir arkadaşına sahip olduğun için ne kadar şanslısın," dedim.

"Evet, çok şanslıyım." Kapı aralığında durakladı ve bir süre bana baktı. "Bir sonraki sürü toplantısına gelmelisin. Eminim herkes seni görmeyi çok ister."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Neden katılayım ki? Ben bir şekil değiştiren değildim. Bir sürü toplantısına katılmak ciddi bir kız arkadaşın yapacağı bir şey gibi görünüyordu ve Ethan beni o şekilde görmediğini açıkça belirtmişti. Tüm Terazî burcu şekil değiştirenlerin bana bakıp neden aralarında bir Ay Cadısı olduğunu merak ettiklerini hayal ettim.

"Bence bu harika bir fikir," dedi Ethan. "Senin de orada olmanı isterim." Her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir halde ona bakakaldım. "Neden?"

"Orada tartışacağımız bazı konular hakkında senin de fikrini almak isterim. Ayrıca ailemle de tanışabilirsin."

Ailesiyle tanışmak mı? Bu bir ilişkide büyük bir adım değil miydi? Ama biz bir ilişki içinde değildik, değil mi? Ya da öyle miydik? Kafam her zamankinden daha karışık ama ona sormaya da korkuyordum. Cevabını duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Bunu d    neceğim," dedim ki bu aslında evet anlamına geliyordu. Ethan da bunu biliyormuş gibi g  l  msedi.

Macy sırtıttı, g  zleri memnuniyete benzer bir Şeyle parlıyordu ve sonra iyi geceler dileyip kapıdan  ıktı.

Ethan hemen kollarını bana doladı ve boynuma sokuldu. "Bir gece daha kalabilir misin? Hen  z sana veda etmeye hazır değilim."

"Evet," dedim, dokunuŗu karŗısında erimeye baŗlamıŗtım bile. Nasıl hayır diyebilirdim ki? "G  zel. Sabaha kadar yatağımdan  ıkmana izin vermeyeceğim." Beni kucağına aldı. ve s  z  n   yerine getirmek i  in beni yukarı taŗıdı.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapımın çalınması beni okumamdan alıkoydu. Ethan'ın bana gönderdiği kredi belgelerini gözden geçiriyordum ama kafa karıştırıcı hukuki ve mali terimler başımı döndürüyordu ve fazla ilerleme kaydedemiyordum. Ara vermek için bir bahanem olduğu için rahatlamış bir şekilde kalemimi bıraktım ve kapıyı açmak için ayağa kalktım.

Killian kulübemin önünde duruyordu, üzerinde tarihi bir aşk romanından fırlamış gibi gri şık bir takım elbise, yelek ve kravat vardı. Muhtemelen o güne kadar gördüğüm en güzel adamdı, ki bugünlerde hep süper çekici genetiğe sahip gibi görünen şekil değiştirenlerle birlikte olduğum için bu da bir şey ifade ediyordu. Ama onun güzelliği zarif, dengeli ve zamansızdı, onların sert, vahşi çekiciliğinden çok farklıydı. Killian arkadaş olarak gördüğüm tek vampir olmasına rağmen, tüm vampirler de bu güzelliğe sahip gibi görünüyordu. Tanıştığım diğer vampirlerin çoğu beni öldürmeye çalışıyordu.

Onu parlak öğleden sonra güneşinin altında dururken görmek beni gülümsetti. Güneş Laneti kırıldığından beri gün içinde mümkün olduğunca dışarıda vakit geçiriyordu. Bazen onu ormanda yürürken görürdüm, yüzüne vuran güneşi yakalamak için başını yukarı kaldırırdı.

"Hey," dedim kapıyı daha geniş açarken.

"Merhaba Larkin," dedi yumuşak sesiyle, bunca zaman sonra bile hâlâ biraz İngiliz aksanı vardı. Killian aslen İrlandalı olmasına rağmen, Lunatera'da bize katılmadan ve oradaki kasabamızın belediye başkanı olmadan önce uzun yaşamının çoğunu İngiltere'de geçirmişti. "Bunun için özür dilerim.

Haber vermeden uğradım ama bir demlik çay eşliğinde birkaç şey hakkında sohbet edebilir miyiz diye merak ettim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsınız."

Evime girdi ve şöminenin yanındaki koltuğa yerleşti, ben çay yapmaya giderken Luna'yı okşadı. Killian yeni bedenimi birkaç gün önce Coronis'te alışveriş yaparken görmüştü, bu yüzden söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için gelmediğini biliyordum. Bana bilgisayarlar ya da akıllı telefonlarla ilgili bitmek bilmeyen sorularından birini sormak için geldiğini düşündüm, tıpkı Google adlı bir yerin arşivlerini araştırmak için oraya gitmesi gerektiğini söylediği zamanki gibi. Tarayıcıyı açıp ona Google'ın sandığı gibi fiziksel bir kütüphane olmadığını gösterirken bir şekilde suratımı asmamayı başarmıştım. Yine de, çoğu modern teknolojiyi kullanmayı denemeyi bile reddeden eski Ay Cadılarının çoğundan daha hızlı öğreniyordu.

Elimde sıcak bir demlik çay ve iki fincanla döndüğümde, dişlerini göstererek bana sıcak bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim canım," dedi benden bir fincan alırken. "Her zaman en iyi ayı sen yaparsın."

Diğer sandalyeye yerleşirken, "Sadece bana nasıl düzgün yapılacağını öğrettiğin için," dedim. Celeste beni kendi kızı gibi yetiştirmiş olsa da, Killian da her zaman yanımda olmuştu. Hayatımın büyük bölümünde düzenli olarak birlikte vakit geçirdiğim tek erkek oydu. Lunatera'da da erkekler vardı elbette ama sayıları çok azdı.

"Bu sahip olunması gereken önemli bir beceri."

ayımdan bir yudum aldım. "Bugün seni buraya getiren nedir?"

"Sizinle kuracağınız bu kasaba hakkında konuşmak istiyorum. Orada hoş karşılanır mıyım?"

"Elbette. Ay Cadısı olmayabilirsin ama yine de bizden birisin. Bunu biliyorsun."

Kucağına kıvrılmış olan Luna'yı okşadı. "Ben de öyle umuyordum ama bugünlerde işler değişiyor. Bazı şekil değiştirenlerin de orada yaşamasına izin vermeleri için diğerlerini ikna etmeye çalıştığına dair söylentiler duydum."

Bardağımı ağzıma götürürken durakladım. Vampirler ve şekil değiştirenler bir zamanlar ölümcül düşmanlardı ve şu anda barış içinde olsalar bile, aralarında bir gecede yok olmayacak uzun bir kan dökme geçmişi vardı. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Hiç de değil. Aslında bence bu harika bir fikir." Zarif bir el hareketiyle etrafımızı işaret etti. "Aylardır şekil değiştirenlerin arasında yaşıyoruz.

hiçbir sorun olmadan. Bizi kabul ettiler ve bu dünyaya yerleşmemize yardımcı oldular. Ben bile bir vampirim. Bu, türlerimizin hep birlikte uyum içinde yaşayabileceğinin kanıtıdır."

"Böyle düşünmene çok sevindim." Kupamın üzerinden ona gülümsedim. Killian'ın desteğiyle Ay Cadılarının çoğunun da aynı fikirde olacağından hiç şüphem yoktu. Karısı öldüğünden beri kimseye ilgi göstermemiş olsa da, büyük bir kısmı ona gizliden gizliye aşıktı.

"Evet. Aslında, başka vampirlerin de oraya yerleşip yerleşemeyeceğini merak ediyordum."

Neredeyse çayımı düşürüyordum. "Diğer... vampirler mi?"

"Ateşkesten bu yana vampirler, cadılar ve kurtlarla her şeyi yoluna koymak için çalışıyorum. Kolay olmadı ama bu kadar çok vampirin aramızda barış olmasını istemesi beni şaşırttı." İkimize de biraz daha çay doldurdu. "Şu anda türümüzün çoğu Avrupa'da ve izole bir şekilde yaşıyor. Birçoğu orada kalmak ve her zaman olduğu gibi devam etmek istiyor, ancak bazıları daha fazla topluluk duygusu istiyor, özellikle de şimdi Güneş Laneti kaldırıldığı ve denizaşırı seyahat etmek için daha kolay bir zamanları olacağı için."

"Bu fikre açığım ama onlara güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?"

Killian sanki bu soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. "Orada yaşayacak tüm vampirler için şahsen kefil olurum. Kimi seçeceğimize çok dikkat eder, başlangıçta sayıyı çok az tutar ve ancak işler yolunda giderse ve yeterli alan varsa daha fazla kişiye açardık."

"Senin kararlarına güveniyorum ama diğer Ay Cadılarının bunu kabul edeceğinden emin değilim. Çoğunun şimdiye kadar tanıştığı tek vampir sensin. Şekil değiştirenleri ikna etmek daha da zor olabilir." Arkama yaslandım ve pencereden dışarı, güzel bahar gününe bakarken iç geçirdim. Killian'a boş yere umut vermek istemiyordum çünkü aslında Ay Cadıları için küçük bir köy olacak yerde vampirlerin olmasına diğerlerinin nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Görünüşe göre herkes aniden benim küçük kasabama taşınmak istiyordu ve herkes arasındaki barışı korumaya çalışmayı becerebileceğimden emin değildim. Diğer Ay Cadılarının yardımıyla bile, bu çok fazla olabilirdi. Ama bu bana başka bir fikir verdi.

Killian, "Onları ikna edebileceğinize inanıyorum," dedi.

"Elimden geleni yapacağım ama bir şartla. En azından ilk yıl için Eventide'in belediye başkanı olmanı istiyorum. Kasabayı yönetmek ve büyümesine yardımcı olmak, aynı zamanda herkes arasındaki barışı korumak için güvendiğim tek kişi sensin."

Killian'ın gözleri hafifçe büyüdü. "Emin misin? İşi isteyeceğini düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Bir kasabayı yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sen bunu yıllarca yaptın. Bu konudaki uzmanlığından gerçekten faydalanabiliriz ve bence Ay Cadılarını vampirlerin de orada yaşamasına izin vermeye ikna etmek için çok şey yaparsın."

"Hmm, ne demek istediğini anlıyorum." Düşünürken bir an Luna'yı ovuşturdu. "Pekâlâ. Kasabanızın belediye başkanı olacağım-Eventide, değil mi?"

-Bir yıllık süre için. Bundan sonra, kasaba bir sonraki belediye başkanını seçmek için bir seçim düzenleyecek."

"Mükemmel," dedim, omzumdan büyük bir yük kalkmış gibi hissederek.

Küçük bir miyavlamayla itiraz eden Luna'yı yere bıraktı, sonra tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı. "Yardımanız için teşekkür ederim. Ben araya girdiğimde ne yapıyorsanız ona geri dönmenize izin vereceğim."

"Seni görmek her zaman güzel," dedim ön kapıyı açarken. İçeri ılık bir güneş ışığı girdi ve Killian yüzüne vuran bu ışıkla gülümsedi.

"Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi gözlerini kapatarak. "Güneşin verdiği his."

"Çok dramatiksin," dedim ve ona sarıldım.

O da beni kucakladı ve sırtımı sıvazladı. "Seninle gurur duyuyorum, Larkin. Umarım bunu biliyorsundur."

Biri boğazını temizledi ve Killian'ın omzunun üzerinden baktığımda Ethan'ın birkaç metre ötede kulübemin önünde durduğunu gördüm. Elinde kırmızı ve pembe güllerden oluşan bir buket tutuyordu ve arkasında bir Ay Cadısı kapısı kapanıyordu. Yüzünde onu ilk kez gördüğüm bir çatıklık vardı.

"Hey!" Onu görünce kalbim yerinden fırladı. Birdenbire ortaya çıkmasını beklemiyordum. "Killian'ı tanıyor musun?"

"Tanışmıştık." Ethan vampire bakarken gözleri kısıldı. "Burada ne işin var senin?"

Killian biraz dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsedi, yüzü eğleniyordu. "Ben sadece Larkin'le biraz sohbet etmeye geldim. Merak etmeyin, ben çoktan yola çıktım."

"Güzel," dedi Ethan. Aramızdaki mesafeyi aştı ve beni kendine doğru çekti, uzun ve sert bir şekilde öptü ve Killian sadece birkaç adım ötede olduğu için kesinlikle çok yakındı.

"Ethan!" Korkunç bir şekilde utanarak onu geri ittim. Ethan'ın bu kadar kaba davrandığına inanamıyordum, bu onun yapacağı bir şey değildi. Ama Killian güldü ve başını salladı, sonra elleri ceplerinde alfalar hakkında bir şeyler mırıldanarak patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Neden böyle davranıyorsun?"

Ethan bir elini saçlarında gezdirdi ve Killian ağaçların arasında kaybolup gözden kaybolduğunda omuzlarındaki gerginlik tamamen kayboldu. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Onu sana sarılırken gördüm ve aklımı kaybettim."

"Kıskanıyor muydun?" İnanmakta güçlük çekerek sordum.

Bir elini çenesinde gezdirdi. "Evet, itiraf etmekten nefret etsem de. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Ona bir özür göndereceğimden emin olabilirsiniz."

Ethan'ın beni bu kadar sahiplendiği düşüncesiyle içimde bir şeyler ısındı. "Kıskanmanı gerektirecek bir şey yok. Killian'ı hayatım boyunca tanıdım. O benim için bir amca gibidir."

"Güzel." Neredeyse bir hırıltı gibi çıkmıştı ve sesinin bu kadar alçaldığını duyunca ürpermekten kendimi alamadım.

"İçeri gel," dedim onu içeri sürükleyerek ve başımı sallayarak. Ayla ve Stella bana alfalarının ne kadar sahiplenici olduğunu anlatmışlardı ama Ethan ve benim aramda böyle bir şey olmasını hiç beklemiyordum. Sanki ben onun eşiymişim gibi davranıyordu. Ki bu mümkün değildi. "Burada ne işin var?"

"Sana sürpriz yapmak istedim." Gülleri bana uzattı. "Habersiz geldiğim için özür dilerim ama seni çok özledim. Seni görmem gerekiyordu."

Gülleri mutfak tezgâhının üzerine attım ve kollarımı boynuna dolayarak onu öptüm. "Ben de seni özledim. Özür dilerim, seni daha önce davet etmeliydim. Benim evim senin alıştığından çok daha mütevazı."

"Bayıldım. Tam sana göre. Ama gerçekten yatak odanı görmek istiyorum."

Ethan bana doğru hamle yaparken tiz bir çığlık attım. Beni belimden yakaladı ve beni kaldırıp odama taşıırken güldüm.

İkimizi de yatağa yatırmadan önce "Şirin," dedi. "Şimdi elbiselerini çıkar ve buraya gel. Yüzüme oturmanı istiyorum."

"Çok patronluk taslıyorsun," dedim üzerimdekileri çıkarırken, nabzım beklentiyle hızla atıyordu.

"Hoşuna gitti." Yaklaşmamı işaret etti. "Şimdi o ıslak küçük amcığı buraya getir ki tadına bakabileyim."

Aman Tanrım, böyle şeyler söylediğinde istediği her şeyi yapardım. Biraz garip hissederek üzerine tırmandım, ama kalçalarımı kavradı ve beni pozisyona sürükledi. Sıcak nefesi bana karşı alay ederken yatak başlığını tuttum.

"Dilimi sür," dedi. "Bana zarar vermeyeceksin."

Sonra sanki hayatında tattığı en güzel yemekmiş gibi yüzünü amıma gömdü. Ağzı ve dili kalçalarım titreyene kadar yalayıp emerken haykırdım. Elleri sabit kaldı, beni yüzüne doğru daha sert çekti ve kalçalarım ona karşı hareket ederek karşılık verdi.

İnledim, dudaklarını klitorisimin etrafına emerken başımı geriye attım ve ciddi bir şekilde çalışmaya başladım. Acımasız, amansız bir tempo tutturdu ve orgazmımın hızla üzerime geldiğini hissedebiliyordum.

Bacaklarım zevkten titriyordu ve doruk noktam üzerimden geçerken sevgili hayatım için başlığa tutundum. Neyse ki bir şekil değiştiren değildim, yoksa eminim onu ikiye bölerdim.

Biraz geri çekildim, nefesimi tutarken göğsüne çöktüm. Dudaklarını yalayarak memnun bir gülümsemeyle bana baktı.

"Sana ihtiyacım var," dedim, vücudunda aşağı doğru ilerledim, titreyen parmaklarımla kıyafetlerini karıştırdım. Gömleğinin neden bu kadar çok düğmesi vardı?

Gömleğini kavradı ve yırtarak açtı, böylece göğsüne erişebildim. Dilimi dövmelelerinde ve kaslarında gezdirdim, ona doyamıyordum. Pantolonunu açıp aşağı itmeme yardım etti ve güzel sikini serbest bıraktı. Onu elime aldım ve ne kadar sert olduğunu hissettim. Kahretsin, şu anda ona içimde ihtiyacım vardı.

"Sikimi mi istiyorsun?" diye sordu, gözlerinde vahşi bir açlıkla bana bakarak. "O zaman sür beni. Beni ne kadar istediğini, bunu ne kadar düşündüğünü göster bana. Boşalana kadar sikimin üzerinde zıplamanı istiyorum."

Üzerine çıkıp uzunluğunu kıvrımlarım boyunca kaydırırken tekrar inledim. Beni yediği için o kadar ıslanmıştım ki, sikinin başı hemen içeri kaydı ve sanki eve gelmiş gibiydim. Yavaşça sikinin üzerine çöktüm, anı uzattım. Bana bakışının, başını yastığıma yaslayışının, karanlık ve sahiplenici gözlerinin yanı sıra bu duygunun da tadını çıkarmak istiyordum. Bunu asla unutmak istemiyordum.

"Böyle çok iyi görünüyorsun," dedi Ethan, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Şimdi iyi bir kız ol ve sikimin üzerinde kendini becer."

Yavaş ve kirli bir şekilde ona sürtündüm ve bu çok ama çok iyi geldi. Daha önce hiç üstte olmamıştım ve kontrolün bende olmasını, ihtiyacım olanı ondan almayı seviyordum.

onu. Ethan ilk başta hızı benim belirlememe izin verdi ve kalçalarımı yuvarladım ve onu içimde derinlerde hissettim, vücutlarımız arasındaki sürtünmenin tadını çıkardım. Göğüslerimle oynadı ve ben ona daha iyi erişim sağlayarak sırtımı eğdim, bu arada ona ciddi bir şekilde binmeye başladım. Daha hızlı hareket ettikçe eski yatağım gıcırdadı ve tıkırdadı, o mükemmel noktaya tekrar tekrar vurdu.

Kalçalarımı kavradı ve bana doğru itti. Ellerimi göğsüne bastırdım, ona dokunmaya ve aynı zamanda kendimi sabitlemeye ihtiyaç duydum, çünkü her şey benim için çok fazla oldu. Zevk dalgalarıyla sarsıldıkça kontrolümü kaybettim.

"Benim sıram," dedi ve sonra bizi tek bir yumuşak hareketle ters çevirdi, böylece o üstteydi, horozu hala içimde o kadar derine gömüldü ki, nerede başladığını ve bittiğini neredeyse bilmiyordum. Ellerimi kavradı ve başımın üzerine doğru çekti, bir yandan da kalçalarını orgazmımı devam ettirecek şekilde yuvarladı.

"Sen benimsin," diye homurdandı, parmakları bileğimi sıkıca sarmıştı.

"Ben seninim," dedim bacaklarımı kalçalarına dolayarak. "Ben her zaman senin oldum. Seni ilk gördüğüm andan beri."

Ben bu sözleri söylerken inledi ve kendini üzerime bıraktı, beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, hiç geri çekilmedi. Yatağımın tehlikeli bir şekilde gıcırdadığını, başlığın her itişte duvara çarptığını duydum ve birden Stella'nın artık burada yaşamadığına çok sevindim.

Ethan homurdandı ve son bir kez dibe vurdu. Yatak çerçevesi yüksek ve keskin bir sesle kırıldığı ve tehlikeli bir şekilde eğildiğimiz sırada boşaldı. Ethan'a tutundum ve yatak yere çarparken çığlık attım.

"Yatağı kırdık mı?" Boynuna sarılırken sordum.

Başını kaldırdı ve sersemlemiş gibi etrafına bakındı. "Sanırım yaptık."

Bir kahkaha patlattım ve bir süre sonra o da bana katıldı. Yanımdaki kırık yatağa çöktü ve ikimiz de nefessiz kalana kadar kıkırdadık. Ben onun yanına kıvrıldım, o da bir kolunu üzerime attı.

"Buna değdi," dedi beni kendine doğru çekerken. "Sana yeni bir tane alacağım. O zamana kadar bence benimle kalmalısın."

"Tüm bunlar beni senin evine geri getirmek için hazırlanmış bir komplo muydu?"

"Keşke o kadar zeki olsaydım." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hayır, sadece gitmene izin vermek istemiyorum."

O zaman yapma, diye düşündüm ona sokulurken.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki birkaç gün bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Yeni yatağımın gelmesini beklerken Ethan'ın Toronto'daki evine taşındım ve o da evden çalışmaya karar verdi. Gün boyunca zamanımızı Eventide ile ilgili her şeyi hazırlayarak geçirdik. Bununla ilgili çok fazla evrak işi vardı, ancak Ethan bana her şeyi açıklamama yardımcı oldu, böylece mantıklı geldi. Macy her gün daha fazlasını getiriyordu ama bir şekilde hepsini doldurup imzaladık.

Mimarlar ve şehir planlamacılarıyla bir araya geldik ve birlikte yeni kasabamızın nasıl görüneceğine dair bir plan oluşturduk. Ethan ayrıca müteahhitlere ulaşmaya başladı ve çeşitli projeler için hangilerinin en uygun olacağına karar verdi. Ethan'ın detaylara gösterdiği özen inanılmazdı ve benim sormayı aklıma bile getirmeyeceğim her türlü soruyu sordu. Ayrıca Eventide'da daha fazla insanın yaşaması için bir yol bulmuştuk çünkü şu anda sadece on iki ev vardı - diğer evler inşa edilirken diğerlerinin geçici olarak karavanlarda yaşamasını sağlayacaktık. Onlar için kesinlikle yeterli arazi vardı ve bu, kasabanın başlamasına yardımcı olabilecek çok daha fazla insanı getirmemizi sağlayacaktı.

Ethan diğer projeler üzerinde çalışırken, Ay Cadıları'ndan bazılarını ziyaret etmek ve onlarla fikirlerim hakkında konuşmak için zaman ayırdım, onlara slayt gösterisini ve kasabanın planını gösterdim. Yabancıların bizimle yaşamasına izin verme konusunda hâlâ tereddütleri vardı, ancak giderek daha fazlası i k n a olmaya başlıyordu. Celeste bir konsey toplantısı ayarlamıştı.

Birkaç gün içinde Lunatera'ya gidilecek ve konu o zaman oylanacaktı. Selene'e yeterince şey yaptığım için dua edebilirdim.

Geceleri - ve bazen gündüzleri de - Ethan en sevdiğim kitaplardaki en iyi sahneleri canlandırmaya kararlıydı. Bana her şeyi göstermek istiyordu ve ben de hevesli bir öğrenciydim.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım ama her gece Toronto silüetine bakıyor ve tepemdeki ayın gittikçe büyüdüğünü görüyordum. Son teslim tarihim yaklaşıyordu ve tüm bunları yakında kaybedebileceğimi asla unutmadım. Ay Cadıları'na bir yuva sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama aşkı bulmak çok daha zordu. Ethan'ın bana deliler gibi aşıkmiş gibi baktığına yemin ettiğim zamanlar oldu, ama diğer zamanlarda şüpheye yenik düştüm ve kendimi onun gerçek eşini Yakınsama'da bulacağına ikna ettim. Sürüsünün alfası olarak oraya katılmak zorundaydı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer eşi oradaysa, tüm bunlar sona erecekti.

Ya değilse? O zaman ne olacak? Ona olan aşkım Selene için yeterli olacak mıydı? Hiç sanmıyordum. Ama benim ona değer verdiğim kadar onun da bana değer vermesi için dua etmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Önemsediğinin bir işareti de Terazi sürüsü toplantısına gelmem için ısrar etmesiydi. Toplantı gece, Ophiuchus sürüsüyle birlikte kaldığım otelin etkinlik alanında yapılıyordu. Tatil partimizi burada yapmıştık ve Ethan'ın Stella'yla dans edişini izlerken midemin nasıl bulandığını hatırladım, arkadaş olduklarına ikna olmuşum. Sonunda gerçek eşini bulduğunda kalbim daha da kırılmış olacaktı.

Ethan diğer şekil değiştirenlere gülümseyip başını sallayarak beni odanın içinde gezdirirken elimi kalbimin üzerine götürdüm ve aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ön tarafta birkaç sandalye ve mikrofonların bulunduğu küçük bir sahne vardı ve şimdi beni oraya götürüyordu. Sürpriz bir şekilde beni yanına oturmaya yönlendirdi ve sürüsünün geri kalanının bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Macy yanıma otururken, seyircileri süzdüm ve çoğunun bana meraklı bakışlar attığını fark ettim, ancak herhangi bir düşmanlık hissetmedim.

Beklediğimden çok daha fazla sayıda şekil değiştiren vardı, ancak Ethan huzuru korumaya çalışması ve sürüsünün tüm üyelerinin dinlendiğinden emin olmasıyla tanınıyordu. Hem tanıdık hem de yabancı yüzlere baktım ve burada, Toronto'da onunla kalmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Şehri sevmiştim, özellikle de Ethan'la birlikte keşfetmek için zamanım olduğu için ve kendimi burayı evim olarak görebiliyordum.

Ethan toplantıyı başlattı ve dikkatlerin çoğu benden uzaklaştı. Hakkında pek bir şey bilmediğim sürü meselelerinden bahsetti ama dikkatle dinledim ve takip etmeye çalıştım. Diğer şekil değiştirenleri endişelerini dile getirmeleri için davet etti ve elinden geldiğince onlara hitap etti. Taurus sürüsünün bazı üyeleriyle şikayeti olan bir adam dışında sürü üyelerinin çoğu tamamen medeniydi. Ethan sözünü kesmeden onu dinledi ve bazı makul çözümler sunmaya çalıştı, ancak adam tatmin olmadı ve konuşması bittiğinde hışımla yerine oturdu. Macy hızla bir sonraki kişiye geçti.

Toplantının sonunda Ethan beni herkese tanıttı ve doğaüstü canlıların uyum içinde yaşayabileceği yeni bir kasaba üzerinde birlikte çalıştığımızı, bu kasabaya kabul edilmek isteyenlerin kendisine başvurmaları gerektiğini söyledi. Dudağımı ısırdım ve Ay Cadılarını henüz kabul ettiremediğimi belirtmedim ama Ethan'ın bana olan güveni gururumu okşamıştı.

Toplantıdan sonra şekil değiştirenlerin çoğu ayrıldı, ancak birkaçı bazı şeyleri tartışmak için kaldı. Ethan koluma girdi ve beni odanın kenarında duran yaşlı bir çiftin yanına götürdü. Kadın daha kısaydı ama oğlunun berrak gri gözlerine sahipti, adam ise uzun boylu ve geniş omuzluydu, ayrıca Ethan'ın siyah saçlarına sahipti.

"Larkin, bunlar annemle babam, Renee ve Bob," dedi Ethan. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim ellerini sıkarak.

"O zevk bize ait," dedi Renee. "Halkımız için çok şey yaptınız."

Kızardım. "Sürünüzün benim için yaptığı kadar değil. Terazî sürüsü en çok ihtiyaç duyduğum anda bana sığınak sundu ve her zaman minnettar olacağım."

Bob, "Sürüler arasında portal açma hizmetini başlatanın sen olduğunu duydum," dedi.

"Yengeç burcu alfa dışısının fikriydi ama evet, bunu gerçekleştirdim."

"Dahice," dedi.

"Buna bayılıyorum," diye ekledi Renee. "Kız kardeşim bir Akrep ve artık istediğimiz zaman onun ailesini ziyaret edebileceğiz. Saçma sapan uçak bileti ücretleri ödemek ya da pasaportumun güncel olduğundan emin olmak için endişelenmek zorunda kalmadan!"

İşlerin yolunda gittiğini duyduğuma sevinerek güldüm. "Yardımcı olabildiğimize sevindim."

"Ethan, canım, her zamanki gibi güzel bir sürü toplantısı oldu." Renee onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Larkin, umarım seni yakında tekrar görürüz."

Bob, "İyi çalışmaya devam et evlat," dedi ve Renee'nin elini tutarak odadan çıktılar.

Ayrılışlarını izlerken ona "Ailen çok iyi," dedim. "Öyleler." Tam daha fazlasını söyleyecekti ki biri adını seslendi.

"Hemen döneceğim."

Ethan, aralarında Taurus sürüsüyle sorun yaşayan adamın da bulunduğu bir grup insanla konuşmak için uzaklaştı. Ellerini havaya kaldıran ve herkesi sakinleştirmeye çalışan Ethan'la tartışmaya başladı. İkisini de izlerken dudağımı çiğnedim ve bunun gerçek bir soruna dönüşmemesini umdum.

Macy yanıma geldi, adaçayı yeşili takım elbise ceketi ve şirin eteğiyle hem güzel hem de sofistike görünüyordu. "Toplantıyı nasıl buldunuz?"

"Konuştuklarının yarısını anlamamış olsam da izlemesi eğlenceliydi. Ethan'ın her şeyi yönetmesini izlemek hoşuma gitti."

"Biliyorsun, Ethan'ın senden önce de pek çok sevgilisi oldu ama onları daha önce hiç bu toplantılardan birine getirmedi ve ailesiyle tanıştırmadı." Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Seni herkese alfa dışisiymişsin gibi gösteriyor."

"Oh. Um. Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Güven bana. Ethan'ı uzun zamandır tanıyorum." Sıcak gözlerle ona baktı. "Ethan daha önce hiç işten bu kadar çok izin almamış, hiç kimseyi bu kadar sahiplenmemiş ya da takıntı haline getirmemişti. Sanki sen onun eşiymişsin gibi davranıyor."

"Bu mümkün değil," dedim. "Ben bir şekil değiştiren değilim."

"Ne olmuş yani?" Macy elini koluma koydu. "Bunu seni umutlandırmak için söylemiyorum ama onda tüm işaretler var. İnan bana, Soleil'le çiftleştirdiğimde ben de aynı şeyi yaşadım. Bir ay boyunca birbirimizden ayrılamadık ve alfalarda bunun daha da kötü olduğunu duydum."

İçimde küçük bir umut kabardı ama onu bastırmaya çalıştım. "Biz arkadaş değiliz. Olamayız."

Macy başını yana eğdi. "Nasıl emin olabiliyorsun? Test ettiniz mi?"

Birkaç dakika boyunca Macy'ye baktım, umutlu yanım kabarıyordu. Diğer şekil değiştirenlerin eş bağına nasıl harekete geçirdiklerini biliyordum; kurtlara dönüşüyor ve göz göze geliyorlardı. Ama ben şekil değiştiremiyordum, bu nasıl işe yarayacaktı ki? Ayrıca, onu daha önce birçok kez kurt olarak görmüştüm, ancak o sırada hep kavga ediyorduk ya da aramızda epey bir mesafe vardı. O bir kurtken hiç göz göze gelmiş miydik? Emin değildim. Aslında hiç test etmemiştik. İkimiz de

Başından beri arkadaş olmamızın imkânsız olduğuna o kadar inanmıştık ki, bunu hiç denemedik bile.

Macy başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama o daha söyleyemeden yükselen sesler dikkatimizi çekti. Odanın diğer tarafında, öfkeli şekil değiştiren Ethan'ın üzerinde yükseliyor, cüssesini ve boyunu kullanarak onu korkutmaya çalışıyordu.

"İki taraflı oynayamazsın," diye bağırdı erkek, ellerini yumruk yaparak.

Ethan geri adım atmadan, "Oturup bunu konuşalım," dedi. "Eminim bir çözüm bulabiliriz."

"Siktir et," diye hırladı adam. "Konuşmak istemiyorum. Tek yaptığın konuşmak ve ben bundan bıktım." Ethan'ın göğsünü dürttü. "Alfa pozisyonu için sana meydan okuyorum."

Odada kalan birkaç şekil değiştirenden bir nefes yükseldi. Macy hemen kollarını kavuşturarak Ethan'ın yanında durmaya başladı. Ben donup kalmıştım, olaya dahil olup olmamam gerektiğinden emin değildim. Gerçekten de tam burada, tatil partimizi yaptığımız yerde ölümüne dövüşecekler miydi? Kesinlikle hayır.

Ethan'ın gözleri kısıldı ve sesi hâlâ sakın olmasına rağmen alçak ve ölümcül bir hal aldı. "Alfa pozisyonu için bana meydan okumak istemezsin. Bunu senin ölümünü içermeyen başka bir şekilde çözebiliriz."

"Siktir et," diye tükürdü adam.

Ethan'ı bir kez itti ve gerekirse ay büyüsunü çağırmaya hazır bir şekilde öne çıktım ama Macy durmamı söylemek için bana elini uzattı. Bu bir şekil değiştiren işiydi ve benim bu işe karışmamı istemiyorlardı. Bu işi artık sadece Ethan çözebilirdi.

Ethan uzun bir süre diğer adama baktı. "Pekâlâ. Meydan okumanı kabul ediyorum."

Toplanan Terazı sürüsü üyelerinden bir mırıltı yükseldi. Birçoğu tedirgin, birkaçı da endişeli görünüyordu. Bunun ne kadar süredir devam ettiğini ve neden erkek şekil değiştireni harekete geçiren günün bugün olduğunu merak ettim.

Ethan kıyafetlerini çıkarıp Macy'ye uzatmaya başladı. Toplanan şekil değiştirenlerin hepsi geri çekilerek hem Ethan'a hem de erkek şekil değiştirene dövüşmek için yeterli alan bıraktı. Diğer şekil değiştiren de soyunarak kıyafetlerini çemberin dışına fırlattı. İki adam birkaç dakika boyunca birbirlerine baktı ve sonra Ethan şekil değiştirerek delici gözleri olan kocaman ve heybetli gri bir kurda dönüştü.

Uyarı gibi gelen alçak bir hırıltı çıkardı ama saldırmadı. Tansiyon yükseldi ve eminim ki hepimiz nefesimizi tutmuş diğer erkeğin yer değiştirmesini ve dövüşün başlamasını bekliyorduk. Ama sonra adam sertçe yutkundu ve bir adım geri çekildi, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Haklısın," dedi Ethan'a sakın bir sesle. "Seninle dövüşmek istemiyorum. Meydan okumamı geri çekiyorum ve seni Terazı alfası olarak kabul ediyorum."

Dizlerinin üzerine çöktü ve boyun eğerek başını eğdi. Ethan bir kez daha hırladı, alçak ve uzun. Bu kadar uzaktan bile göğsümde titreşti. Sonra burnunu adamın omzuna sürttü, bu da şekil değiştirenler için bir şey ifade ediyor gibiydi çünkü gerginlik sona erdi. Etrafımdaki şekil değiştirenlerden toplu bir iç çekiş geçti ve neredeyse herkes rahatladı. Ethan geri çekildi ve erkek şekil değiştiren ayağa kalkıp üstünü başını fırçaladıktan sonra odadan çıktı.

Ethan kurt formunda tırısyla yanıma geldi ve bacaklarıma süründü. Uzanıp başını kulaklarının arasından okşadım ve yumuşak kürkünü hissettim. Şekil değiştirenler çok tuhaftı. Etraflarında ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, onlar gibi düşünebileceğimden emin değildim.

Eğildim ve ellerimi Ethan'ın tüylü boynuna doladım, o da yüzümü yaladı. Sonra gözlerimiz buluşacak kadar geri çekildim ve nefesimi tuttum. Aramızda bir çiftleşme bağı olduğuna dair herhangi bir işaret bekledim, sihirli bir şekilde harekete geçmesini umdum ya da bu nasıl işe yarıyorsa. Ama hiçbir şey olmadı ve umudum tuzla buz oldu.

Ethan başından beri haklıydı. Aramızda çiftleşme bağı yoktu. Yakınsama'da gerçek eşikle buluşacaktı ve ben onu unutup unutamayacağımı merak ederek yalnız kalacaktım. Eski bedenime geri dönecektim ve birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılarımdan başka hiçbir şeyim olmayacaktı.

Ethan uzaklara bakıp kuyruğunu sarkıtınca kalbim kırıldı. O da bir şeyler mi umuyordu? Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve herkesin önünde ağlamamaya çalışarak onları geri kıptım. Ethan burnuyla beni dürttü ve ellerimi ensesindeki yumuşak kürke koydum. Ben kürkünü okşarken o bana yaslandı ve birlikte olabileceklerin yasını tuttu.

Sonunda Ethan geri çekildi ve Macy'nin yanına gidip kıyafetlerini aldı. O giyinirken, Macy de yanıma geldi.

"Gördün mü?" Dedim, kalp kırıklığı sesimi titretiyordu. "Çiftleşme bağı yok.

Tam düşündüğüm gibi."

Macy elini omzuma koydu ve sıktı. "Bu bir şey ifade etmiyor. Çiftleşme bağları her zaman hemen gerçekleşmez. Soleil ve ben

Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ama Güneş Cadısı büyüü kaldırıldıktan sonra bile aramızdaki bağın harekete geçmesi biraz zaman aldı. Ama birkaç ay önce birlikte dolunay avına çıktığımızda nihayet harekete geçti."

"Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun."

"Ben değilim," dedi Macy. "Teraziler kararsızlıklarıyla ünlüdür. Bazen sadece biraz itilmeye ihtiyacımız olur. Ondan vazgeçme, tamam mı?"

Başımı salladım ama bunu gerçekten kastetmemiştim. Ethan'la çiftleşebileceğime dair tüm umutlarım artık sonsuza dek yok olmuştu.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇETE TOPLANTISINDAN sonra Ethan'a Ay Cadısı konseyiyle kendi toplantımı planlamak için eve dönmem gerektiğini söyledim. Yeni yatağım ertesi sabah teslim edildi ve onunla her gece konuşmamıza ve birbirimizi olabildiğince çok ziyaret etmemize rağmen, birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna yaklaştığımızdan endişeleniyordum.

Lunatera'ya vardığımda, Selene'in beni dinleyip dinlemediğini merak ederek tepemdeki aya baktım. "Elimden geleni yaptım," dedim ona. "Aşk buldum. Sadece geçici olsa bile, bu sayılmaz mı?"

Bu konuda sessiz kaldı, ben de mor cübbemin kapüşonunu kaldırdım ve sahilde Celeste'nin evinin yakınında Ay Cadısı konseyinin toplandığı yere doğru ilerledim. Teyzem diğer cadıların ortasında duruyordu, siyah ve gümüş bir cübbe giymişti ve ay tacı alınıdaydı. Ayla kendi mor cübbesiyle onun yanında duruyordu ve ben yaklaşırken bana başıyla onay verdi. Başka kimse yanımda olmasa bile onun yanımda olacağına güvenilebileceğimi biliyordum.

Celeste, "Bu gece Selene'nin gözetimi altında, Dünya'daki yeni evimiz konusunu görüşmek üzere toplandık," dedi. "En küçük kızımız Larkin bu görevi üstlendi ve kurmakta olduğu bu yeni kasabada diğer doğaüstü varlıkların bize katılmasına izin verme konusunu oylamak için bu gece toplanmamızı istedi."

Hayatım boyunca tanıdığım yüzlere baktım. Beni büyüttmüş ve büyü hakkında bildiğim her şeyi öğretmişlerdi, ama aynı zamanda genç görünümlü bedenimle beni hiç ciddiye almamışlardı. Beni sürekli bir büyücü olarak görmüşlerdi.

çocuktum, yıllardır yetişkin olmama rağmen. Bu gece nihayet beni dinleyeceklerini ve argümanımın daha tereddütlü Ay Cadılarından bazılarını etkileyecek kadar güçlü olduğunu umuyordum.

Celeste, "Larkin, şimdi konuşabilirsin," dedi.

Başımı salladım ve çemberin ortasına doğru bir adım attım. Toplanan tüm cadılar sabırla bekleyerek beni izledi. "Yüzyıllar boyunca halkımız Lunatera'da Güneş Cadılarının tehdidinden saklanarak yaşadı ve güvendeydik ama bunun bedeli ne oldu? Durağanlaşmamıza izin verdik, zamanı olmayan bir diyarda yaşayarak o kadar izole olduk ki geride kaldık. Ay ve gelgitler gibi, hayatta kalmak için değişmeli ve uyum sağlamalıyız ve bunu Dünya'da yapmalıyız. Ama bunu tek başımıza yapamayız."

Diğer Ay Cadılarından biri, Paola adında huysuz ve yaşlı bir kadın, homurdandı. Her zaman benim üzerimden konuşan ya da beni görmezden gelenlerden biriydi. Onu görmezden geldim ve konuşmaya devam ettim.

"Bizden geriye çok az kişi kaldı ve çok uzun zamandır Dünya'dan uzaktayız. Gelecek nesiller boyunca bizi ayakta tutacak bir kasabaya sahip olmak için öğretmenlere, elektrikçilere ve tesisatçılara ihtiyacımız var. Burayı bir topluluk haline getirmek için farklı becerilere sahip her türden insana ihtiyacımız var. Tüm bunları karşılayabilmek için çok çeşitli kaynaklardan gelecek gelire ihtiyacımız var ve yeni nesil Ay Cadıları yetiştirmek istiyorsak taze kana ihtiyacımız var. Çok az sayıda erkek Ay Cadısı kaldı; hayatta kalmamız yabancılarla ürememize bağlı. Diğer doğaüstü varlıkların Eventide'da yaşamasına izin vermek tüm sorunlarımızın çözümüdür."

"Kimin aramızda yaşayıp kimin yaşayamayacağına nasıl karar verilecek?" diye sordu Erik adında erkek bir Ay Cadısı.

"İlgilenen herkesten başvuru toplayacağız ve küçük bir komite kimlerin davet edileceğine karar verecek" dedim. "Başlangıç olarak her gruptan beş kişi veya aileyle başlamayı ve daha sonra gerektiğinde daha fazlasını eklemeyi düşünüyoruz."

Uzaktan kuzenlerimden biri olan Mariel, "Sadece on iki kabin olduğunu söylediğini sanıyordum," diye sordu. "Bu kadar fazla insanı kasabaya nasıl sığdıracağız?"

"Güzel bir soru," diye yanıtladım. "Daha fazla konut inşa edilirken insanların yaşayabileceği küçük bir karavan filosu kiralamayı planlıyoruz."

"Şekil değiştirenler ve vampirler tehlikeli yaratıklardır," dedi Rowena. Lunatera'daki en yaşlı cadıydı ve buradan ayrılacağından emin değildim. "Halkımızın onların arasında yaşamasının güvenli olacağını sana düşündüren nedir?"

"Killian yıllardır aramızda yaşıyor ve hiç kimseye zarar vermedi. Bize tehdit oluşturmayacak diğer vampirleri seçmemize yardımcı olacak. Şekil değiştirenlere gelince, aylardır onların arasında yaşıyoruz. Ben daha da uzun süredir onlarla birlikteyim. Bizi korumak ve Dünya'da yeniden yaşamaya adapte olmamıza yardımcı olmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. On üç alfa da varlıklarını birleştirmeyi ve onları Güneş Cadıları'ndan kurtarmamızdaki yardımımıza bir teşekkür olarak borcumuzun bir milyon dolarını ödemeyi kabul etti."

Bunun üzerine konseyden alçak sesle bir mırıltı yükseldi ve Celeste gülümseyerek bana başını salladı.

"Doğaüstü varlıkların bölünme zamanı sona erdi," dedim. "Vampirler ve şekil değiştirenler ateşkes yaptı. Güneş Cadıları ile savaşımız sona erdi. Kimsenin dışlanmadığı ya da düşman olmadığı bir kasabada birlikte uyum içinde yaşayabiliriz. Eventide o yer olacak."

Önlerinde eğilerek konuşmamın bittiğini işaret ettim ve sonra geri çekilerek onların arasındaki yerimi aldım.

"Teşekkür ederim, Larkin," dedi Celeste, gözleri gururla parlayarak.

Çemberin etrafına göz gezdirdiğimde, diğer cadıların da benzer bakışlar attığını fark ettim. İlk kez beni bir çocuktan daha fazlası olarak gördüklerini fark ettiğimde resmen parladım. Ethan'ın yardımıyla Eventide'in güvenliğini sağlayarak ve son birkaç haftadır onunla birlikte bulduğum özgüvenle kendimi onlara kanıtlamıştım.

"Yeterince dinledim," dedi Celeste. "Baş Rahibemiz olarak, Larkin'in ve onun oluşturacağı küçük bir komitenin gözetiminde diğer doğaüstü varlıkların kasabamıza girmesine izin vermeyi teklif ediyorum. İtirazı olan var mı?"

Kimse bir şey söylemedi. Ay Cadılarının çoğu başlarını eğdi ya da başlarını salladı, mesele sonuçlanmıştı. Diğerleri şüpheli görünüyordu ama ağızlarını kapalı tuttular. Buna inanmadım. Tek bir kişi bile bana karşı bir şey söylememişti. Bu yeni bir rekor olmalıydı.

Celeste, "O halde bu konu kapanmıştır ve toplantımız sona ermiştir," dedi. "Selene hepimize göz kulak olsun."

Diğerleri de onun kutsamasını tekrarladı ve ardından toplantı dağıldı; bazıları buradaki evlerine dönerken, diğerleri Coronis'e bir portal açtı. Sonunda rahatladım, görevimi tamamladığımı fark ettiğimde son birkaç günün gerginliği de üzerimden kalkmıştı. Ay Cadıları için Eventide'i güvence altına almıştım ve artık herkesin hoş karşılayacağı bir topluluk olma yolunda ilerliyorduk.

Celeste bana doğru yürüdü ve sıcak bir şekilde sarıldı. Onun kucağına doğru eğildim. Ailem öldüğünden beri benim için bir anne gibiydi ve onun onayı benim için çok şey ifade ediyordu.

Ayrıldığımızda, "Harika bir iş çıkardınız," dedi. "Tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Kasabanın seninle emin ellerde olacağını biliyorum. Selene'nin teveccühüne mazhar olmanıza şaşmamalı."

"Bu görevde bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Başta yapabileceğimden emin değildim."

Yanağıma dokundu. "Yapabileceğini biliyordum. Sen her zaman içimizdeki en iyi ve en parlak kişi oldun. Benim küçük ay ışığım, büyümüşsün." Geri çekildi. "Şimdi bazı şeyler üzerinde çalışmak için eve dönmeliyim. Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin?"

"İsterdim ama Dünya'ya dönmem gerekiyor." Ethan Halcyon Gölü'nde bazı müteahhitlerle görüşüyordu ve ona hemen iyi haberi vermek istedim.

"Anlıyorum." Yanağımdan öptü. "Yakında beni ziyarete gel." "Geleceğim."

Celeste evine döndükten sonra Ayla beni kucakladı. "Konuşman inanılmazdı. Herkesin aklını başından aldın. Önceden prova yaptın mı?"

"Birazcık. Son birkaç gün boyunca Ethan'la tüm noktalar üzerinde çalıştık. Söylemem gereken her şeyi söylediğimden emin olmak istedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Onunla işler nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum." Dudağımı ısırdım. "Neredeyse dolunay olacak ve o zaman ne olacağından emin değilim."

"O seni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Belki de ona nasıl hissettiğini söylemen gerekiyordur."

Yakında Eventide olacak yere ışınlanırken sözleri aklımdan çıkmadı. Kulübenin dışında birkaç kamyon park etmişti ve Ethan'ın birkaç adamla birlikte ayakta durduğunu gördüm, kafaları bir haritaya eğilmişti. Beni görünce elini kaldırıp el salladı, sonra diğer adamlara bir şeyler söyledi ve bana doğru gelmeye başladı.

"Nasıl gitti?" diye sordu ve sonra bana bir öpücük verdi.

Sesindeki heyecana güldüm. "Evet dediler!"

"Yapacaklarını biliyordum." Kolunu benimkine doladı ve birlikte göle doğru yürüdük. "Bana her şeyi anlat."

"Onlara hazırladığım konuşmayı yaptım ve ilk kez beni gerçekten dinlediler. Bana birkaç soru sordular ve sonra Celeste ikna olduğunu ve diğer Ay Cadılarından hiçbirinin kararına karşı çıkmadığını söyledi. Buna inanmadım!"

"Hiç şaşırmadım," dedi Ethan. "Sen inanılmazsın. Kafana koyduğun zaman her şeyi yapabilirsin."

"Bunu sensiz yapamazdım," dedim kollarımı boynuna dolayarak.

Son güneş ışığı da kaybolurken gökyüzü maviden siyaha dönerken öpüştük. Diğer adamlar vedalaşıp kamyonlarına bindiler, biz de onlara el salladık ve onlar da uzaklaştılar. Sonra göle bakarken Ethan beni kollarıyla sardı. Bir bulutun arkasından çıkan ayı izlerken ona yaslandım. Neredeyse dolmuştu, tamamlanmasına çok az kalmıştı. Zamanım neredeyse tükenmişti.

"Burada Ay Cadılarıyla birlikte yaşamayı mı planlıyorsun?" Ethan sordu. "Evet, tabii..."

"Tabii?" Kolumun üst kısmındaki çıplak deri üzerinde saçma sapan bir desen çizdi.

Neredeyse dolunay olan aya baktım ve Ayla'nın sözlerini hatırladım. Yakınsama iki gün içindeydi. Bu benim son şansım olabilirdi. Cesur olmalıydım.

"Tabii seninle Toronto'da yaşamamı istemiyorsan," dedim.

Ethan kıpırdamadan durdu, vücudu benimkine karşı gerildi. Sözlerimi hemen geri alabilmeyi diledim. Aramızdaki havada asılı kaldılar ve bir an için nefes bile alamadım.

"Bunu isterdim," dedi. "Ama benim kaderim yıldızlar tarafından kontrol ediliyor." "Neden kendi kaderini kendin seçemiyorsun?" Yüzümü ona dönerek sordum.

Onu.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Keşke yapabilseydim. Ama şekil değiştirenler... seçme şansımız yok."

"Neden olmasın?" Ondan uzaklaşarak sordum.

"İşler o şekilde yürümüyor. Eşimle her an karşılaşabilirim ve onunla birlikte olmaktan başka seçeneğim olmaz. Bu bir sonraki Yakınsama'da bile olabilir." Başını iki yana salladı. "Son birkaç yılda eş bağları yüzünden parçalanan çok fazla ilişki gördüm. Seni bu şekilde incitmek istemiyorum."

"Bunun için artık çok geç." Rüzgâr saçlarımı savurarak gözlerimi yaşarttı.

"Seni seviyorum Ethan. Her zaman sevdim, yüzüne bile bakmadığın zamanlarda bile.

Ben."

"Larkin, ben de seni önemsiyorum, gerçekten. Seninle birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama her ne kadar öyle olmasını istesem de biz dost değiliz."

"Bizim için hiç umut var mı?" Sesimde bir aksaklıkla sordum.

"Hayır. Bu yüzden en başından beri bunun asla ciddi olamayacağını söyledim." Gözlerinde hüznle göle baktı. "Yine de aramızdaki mesafeyi korumakta kötü bir iş çıkardığımı biliyorum, bu benim hatam. Sanırım... Sanırım ben de gerçek olmasını istedim. Özür dilerim."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı. Her nasılsa beni önemseddiğini ve benimle birlikte olmak istediğini ama olamadığını duymak daha da kötüydü. Ona göre birlikte olmamız imkânsızdı, çünkü ben onun eşi değildim. Ve belki de haklıydı.

Kalbim göğsümde paramparça olurken, "O zaman daha fazla ilerlemeden buna bir son vermeliyiz," dedim. "Yakınsama'dan önce."

"Larkin, ben..." Bana doğru uzandı ama sonra durdu. "Bu şekilde bitmesini istemedim."

"Hiç bitmesini istemedim," diye fısıldadım, sonunda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. Elimin tersiyle sildim ve Ethan'a bir saniye daha bakamadan arkamı döndüm. Canım çok yanıyordu.

Kendimi havaya fırlattım ve rüzgâr saçlarımı savururken suyun üzerinde uçtum. Gölün sonunda, nereye gittiğimi bilmeden, sadece sevdiğim adamdan olabildiğince uzağa gitmem gerektiğini düşünerek ağaçların üzerinden yukarı doğru eğildim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kapım gürültüyle çalındı ve odaklanamadığım bir kitabın bir başka sayfasına bakarken irkildim. Kitabı, kırmızı şarap bardağımın yanına koydum. Son iki günde birkaç şişe bitirmiştım ve mutfak tezgâhımın üzerinde birikmişlerdi. Eninde sonunda her şeyle uğraşmak zorunda olduğum gibi onlarla da uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum ama şimdi o zaman değildi. Luna yanımdaki kanepede kıvrıldığı yerden gözlerini açtı ve göğsünün derinliklerinden meraklı bir ses çıkardı. Son birkaç gündür bana eşlik ediyor, onu kucaklamama izin veriyordu. Kalbimin kırık olduğunu anlamış gibiydi ve sık sık göğsüme oturup mırıliyordu. Nadiren bu kadar sevecen olurdu, bu yüzden böyle davranması için oldukça kötü olması gerektiğini biliyordum.

Ayağa kalktım ve kim olabileceğini merak ederek kapıya yöneldim.
Gelen

Dolunaydan önceki gece, Yakınsama'nın olduğu gece. Tanıdığım tüm şekil değıştirenler oradaydı, vahşi ve özgür olmayı ya da orada her ne yapıyorlarsa onu kutluyorlardı. Ben ilgilenmiyordum. Kulübemde oturmak ve elimden gelse bir daha asla dışarı çıkmamak istiyordum.

Bu geceyi ve bu gecenin getireceklerini düşünmemek için çok uğraşıyordum ama bundan kaçınmak imkânsızdı. Genellikle kaçmak istediğim sorunlarım olduğunda kitap okurdum ama bu artık işe yaramıyordu. Her kitap bana karakterlerin asla ulaşamayacağım mutlu sona doğru yol aldıklarını hatırlatıyordu.

Kapıyı açtım ve yüksek sesle inlememeye çalıştım. Normalde en iyi arkadaşlarımı görmekten mutlu olurum ama bu gece değil. Ayla verandada dururken

Madison, Harper, Stella ve Mira hep birlikte onun arkasında durdular.

"Neden buradasın?" Sinirlenmiş gibi görünmemeye çalışarak sordum. Başaramadım. "Yakınsama'da olman gerekmiyor mu?"

"Vay canına," dedi Stella, elini kalbinin üzerine koyarak. "Seni kendinden kurtarmaya gelen en iyi arkadaşlarını böyle mi selamlıyorsun?"

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diye mırıldandım kollarımı kavuşturarak. "Seni Yakınsama'ya götürmek için buradayız," dedi Ayla.

"Hayatta olmaz." Ethan'la aynı yerde bir eş bulmaya çalışıyor olsaydım, gerçekten sinir krizi geçirebilirdim. Tekrar kanepeye uzandım ve bir kadeh şarabımı aldım. Sağlıklı bir yudum aldım ve hepsinin peşimden gelmesini izledim.

Stella şarap şişelerine bakarak kaşlarını kaldırdı. "Kahretsin, bunların hepsini kendin mi içtin?"

"Burası yargılamadan uzak bir bölge," dedim kadehimi kaldırarak. "Eğer yargılayacaksanız, başka bir gün gelin."

Mira hemen boş şarap şişelerimi temizlemeye başladı. "Geldik çünkü senin için endişeleniyoruz."

İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Berbat göründüğümü biliyordum. Günlerdir pijamalarımı değiştirmemiştım ve saçlarımı taramadan dağınık bir topuz yapmışım. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca durmadan ağlamışım ve gözlerimin kıpkırmızı ve şiş olduğundan emindim. Her zaman çirkin bir ağlayıcı olmuştım ve bu yeni vücuda sahip olmak bunu düzeltmemiştı.

Harper ayağıma hafifçe vurarak, "Kıçını kaldır ve giyin," dedi. "Convergence'a gidiyoruz ve sen de bizimle geliyorsun."

"Duyarlılığınızı takdir etsem de ilgilenmiyorum." Kitabımı elime aldım ve rastgele bir sayfayı çevirdim. Odaklanamıyordum ama onlar bunu bilmiyordu.

Madison, "Kitabını baş aşağı tutuyorsun," dedi.

Sinirli bir ses çıkardım ve tekrar yerine koydum. Luna irkildi ve kanepeden atladı. Gerindi, esnedi ve sonra hepimize kötü kötü bakarak yatak odama doğru yürüdü. Onu takip etmek istedim. "Beni kontrol etmeye geldiğiniz için hepinize minnettar olsam da, beni kalp kırıklığımla baş başa bırakmanızı tercih ederim."

"Ya senin için Ethan'la dövüşürsem?" Harper ayaklarının üzerinde zıplayarak sordu. "Bu en azından kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

"Ethan'a başının belada olduğunu söyledim bile," dedi Stella. "Gerekirse tüm Leo'ları arkamda toplayabilirim."

Ayla gözlerini devirdi. "Kimse kavgaya ya da sürü savaşına girmiyor. Ama bence sen de Yakınsama'ya gelmelisin. Bugün hepimiz Yakınsama için hazırlanırken Ethan'la konuştum ve berbat durumdaydı. Teraziler onun için endişeleniyor. Macy'nin bana söylediğine göre, daha önce kimse onun böyle davrandığını görmemiş. O da en az senin kadar mutsuz."

Homurdandım. "Bundan şüpheliyim. Bizim için bir gelecek olmadığını söyleyen oydu."

Madison elini omzuma koydu. "İkinizin birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu herkes görebiliyor."

Gözlerimi kapattım. "Keşke bu doğru olsaydı."

Mira, "Bazen insanlar en başından beri önlerinde duran şeyi görmek için ikinci bir şansa ihtiyaç duyarlar," dedi.

"Bunun senin için işe yaradığını biliyorum," dedim. "Ama benim için durum farklı. Ben bir şekil değiştiren değilim. Onun eşi değilim. Yıldızların aklında onun için başka biri olmalı."

Ayla ofladı. "Bazen yıldızlara meydan okumanız ve doğru bildiğiniz şey için savaşmanız gerekir."

"Evet," dedi Harper. "Yıldızları sikeyim!"

Etrafımdaki tüm arkadaşlarıma bakarken gülmekten kendimi alamadım. Gelip iyi olduğumdan emin olmak ve bunun uğruna savaşmaya değer bir şey olduğuna beni ikna etmek için zaman ayırmışlardı. Onlar yanımdayken kendimi daha güçlü hissediyordum. Belki gerçekten bir kez daha deneyebilirdim. Ne de olsa dolunaydan önce bir gecem daha vardı.

"Yakınsama'ya girmeme izin var mı?" diye sordum. "Bunun sadece şekil değiştirenler için olduğunu sanıyordum."

Stella çenesini kaldırarak, "Size dört alfa eşlik edecek," dedi. "Kimse bize meydan okumaya cesaret edemeyecek."

"Peki," dedim, kocaman bir iç geçirerek. "Gideceğim. Haklısın, Ethan uğruna savaşmaya değer."

"Sen uğruna savaşmaya değersin," dedi Ayla. "Şimdi git hızlıca bir duş al ve giyin. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bana yardım etmeye geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." "Arkadaşlar bunun için vardır," dedi Madison.

"Siz hazırlanırken biz de ortalığı toplarız," dedi Mira, yerden kullanılmış mendilleri alırken burnunu kırıstırarak.

On beş dakika sonra yatak odamdan çıktım, üzerimde Ayla'nın alışveriş çılgınlığımız sırasında beni almaya ikna ettiği parıltılı gümüş rengi bir elbise vardı.

Kıvrımlarımı sarıyor ve arkaya doğru alçalarak beni seksi ve güçlü hissettiriyordu. Celeste'in yıllar önce bana hediye ettiği, üzerinde ay olan gümüş bir taç eklemiştim. Daha önce onu takacak kadar cesur olmamıştım ama utangaç, beceriksiz Larkin artık geçmişte kalmıştı. Ethan onun yanında kendimi o kadar rahat ve güvende hissetmemi sağlamıştı ki bambaşka biri olmuştum, çok daha fazla sevdiğim biri. Kurt olmadığım için utanmıyordum. Ben bir Ay Cadısıydım ve bu yeterliydi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Mira ve Harper alçak sesle bir ıslık çaldı.

"Gidelim," dedi Ayla, herkesin yaklaşmasını işaret ederek. "Geç kalmak istemeyiz."

Ayla hepimizi birbirimizin elinden tutturarak bir daire oluşturmamızı sağladı ve sonra bizi ışınlarken oturma odam kayboldu. Bir anda dışarıda, üzerinde Ophiuchus sembolü olan birkaç çadırın yakınındaki bir çim alanda duruyorduk. Önümüzdeki alan boyunca daha fazla çadır uzanıyordu ve çadırların bittiği yerde yüzlerce şekil değiştiren toplanmıştı.

Kızlar beni hemen ileri, şekil değiştirenlerden oluşan kalabalığa doğru koşturdular. Yaklaştıkça Kova alfası ve eşinin önde durup konuşma yaptığını fark ettim. Sürüleri kendi topraklarında Yaz Birleşimi'ne ev sahipliği yapıyordu ve başka koşullar altında etrafa bakma fırsatı bulmak isterdim ama zamanım yoktu. Çiftleşme ritüeli başlamadan önce Ethan'ı bulmalıydım.

Kalabalığın içinde onu ya da Terazi sürüsünden nerede olduğunu bilebilecek birini aradım ama kimseyi tanıyamadım. Ancak Kaden, Jordan ve Wesley'i kenarda birlikte dururken bulduk.

"Ethan nerede?" Onlara sordum.

Wesley, "Onu görmedik," dedi.

Stella beni omuzlarımdan tuttu. "O buralarda bir yerde ve onu bulabilirsin. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama içgüdülerine güven ve onu takip et."

"Şimdi çiftleşme ritüeline başlayacağız," diye gürledi Kova alfasının sesi ve midem bulandı.

Ya çok geç kaldıysam?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

EŞLEŞME RİTÜELİ BAŞLADIĞINDA, etrafımdaki düzinelerce şekil değiştiren kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Ani çıplaklık karşısında şoke olmuş bir şekilde geri çekildim ve sonra hepsi şekil değiştirmeye başladı. Daha önce hiç bu kadar çok kurt tarafından kuşatılmamıştım ve açıkçası bu biraz korkutucuydu. Beynimin içgüdüsel bir kısmı bana kaçmam için bağırdı ama kendime bu şekil değiştirenlerin arkadaşlarım ve müttefiklerim olduğunu hatırlattım. Bana zarar vermezlerdi. Umarım.

"İyi şanslar," dedi Harper kıyafetlerini yere atarken. Madison da onun yanında çırılçıplak soyunuyordu ve ben hızla gözlerimi kaçırdım, arkadaşlarımdan göğüslerinin neye benzediğini bilmeme gerek yoktu. Zaten umurlarında da değildi. Şekil değiştirenlerin hiç alçakgönüllülüğü yoktu.

"Siz de," dedim onlara. "Umarım ikiniz de eşlerinizi bulursunuz."

İkisi de kurt oldular ve çemberin ortasındaki diğer çiftleşmemiş şekil değiştirenlere katılmadan önce başlarını bana doğru ittiler. Ayla, Stella ve Mira eşleriyle birlikte kenarda durmuş, Ethan'dan bir işaret görmek için gözlerini dört açmışlardı. Harper ikizi Dane ile karşılaştı ve birbirlerini biraz kovaladılar. Sonra iki özdeş gri kurt onlara doğru koştu ve eş bağlarının aktive olduğunu tahmin ettiğim bir kürk ve diş karmaşası içinde çarpıştılar.

Çemberdeki diğer kurtları taradım ama Ethan'ın iri gri kurdunu göremedim. Bir şekilde onu diğer kurtlardan ayırt edebileceğimi biliyordum ve aralarında olmadığından emindim. Tek gördüğüm, eşlerini bulmaya çalışan ve birbirlerine burun kıvıran şekil değiştirenlerdi. Ama o neredeydi?

Ya çoktan bir eş bulmuş ve bağı mühürlemek için onunla kaçmışsa? Tam şu anda başka biriyle yakınlaştığı düşüncesi neredeyse midemi bulandırıyor.

Kurtlar çiftler halinde ayrılarak ormana doğru uzaklaşmaya ya da bağlarını mühürlemek için çadırlara doğru gitmeye başladılar. Bu manzara karşısında içimi umutsuzluk ve kıskançlık kapladı. Onların sahip olduklarını ben de istiyordum. Kendimi sefil ve gülünç hissederek çiftleşme çılgınlığına sırtımı döndüm. Ne bekliyordum ki? Bu gece tam olarak ne olacağını biliyordum.

İçimden bir ses beni ileri doğru itti ve Stella'nın sözlerini hatırladım. Beni doğru yere götüreceklerine güvenerek içgüdülerime teslim oldum ve kendimi çadırların arasında yürürken buldum. Nereye gittiğimden emin değildim ve üzerinde Terazi sembolü olan çok büyük bir çadırı yüz yüze geldiğimde kendimi oldukça aptal hissetmeye başlamıştım. Ona bakarken nefesim kesildi, kalbim küt küt atmaya başladı. Bu bir tesadüf olamazdı.

İçeride bir hareket gördüm. İçeride kesinlikle biri vardı. Çadıra doğru koştum, içeri dalmak niyetindeydim ama bunu yapamadan kanatlar açıldı ve Ethan dışarı çıktı.

Omzuna asılı bir çantası vardı ve tamamen giyinikti. Biraz yorgun ve yıpranmış görünüyordu ama her zamanki gibi yakışıklıydı ve onu görünce kalbim acıdı. Kıpırdamadan durdum ve gözlerinin üzerime düşmesini bekledim. Gözleri bana kaydığında olduğu yerde durdu ve kendini tutmadan önce çenesinin bir anlığına düştüğünü gördüğüme yemin edebilirim.

"Ne yapıyorsun?" Sürüsünü işaret ederek sordum. "Neden çiftleşme töreninde değilsin?"

Ethan başını salladı, hâlâ inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. "Bunu atlamaya karar verdim."

"Yaptın mı?" Göğsümde ufacık bir umut kırıntısı çırpınırken sordum.

"Bunu yapamazdım." Çantasını yere bıraktı. "Ayla'yı bulacak ve seninle konuşabilmek için beni Coronis'e ışnlamasını isteyecektim."

"Neden?" Bunu söylediğini duymam gerekiyordu, yoksa inanmazdım.

Bir adım öne çıktı ve gözlerimin içine baktı. "Seninle olmak istiyorum, başka kimseyle değil. Eş olmasak da umurumda değil. Her çiftleşme ritüelinden kaçınacağım. Gerekirse bir daha asla beden değiştirmem."

Kanım kulaklarıma hücum etti. Bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Dileyerek ve umut ederek geçirdiğim onca zamandan sonra, bu bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. "Peki ya senin sürün? Sen alfasın ve senden alfa dişini bulmanı bekliyorlar."

"Sen benim alfa dışımsın." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Başka birini kabul etmeyeceğim. Ve eğer sürümün bununla bir sorunu varsa, o zaman ben de alfalıktan istifa ederim."

"Senden bunu yapmanı asla isteyemem."

"Eğer sen yanımda olmazsan, bunların hiçbirinin değeri yok."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ellerini saçlarımin arasına soktu. Her şeyini bu öpücüğe döktü, dudaklarının her fırçası ve dilinin her darbesiyle bana nasıl hissettiğini gösterdi. Ben de onu uzun ve derin bir şekilde öptüm, hiçbir şeyimi esirgemedim. Evrenin geri kalanı kayboldu ve geriye neredeyse dolunayın altında duran ikimiz kaldık.

"Buraya gelip senin için savaşıacaktım, yıldızlara meydan okumanı söyleyecektim," dedim. "Sanırım o kısma kendi başına geldin, değil mi?"

Parmak eklemlerini yanağıma sürttü. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sen beni göl kenarında bıraktıktan sonra hayatımın geri kalanını sensiz geçirmeyi düşündüm ve bunun bir işkence olacağını fark ettim. Bir eş istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"Hep seni istedim Ethan. Seni, sadece seni."

"Seni seviyorum, Larkin. Karım olur musun? Benim alfa dışım?" "Evet, evet, evet," dedim, her kelimenin arasında onu öperek.

Arkamdan bir alkış sesi geldi ve Ethan'dan uzaklaşarak sıçradım. Arkamı döndüğümde arkadaşlarımin çoğunun birkaç metre ötede toplanmış olduğunu gördüm. Muhtemelen az önce duyduklarını fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

"Hepinizin burada ne işi var?" Ben sordum. "Sizin burada olmanız gerekmiyor muydu..." Sözümü kestim ve ormana doğru belli belirsiz bir hareket yaptım.

Jordan'ın yanında duran Stella başını salladı. Elini hamile karnına götürmüştü ve bana sıırttı. "Hepimiz yakınlardaydık ve Ethan'la konuştuğunuzu duyunca her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedik."

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Sadece meraklı davranıyordun."

Harper ve Madison dışında herkes oradaydı, onlar da umarım eşlerini bulmaya gitmişlerdir. Ama diğer arkadaşlarımin hepsi arkadaşlarıyla birlikte beni desteklemek için buradaydı ve sadece bizi gözetlemek için bile olsa beni kontrol etmeye gelmeleri beni duygulandırdı.

"Tebrikler," dedi Kaden aramıza bakarak. "İkiniz adına da mutluyum."

Wesley, Ethan'ın elini sıkarken, "Aileye hoş geldin," dedi.

Mira da bana sarıldı. "Gördün mü? Sonunda her şey yoluna girdi, tıpkı düşündüğüm gibi. Bazen tek gereken bir şans daha vermektir."

Jordan bana gülümsedi ve Ethan'ın elini sıktı. "İkinizin de her şeyi çözmüş olmanıza çok sevindim. Stella Terazilerle bir sürü savaşı başlatmakla tehdit ediyordu ve ona hayır demekte zorlanıyorum."

Stella homurdandı ve Jordan'ın omzuna hafifçe vurdu. "*Tüm* Teraziler değil.

Sadece Ethan ve onu destekleyen herkes."

Ethan kuru bir sesle, "Bir sürü savaşı önleyebildiğimize sevindim," dedi.

Stella omuz silkerek, "Bu sadece sen aklını başına toplayana kadar sürecek," dedi.

Jordan Stella'nın başını öptü. "Mükemmel bir Leo alfa dişisi değil mi?"

Tanıdık gelen gri bir kurt bize doğru koştu ve sonra tekrar çıplak Madison'a dönüştü. "Görüyorum ki onu bulmuşsun. Her şey yolunda gitti mi?"

"Öyle oldu," dedim kendimi tutamadığım bir gülümsemeyle.

"Şansın yaver gitti mi?" Ayla, Madison'a giysilerini uzatırken sordu.

"Hayır." Madison elbisesini çekerken omuz silkti. "Bir eş bulmam gerektiğinden emin değilim."

"Belki de değil," dedim. "Ama bu aşkı bulamayacağın anlamına gelmez. Henüz umudunu kaybetme."

"Bunu takdir ediyorum," dedi. "Eğer olması gerekiyorsa, olacağından eminim."

Ethan elimden tutup beni çadırına doğru sürüklerken, "Hepinizi görmek çok güzeldi ama sanırım iyi geceler demenin vakti geldi," dedi. İçeri çekilmeden önce arkadaşlarıma el sallamak için sadece kısa bir anım oldu ve arkadaşlarımdan dışarıda güldüklerini duydum.

Ethan beni kavurucu bir öpücük için kendine çekti ve içimde bu gece pek uyuyamayacağıma dair bir his vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOLUNAY ormanı aydınlattı ve hafif bir esinti ağaçların arasından hışırdadı. Etrafımdaki şekil değiştirenlerin sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Toronto'nun hemen dışındaki Algonquin Eyalet Parkı'nın ortasındaydık ve Terazî sürüsü dolunaylarda ve kurtlanmaları gereken diğer gecelerde burada toplanmayı severdi. Ay'a bakmak için başımı yukarı kaldırdım ve gücünü içime çektim. O kadar parlaktı ki karanlıkta, ağaçların gölgesinde bile mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

O günün erken saatlerinde Ethan'dan aldığım son kredi belgelerini imzalamış, Eventide'la ilgili her şeyi sonuçlandırmış ve burayı resmen Ay Cadıları'nın yeni evi haline getirmiştîm. Ayrıca orada kendi kulübemizi inşa etmeye karar vermiştik, böylece Eventide'da istediğimiz kadar zaman geçirip burayı çalışır hale getirebilecektik. Önümüzde çok sıkı bir çalışma olacağını biliyordum ama buna değecekti. Ethan'ın müteahhitleri her şeyi onarmaya başlamışlardı bile ve birkaç hafta içinde burası insanların taşınmaya başlaması için hazır olacaktı. Yakında daha fazla inşaat başlayacak, evler, mağazalar ve burayı gerçek bir kasabaya dönüştürmek için ihtiyacımız olan diğer her şey inşa edilecekti. Bunu başardığım için çok gururluydum ve dürüst olmak gerekirse hala bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Her şey mükemmel gitmişti ama Ethan olmadan bunu başaramazdım.

Sürekli uyanmayı ve tüm bunların bir rüya olduğunu fark etmeyi bekliyordum ama kendimi ne kadar çimdiklesem de hâlâ buradaydım, ormanda Ethan'ın yanında duruyordum, hâlâ eski bedenimdeydim.

"Hazır mısın?" diye sordu, gözleri sevgiyle parlıyordu.

Konuşmak için kendime güvenemediğimden başımı salladım. Elimi tuttu ve beni etrafımızı saran Terazi sürüsü üyelerinin arasından geçirdi. Yanlarından geçerken çoğu bize gülümsedi, ancak bazıları mor Ay Cadısı cübbeme şaşkınlıkla baktı ya da Ethan'ın elimi tuttuğunu fark ettiklerinde çelişkili göründüler. Hepsinin alfa dişileri olarak şekil değiştirmeyen birine sahip olmaya hazır olmadıklarını biliyordum ama tıpkı alfalarını kazandığım gibi onları da eninde sonunda kazanacaktım.

Ethan bir kemer oluşturan iki büyük ağacın altında durana kadar bana kalabalığın içinden eşlik etti. Cebinden siyah bir mücevher kutusu çıkarıp bana uzatırken diğer şekil değiştirenlerde bir sessizlik oldu. Açtım ve ince gümüş bir sandalyenin üzerinde elmaslarla süslenmiş Terazi sembolü olan muhteşem bir kolye buldum. Ethan onu çıkarıp önümde tutarken ay ışığında parılıyordu.

"Larkin, bu kolyeyle sürümüzün bir üyesi olacaksın. Kabul ediyor musun?"

"Evet," dedim ellerim hafifçe titreyerek. Boğazımı temizledim ve herkesin de duyabilmesi için daha yüksek sesle tekrarladım. "Yüz kere evet."

Yaklaştı ve kolyeyi bana taktı, ardından gözleri sevgi dolu, muhteşem bir gülümseme verdi. Ethan beni kollarının arasına alıp öpmeden önce kolyeye kısa bir anlığına dokundum. Bu, beni sahiplendiğini herkese gösteren türden bir öpücüktü ve etrafımızdaki Terazi sürüsü alkışlar ve ısıklarla patladı. Bana her dokunduğunda yaptığım gibi onun içinde eridim.

Geri çekilip sürüye hitap etmek için dönmeden önce uzanıp elimi bir kez daha sıktı. "Sürümüzün en yeni üyesi ve benim alfa dişim olan Ay Cadıları'ndan Larkin Aetos'a hoş geldin diyelim lütfen."

Kalabalık tekrar tezahürat yaptı ve üzerimde bu kadar çok göz varken yanaklarım ısındı ama Ethan'ın yanında kendimden emin bir şekilde durdum ve herkese gülümsedim. Artık bir sürüm vardı. Ben bir alfa dişiydim. Tüm bunlarla birlikte tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmeye hevesliydim.

Yanımıza ilk gelen Macy oldu, yanında Soleil vardı. "Hoş geldin Larkin," dedi başını eğerek. Bir adım öne çıkıp ona sarıldım ve o da fısıldayarak, "Sana söylemiştim," dedi.

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle geri çekildi ve bana göz kırptı. Soleil beni iki yanağımdan öperek karşıladı ve sonra teker teker her bir sürü üyesi gelip beni bir üye olarak karşıladı. Bazıları

Bana sarıldılar, bazıları başlarını eğdi ve bazıları da sadece başlarını salladı. Ama her biri beni tanıdı.

Bittiğinde, Ethan sürüsüne dönmeden önce bana gururlu bir gülümseme verdi. "Şimdi avlanma zamanı. Ay tanrıçası bu gece bizi dikkatle izliyor. Onu gururlandırırım."

Etrafımızda Teraziler soyunmaya ve yer değiştirmeye başladılar ve orman kısa süre içinde avlarına çıkarken çıkardıkları uluma sesleriyle doldu. Onları dinlerken biraz ürpermekten kendimi alamadım. Eminim eninde sonunda buna alışacaktım ama bir kurt sürüsündeki tek insan olmak her zaman hem tuhaf hem de harika olacaktı.

Ethan kendi giysilerini çıkarmaya başladı. İlk kez siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Onları çıkarırken ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Sonra onun alfa dişisi olduğumu hatırladım. İstediğim kadar bakabilirdim.

Giysilerini düzgünce katlayıp ayakkabılarıyla birlikte yakındaki bir ağacın altına koyarken, "Yakında görüşürüz," dedi.

"Tam üstünüzde uçuyor olacağım." Daha önce hiç kurt avına katılmamıştım ve katılmak istediğimden de emin değildim. Tepeden izlemek, çok yaklaşımdan dahil olmak için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

Ethan beni bir kez daha öptükten sonra çekildi ve yer değiştirdi. Birkaç saniye içinde büyük gri kurdu ıslak burnuyla elimi dürtmeye başladı. Üzerine bir öpücük kondurmak için eğildim.

Gözlerimiz dolunayın ışığı altında buluştu ve göğsümde garip bir şey oldu. Beni önümdeki kurda doğru çeken, ruhlarımızı birbirine bağlayan büyük bir çekim. Birdenbire bir değil iki kişi olmuştum, sanki kalbim ikiye bölünmüş ve iki beden arasında paylaştırılmıştı.

Eş bağı!

Bu mümkün müydü? Bir elimi göğsüme bastırdım, nefes almakta zorlanıyordum. Ethan'ın farkındalığı hiç beklemediğim yeni şekillerde üzerime çöktü ve ardından ezici bir arzu geldi. Onu istiyordum, hayır, ona *ihtiyacım vardı*.

Ethan geri çekildi ve beni kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

Çenesindeki kaba kirli sakala dokundum ve ona baktım. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Sen benim eşimsin," dedi, sesi hayretle doluydu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Neden daha önce değil de şimdi oldu?"

Ethan yüzüme, çeneme ve boynuma yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. "Belki de daha önce hazır değildim. Belki de yıldızlar beni dinledi ve kendi kaderimi yazmama izin verdi. Bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Tek umursadığım, bir daha asla başka biriyle çiftleşmek konusunda endişelenmek zorunda kalmamak."

Belki de Selene'dir, diye düşündüm üzerimizde parlayan dolunaya bakarken. Sonunda, bunun neden olduğu gerçekten önemli değildi. Önemli olan tek şey benim Ethan'a, onun da bana ait olmasıydı ve kimse bunun kaderde yazılı olduğundan şüphe edemezdi.

"Çiftleşme bağı henüz tamamlanmadı," dedi Ethan, cüppemi üzerimden kaydırmaya başlarken. Boynumu öptü, dişleri tenime sürtünüyordu ve her geçen saniye daha da vahşileştiğini hissediyordum. Arzu beni sardı, Ethan'ı içimde hissetmek için yoğun bir dürtü, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bağımızı burada, ormanın ortasında, sürün kulak kesilmişken mi tamamlayacağız?" Sütyenimi çözerken yarı alaycı bir sesle sordum.

"Buna alışsan iyi olur." Pençelerini çıkardı ve iç çamaşırlarımı kâğıt gibi yırttı. "Artık bir şekil değiştirenle çiftleştin. Bazen vahşi içgüdülerimize teslim olmamız gerekir."

Bacaklarımdan birini Ethan'ın kalçalarına doladığımda sııttım. Çoktan sertleşmişti, siki bana doğru bastırıyordu. "Şikayet etmiyordum," dedim aramıza uzanıp uzunluğunu birkaç kez okşarken. "Tıpkı şu anda yazdığım kitabımdaki yeni sahne gibi. Bu arada sanırım bir son buldum."

"Oh?" Kıcıımı kavradı ve beni yukarı çekerek bacaklarımı beline doladı. "Okumak için sabırsızlanıyorum."

Ethan beni kalın bir ağaca yasladı ve sikini bana sürttü, ben de inledim ve parmaklarımı derisine gömdüm. Ağaç kabuğu sırtıma sertçe vuruyordu ama umurumda değildi. Şu anda tek istediğim Ethan'ın içimde olmasıydı. Beni tamamen ve bütünüyle onun yapmak.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım. "Şimdi beni al. İşte, böyle."

İtaat etmekte tereddüt etmedi. İçime kayd, beni doldurdu ve ikimizi de inletti. Vücudundaki sarmal gerilimi hissettim ve bu gece bana karşı nazik olmayacağını biliyordum. Güzeldi. Kontrolünü bırakıp gücünü hissetmeme izin vermesine bayılıyordum. Ertesi gün ağrım olsun istiyordum, böylece ne zaman hareket etsem birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlayacaktım.

Hareket etmeye başladı, beni ağaca yasladı, önce yavaş sonra daha hızlı. Ormanın sesleri daha da yükseldi, ağaçlar fısıldıyor, rüzgâr tenimi okşuyor ve yukarıdaki ay daha parlak parlıyordu, sanki hepsi oradaydı ve bu anı bizimle birlikte kutluyorlardı. Bir şekilde bunun Ethan'la olan yeni bağlantımdan kaynaklandığını biliyordum - onun gelişmiş şekil değiştiren duyularına dokunuyordum. Ayrıca beni ne kadar sevdiğini ve içimde olmanın, beni sahiplenmenin ona ne kadar iyi hissettirdiğini de hissediyordum. Eşlerin birbirlerine neden bu kadar takıntılı olduklarını anlamaya başlıyordum. Bu çok yoğundu.

Ethan içime girerken gözleri karanlık ve vahşiydi. "Böyle çok iyi görünüyorsun. Boynunda paketimin -bizim paketimin- sembolü varken sikimi alıyorsun."

"Asla çıkarmayacağım," dedim ona, ağzını açgözlü bir öpücükle yakalamadan önce, dişlerim dudaklarına sürtünüyordu. Görünüşe göre onun hayvani içgüdüleri beni de etkiliyordu.

Beni üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken elleri kıcıma gömüldü. Hızlı ve acımasız bir tempo tutturmuştu, gözleri hep üzerimdeydi. Omuzlarını sıkıca kavradım, sessiz kalmak için mücadele ederken tırnaklarımın etine batmasına izin verdim.

"Bırak duysunlar," diye hırladı Ethan. "Seni kendime mal ettiğim anı hepsinin duymasını istiyorum."

Açısını ayarladı ve beni tam olarak doğru noktamdan vurdu. Başım ağaca çarparak geriye düştü ama hafif acının farkına bile varmadım. Tek hissedebildiğim zevkti, Ethan'ın sikişinin beni germesi, doldurması, sahiplenmesiydi. Beni sert ve hızlı bir şekilde orgazma doğru itti ve çok geçmeden sesimi alçaltmak imkansız hale geldi. Bu gece çılgılık atmamı istiyordu.

Ağzını boynumun yan tarafına yapıştırdı, orada emdi ve tenimi yaladı. "Seni herkesin görebileceği bir yerde ısıracacağım. Hepsinin senin benim eşim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Evet!" Dostların birbirlerini ısırıldığını duyduğumdan beri içten içe bunu istiyordum. Canımın yanacağını biliyordum ama umurumda değildi. Dişlerinin içimde olması düşüncesi beni her şeyden daha çok tahrik ediyordu. "Isır beni, sahiplen beni, senin olayım."

Köpek dişleri boynumun yan tarafına battı ve içime bir acı dalgası göndererek çılgılık atmama neden oldu. Ama sonra acı azaldı ve hissettiğim tek şey daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen yoğun bir zevk oldu. Tüm vücuduma yayıldı ve kalçalarımın arasındaki yoğun hislerle karışarak beni uçurumun kenarına itti. Boşaldım, vücudum sarsıldı ve

Titriyordum ve o kadar yüksek sesle ıgık attım ki ormandaki herkesin beni duyabileceğinden emindim. Ethan'ın doruk noktası benimkini hemen takip etti, tüm vücudu gerildi ve siki içimde zonklamaya başladı.

Beni ısırdığı yerden boynumu öptü ve sonra ikimizi de ormanın zeminindeki otların üzerine indirdi. Bedenim acı ve zevk karışımıyla zonkluyordu ama tek bir an bile pişmanlık duymadım.

"Sen iyi misin?" Ethan sordu. "Seni incittim mi?"

"Ben iyiyim." Uzandım ve boynumdaki ısırığı iyileştirmek için biraz büyü kullandım, artık acımayacak kadar, çizilen sırtımla birlikte. Büyü iltihaplı cildime karşı serin ve yatıştırıcıydı ve rahatlatarak iç çektim. "Merak etme. Buna dayanabilirim."

"Sen harikasin." Boynuma, çeneme, dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Dostum benim. Seni çok seviyorum."

Orada birkaç uzun dakika birlikte uzandık, gece gökyüzüne baktık ve nefesimizi tuttuk. Ethan'ın vücudu benimkine karşı sıcaktı ve ben gözlerimi kapatarak ona bu kadar yakın olmanın verdiği hissin tadını çıkardım. Eş bağıyla birlikte, ona karşı alışması biraz zaman alacak yepyeni bir farkındalığa sahip olmuştum.

"Gidip ava katılmalısın," dedim sonunda, ikimiz de yeterince toparlandıktan sonra. "Muhtemelen bitmek üzeredir ve senin de orada olmanı isteyeceklerdir."

Ethan tembelce elini uyluğumun üzerinde gezdirdi. "Emin misin? Eminim burada seninle kalmamı sorun etmezler."

"Eminim." Doğrulduğumuzda kolunu sıktım. "Ben hemen üstünüzde olacağım. Sen git, ben de bir dakika içinde sana katılırım."

Bana tamamen alfa olan bir gülümseme verdi. "Tamam, ama işimiz bittiğinde seni eve götüreceğim ve üzülererek söylüyorum ki hiç uyuyamayacaksın."

Güldüm ve gözlerimi devirdim. Geri adım atıp tekrar kurda dönüşmeden önce bana uzun ve ateşli bir öpücük daha verdi. Sürü arkadaşlarının peşinden ormana doğru koşmadan önce etrafımda hızlı bir daire çizdi. Kaybolduğu bölgeyi izledim, yapraklar yerlerine yerleşmeden önce sallanıyordu. Onu kolayca bulabileceğimi biliyordum. Aramızdaki eş bağı beni doğrudan ona götürecekti.

Yerden giysilerimi aldım ve hızla giyindim. Ethan'ın pençeleri sayesinde iç çamaşırlarım parçalanmıştı ama ona yenilerini aldıracaktım. Cüppelerimi tekrar giydikten sonra, en yükseğini bulana kadar ağaçların üzerinde uçtum ve tepeye yakın bir dala tündüm. Rüzgâr yukarılarda daha kuvvetliydi.

Buradaydım ve etrafıma bakarken kendimi sıkıca tuttum. Orman altımda kilometrelerce uzanıyordu, el değmemiş ve mükemmeldi ve uzaktan gelen uluma seslerini duyuyordum. Av hâlâ devam ediyordu ve Ethan'ın zamanında oraya varıp bir ya da iki geyik yakalamalarına yardım edebileceğini umuyordum.

Başımı aya doğru kaldırdım. Bu gece çok parlaktı, neredeyse doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı. "Teşekkür ederim," dedim Selene'e usulca.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve Selene'in beni duyup duymadığını merak ettim. Sonra, soğuk bir kucaklama gibi, onun varlığını etrafımda hissettim. Beni tamamen sardı ve gözlerimi kapatıp gülümsedim. Bir şekilde başardığımı biliyordum. Büyü tamamlanmıştı ve bu beden bende kalacaktı. Her dileğim gerçekleşmişti. Halkımın yaşayacağı bir yer bulmuştum ve gerçek aşkı bulmuştum.

Bu bilginin beni desteklemesiyle havalandım ve Ethan ile Terazi sürüsüne katılmak için uçtum.

Benim çantam.

OceanofPDF.com

TOPRAK KUTSAL

OceanofPDF.com

MADISON & KILLIAN

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR BAŞAK OLARAK, iyileştirmek sürümün gücünden daha fazlasıydı, bu bir çağrıydı. Başak alfası olarak, bu aynı zamanda benim görevimdi.

Parıldayan geçitten geçtim ve Eventide'in kulübesinin önündeki çimlere çıktım.

Göl bir ayna gibi pürüzsüzdü, rüzgâr bile onu karıştırmıyordu ve etrafındaki uzun ağaçlar durgun suda mükemmel bir şekilde yansıyor. Etrafına dizilmiş küçük kulübeler mükemmel ve pastoral görünüyordu. Kısa bir süre önce vampirlerin burada yaşayan insanlara saldırdığını hayal etmek zordu.

Dört sürü arkadaşım arkamdaki geçitten geçtiler. Onları seçmiştim çünkü sadece güçlü şifacılar değil, aynı zamanda kalpleri ve zihinleri de güçlüydü. Karşılaşacağımız her türlü dehşetin üstesinden gelebileceklerdi.

Şifacı olmakla ilgili sorun, insanların bize yalnızca hasta ya da yaralı olduklarında ihtiyaç duymalarıydı. Bu kadar çok acı ve sefalet görmek deneyimsiz bir şifacı için zor olabilirdi ve Başak sürüsünün üstesinden gelmek için eğitildiği şeylerden biri de buydu. Ama bazıları bu konuda diğerlerinden daha iyiydi.

Birçok kişi bana Başak sürüsündeki en iyi şifacı derdi, ama bu doğru değildi. Ben sadece işler sarpa sardığında soğukkanlı ve pratik bir kafa tutma konusunda en iyisiydim. Yengeç katliamı sırasında sürümdeki diğerleri korku içinde kaçarken Wesley'i bu şekilde kurtardım. Ayrıca Güneş Cadısı savaşı sırasında ve sonrasında her şey kaos içindeyken şekil değiştirenleri bu şekilde hayatta tuttum. Bugün de aynı becerimi Eventide halkıyla ilgilenmek için kullanacağım.

Geçitten en son geçen Larkin oldu ve geçidi arkasından kapattı. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Hiç sorun değil," dedim. "Bizim işimiz bu."

"Yaralıları şimdilik Loca'daki toplanma odasına yerleştirdik." Onu takip etmemizi işaret etti ve şifacılarım arkamda sıraya girdiler.

Larkin, eşi Ethan'ın yardımıyla Eventide'ı kurduğundan beri, son iki yıl içinde pek çok kez oraya gitmiştim. Şu anda kasabada yaşayan yarı insan şekil değiştirenlerin seçilmesinde etkili olmuşum ve yerleştiklerinden ve iyi olduklarından emin olmak için sık sık ziyaret etmiştim. Kasaba, Larkin ve Ethan'ın sıkı çalışmaları ve güçlü vizyonları sayesinde beklentilerin ötesinde bir hızla büyümüşü. Ancak bugün, devriye gezen ve güvenlik görevi gören şekil değiştirenler ve vampirler dışında yollarda çok az insan vardı.

Larkin, bir zamanlar tatil köyü olan binayı belediye binasına dönüştürmüştü, ancak buraya hâlâ Loca diyorlardı. Bizi içeriye, şömineli küçük bir lobiden geçirerek etkinlik ve toplantıların yapıldığı geniş bir odaya götürdü. Odanın etrafına acil durum karyoları yerleştirilmişti ve kan ve ispirto kokusu çok güçlüydü. Yaklaşık yirmi kişi yaralanmıştı, bazıları hafifçe inliyor, bazıları ise tamamen bayılmıştı. Mor cüppeler giymiş birkaç Ay Cadısı koridorlarda yürüyor, yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Başak dostlarımla birlikte içeri girdiğimi gördüklerinde rahatlamış görünüyorlardı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve şifacılarıma döndüm. "Önce en ağır yaralılarla başlayın. Suyunuzu içmeyi, paketlediğimiz atıştırmalıkları yemeyi ve her saat başı mola vermeyi unutmayın. Elimizden gelenin en iyisini yapmazsak onlara yardım edemeyiz."

Dört kadın bana başlarıyla selam verdi ve odanın bölümlerine ayrılarak ayrıldılar. Her birinin sırt çantasında tıbbi malzemeler, sağlıklı atıştırmalıklar ve yeniden doldurulabilir bir su şişesi vardı - sahadaki her şifacı için protokolümün bir parçası.

"Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm," dedim Larkin'e sarılarak. "Ama herkesin icabına bakacağız."

"Biliyorum yapacaksın." Gözlerinde bariz bir endişeyle odanın diğer ucuna baktı. "Kasabanın koşulları hakkında bazı Ay Cadılarıyla konuşmam gerekiyor. Daha sonra döneceğim."

O gittikten sonra dikkatimi odaya verdim ve derin bir nefes aldım. Şifacılarım çoktan yerleşmişti ama odanın uzak ucunda hoşuma gitmeyen bir koku aldım. Bu da eğitimini aldığımız başka bir şeydi; hastalık, rahatsızlık ve enfeksiyonları tespit etmek için şekil değiştiren duyularımızı kullanmak. Oraya doğru ilerledim.

Köşedeki kızı tanıdığımnda kalbim sıkıştı. Sarah sadece on altı yaşındaydı, bir yıl önce buraya taşınmasına yardım ettiğim yarı insan bir şekil değiştirendi ve anneleri kaçtığında onun velayetini alan tamamen insan ağabeyiyle birlikteydi. Karnındaki aceleyle sarılmış ama kanamaya başlamış bir yaradan berbat bir koku geliyordu.

En yakındaki sandalyeyi kapıp sürükledim, ardından hasarın ne kadar kötü olduğunu kontrol etmek için bandajı çıkarmaya başladım. Gözlerini açtı ve gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

"Madison?"

"Hey, Sarah. Yaranı iyileştireceğim, tamam mı?" Onun için duyduğum endişeyi yüzümden uzak tutarak ona sıcak bir gülümseme verdim. "Merak etme. İyi olacaksın."

Bandajı çıkarırken dişlerini sıktı. Altında bir vampirin uzun siyah tırnaklarından kaynaklandığını anladığım uzun, sivri çizikler vardı. Güneş Cadıları ve onların sadık vampirleriyle savaşıırken buna benzer pek çok yara görmüştüm. Bu tırnaklar iğrenç bir şeyle kaplanmış olmalıydı çünkü yaradan siyah bir irin sızıyordu. Tam kanlı bir şekil değiştiren için muhtemelen sorun olmazdı ama yarı insanlar aynı iyileşme kabiliyetine sahip değildi.

"Ne oldu?" Ellerimi karnının üzerinde tutup zehri dışarı atmaya odaklanırken sordum.

"Bazı arkadaşlarımla ormandaydım. Bazı kargaların büyük bir yaygara kopardığını duyduk ve neler olduğuna bakmaya gittik." Biraz ürperdi, sesi tizleşti. "Vampirler bir anda ortaya çıktı. Kaçtık ama çok hızlıydılar. Kasabaya ulaşmalarını engellemeye çalıştık ama çok kalabalıklardı. Sloane uyarı zilini çalana kadar onları elimizden geldiğince uzak tuttuk ama içlerinden biri beni yakaladı."

"Harika bir iş çıkardın," dedim ona, pis siyah şeyleri bir bezle silerken. Bu vampirlerin çocuklara saldırdığını düşününce içimde bir öfke kabardı ama bunu bir kenara ittim. Öfkeli bir zihinle iyileşemezdim. "Bu kadar cesur ve güçlü olmasaydın ne kadar kötü olurdu bir düşün. Eylemleriniz bugün pek çok hayatı kurtardı."

"Arkadaşlarım iyi mi?" diye sordu gözyaşları içinde.

"Herkes iyi olacak," dedim. Larkin bana zaten hiç kayıp olmadığını söylemişti, ki bunu şaşırtıcı bulmuştum. "Başak sürüsünden yanımda dört şifacı daha getirdim ve hepiniz tekrar mükemmel duruma gelene kadar buradan ayrılmayacağız."

"Teşekkür ederim." Elimi kavradı ve gözleri dalgalanarak kapandı.

Yaraları derindi ve o dinlenirken bir süre üzerinde çalıştım. Çok gençti, bu yaralanmadan dolayı herhangi bir yara izi veya uzun vadeli problemi olmadığından emin olmak istedim.

İşim bittiğinde tamamen iyileşmişti, birkaç saat içinde geçecek olan bir miktar kızarıklık dışında yara aldığına dair hiçbir iz kalmamıştı. Yine de gücünü yeniden kazanması için bir gün kadar daha dinlenmesi gerekecekti.

Tanımadığım bir erkek Ay Cadısının kollarında ve bacaklarında derin kesikler olan bir sonraki karyolaya geçtim. Ben sandalyemi sürükleyip işe koyulurken o bana zayıf bir gülümseme verdi.

Bu ikinci hastayla işimi bitirirken, diğer şifacıların hepsinin kapının yanındaki birine baktığını fark ettim. Arkamı döndüm ve nedenini anladım. Eventide Belediye Başkanı Killian az önce odaya girmiş ve ilk karyoladaki hastayla konuşuyordu. Ona vampir olduğu için mi yoksa gülünç derecede yakışıklı olduğu için mi baktıklarından emin değildim, ona bakmamak imkânsızdı. Dalgalı siyah saçları ve o kadar güzel bir yüzü vardı ki, bizzat görmesem photoshopla yapılmış olduğuna inanabilirdim. Yaptığı her hareket şimdiye kadar yapılmış en zarif eylem gibi görünüyordu ve gri gözleri benimkilere kilitlendiğinde kalbim çılgınca bir takla attı.

İçimden bir ses beni ona doğru itti. Bacaklarım kalkmaya başladı ama sonra karşı koymak için başımı salladım. Neyim vardı benim? Killian'la daha önce birkaç kez karşılaşmıştım ama etrafında fazla vakit geçirmemiştim. Daha önce birkaç etkileşimimiz olmuştu ama ona arkadaş diyemezdim. En iyi ihtimalle bir tanıdık.

Onu her zaman yakışıklı ve çekici bulmuş olsam da, eski Başak alfası olan teyzem Güneş Cadıları'yla çalışan vampirler tarafından öldürüldüğünden beri vampirlerle uğraşmaktan kaçınıyordum. Her zaman Ay Cadıları'nın müttefiki olduğu için Killian'ı o vampirlerle aynı kefeye koymanın haksızlık olduğunu biliyordum ama yine de temkinli davranmaktan kendimi alamıyordum.

Tekrar Ay Cadısı'na odaklandım, tamamen iyileştiğinden ve iyice dinlendiğinden emin oldum. Ancak o zaman ayağa kalktım ve Killian'la konuşmak için odayı geçtim.

"Madison," dedi biraz İngiliz aksanıyla dokunmuş hafif sesiyle. Hafifçe eğildi ve elimi tuttu, elime bir öpücük kondurdu.

parmak eklemleri. "Halkım için yaptığınız her şey için size ve Başaklarınıza en derin şükranlarımı sunuyorum."

Genelde kızaran biri değildim ama dudaklarının elime değmesi, teni buz gibi soğuk olsa da her yerimin ısınmasına neden oldu. Bridgerton'dan ya da bazen okuduğum tarihi romanslardan fırlamış gibiydi. Başka bir yüzyıldan fırlamış gibi görünen bir takım elbise bile giymişti ama gömleğinin bir yeri yırtılmıştı ve yakasında kan izleri vardı. Belinde bir kılıç asılıydı ve bu onu daha da gösterişli yapıyordu.

"Yardım etmekten mutluluk duyarız," dedim.

Dirseğime hafifçe dokundu ve beni odanın dışına yönlendirerek bizi biraz daha yalnız bıraktı. "Buraya bizzat gelmeniz çok anlamlı."

"Bu şehir ve insanları benim için çok önemli."

"Evet, tabii ki. Burada bu kadar çok yarı insan şekil değiştiren olması senin sayende." Kaşları birbirine çarptı. "Saldırı sırasında birçoğunun yaralanmış olması beni yıktı."

Duvara yaslandım, iki kişiyi iyileştirmenin verdiği yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissediyordum. "Yaralanmışlar ama ölmemişler. Buna şaşırdın mı?"

"Hiç de değil. Kasabanın güvenliğini artırmak ve bir saldırıya hazırlanmak belediye başkanı olarak yaptığım ilk işlerden biriydi. Şahsen son iki yıl boyunca böyle bir şeye hazırlık olarak halkımızı savaşmak üzere eğitmek için saatler harcadım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bir saldırı mı bekliyordun?"

"Hem evet hem hayır. Yakın bir tehditten haberimiz yoktu ama böyle bir kasabanın pek çok riski de beraberinde getirdiğini biliyorduk. Dışarıdan gelenleri ve dışlananları kabul ettiğinizde ve eskiden düşman olan insanları bir araya getirdiğinizde, her zaman bununla sorunu olan birileri olacaktır. Dışarıdan gelebilecek bir saldırıyı önlemeye odaklanmak aynı zamanda halkımızı bir araya getirdi ve kendi aralarında savaşmalarını engelledi."

İtiraf etmeliyim ki etkilenmiştim. Larkin bir keresinde bana Lunatera'daki Ay Cadısı kasabasının belediye başkanı olduğunu söylemişti ve ondan neden burada da görev almasını istediğini anlayabiliyordum. "İşe yaramış gibi görünüyor."

Gözleri ölümcül bir şeyle parlıyor, bana ne kadar medeni görünürse görünsün onun bir yırtıcı olduğunu hatırlatıyordu. "Bu barışçıl topluluğu sahip olduğumuz her şeyle savunacağız."

"Sence vampirler neden saldırdı?"

Uzun bir iç geçirdi. "Şekil değiştirenlerle yaptığımız ateşkesi onaylamayan küçük bir vampir grubu var. Bu kasaba, şekil değiştirenlerin karışımıyla,

cadılar, vampirler ve hatta birkaç insan, onlar için düpedüz saldırgan. Bir süredir bizi taciz ediyorlar, tehditler gönderiyorlar, bazı malzemelerimizi yok ediyorlar, bunun gibi şeyler yapıyorlar. Ama bize daha önce hiç doğrudan saldırmadılar."

"Yaralılardan bazılarının yaralarında bir tür siyah zehir vardı. Bunun ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Siyah zehir mi?" Düşünürken kollarını kavuşturdu. "Hmm. Bir zamanlar bazı vampirlerin kullandığı bir zehir var. Hem vampirlerin hem de şekil değiştirenlerin iyileşmesini yavaşlatıyor. Ama çok uzun zamandır kullanan birini duymadım."

"Bu endişe verici," dedim. "Sizce tekrar saldıracaklar mı?"

"Umarım derslerini almışlardır. Eğer almazlarsa, biz hazır olacağız."

Killian'la hiç bu kadar yalnız vakit geçirmemiştim ve bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Her saniye onu biraz daha sevmeme neden oluyordu. Gri gözlerine bakmak hipnotize ediciydi ve her konuştuğunda tenime yumuşak bir okşama gibi geliyordu. İçimde onu öpmek için çok güçlü bir istek vardı. Bu bir çeşit vampir büyüğü olmalıydı.

Gözleri beni dikkatle inceledi ve sonra soğuk elinin tersini alnıma bastırdı. "Madison, sevgilim, biraz solgun görünüyorsun. Belki de yemek yemelisin."

Dokunuşuyla irkildim. "Evet, muhtemelen."

"Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim, çantamda atıştırmalıklar var." Elimle odayı işaret ettim. "İşimin başına dönmeliyim."

"Seni bundan alıkoymayacağım." Elini omzuma koydu. "Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim ve bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Aceleyle odaya girip suyum ve bir granola bar çıkardım. Mola verme konusundaki kendi tavsiyemi göz ardı etmiştim ve şimdi bu yüzden berbat durumdaydım. Evet, sorun kesinlikle buydu. Bir vampiri öpmek için duyduğum bu saçma arzuyla hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç.

İKİNCİ BÖLÜM

BİRKAÇ SAAT İYİLEŞTİRME ÇALIŞMASI YAPTIM ve sonunda bitkin düşmüştüm. Diğer Başaklar ve ben ihtiyacı olan herkesi iyileştirmeyi başardık ve yaralıların çoğu dinlenmek için kendi evlerine dönebildi. Sarah da dahil olmak üzere sadece birkaçının gece boyunca gözetim altında tutulması gerekiyordu. Ay Cadılarından ikisi ben dinlenirken onlarla kalmaya gönüllü oldular ve bir değişiklik olursa beni hemen alacaklarına dair güvence verdiler. Diğer Başaklar Larkin tarafından evlerine götürüldü ve kasabanın yardımına koştukları için onlara bol bol teşekkür etti.

Locadan ayrıldığımda saat geç olmuştu ve kasaba sessizdi. Larkin bana gece kalmam için kulübesini teklif etmişti -Toronto'daki evine dönmeyi planlıyordu- ama bu kadar uzun ve zor bir günün ardından gevşemek için önce dışarıda biraz zamana ihtiyacım vardı. Göle doğru yürüdüm ve birkaç dakika kıyıda durup aya baktım. Bulutlar gökyüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı ve yakında yağmur yağacakmış gibi görünüyordu.

Çabucak soyundum, eşyalarımı yakındaki küçük bir balıkçı kulübesine koydum ve yer değiştirdim. Kurdum serbest kaldığında gri kürkümü silkeledim ve sırtımı gerdim, ardından serin gece havasını içime çektim, kokularını içime çektim. Pençelerimi pençelerimin altındaki toprağa sapladım ve beni topraklamasına izin verdim. Kurt olmak kendimi doğaya daha yakın hissetmemi sağlıyordu, ki bu da tam olarak iyileşmeyle geçen bir günün ardından ihtiyacım olan meditasyon türüydü.

Gölü çevreleyen ormana doğru ilerlemek için göle doğru döndüm ama olduğum yerde durdum. Killian arkamdan yürüyordu, hareketleri o kadar sessizdi ki, gelişmiş sesime rağmen yaklaştığını duymamıştım.

hissettim. İçgüdüsel bir korku beni vurdu, ama sonra yerini ona gitmek için en güçlü dürtüye bıraktı. Bu sefer karşı koyamadım. Kurdumun kendine ait bir aklı vardı ve *onu* istiyordu.

Bana doğru bir adım attı. "Madison-"

Gözlerimiz buluştuğunda söylemek üzere olduğu her şey kayboldu. Dünyalar çarpıştı, yıldızlar patladı ve ben bir anda öldüm ve yeniden doğdum. Yeni ben, zar zor anlayabildiğim ilkel bir seviyede Killian'a geri dönölmez bir şekilde bağlıydı. Tek bildiğim onun *benim* olduğuydu.

Kurdum ona doğru hamle yaparak yere düşürdü ve ben de yüzünü yaladım. Korkmak ya da bana karşı koymak yerine kollarını bana doladı ve ellerini kürkümde gezdirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Sözleri biraz olsun aklımı başıma getirdi ve geri çekildim. *Benim, benim, benim,* diye hırladı kurdum ve sonra ne olduğunu anladım.

Killian benim dostumdu.

Hayır. Bu mümkün olamaz. Bir vampirle eş bağı mı? Buna inanamıyorum.

Hem kurdumu kontrol altına almak hem de Killian'la neler olduğu ve onun da bunu hissedip hissetmediği hakkında konuşmak için hızla yer değiştirdim. Ama tekrar insan olur olmaz içimi bir şehvet dalgası kapladı. Keskin bir nefes aldım ve Killian'ın gözleri açlıkla parladı. Kolları hâlâ bana sarılıydı ama şimdi çıplaktım ve onun üstündeydim ve onu o kadar çok istiyordum ki nefes alamıyordum.

Ağzım bir anda onun ağzındaydı. Elleri aşağı kayarak kıçımı kavradı, beni tam ihtiyacım olan yere yerleştirdi ve onun da bundan ne kadar etkilendiğini hissedebiliyordum. Kalçalarım sanki ele geçirilmiş gibi pantolonundaki sert çıkıntıya doğru yuvarlanıyor, dillerimiz birlikte dans ederken bana sadece onun verebileceği sürtünmeyi arıyordu. Çok fazla kıyafet giyyordu. Pençelerim bunu düzeltebilirdi.

Dişlerini alt dudağıma bastırması beni şehvetin sersemliğinden kurtardı.

Ne yapıyordum ben? O bir *vampirdi*!

Üzerinden kalktım, nefes nefese kalmıştım, amım zonkluyordu. Hızlı ve zarif bir hareketle ayağı kalktı ve çıplak bedenime dizginlenemez bir şehvetle baktı, ağzı biraz açıldı ve dişleri ortaya çıktı. Sonra başını salladı ve gözlerini kırıştırarak bir anda kendine geldi.

"En derin özürlerimi sunarım," dedi gömleğini düzelterek ve benden başka her şeye bakarak. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve meme uçlarımın camı kesebilecek kadar sert olduğu gerçeğini gizlemeye çalıştım. "Bu senin suçun değil. Eşlik bağı yüzünden oldu."

Durakladı ve tekrar gözlerimle buluştu. "Pardon?"

"Sen benim eşimsin." Benden gergin bir kahkaha kaçtı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama bu doğru."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Bir elini mükemmel siyah saçlarında gezdirdi. Gözleri tekrar bedenime kaydı ve sonra sertçe yutkunurken başka tarafa baktı. "Belki de bunu konuşabilmemiz için üzerine bir şeyler giymelisin."

"Evet," dedim çabucak. "İyi fikir."

Hemen balıkçı kulübesine girip giyindim, sonra da dışarı çıkmaya korkarak bir süre orada durdum. Burada yeterince uzun kalırsam belki bu his kaybolurdu. Bunun gerçek bir eş bağı olmasına imkân yoktu. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Ama bu his hiç kaybolmadı. Aksine, her geçen dakika daha da güçlendi. Killian'ı dışarıda hissettim. Uyarılmışlığını, kafa karışıklığını. Açlığını.

Kendimi toparladım ve dışarı çıktım. Ben Başak alfasıydım. Bir vampir yüzünden kendimi kaybedemezdim.

Orada elleri cebinde dikilirken gördüğüm manzara üzerime çığ gibi düşmüş, durduramadığım duygularla beni ezmişti. Gözlerimi kapattım, yok olmalarını diledim ama işe yaramadı. Eşlik bağı inkar edilemezdi.

"Özür dilerim," dedim. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum."

Bana her şeyi daha da kötüleştiren bir gülümseme verdi. "Özür dilemene gerek yok." Bana kolunu uzattı. "Neden benim kamarama dönmüyoruz? Orada konuşabiliriz."

Ona tekrar dokunursam neler olabileceğinden endişelenerek kolunu görmezden geldim. "Devam et."

Kulübesi göle bakıyordu ve oraya yürümemiz sadece birkaç dakika sürdü. Araziyle birlikte gelen daha küçük, orijinal kulübelerden biriydi ve dışarıdan bakıldığında şirin, rahat bir havası vardı. Ön kapısı açıktı ve beni şömineli küçük bir oturma odasına götürdü. Mobilyalar antika görünüyordu ve çok sayıda zengin, koyu renk vardı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Ön kapıyı arkamdan kapatırken sordu. "Bu kadar insanı iyileştirdikten sonra çok yorulmuş olmalısın."

"Teşekkürler ama ben iyiyim. Larkin daha önce hepimize biraz yiyecek getirdi." "Biraz çaya ne dersiniz?"

"Bu harika olur."

Şaşırtıcı derecede modern bir mutfığa girdi ve ben tezgâha yaslanıp onu izlerken elektrikli su ısıtıcısını açtı. Aramızdaki eş bağı sessizce titreşiyordu ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Biz çaydanlığın kaynamasını beklerken o bana döndü ve kollarını kavuşturdu. Bir süre sadece birbirimize baktık, düşüncelerimizi toplarken bir yandan da birbirimizin kıyafetlerini yırtma dürtüsüyle savaştık.

"Sanırım bu konuyu konuşsak iyi olacak," dedim sonunda.

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım öyle." O anda çaydanlık kaynadı ve onu çıkarıp bir demlik çay hazırlamaya başladı. "Vampirlerin eş bağı kurmasının mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, bunun benim için gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bile emin değildim."

Killian başını eğdi. "Neden olmasın?"

"Ben yarı insanım, bu yüzden bir eşim olup olmayacağından emin değildim. Şimdiye kadar olur sanıyordum. Bu noktada pek çok Yakınsama çiftleşme ritüelinde bulundum." Tereddüt ettim ama her şeyi en baştan açıklığa kavuşturmanın en iyisi olacağını düşündüm. "Ayrıca çocuk sahibi olamıyorum. Bunun da bir etken olabileceğini düşündüm."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silktim ve ne zaman bu konudan bahsetsem boğazımda oluşan yumruyu görmezden gelmeye çalıştım. "Gençken yumurtalık kanseri geçirdim ve bu üreme sistemimi etkiledi."

"Sürün seni iyileştiremedi mi?"

"En iyi iyileşme bile bazen hayatınızın geri kalanında sizi yaralı bırakabilir."

Yanıt olarak başını eğdi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim de çocuğum olmuyor."

İçimi bir rahatlama kapladı. Eşimi bulursam, birlikte çocuk sahibi olamayacağımız için üzüleceklerinden hep endişe etmişim.

Killian bana oturma odasında oturmamı işaret etti ve üzerinde "Kahveni içmek istiyorum" yazan bir kupa uzattı. Kupayı tuttum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Biliyorum," dedi aşırı dramatik bir iç çekişle. "Kahve bile sevmem ama arkadaşlarım bana en saçma kupaları almakta büyük bir mizah buluyorlar." Üzerinde huysuz görünümlü bir Drakula karikatürü olan ve "Sabahlar berbattır" yazan kupasını gösterdi.

Biraz güldüm ve sonra çayımdan bir yudum aldım. "Arkadaşların bir şekil değiştirenle birlikte olman hakkında ne düşünüür?"

"Eventide'daki insanların bununla bir sorunu olmaz. Burada her türlü ilişkimiz var ve kimse umursamıyor. Ben daha çok sizin türünüzün Başak alfasının bir vampirle çiftleşmesine nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim."

Beklediğimden daha rahat olan antika sandalyede arkama yaslandım. "Ben de bu konuda endişeliyim. Şekil değiştirenler ve vampirler artık müttefik olsalar da aramızda hâlâ çok fazla gerilim var."

"Gerçekten de öyle. Bu saldırı sadece benim türümden pek çok kişinin vampirlerle şekil değiştirenlerin bir araya gelmesini istemediğini kanıtlıyor."

"Sadece vampirler değil. Şekil değiştirenlerin çoğu hâlâ vampirlere karşı temkinli." Ellerimi kupamın etrafına sarıp sıcaklığını içime çektim. "İtiraf etmeliyim ki ben de onlardan biriydim."

"Nedenmiş o?" Killian sordu ve sesinin kırılgan ya da üzgün çıkmaması beni rahatlatmıştı.

"Güneş Cadıları ile çalışan vampirler eski Başak alfası olan teyzemi öldürdü." Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, anıların uzaklaşmasını diledim. "Onu bulan bendim. Onu iyileştirmeye çalıştım ama artık çok geçti."

"Bunu yaşadığınız için üzgünüm. O saldırıları duydum ama sizi temin ederim ki o vampir grubuyla bir bağlantım yoktu."

Gözlerimi açtım ve ona zayıf bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Bunun için seni suçlamıyorum. Ama ben de vampir arkadaşlar edinmek için acele etmedim."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Sizi daha rahat hissettirmek için yapabileceğim bir şey varsa, deneyeceğim."

"Teklifin için teşekkür ederim, ama bu kendi başıma halletmem gereken bir şey." Özellikle de artık bir vampirle çiftleştiğime göre.

"Kederini ve travmanı atlatmak için zamana ihtiyacın olmasını anlıyorum." Kederli bir ifadeyle fincanına baktı. "Uzun zaman önce benim de bir karım vardı. Amelia bir Ay Cadısıydı ve onu çok severdim ama Güneş Cadıları onu benden aldı."

Sesindeki acı kalbimin onun için acımasına neden oldu. "Çok özür dilerim."

"Yıllarımı Lunatera'da saklanarak geçirdim, sanki olanlardan kaçabilecekmişim gibi, ama keder beni hiç terk etmedi. Orada zaman dondu kaldı, benim acım da öyle. Bu

Ancak Dünya'ya döndüğümde hayatıma devam etmeye başlayabildim. Ama yine de aşkı yeniden bulacağımı hiç düşünmemiştim." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bir şekil değiştirenle eş bağı kurmayı kesinlikle beklemiyordum."

Aramızdaki eş bağı bu kez daha güçlü bir şekilde çekildi ve ikimiz de çaylarımızı yudumlayıp hızla başka tarafa baktık. Acaba beni çıplak mı hayal ediyordu, yoksa bu düşüncelere sahip olan tek kişi ben miydim?

"Bu aramızda yürüyebilir mi?" diye sordum. "Şekil değiştiren-vampir meselelerini görmezden gelsek bile, ben Başak sürüsünün alfasıyım ve sen de Eventide'ın belediye başkanıydın. Uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütebileceğimden emin değilim."

"Aslında zaten önümüzdeki ay belediye başkanlığından istifa etmeyi planlıyordum."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

Killian, "Bunun her zaman geçici bir şey olması gerekiyordu," dedi. "Larkin'in Eventide'ı ayağa kaldırmasına yardım etmekten çok mutluydum ama sadece bir yıllığına belediye başkanı olmayı kabul ettim. Nasıl olduysa bu süre ikiye çıktı ama artık kasaba ayağa kalktı ve bana ihtiyacı kalmadı. Yeni birini bulmak için seçim yapmalarının zamanı geldi."

"Ama eşim olman Başak sürüsüne taşınman ve benim alfa erkeğim olman anlamına geliyor. Birçoğu senden nefret edebilecek bir grup şekil değiştirenle yaşamak için buradaki her şeyi bırakacaksın."

"Uzun hayatım boyunca pek çok zorlukla karşılaştım. Bir sonraki için hazırım." Killian elini bana doğru uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu. "Eğer bana sahip olmak istiyorsan, en azından aramızdaki bu şeye bir şans vermek isterim."

Eline uzanmaya başladım ama sonra duraksadım. "Emin misin? Eğer değilsen, beni reddedebilirsin ve bu iş şimdi bitebilir. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Eminim. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey bu olacaktır."

Bir nefes verdim ve elini tuttum. Eş bağının göl kenarında aktifleştiği andan itibaren kendimi herhangi bir umut hissetmekten uzak tutmaya çalışmışım. Uzun zamandır bir eşim olsun istiyordum ve Killian her ne kadar alışılmadık biri olsa da, benim olduğu için heyecanlanmaktan kendimi alamıyordum.

Killian ayağa kalktı ve çenemi avucunun içine aldı. Başparmağıyla yanağımı okşadı ve ben ürperdim. Biri bana böyle dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Gittiğim Yakınsamalarda birkaç kez eğlenmişim ama hep bir şeyler eksik kalmıştı. *Bir eş bağı*. Aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlü bir şekilde alevlendi.

Dokunuşuna doğru eğildim ve başparmağı dudaklarımda gezinirken bakışları benimkini aradı. Orada gördükleri hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü bir kolunu yavaşça ve kasıtlı olarak belime doladı, başımı yukarı kaldırdı ve ağzımı kendi ağzıyla kapadı.

Killian'ı öpmek tüm vücudumu saran bir deneyimdi. Teni serindi, benim şekil değiştiren sıcaklığımla hoş bir tezat oluşturuyordu ama yine de her yerim sıcaktı. Ellerimi boynuna doladım ve ipeksi saçlarının arkasını okşadım. Dişleri alt dudağımı çekiştirdi ama bu sefer beni şok etmedi. Dilimi sivri uçlarında gezdirdim, beni ısırmaalarının nasıl bir his olacağını merak ediyordum.

Başımı yana yatırdı ve boynumdan aşağı öptü. Dişleri tenime değdi ve nefesimi tuttum, beklentiyle biraz titredim. Ama sonra boğazından alçak sesle inledi ve benden uzaklaştı.

"Neden durdun?" Reddedilmiş hissetmemeye çalışarak sordum.

"Madison, kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha güzelsin ve kanın... Bana şarkı söylüyor. Umutsuzca dişlerimi sana batırmak ve ne kadar tatlı olduğunu tatmak istiyorum. Ben de seninle çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Ama sanırım bu gecelik durmalıyız."

"Neden?" Tekrar ona uzanarak sordum. "Eşlik bağı... Sevişene kadar tamamlanmayacak."

"Biliyorum. Bu yüzden beklemek istiyorum." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ama bu arzumu bastırmaya yetmedi. "İstediğinin bu olduğundan emin olmalısın -yanında bir vampirle yaşamak." Bakışları boynuma kaydı. "Senin tadına karşı koyamayacak bir vampir."

Bu düşünceyle biraz titredim ama bu korkudan değil arzudan kaynaklanıyordu. "Muhtemelen haklısın. Acele etmeden önce birbirimizi tanımaya çalışmalıyız."

"Aynen öyle." Geri çekildi ve sanki bana dokunmaktan kendini alıkoyabilmesinin tek yolu buymuş gibi ellerini ceplerine soktu. "Bu gece burada kalmak ister misin?"

Ona tekrar uzanmamak için kendimce zorlanıyordum. "Eğer kalırsam, ellerimizi birbirimizden uzak tutabileceğimizi sanmıyorum. Larkin'in evinde kalacağım."

Başıyla onayladı ve bana kapıya kadar eşlik etti. "O zaman gitmene izin vereceğim ama bütün gece seni düşüneceğimden hiç şüphelen olmasın. Ve yarın, tekrar buluşacağız."

Ona iyi geceler öpücüğü vermek için öne doğru eğilmeye başladım ama sonra kendimi durdurdum.

Eğer onu tekrar öpersem, buradan ayrılamazdım. "İyi geceler."

Kalbim geri dönüp içeri girmem için yalvarsa da dışarı çıktım. Killian haklıydı. Her şey çok hızlı gelişmişti ve çok beklenmedikti. İkimizin de bunun şokunu atlatmak ve gerçekten ne istediğimizi anlamak için biraz zamana ihtiyacımız vardı. Yine de sabaha kadar kararımın değişmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SABAH, kalan dört hastayı kontrol etmek için Lodge'a gittim. Hepsi güzelce iyileşmişti ve rapor edilecek başka bir sorunları yoktu. Her birine küçük bir miktar son şifa uyguladım ve sonra onları yollarına gönderdim. Sarah bana kocaman sarıldı ve onu ve kardeşini yakında tekrar ziyaret edeceğime söz verdim.

Malzemelerimi toplarken Killian beni buldu. Koyu gri pantolonu ve açık mavi düğmeli gömleğiyle kapıda dikildiğini görünce nefesim kesildi.

Yanağımdan öpmeden önce "Öğle yemeğinde bana katılmak ister misin?" diye sordu. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Bu sabah ne yaptın?" Locadan çıkıp şehrin ana kısmına doğru ilerlerken sordum.

"Düşman vampirlerin geri dönmesi ihtimaline karşı kasabanın savunmasını güçlendirmek için güvenlik ekibimizden bazılarıyla birlikte çalıştım." Bana elini uzattı. "Ve seni epeyce düşündüm."

Soğuk elini tutmadan önce bir an tereddüt ettim. "Ben de seni düşündüm."

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım. Beynim çok gürültülüydü ve Killian'la çiftleşmenin neden berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ama sabahleyin umurumda olmadığına karar verdim. Onu yine de istiyordum.

"Evet, sen istediğin sürece."

Elimi sıktı. "Seviyorum."

Ana caddede birlikte yürüdük ve ben yeni açılan tüm mağaza ve restoranlara hayranlıkla baktım. Eventide bu noktada yaklaşık iki yaşındaydı ve herkesin beklediğinden daha hızlı büyüyordu. Tüm doğaüstü varlıkların özgürce yaşayabileceği bir kasabaya büyük bir ihtiyaç olduğu ortaya çıkmıştı. Düne kıyasla bugün birkaç kişi daha dışarıda dolaşıyor, market alışverişi yapıyor ya da bir şeyler atıştırıyordu.

İnsanların ne düşüneceğini merak ederek birleşmiş ellerimize baktım. Ama yanından geçtiğimiz herkes bizi sıcak bir şekilde karşıladı, bazıları durup Killian'a saldırı hakkında sorular sordu, birkaçı da aile üyelerini iyileştirdiğim için bana teşekkür etti. Birlikte olmamız kimsenin umurunda değil gibiydi.

Killian beni küçük, şirin bir kafeye götürdü ve elini belime bastırarak omurgamdan aşağı şehvet damlaları akıttı. "Buranın sahibi Erik ve Patricia adında bir Ay Cadısı çift. Onlar benim iyi arkadaşlarım."

"Erik?" Başımı öne eğdim. "Sanırım onu dün iyileştirdim."

"Evet," dedi açık sarı saçlı, uzun, dökümlü bir elbise giymiş ve karnındaki bebeği gösteren bir kadın Ay Cadısı. Bize dostça bir gülümseme verdi ve iki menü uzattı. "Lütfen istediğiniz yere oturun. Bugün öğle yemeği benden."

"Çok nazıksınız," dedi Killian bizi pencere kenarındaki bir masaya götürürken. "Erik nasıl?" diye sordum.

"O iyi, ama güvende olması için bugün dinlenmesi için evde kalmasını sağladım." Patricia koluma hafifçe dokundu. "Onu iyileştirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

İçki siparişlerimizi aldı ve tezgahın arkasına geçti. Killian masanın karşısındaki elime uzandı ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

"Patricia ve Erik Dünya'ya gelme konusunda kararsızdılar ama bir aile sahibi olmak istiyorlardı ki bu Lunatera'da imkansızdı. Benim gibi onlar da ilk başta buraya alışmakta zorlandılar ama şimdi çok başarılılar."

Bu durumdan o kadar memnun görünüyordu ki gülümsemeden edemedim. "Tüm kasaba gelişiyor gibi görünüyor. Buraya her geldiğimde yeni bir mağaza açılmış ve beş yeni ev inşa edilmiş gibi görünüyor."

Kıkırdadı. "Kasaba hızla büyüyor, bu doğru. Sanırım neredeyse iki yüz kişiye ulaştık."

"Vay canına. Hiç bilmiyordum."

"Çoğunlukla Ay Cadıları ile başladık - ilk başta yaklaşık yirmi kişiydiler. Larkin ve komitemiz daha sonra birkaç şekil değiştireni, yarı-insanları ve vampirleri kendilerine katılmaları için davet etti. Ama kasaba gerçekten kurulduktan ve

Bu haber duyulduktan sonra, diğer herkesle birlikte daha fazla Ay Cadısı topluluğumuza katılmaktan heyecan duydu. Yaklaşık üçte bir Ay Cadısı, üçte bir şekil değiştiren ve son üçte bir de vampirler ve yarı insanlardan oluşan bir karışım olduğumuzu söyleyebilirim. Burada yaşayan üç insanımız bile var."

"Böylesine geniş bir doğaüstü çeşitliliğine sahip bir kasabayı huzur içinde tutabilmeniz, belediye başkanı olarak becerilerinizin gerçek bir kanıtıdır."

"Keşke tüm övgüyü ben alabilseydim ama çok yardım aldım. Buradaki insanların bu deneyin işe yaramasını gerçekten istemeleri de yardımcı oluyor." Birbirine kenetlenmiş ellerimize gülümseyerek baktı. "Artık bölünmüş olmamak hepimizin yararına."

Yemeğimiz gelmeden önce kasaba hakkında biraz daha sohbet ettik. Killian bir tavuk yemeği sipariş etmişti ve bir ısırık almasını izlerken durakladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım vampirlerin yemek yediğini daha önce hiç fark etmemiştim."

Güldü. "Tabii ki var. Bir beden sadece kanla nasıl yaşayabilir ki?"

Başımı eğdim, utandığımı hissettim. "Sanırım türünüz hakkında bildiklerimin çoğu batıl inançlar ve efsanelerden ibaret."

Sırıttı. "Vampirlerle ilgili inanışların çoğu yanlış, tıpkı kurt adamlarla ilgili olanlar gibi."

"Ama kana ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet, o kısım doğru, ancak beklediğiniz kadar değil."

"Ne sıklıkla ihtiyacınız oluyor?" Durakladım. "Pardon, bu çok mu kişisel bir soru oldu?"

"Sevgilim, sen benim dostumsun. Aramızda hiçbir şey kişisel değildir." Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Eğer sadece hayvanlardan içersem, her iki ya da üç günde bir kana ihtiyacım olur. İnsan kanı daha güçlüdür, o zaman bir hafta kadar dayanabilirim. Ve şekil değiştiren kanı hepsinden daha etkilidir, ya da ben öyle duydum. Henüz hiç tatma şansım olmadı..."

Gözlerindeki açlık içimdeki şehveti uyandırdı, ki bu şehvet eş bağımız aktifleştikten beri hep vardı. Kendimi bacak bacak üstüne atarken buldum, birdenbire beni ısırmasını ne kadar çok istediğimin farkına vardım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Eşlik bağını suçladım.

"Sadece bir kişinin kanıyla hayatta kalabilir misin?" diye sordum, sesim amaçladığımdan daha boğuk çıkmıştı. Onun başka birinden içtiğini düşünmek içimde bir sahiplenme dalgası yarattı.

"Yeterince güçlü olsalardı, evet." Bana dişlerinin ucunu gösteren hınzır bir sırıtış attı. "Senin gibi bir alfanın bunun üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yok."

O kadar emin değildim. Ne de olsa hâlâ yarı insandım.

Günün geri kalanını Killian'la geçirdim, Eventide'ı biraz daha keşfederken ve oradaki sakinleri kontrol ederken onu tanımaya çalıştım. Onu ne kadar sevdiklerini ve saygı duyduklarını anlayabiliyordum ve onu hemen yanımdan ayırdığım için kendimi suçlu hissediyordum. Aynı zamanda benim gibi bir alfa için mükemmel bir ortak olacağını da biliyordum.

Tam güneş batarken kendimizi kulübesinde bulduk. Killian gözlerinde huşu ile güneşin ufuk çizgisinin altına inişini izlemeye koyuldu. "Yüzyıllar boyunca güneş altında yürüyemedim," diye açıkladı. "Yürümemeye çalışıyorum

Artık bunu asla hafife alamam."

"Senin hayatın benimkinden çok farklıydı. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Yapacaksın, sevgilim." Kollarını bana doladı ve gün batımının soluk ışıltısı altında beni öptü. "Ama ben çok uzun bir hayat yaşadım. Hepsine ulaşmak biraz zaman alacak."

Ağzını tekrar kendime çektim, ondan daha fazlasını istiyordum. Kollarının arasında erirken nefis kokusu burnuma doldu. Eşlik bağı onayını mırıldandı ve içimdeki ihtiyaç büyüdü. Öpüşmemiz kirliliğe aldı, ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyordu ve ona nasıl doyacağımı merak ediyordum.

Ağzı boynuma gittiğinde inledim. Orayı öptü ve emdi, dili tenimde gezindi, dişleri beni hafifçe sıyırdı. Biraz ürperdi, sonra çekilmeye başladı.

"Durma," dedim, elimi başının arkasına koyarak.

Burnunu boynuma dayadı, beni içine çekti. "Kanın beni çağırıyor. Seni ısırmanın cazibesine karşı koymak çok zor."

Parmaklarımı saçlarına doladım. "O zaman direnmeyi bırak."

Elleri belimde sıkılaştı ve sonra dişleri tenime battı. Zevk ve acının karışımıyla inledim ve dizlerimin bağı çözülerek ona sarıldım.

"Killian," diye nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Vücudum arzıyla aydınlandı ve daha önce hiç yaşamadığım bir zevk içimden aktı. Boynumu emerken nabzım kontrolden çıkmaya, klitorisim zonklamaya başladı. Kalçalarımı ona sürtüyordum, rahatlamaya ve *daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

Kolları beni daha sıkı sararken, ağzı bana kötü şeyler yapmaya devam etti. Bir bacağıma ona dolayarak boynuma daha sert bastırdım ve muhtaç amımı pantolonundaki şişkinliğe sürttüm. İnledi ve bana karşılık verdi.

Bu his çok fazlaydı. Orgazm içimde sarsılırken vahşi bir çığlık attım, o kadar hızlıydı ki beni şaşırttı. Dizlerimin bağı çözüldü ama o beni yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Bir an sonra boynumdan kurtuldu, şaşkın ve biraz da şok olmuş görünüyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım," diye mırıldandı.

"Ben de öyle." Boynuma dokundum. Orada çoktan iyileşmiş iki küçük ısırtık izi hissettim. "İnsanlara hep böyle mi hissettirir?"

"Eğer zevkli olmasını istiyorsak, evet, ancak daha önce benim için hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Kişiyi bayıltacak kadar aşırı acı verici de yapabiliriz ama bunu çok uzun zamandır yapmadım."

Kendimi tekrar ona sürüyor, içimde dolaşan zevkin artçı şoklarını hissediyordum. "Benden başka kimseden içmeni istemiyorum."

"Bu bir sorun olmayacak. Senin kanın..." Dudaklarını yalarken biraz ürperdi. "Enfes. Lezzetli. Ve çok güçlü."

Boynuna sokuldum. "Ben de seni ısırarak istiyorum. Seni eşim olarak işaretlemek için."

"Yapacaksın, sevgilim." Boynumda beni ısıracağı yere bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi. "Ama sanırım bu bir gece için yeterliydi. Daha fazlası ikimizi de öldürebilir."

Neden bu kadar mantıklı olmak zorundaydı ki? Kendimi ondan bir adım geri çekilmeye zorladım. Her ne kadar eş bağına mühürlemek istesem de, onun da bekleme arzusunu anlıyordum. "Bu gece Başak sürüsünün topraklarına dönmem gerekiyor ama seni yakında tekrar görmek istiyorum."

Başını salladı. "Oraya taşınmadan önce buradaki işlerimi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Ama o zamana kadar birbirimizi ziyaret etmemizi çok isterim."

"Bunu ben de isterim." Sırıttım. "Bir program yapacağım." "Çok düzenli birisin."

"Başak burcuyla hayata hoş geldin."

Selin adında bir AY CADISI beni Başak köyü Haven'a geri götürdü. Eve döndüğümde yaptığım ilk şey grup sohbetine bir mesaj göndermek oldu

En iyi arkadaşlarımla -Ayla, Mira, Larkin, Stella ve Harper- en kısa sürede benimle görüntülü görüşme yapıp yapamayacaklarını sordum. Hepsinin arkadaşları ve çocuklarıyla meşgul olduğunu biliyordum ama bu durumu onlarla konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Yine de arkadaşlarım benim için geldi ve bir saat sonra hepimiz bir Zoom görüşmesindeydik.

"Neler oluyor?" Ayla sordu. İkinci bebeği Maia kollarında uyuyordu. "Her şey yolunda mı?"

Stella, "Sanırım buraya kitap kulübü hakkında konuşmak için gelmedik," diye sordu.

"Umarım değildir." Harper yüzünü buruşturdu. "Bu ayki kitap çok sıkıcıydı." Mira küstah bir ses çıkardı. "Ben romantik olduğunu sanıyordum."

Larkin, "Yavaş yavaş yanmayı seviyorsun," dedi. "Ama ciddi, iyi misin Madison?"

Yüzlerine bakarken birdenbire gerginleştigimi hissettim. Daha önce daha kolay görünüyordu ama hepsine eşimin bir vampir olduğunu söyleme ihtimali birden gözümü korkuttu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Size söyleyecek büyük haberlerim var."

"Ne oldu?" Larkin sordu.

Uzun bir nefes aldım. "Nihayet dün eşimi buldum."

"Tebrikler!" Diğerleri alkışlarken Ayla "Tebrikler!" dedi.

"Eninde sonunda eşini bulacağını biliyordum," dedi Mira bana gülümseyerek. "Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Larkin bir elini kaldırdı. "Bekle. Dün Eventide'da iyileşiyordun."

"Doğru," dedim.

"Peki kim o?" Stella sordu.

"Um..." Sinirli bir şekilde etrafıma bakındım, mutfağında yalnız olduğum için bu çok saçmaydı. Ama bunu yüksek sesle bile söyleyemedim.

"Bizi daha fazla merakta bırakmayın!" dedi Harper.

"Ben Killian," dedim sonunda.

Her biri bana tam bir şok ifadesiyle baktı.

"Bu..." Ayla iyi bir kelime bulamıyor gibiydi. "Beklediğim gibi değil."

"Vay canına," dedi Larkin. "Sadece... Vay canına."

Hepsi aynı anda konuşmaya başladı, neredeyse birbirlerinin seslerini duyabilmek için bağıryorlardı. Hiçbiri üzgün görünmüyordu, sadece şaşkın ve heyecanlıydılar ve ben biraz rahatladım.

"Buna inanamıyorum!" Stella tekrar tekrar söylüyordu.

"Bir şekil değiştiren ve bir vampir, bu bir ilk olmalı!" Mira ekledi.

"Nasıl bir şeydi?" Harper sordu. "Dişlerini kullandı mı?"

"Henüz eş bağını mühürlemedik."

"Neden?" Stella sordu.

"Her şey çok yeni ve beklenmedik. Önce birbirimizi biraz tanımak istiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımız ya da onlara söylediğimde sürümün nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim. Ya da diğer alfaların, bu konuda."

"Başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenme," dedi Ayla. "Sen ve Killian birlikte mutluysanız, önemli olan tek şey budur."

Mira başını salladı. "Zorla çiftleşme bağları kaldırıldığı için artık her türlü yeni ve farklı şeyin gerçekleştiğini herkes biliyor. Bir vampirle çiftleşen ilk kişi sen olabilirsin ama son kişi olacağından şüpheliyim."

"Cesur olun," dedi Stella. "İlk başta bundan memnun olmayanlar olabilir, ama bunu aşmaları gerekecek."

Harper, "Evet, öyle değilse de bunu aşmalarını *sağlarız*," dedi. Ona gözlerini devirdim.

Larkin elini göğsüne götürdü. "Ne kadar romantik. Senin adına ve Killian adına çok mutluyum. İkiniz için de daha iyi bir eş düşünemezdim."

"Eş bağlarımızın bizi asla yoldan çıkarmadığını biliyorsun." Ayla bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Stella ve Jordan'ın eş olduklarını öğrendiğimizde ne kadar şaşırdığımızı hatırlıyor musun?"

"Ya da Larkin ve Ethan," dedi Stella. "Onlar bir Ay Cadısı ile bir şekil değiştiren arasında bilinen ilk eş bağına sahiptiler. İnsanlar ilk başta şok oldular ama kısa sürede kabullendiler."

Larkin, "Her zaman yanınızda olacağız ve ne olursa olsun sizi destekleyeceğiz" dedi.

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Herkese teşekkür ederim."

"Yani gerçekten de o dişleri henüz senin üzerinde kullanmadı mı?"

Harper sordu.

Yavaş bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin verdim ve kızlar yuhalayıp bağırdılar. "Bu gece beni ısırıldı."

"Ve?" Harper öne doğru eğilerek sordu.

"İyiymi," dedim. "Ve alacağın tek şey bu."

"Oh, hadi ama!" Larkin dedi ki. "Bir sonraki kitabım için yeni malzemeye ihtiyacım var."

Herkes güldü ve göğsümdeki gerginlik gevşedi. Arkadaşlarımın yanımda olduğunu bilmek bile beni çok daha iyi hissettirdi. Konuştuktan sonra

onlarla birlikte, bu işi yürütmenin bir yolunu bulabileceğimi biliyordum.
Arkadaşım için buna değecekti.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SONRAKİ BİRKAÇ hafta tam bir kasırga gibi geçti. Eventide ve Haven arasında o kadar çok seyahat ettim ki sanki bir yerde hiç uzun süre kalmamış gibi hissettim. Killian ve ben birlikte olabildiğince çok zaman geçirdik, randevulara çıktık, birbirimizi tanıdık ve bir şekil değiştirenin bir vampirle çiftleşmesi fikrini yavaş yavaş herkese tanıttık.

Beklediğim gibi, herkes eşimin bir vampir olduğunu duymaya açık değildi. Başak sürüsü şaşkın ve şüpheliydi, hatta haberi verdiğimde bazıları gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. Bir kadın, son Başak alfasının bir vampir tarafından öldürüldüğünü bu kadar çabuk unutmamam gerektiğini haykırmıştı. Sakinliğimi korumayı başarmış ve onu ölü bulan kişi ben olduğum için bunu asla unutamayacağımı sakince belirtmiştim. Onlara Killian'ın onu öldüren kişi olmadığını ve bir kişiyi diğerlerinin eylemlerine göre yargılayamayacağımızı hatırlattım. Bundan sonra kimse bir şey söylemedi ama birçoğunun hâlâ şüpheli ve tedirgin olduğunu söyleyebilirim. Birinin alfa olarak bana meydan okuyabileceğinden endişeleniyordum ama Killian köyü ziyaret etmeye başladığında işler değişti. Beklendiği gibi, tanıştığı herkesi, hatta sürümüzdeki en huysuz yaşlıları bile etkiledi ve kısa süre sonra sürümdeki eş bağımızı kimse sorgulamadı.

Keşke diğer alfaları ikna etmek de bu kadar kolay olsaydı. Ethan ve Kaden gibi birkaçı çiftleşmemizi açıkça kabul ediyordu ama bazıları, şekil değiştirenler arasında iyi bir üne sahip olmasına rağmen Killian'a karşı temkinliydi. Diğer alfaların çoğu da aile üyelerini vampirlere kaptırmıştı. Bu aynı zamanda, bunun şekil değiştirenler için ne anlama geldiği sorusunu da gündeme getirdi.

İleri. Önce Ethan bir Ay Cadısı'yla çiftleşmişti, şimdi de bu. Daha fazla şekil değiştiren insan ya da vampir eşler edinmeye başlayacak mıydı?

Sonunda herkesin hemfikir olduğu bir şey vardı; anlaşılmasa bile dostluk bağları inkâr edilemezdi.

Killian zamanının çoğunu eşyalarını toplayarak ve kasabayı yeni bir belediye başkanı seçmek için hazırlayarak geçirdi. Artık vampir saldırısı ya da görülmesi yoktu ve ortalık kasabadan ayrılırken kendini güvende hissedeceği kadar sakinleşmişti. Bir ay sonra, Killian Eventide belediye başkanlığından resmen istifa etti ve kasaba yerine birini seçene kadar geçici olarak birini görevlendirdi. Eventide halkı son gecesinde onun için büyük bir parti verdi ve yıldızların altında birlikte dans edip çok fazla şarap içtik. Ertesi sabah benim evime taşındı. Tüm eşyalarını içeri taşımasını izlerken kendimi bunalmış hissetmemeye çalıştım. Her şey çok hızlı oluyordu ve çok büyük bir değişimdi ama düşündüğüm kadar da gergin değildim. Eşim için çok uzun süre beklemiştim ve Killian'ın yanında olmak bir şekilde doğru geliyordu. Sanırım eşimle zaten Yakınsama'da tanışmış olmamdan farklı değildi. Şekil değiştirenler çiftleşme bağları söz konusu olduğunda işlerin hızlı ilerlemesine alışkındı. Eğer vampir meselesi olmasaydı, çoktan tamamen çiftleşmiş olurduk.

Ve bu gece sonunda olacaktık.

Killian'la köyün merkezinde, Başak burcu şekil değiştirenler için kutsal bir toplanma yeri olarak hizmet veren yüksek, eski bir meşe ağacının altındaki büyük merkez meydanda tanıştım. Ağacın dalları altında sürünün yaşlıları, geçmiş nesillerin bilgeliğinin rehberliğinde önemli meseleleri tartışmak için sık sık bir araya gelirdi. Bu gece tüm sürü, bazıları çiftleşmemizden emin olmasa da, ikimizin birbirimize söz verişimizi izlemek için toplanmıştı.

Kıvrımlarımı saran ve gözlerimin rengiyle uyumlu uzun yeşil bir elbise giymiştim ve başımın üstünde çiçekten bir taç vardı. Ben yürürken etrafımdaki sürü dağıldı ve saygılarını göstermek için başlarını eğerek büyük meşe ağacının altındaki yerimi aldım ve Killian'ın bana katılmasını bekledim.

Toplanan şekil değiştirenler arasında bir fısıltı dolaştı ve Killian'ın geçmesine izin vermek için kenara çekildiler. Regency döneminden kalma siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve benim elbisemle uyumlu yosun yeşili bir kravat giymişti. O kadar güzeldi ki, sürüme ne söylemem gerektiğini bir kenara bırakın, geçici olarak adımı bile unuttum. O nasıl benim eşim olabilirdi?

Bana o büyüleyici gülümsemelerinden birini gösterdi ve elime bir öpücük kondurdu. "Çok zarıfsın."

Herkesin duyabilmesi için sesimi yükseltmeden önce, "Sen de öyle," diye fısıldadım. "Killian O'Malley, aramızdaki çiftleşme bağına kabul ediyor musun, bu seni sadece Başak sürüsünün bir üyesi değil, aynı zamanda benim alfa erkeğim yapacak?"

"İstiyorum," dedi en ufak bir şüphe ya da tereddüt belirtisi göstermeden.

Başakların içinden bir mırıltı geçti ve hepsi ona daha iyi bakabilmek için biraz daha yaklaştı.

Elimi açtım ve Killian'a içindeki yüzüğü uzattım, üzerinde Başak sembolü olan basit bir gümüş bant. Bu fikri bana Larkin, Ethan'ın onun için yaptığı Terazi kolyesini gösterdikten sonra vermişti. "Bu yüzük benim eşim ve ortağım olarak sürümüzdeki yerinin bir sembolü."

Killian onu aldı ve parmağına geçirdi. Sonra elini cebine attı ve çok eski görünen gümüş bir mühür yüzük çıkardı. Üzerinde bir kuzgun resmi vardı ve minik elmaslarla süslenmişti.

"Bu benim vampir evimin, Corvus Hanesi'nin arması. Bunu takarsanız onur duyarım."

Kaşlarım havaya kalktı. Daha önce vampir evlerinden bahsettiğini hiç duymamıştım. Geçen ay birlikte çok zaman geçirmiş olmamıza rağmen, geçmişiyile ilgili pek çok detayı muğlak bırakmıştı. Bunu ona daha sonra sormam gerekecekti.

Yüzüğü parmağıma geçirdim ve ay ışığında parlaması için havaya kaldırdım. "Bayıldım buna. Teşekkür ederim."

Birlikte hareket ettik ve herkesin önünde öpüştük. Her dokunuşumuzda olduğu gibi içimde bir sıcaklık yükseldi. Eşlik bağının çekiciliğini görmezden gelme konusunda çok iyi olmuştum ama sonunda çekiciliğine teslim olmaya hazırdım.

Etrafımızdaki Başak sürüsü tezahürat yaptı ya da kibarca alkışladı. Biz ayrıldıktan sonra parti ciddiyetle başladı. Etrafa yiyecek ve içecekler dağıtıldı ve Killian yanımdan ayrılmadı, eli belimdeydi. Görünüşe göre herkes onunla konuşmak istiyordu. Bazıları heyecanlıydı, bazıları da onu daha iyi tanımak istiyordu, bunu söyleyebilirim. Killian tüm ilgiyi kibarca kabul etti ve el sıkışıp soruları yanıtlarken gülümsedi.

Sonunda parti sona erdi ve Killian'ın elini tutup onu kalabalıktan uzaklaştırdım. "Benimle yürü."

"Sen nereye götürürsen ben de oraya giderim sevgilim."

Etrafını çevreleyen küçük dükkân ve kafelerin önünden geçerek merkezi meydandan ayrıldık. Haven Quebec'teydi ve mimarimizin çoğunda Fransız hissi vardı, aynı zamanda doğal manzarayla sorunsuz bir şekilde harmanlanacak şekilde inşa edilmişti.

Killian, "Bu köyü çok seviyorum," dedi. "Bana Güney Fransa'da ziyaret ettiğim şirin bir kasabayı hatırlatıyor."

"Ne zaman oldu bu?" Ben sordum.

"Bin sekiz yüzlerin başlarında bir zaman. Tam yılını hatırlayamıyorum."

Başımı salladım ve aramızdaki büyük yaş farkını tekrar hatırladım. Killian bir keresinde bana üç yüz yaşında olduğunu söylemişti. Ben ise bu yıl otuz yaşına giriyordum. Onun hayatı hakkında çok şey bilmek istiyordum ama ne zaman anlatsa acı çekmiş gibi görünüyordu. Bunun sebebinin anılarının çoğunun ona karısını hatırlatması olduğundan şüpheleniyordum.

Şifalı özellikleriyle bilinen aromatik bitkileri yetiştirdiğimiz büyük bitki bahçesinin yanından geçtik ve sonra Killian'ı meydandan uzaklaştırarak yosun kaplı çatıları, göksel motifler ve Başak sembolüyle oyulmuş ahşap kapıları olan evlerin önünden geçirdim. Evlerimiz etraflarındaki ormanla mükemmel bir uyum içindeydi ve toprakla uyum içinde inşa edilmişti.

Ormanda ilerledikçe evler birbirinden uzaklaşmaya başladı ve ben de Killian'ı ormanın içinde dolanan çok sayıdaki patikadan birine yönlendirdim.

"Burası çok güzel," dedi Killian. "Umarım sürünüz beni kabul eder."

"Yapacaklar. Başak sürüsü misafirperverliği ve topluluk duygusuyla tanınır. Dişi bir alfa tarafından yönetilen tek sürüyüz ve hiç savaşçımız yok. Hiçbir sürü savaşında taraf seçmeyiz ve ihtiyacı olan herkesi her zaman iyileştiririz. Haven herkesin hoş karşılandığı ve kabul edildiği güvenli, huzurlu bir köydür." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Yine de bu zayıf olduğumuz ya da dedikodu yapmadığımız anlamına gelmiyor."

"Buna inanıyorum," dedi gülerek. "Sürünüzde şimdiden çok ruhlu hanımlarla tanıştım."

Bizi yumuşak çimenlerin ve soluk pembe kır çiçeklerinin olduğu küçük bir açıklığa getirene kadar devam ettik, burada gölgelik açılarak tepemizdeki ay ve yıldızları ortaya çıkardı. Açıklığın ortasında Killian'ın elini tutarak küçük bir dönüş yaptım ve sonra beni göğsüne doğru çekti.

"Ben hazırım," dedim, kravatını açmak için uzanırken.

Gözlerimin içine bakarak yanağıma dokundu. "Bunu yaptıktan sonra geri dönüşü yok. Hayatının geri kalanında bir vampirle çiftleşeceksin."

"Biliyorum. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum." Onu öptüm, dilimi dişlerinin üzerinde gezdirdim ve parmakları karşılık olarak belimi sıkıca sardı. "Sadece

çünkü sen benim dostumsun, ama sen Killian'sın. Sevmeye başladığım adam."

"Ben de seni seviyorum." Alt dudakımı ısırıldı. "Ve seni istiyorum. Daha önce kimseyi istemediğim kadar çok."

Elbisemi yavaşça sıyrarak çıkardı ve elbisem ayaklarımın dibinde yerde birikene kadar, ortaya çıkardığı her ten noktasına bir öpücük kondurdu. İçinden çıktım ve onu soymaya başladım, her bir giysisini çıkardım ve ellerimi soluk, serin teninde gezdirdim. Vücudu bir Yunan heykeli gibiydi, mermerden oyulmuş gibi görünen pürüzsüz kasları vardı. Tamamen çıplak bir halde önümde dururken, ona bakmak için bir adım geri çekildim, bana doğru uzanan büyük sikini görünce ağzım sulandı.

Killian bir nefes verdi. "Biri bana böyle bakmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Özellikle de senin kadar güzel biri."

Kollarımı ona doladım. "Sakin bana kadınların yıllardır kendilerini sana atmadıklarını söyleme."

"Oh, var," dedi hınzır bir sırıtışla. "Ama hiçbirisiyle bu kadar ileri gitmedim. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Bizi çimlerin üzerine indirdi ve öpüşüp dokunurken vücutlarımız birbirine dolandı.

Kalçalarımın arasında yanan sıcaklığı hissedebiliyordum ve Killian bir elini göğüs ucumda gezdirip sonra bacaklarımın arasını okşadığında, sanki onu bekleyen bir fitili ateşliyor gibiydi.

Nefesim kesildi, sırtım kamburlaştı. "Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Killian sırt üstü dönerek beni üzerine çekti, böylece kalçalarına binmiş oldum. "O zaman beni eşin olarak kabul et, alfa kraliçem."

Elleri kalçalarımı kavradı ve ben onun sikinin üzerine doğru eğildim, beni gerdikçe nefesim kesildi. İçimde olmasının verdiği hissin tadını çıkararak ona yaslandım, o kadar derindi ki sanki başka hiç kimsenin sahip olmadığı yerlere vuruyormuş gibi hissettiriyordu.

Parmaklarım göğsüne saplandı ve ona binmeye başladığımda, beni bütünüyle yutmak ister gibi bana baktı. İçime doğru itmeye başladığında zevk içimden aktı, vuruş için benimle buluştu. Birlikte mükemmel bir ritim tutturduk, siki beni doğru noktalarımın vuruyordu ve başımı geriye atıp daha sert ve daha hızlı bir şekilde ona binerken inledim.

İçime girmeye devam ederken, tepemdeki ay ve yıldızlar sanki sadece bizim için parlıyormuş gibi daha da parlaklaşıyordu. Killian'ın bakışları benimkilerle buluştu,

Gözleri ay ışığının altında gümüş gibi parlıyordu ve aramızdaki bağın titreştiğini hissedebiliyordum. "*Benim, benim, benim*" gibi bir melodi mırıldanıyordu.

"Buraya gel." Beni ağzına doğru çekti ve beni öpmeye başladığında inledim. Dudakları boynuma doğru ilerledi, dişlerinin tenime sürtünmesi beni çılgına çevirdi.

Elimi boğazına doladım. "Bu gece seni eşim olarak işaretleyeceğim."

Dişlerini göstererek bana günahkâr bir sırıtış attı. "Karşılığında seni ısırabilirsem tabii."

"Başka türlü olmasını istemezdim."

Birlikte sallandık, öpüştük ve dokunduk ve aramızdaki bağın sıkılaştığını hissettim, bizi birbirimize bağlayan parlayan bir ip. İçimde zevk oluşmaya başladı, nefeslerim hızlandı ve dudaklarımı boynunun pürüzsüz tenine değdirdim. Keskin bir nefes aldım, onun muhteşem kokusunu içime çektim ve sonra köpek dişlerimin büyüdüğünü hissettim. Onu ısırдықlarında inledi ve onun da yakın olduğunu söyleyebilirim.

Dişlerimi boynuna geçirirken ellerimi başının iki yanında yere bastırdım. Onun tadı dilimde patladı ve içimden geçerken aramızdaki bağ canlandı. Onun duygularını ve hislerini hissedebiliyordum; tüm aşk, arzu ve zevk sanki bir bedeni paylaşıyormuşuz gibi onun içinden akıp gidiyordu.

Pençelerim dışarı çıktı, zevk içimde sallanırken toprağı kazmaya başladı. Orgazm beni derinden sarsarken başımı arkaya yatırdım ve haykırdım. Killian bizi ters çevirip beni sırtüstü yatırdığında ve dişlerini boynuma geçirdiğinde hâlâ nefes nefese zevk dalgasının içindeydim. Ardından gelen coşku dalgası beni bir kez daha sarmalın içine sokmaya yetti. İkimiz de aynı anda boşalıyorduk, o benim kanımı içerken bedenlerimiz ve zihinlerimiz birbirine bağlıydı. Pençelerim sırtını tırmıkladı ve inledi, siki içimde nabız gibi atıyor.

Coşku azalmaya başladığında, Killian'ın dişleri boynumdan çekildi ve açtığı yaralardan akan kanı yaladı, dili tenimde gezindi. Öpücüklerini ağzıma kadar götürdü, dili benimkine karıştı.

"Tadın çok güzel." Beni kendine çekti ve birlikte çimlere yerleştik. "Daha önce içtiğim herkesten daha iyisin."

"Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum." Boynundaki ısırığa ve sırtındaki pençe izlerine dokundum. *Benim* kurdum hırladı. "Seni incittim mi?"

"Ben bir vampirim, aşkım. Bunu kaldırabilirim." Saçlarımla oynadı.
"Ayrıca, gerçekten iyi bir şifacı tanıyorum."

O bana sıkıca sarılırken güldüm ve onu tekrar öptüm. Orada, Haven'ın eteklerindeki o küçük korulukta, yıldızlar tepemizde dönerken zamanın içinde asılı kaldık.

Artık geri dönüş yoktu. Bir vampirle çiftleşmişim.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yavaşça uyandım, Killian'ın kolları bana sarılmıştı. Gözlerimi açmadan önce bile gülümsedim. İlişkimizi resmileştirdiğimizden beri, geçen hafta boyunca her sabah böyle uyanmıştık.

Günler çabuk geçmişti ama birlikte çiftleşme hayatına alışmaya başlamıştık. Her sabah birlikte kahvaltı ediyor, ardından yürüyüşe çıkıyor ve Haven'ın diğer sakinlerini kontrol ediyorduk. Sürümün çoğu onu tamamen kabul etmişti ve çeşitli komitelere ya da kulüplere katılması için talepler yağıyordu. Hepsini değerlendireceğine söz vermişti ama sürüyü tanımaktan ve benimle vakit geçirmekten memnun görünse de biraz amaçsız hissettiğini seziyordum. Hem Eventide hem de Lunatera'da çok önemli bir rolü olmuştu ve Haven'da ne yapacağından emin olmadığından endişeleniyordum.

"Günaydın," dedim ve Killian cevap olarak mırıldandı. Güneş yatak odamın perdelerinden içeri süzülüyordu ve Killian sabahın ilk ışıklarında ruhani görünüyordu. Onun bu kadar yakışıklı olmasına alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Günaydın," diye karşılık verdi Killian ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı.

Yavaşça doğruldum ve gerindim. "Gidip kahvaltı hazırlayayım."

Killian güneşin tadını çıkaran bir kedi gibi yavaşça gerindi. "Birazdan inirim."

Mutfağa gidip kendime kahve yaptım, bir yandan da Killian'ın çayı için su ısıtıcısını çalıştırdım. O hazır olduğunda, ben de

Kahvaltı. Yemek yapmayı seviyordum ve vampirlerin yemek yemediği konusunda yanıldığım için mutluydum.

Killian birkaç dakika sonra üzerinde sadece siyah bir pijama pantolonla aşağı indi. Boynumun kenarına bir öpücük kondurdu ve kendine çay doldurdu.

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?" diye sordu. "Teyzem," dedim.

"Ailen değil mi?"

Başımı salladım. "Beni çoğunlukla eski Başak alfası olan teyzem büyüttü. Ne bir eşi ne de kendi çocuğu vardı. Annem onun kız kardeşiydi ama Amerika'da hemşirelik eğitimi almak için bir süreliğine sürüden ayrıldı."

"Peki ya baban?" Killian sordu.

"O bir insan doktor. Onunla Teksas'ta tanıştı, hâlâ orada karısı ve üvey kardeşlerimle birlikte yaşıyor. Aslında sen de onun topraklarına gitmiştin - Güneş Cadılarıyla son kez savaştığımız yer orasıydı."

"Ah, evet, hatırlıyorum." Ben tavada yumurta çırparken o tezgâha yaslandı. "Annenle baban birlikte değil mi?"

"Hayır, ben doğduktan kısa bir süre sonra ayrılmışlar. Annem beni Virgo sürüsünde büyütmek istemiş, o ise Teksas'ta kalmak istemiş. Aralarında hiçbir zaman çok ciddi bir ilişki olmadığını hissediyorum. Yine de babamla hala arkadaşız ve fırsat buldukça birbirimizi ziyaret ediyoruz."

"Peki ya annen?" diye sordu usulca.

Cevap vermeden önce birkaç kalp atışı boyunca yumurtaları karıştırdım. "Annem beni Başak sürüsüne geri götürdükten birkaç yıl sonra, yakınlardaki bir kasabada hasta olan bir insanı iyileştiriyordu. İşler kötü gitti ve insanı kaybetti. Sanırım insanlar aile üyelerini iyileştiremediği için onu suçladılar, bu yüzden onu avladılar ve öldürdüler."

"Özür dilerim." Killian elini omzuma koydu ve sıktı.

Dokunuşuna yaslandım ve bir an için gözlerimi kapattım, hem annemi hem de teyzemi o kadar çok özliyordum ki kalbim ağrıyordu. Sonra bir nefes verdim ve yemek yapmaya geri döndüm.

"O saldırıdan sonra Virgolar insanları iyileştirmekten çekildi," dedim. "Ama ben bunu değiştirmek istiyorum. Şekil değiştirenler çoğu yarayı kendi başlarına iyileştirebilir ve artık savaşta değiliz ama insanlar her zaman yaralanıyor ya da hastalanıyor. İyileştirme gücümüzü en çok ihtiyacı olanlar üzerinde kullanmazsak ne anlamı kalır ki?"

"Sürünün geri kalanı bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu, "Sabahlar berbat" kupasından çayını yudumlarken.

"Korkuyorlar, ki bunu anlıyorum. Ne olduğumuzu insanlara ifşa etmemek için bunu nasıl yaptığımıza dikkat etmeliyiz. Ama bence bunu yapabilirsek pek çok insana yardımcı olabiliriz."

"Değerli bir hedef," dedi ama kaşlarını çatıyordu.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Sürünüzü olası saldırılara karşı güvende tutmak için bir planınız var mı?"

"Hiçbir şekil değiştiren bize saldırmaz çünkü şifamıza erişmek isterler ve herhangi bir çatışmada her zaman tarafsız kaldığımızı bilirler. İnsanlara gelince, köyümüzü bulmak zor, bu da bizi yıllar boyunca onlardan saklı tuttu. Son birkaç yılda saldırıya uğradığımız tek zaman vampirlerin teyzemi öldürdüğü zamandı."

"Başak burcu şekil değiştirenlerin savaşmadığını ya da başkalarına zarar vermediğini biliyorum. Bu sizin temel inançlarınızdan biri ve buna saygı duyuyorum, ancak tamamen korumasız bir şekilde dünyaya geri döndüğünüzde neler olabileceği konusunda endişeliyim."

"Belki bunun için beyin fırtınası yapmama yardımcı olabilirsin," dedim. "Eventide ile çok iyi bir iş çıkardın."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Birlikte yemeğe oturduk ve kendimi bir kez daha Killian'ın geçmişini merak ederken buldum. "Bana ailenden bahset. Çocukluğundan. Her şeyi anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok. İrlanda'da bir koyun çiftliğinde büyüdüm ama o kadar uzun zaman önceydi ki o günleri, hatta ailemi bile zar zor hatırlıyorum. Yirmili yaşlarımda başında Londra'ya taşındım ve yirmi dokuz yaşında vampir oldum." Durakladı ve omletine baktı, daha fazlasını söylemek istediğini hissettim ama sonra başını salladı. "Ölümlü hayatım bir bulanıklık, onu takip eden uzun yüzyıllar içinde sadece bir göz kırpması."

"Nasıl vampir oldun?" Ben sordum.

"Londra'da benden hoşlanan bir kadınla tanıştım. Beni dönüştürdü ve sonra benden sıkılınca gitti ve başka birini buldu. Vampirler şekil değiştirenler gibi değildir; biz genellikle hayatımızı gölgelerde geçiren yalnız yaratıklarız. Sonunda, ne olduğunu öğrenen öfkeli bir kalabalık tarafından Fransa'da öldürüldü. Onu gün ışığına sürüklediler." Sanki ölümü onu pek rahatsız etmemiş gibi sakın bir şekilde söylemişti bu sözleri.

Parmağımdaki mühür yüzükle oynadım. "Bunu sana o mu verdi?"

"Hayır, bunu sadece senin için yaptırđım." Ellerini benimkilerin üzerinde birleştirdi. "Tüm vampirler bizi yaratan vampirin evine aittir. Bunu takarak bana ait olduğunu göstermiş oluyorsun."

Bir düzine daha sorum vardı ama ayağa kalktı ve boş tabağını kaldırmaya başladı. "Dün söylemeyi unuttum ama Eventide halkı bugün belediye başkanlığı seçimlerine yardım etmek için geri gelmemi istedi. Gitsem sorun olur mu?"

"Elbette," dedim temizliğe yardım etmeye başlarken. "Benden izin almana gerek yok."

"Sen benim alfamsın," dedi yanağımdan öperek. "Ama aynı zamanda ortağımsın. Bana burada ihtiyacın olsaydı onları geri çevirirdim."

"Hayır, aslında bugün de meşgulüm." Planlarımı düşünerek canlandım. "Yakınlardaki bir kasabayı ziyaret edeceğim ve orada şifa merkezi olarak kullanabileceğimiz potansiyel bir mülke bakacağım."

Durakladı. "Seninle gelmemi ister misin? Onlara gelemeyeceğimi söylerim."

Başımı salladım. "Hayır, bunu yapma. Sadece bir emlakçıyla buluşacağım. Tamamen güvenli olmalı."

"Pekâlâ." Beni bir öpücük için kendine çekti. "Ama seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim ama bu gece görüşürüz." Hala ona doyamıyordum.

O. Yeni çiftleşme bağlarının böyle olduğunu duymuştum, özellikle de alfalarla, ama bunun bizim için doğru olup olmayacağından emin değildim. Her yönden alışılmışın dışındaydık ama yine de aynı odadayken ellerimi kendime zor tutuyordum. Ya başka bir şekil değiştiren ona dokunmaya çalışırsa? Kendimi hırlarken ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sahiplenirken buldum.

Çiftleşme hayatı garipti... ama harikaydı da.

Yağmur o kadar yoğun yağıyordu ki, farlarımın loş ışığından ötesini zorlukla görebiliyordum. Gözlerimi kıstım ve sileceklerimi daha fazla açtım ama fark etmedi. Çok fazla yağmur vardı ve bunu hesaba katmak için hız sınırının çok altında sürüyordum.

Killian'ı Eventide'a uğurladıktan bir süre sonra, yağmur henüz hafif bir çiseleme halindeyken oradan ayrılmıştım. Yağmurun bu kadar çabuk yağması beni şok etmişti.

bu sağanağın içine. Sis de giderek kötüleşiyordu. Bir sonraki dönemece yaklaşırken daha da yavaşladım ve yolda başka kimse olmamasına rağmen flaşrlerimi yaktım. Bu kasabaya daha önce birkaç kez geldiğim için şanslıydım, yoksa dönüşü kaçırıp kaybolabilirdim.

Bu yol daha küçük ve tamamen boştu ve önüme bir şey düşüp neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olmadan önce sadece kısa bir mesafe gidebildim. ığlık attım ve frene bastım, yola devrilmiş büyük bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Bir elimi göğsüme bastırdım, adrenalini içimde dolaşırken çarpan kalbimin sakinleşmesini diledim. İlk şok geçtikten sonra alçak sesle bir küfür mırıldandım. Ağaç arabayla üzerinden geçilemeyecek kadar büyüktü, kalın gövdesi ve dallarıyla tüm yolu kapatıyordu. Onu yerinden oynatmalı ve hiçbir insanın yoldan geçip nasıl bu kadar güçlü olduğumu merak etmemesini ummalıydım.

Yolun kenarına çekip arabamdan indim ve ceketimin kapüşonunu başımın üzerine çektim. Yağmur beni hemen ıslattı ama bu işi bitirmek için sabırsızlanarak ağaca doğru ilerlemeye başladım.

Ani bir hareket ve kanat çırpışları gözüme çarptı. Durakladım, yüzümü sağanak yağmura siper ettim, bir düzine kadar karga sisin içinden belirip kanatlarını üzerimde ırpıyordu. Bir cinayet - onlara böyle denmiyor muydu?

Sarah'nın bana vampir saldırısından önce bir grup karga sesi duyduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ve içgüdülerim beni arabama doğru koşturdu ama çok geç kalmıştım. Kargalar alçaldı ve bizim kurtlardan dnşmemize benzer şekilde vampirlere dönüştüler. şekil değiştirenler vampirlerden daha güçlü olsalar da, hız konusunda bizi geçtiler ve yolun ortasında beni çembere aldılar.

Döndüm, hepsini görüş alanımda tutmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Eventide'a yapılan saldırıyı düşündüğümde kalbim göğsümde gm gm attı ve bunun aynı grup olması gerektiğini anladım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Ne yazık ki konuşmakla ilgileniyor gibi görünmüyorlardı. İçlerinden biri bana hırladı, uzun dişlerini göstermek için dudaklarını geriye çekti. Diğerlerinden bazıları loş ışıkta pençe gibi görünen uzun tırnaklarını çıkarmışlardı ve tırnaklarından siyah bir şey damlıyordu.

Başka bir vampir ne çıktı ve diğerleri sanki yol gsterecekmiş gibi ona baktılar. Liderleri olup olmadığını merak ettim. Omuzlarına kadar uzanan uzun siyah saçları vardı ve diğerleri gibi insanlık dışı bir güzelliğe sahipti.

Gördüğüm vampir. Uzun siyah bir palto giymişti ve tanıdık geliyordu ama onu daha önce görüp görmediğimi hatırlayamıyordum.

"Bizimle sessizce gel," dedi alçak ve tok bir sesle. "Ve sürünüzden başka kimse zarar görmeyecek."

Panik içime işledi ve kaçmayı düşündüm, arabama doğru baktım. Eğer vampir çemberinden kurtulup kaçabilirsem, başarabilirdim. Ama bunu nasıl yapacaktım? Ben bir savaşçı değildim ve sayıca çok azdım. Kaçabilsem bile, sürüme yönelik tehdidi beni yolumda durdurdu. Ama beni öldürmek istemiyordu, onunla gelmemi istiyordu. Neden?

İçimi çektim ve ellerimi kaldırdım. "Kaçmayacağım ya da dövüşmeyeceğim."

Vampir bana aynı anda hem güzel hem de ürkütücü bir gülümseme verdi. "Akıllı kız."

Arkamdaki vampirlerden birine işaret etti. Döndüm ama vampir o kadar hızlı hareket etti ki bir bulanıklıktan ibaretti ve bir eliyle kolumu yakaladı. Ben tepki veremedim boynuma bir şırınga sapladı.

Vampirler gibi ben de bir şey olmasını bekledim. Sonunda gözlerimi devirdim. "Ben bir Başak'ım," dedim ama hâlâ şaşkın görünüyorlardı. "Tüm toprak elementi sürüleri gibi benim de zehre karşı bağışıklığım var. Buna çoğu sakinleştirici de dâhil."

"Sanırım bunu eski usul yapmam gerekecek," diye hırladı lider ve bana doğru yürüdü. Geri çekilmeye çalıştım ama bana enjekte eden vampir beni sıkıca tuttu. Lider çenemi yakaladı ve başımı yana doğru itti.

Ne yapacağını yapmadan bir an önce fark ettim. "Hayır, lütfen," dedim ama artık çok geçti. Vampirin dişleri etimi kesti ve nefesim kesildi, tüm vücudum acıyla gerildi.

Killian'ın ısırığının aksine, bu korkunçtu ve korkunç bir an için acıdan çılgınlık atacağımı sandım. Sonra, merhametli bir şekilde, görüşümün kenarları kararmaya başladı. Son duyduğum şey liderin gülmesiydi.

ALTINCI BÖLÜM

YAVAŞÇA UYANDIM, sanki kafam kumaşla doluymuş gibi hissediyordum. Ağzım kurumuştı ve gözlerimin arkasında keskin bir ağrı zonkluyordu. Birkaç dakikalığına nerede olduğumu ya da neler olduğunu hatırlamıyordum ama tanımadığım bir tavana gözlerimi kırıştırdınca her şey geri geldi. Yardım çağırmak için telefonuma uzandım ama sonra çantamda olduğunu ve arabamda unuttuğumu hatırladım. Lanet olsun.

Nerede olduğumu söyleyemiyordum ama duvarlar, zemin ve tavan karanlık, nemli bir taştı. Dış duvarların her birinde biraz ışık alan iki küçük pencere vardı ama sürünerek geçemeyeceğim kadar küçüktüler. Dışarıya baktım ama başka bir şey görmemi engelleyen birkaç dal dışında hiçbir şey göremedim. En azından yağmur durmuştu.

Yavaşça ayağa kalktım ve odanın içinde volta attım. Oda cömert bir kelimeydi - daha çok iki kirli, çıplak karyolanın bulunduğu bir hücreydi. Bunlardan birine vampirin ısırganlığı yüzünden bayıldıktan sonra yatırılmışım, diğeri ise karşı köşeye itilmişti. Pencerenin hemen altındaki köşelerden birinde bir kova vardı, başka bir şey yoktu.

Kapının kolunu denedim ama kilitli olduğunu görünce şaşırmadım. İçimi çektim ve tekrar karyolaya oturup boynumu yokladım. Isırık çoktan iyileşmişti ve başımdaki çarpıntı dışında fiziksel olarak iyi görünüyordum ve hâlâ aynı nemli kıyafetleri giyiyordum. Vampirler beni neden esir almıştı?

Burada zamanı söylemenin bir yolu yoktu ama kapıdaki anahtar sesini duyana kadar bir saatten fazla geçmiş olamazdı. I

Beni ısırın vampirin içeri girdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Titrememi bastırmak için kollarımı kavuşturdum.

Bana baktı, gözleri soğuk ve pratikti. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Başımı salladım. Neden tanıdık geldiğini hâlâ anlayamamıştım.

Vampir alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hiç şaşırmadım. Kardeşim benim varlığımı unutmayı seviyor."

"Kardeşin mi?" Ben sordum.

Vampir bana alaycı bir selam verdi ve kansız bir gülümseme daha takındı. "Benim adım Cormac. Killian'ın küçük kardeşiyim."

"Killian'ın bir kardeşi olduğunu bilmiyordum." Şimdi bunu söylediğine göre, benzerliği görebiliyordum. Killian neden bana bir erkek kardeşten bahsetmemişti? Bu, eşinize söylemeniz gereken türden bir şey gibi görünüyordu.

Alay etti. "Dediğim gibi, hiç şaşırmadım."

"Beni neden esir tutuyorsun?"

"Bunca yıldır benim çektiğim acıyı kardeşime de çektirmek istiyorum. Şekil değiştiren bir eşi olduğunu öğrendiğimde, bunun onu ortaya çıkarmak için mükemmel bir fırsat olacağını biliyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eventide'a yapılan saldırının arkasında da sen mi vardın?" "O kasaba tam bir rezalet. Kardeşimin belediye başkanı olmasını böyle sefil bir yer."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

Durakladı, gözleri çok uzaktaydı. "Ben ölümlüyken, Killian ve ben ikimiz de aynı kadını seviyorduk. İkimizin de onu kazanmaya çalıştığı uzun bir kur döneminden sonra Bridget beni seçti ve ben de bunun her şeyin sonu olacağını düşündüm. Killian bundan sonra İrlanda'yı terk etti." Kibirli, güzel yüzünde ilk hüznün izleri belirdi ama bana dönüp baktığında aynı hızla kayboldular. "Birkaç yıl sonra Bridget de ben de çok hastalandık. Killian'ın bir vampir olduğunu öğrendiğimde, bizi kurtarması için ona yalvardım. Beni dönüştürdü ama karımı değil. Ona yardım etmeyi reddetti ve ben de onun ölümünü izlemek zorunda kaldım. Bunu sadece beni cezalandırmak için yaptı."

Midemde korkunç bir şey sıkıştı. Killian'ın geçmişini sorduğumda sık sık konuyu nasıl değiştirdiğini hatırlıyordum ama bu kesinlikle doğru olamazdı. Killian nazik ve kibardı, Cormac'a hiç benzemiyordu. "Bu Killian'ın yapacağı bir şey değil."

"Seni zavallı şey," dedi, sesinde küçümseme vardı. "Onunla çiftleşmiş olman onu gerçekten tanıdığın anlamına gelmiyor."

O kadar hızlı hareket etti ki gözlerim takip edemedi ve sonra bileğimi tuttu. İrkildim ama tek yaptığı parmağımdaki yüzüğe bakmak oldu.

"Killian sana vampir evlerinden bahsetti mi?" diye sordu. "Corvus Hanesi'nin gerçekte ne anlama geldiğini?"

"Pek sayılmaz," dedim.

Cormac aynı hızla elimi bıraktı ve ben de onu tekrar bedenime doğru kıvırdım. "Tipik kardeşim. Killian sana o yüzüğü verdi çünkü eskiden evimizin lideriydi. Ama o Ay Cadısı'yla evlendikten sonra istifa etti ve çekip gitti. Bir ya da iki yüzyıl boyunca ortadan kayboldu ve onun yokluğunda lider ben oldum. Kendi başına bir yerlerde ölmek için gizlendiğini ummuştum ama o kadar şanslı değildim. Şimdi geri döndüğüne göre, evi tekrar ele geçirebileceğini düşünüyor."

"Killian'ın bununla hiç ilgisi yok," dedim.

"Yanılıyorsun," dedi Cormac kesin bir ifadeyle. "Killian soğukkanlı bir vampir savaşçısıdır. Nasıl karşılık vereceğini bile bilmeyen yumuşak Virgo'larınıza hiç benzemiyor. Aranıza ne soktuğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok. Nerede saklandığınızı öğrenmesine izin verdiğinizde pişman olacaksınız."

Sertçe yutkundum. Söylediği her şey çok yanlış görünüyordu. Ona inanamıyordum. Ama yine de, dostum hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordum? Benden pek çok sır sakladığı aşikârdı. Onun hakkında tamamen yanılmış olabilir miydim?

Kapı açıldı ve Cormac'ın gittiğini sandım ama onun yerine başka bir vampir kucığında bir bebek taşıyan küçük bir çocuğu içeri soktu. Çocuk beş ya da altı yaşından büyük görünmüyordu ve kirli, keçeleşmiş kahverengi saçları vardı. Kucığındaki bebek muhtemelen altı aylıktı ve başındaki pembe şapkaya bakarak kız olduğunu tahmin ettim. Giysilerinin durumu ve her ikisinin de ne kadar bitkin görüldüğü beni alarma geçirdi.

Cormac çocuğa bana yaklaşmasını işaret etti ve o da hiç sorgulamadan yaklaştı. Çocuk gözlerini kaçırıyordu ve biraz titrediğini görebiliyordum.

"Bu şekil değiştirenler benim Haneme hizmet ediyor," dedi Cormac sesinde bir tiksinti belirtisiyle. "Ama onlar hasta ya da öyle bir şey. İyileşmeye ihtiyaçları var."

Bir bebeğin ve pejmürde görünümlü bir çocuğun bir vampir evine nasıl hizmet edebileceğinden emin değildim. Derin bir nefes alıp kokularının üzerime sinmesine izin verdim. Enfeksiyon, beklendiği gibi.

"Onlar yarı insan," dedim. "İnsan tarafları yüzünden hâlâ hastalanabiliyorlar ve yaralandıklarında tam insan kadar hızlı iyileşmiyorlar."

Kanlı şekil değiştirenler ve yaraları enfeksiyon kapabilir." Cormac, "İkisini de iyileştireceksin," dedi.

"Onlarla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." "Onları şimdi iyileştirin ve çabuk olun!"

Çocukları istismar eden ya da onlara kötü davranan insanlar kadar beni sinirlendiren başka bir şey yoktu. Ayağa kalktım ve alfa kurdumun bir parçasının kendini göstermesine izin vererek gözleriyle buluştum. Sözlerim alçak bir hırıltıyla çıktı. "Eğer iyileşmelerini istiyorsan, yemeğe, suya, temiz kıyafetlere, ıslak mendillere ve çocuk bezlerine ihtiyacım var. Ve onlarla birkaç saat yalnız kalmalıyım. Beni bu konuda test etme."

Cormac bana baktı ama ben geri adım atmayı reddettim. Bu konuda değil. Evet, o bir vampir evinin başıydı ama ben Başak burcunun alfasıydım.

"Tamam." Parmaklarını şıklattı ve diğer iki vampir odadan çıktı. "İhtiyacınız olan her şeyi alacaksınız ama hiçbir şey denemeyin. Eğer kaçmak için bir yol bulmayı umuyorsanız, işe yaramayacak. Bu oda çok sıkı korunuyor ve başka bir çıkış yolu yok."

Kaçma konusunu sonra düşüneceğim. Şu anda tek önemsedığım bu çocuklara yardım etmek ve onları güvende tutmaktı.

Cormac odadan çıktı ve sonraki birkaç dakika boyunca vampirler istediğim her şeyi getirip köşedeki boş karyolaya yerleştirdiler. Sonunda kilit tekrar açıldı ve yalnız kaldık.

Çocuğun kafası yukarı kalktı ve bana ters ters baktı. Bebeği karyolaya bıraktı ve sonra küçük gri bir kurda dönüştü, bu sırada kıyafetlerini parçaladı. Köpek dişlerini göstererek bana hırladı ve bu kadar korkmuş olmasaydı sevimli olurdu.

"Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim." Ona bir tehdit olmadığımı göstermek için ellerimi havaya kaldırdım ve sonra koklaması için bir tanesini dikkatlice uzattım.

Çocuk yavaşça ilerledi, her zaman benimle kızın arasında durdu. Tüyleri diken dikendi ve eğer bir insanla karşı karşıya kalırsa, bu kadar küçük olmasına rağmen ona ciddi zararlar verebileceğinden hiç şüphem yoktu. Beni temkinli bir şekilde kokladı ve kafatasına doğru düzleşmiş olan kulakları dikleşerek bana doğru döndü. Kuyruğunu bir kez salladı ve sonra geri çekildi. Hâlâ yorgun ve bitkin olduğunu söyleyebilsem de şimdi çok daha parlak gözlü görünüyordu. "Sen de benim gibisin!"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet. Ben de yarı kurdum."

Karyolanın üzerine oturdu, bacakları kenardan sallanıyordu. Çıplak ve kirliydi ama fark etmemiş gibiydi. "Sen de burada tutsaksın."

"Öyleyim ama aynı zamanda sana yardım edeceğim. Bu senin kız kardeşin mi?"

Ben bebeği nazıkçe kucağıma alıp battaniyesinden çözerken o başını salladı. Kıpırdandı, gözleri ağır ağır açıldı. Bana baktı ama beni gerçekten görüp görmediğinden emin değildim. Elimin tersiyle ateşini ölçebildiğim kadar ölçtüm ve gıcırtilı bir ses çıkaran nefes alışını dikkatle dinledim.

"Benim adım Madison," dedim. "Sizin adınız ne?"

"Ben Louis." Gelip yanıma oturdu, ne yaptığımı izliyor ama yoluma çıkmıyordu. "Adını bilmiyorum ama ben ona Edie diyorum. Bu annemin adıydı." Bunu söyledikten sonra gözlerini kaçırdı ve içinde çok derin bir acı olduğunu hissedebiliyordum.

"Ailene ne oldu?" Ben sordum.

"Vampirler onları öldürdü."

Sertçe yutkundum. Aile üyelerini vampir saldırılarında kaybetmekle ilgili her şeyi biliyordum ama bu çocuğun neler yaşadığını hayal bile edemezdim. "İkiniz de ne zamandır buradasınız?"

Louis başını salladı. "Bir süredir buradayım. Ne kadar zamandır bilmiyorum. Beni kilit altında tutuyorlar. Edie buraya geleli çok olmadı."

Başımı salladım ve Edie'nin kıyafetlerini ve bezini değiştirirken kısa bir sessizliğe gömüldük, sonra da elimden geldiğince temizlemek için birkaç mendil kullandım. Teşhisini bitirmiştım ve garip nefes alış verişinden de anlaşılacağı üzere yetersiz beslendiğini ve krup geçirdiğini söyleyebilirdim.

"Onu kontrol etmeyi bitirdim," dedim onu tekrar battaniyesine sararken ve pembe şapkasını tekrar takarken. Her şey boyunca uyudu ve bu beni endişelendirdi. "Şimdi sana bakabilir miyim?"

Louis başını salladı. "Ben iyiyim, ama o bir süredir böyle nefes alıp veriyor. Gittikçe kötüleşiyor."

Kalbim onun için çarptı. Çok gençti ama omuzlarında bu bebeği korumanın ağırlığı vardı. Ayrıca bana henüz güvenmiyordu ama eninde sonunda onu yıpratardım.

"Siz elinizden geldiğince temizlenip üzerinize yeni kıyafetler giyerken önce ben onu iyileştirsem nasıl olur?"

"Tamam."

Sonraki birkaç dakika boyunca Edie'yi iyileştirmeye odaklandım. Çocukları, özellikle de onun kadar küçük bebekleri iyileştirmek daha zordu ama bunu daha önce de yapmıştım. Bu

çok küçük oldukları için biraz daha fazla zaman alabilirdi ve çok nazik olmam gerekiyordu ama ona yardım edebileceğimden hiç şüphem yoktu.

"Onu gerçekten iyileştiriyor musun?" Louis biraz temizlendikten ve yeni giysiler giydikten sonra sordu.

"Evet, öyleyim."

Beni izlerken kaşlarını çatı ama bu gibi durumlarda görececek pek bir şey yoktu. İyileşme ışığı yok, yaralar kapanmıyor. Yine de Edie'nin nefesi o korkunç sesi çıkarmayı bıraktı ve kısa süre sonra gözlerini açtı ve bizi fark eder gibi oldu. Louis'e uzandı, o da elini tuttu.

"O daha iyi!" dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Ona yiyecek ve içecek bir şeyler verdikten sonra daha da iyi olacak."

Louis ona bir poşet içinde biraz bebek maması getirmek için acele etti. Cormac'ın vampirleri bize mama ya da süt getirmeye zahmet etmemişlerdi. Yetersiz beslenmesine şaşmamalı. Bu vampirlerin bir bebekle ne yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ağzına biraz su damlattım ve biraz canlandı, keseyi emmeye başlayacak kadar.

Ben onu beslerken Louis vahşi bir hayvan gibi ekmeği parçaladı ve biraz yoğurt yedi. Çocuklara bu şekilde davranıldığını görmek kalbimi kırdı. Louis'in bir masaya oturup düzgün bir yemek yemesinin üzerinden epey zaman geçtiğini biliyordum ve vampirlerin bazen onları beslemeyi unutup unutmadıklarını merak ediyordum. Edie'nin yetersiz beslenme belirtileri gösterdiği için ne sıklıkta beslenmesi gerektiğini bilmedikleri açıktı.

"Burada işler senin için nasıl gidiyor?" Louis yemeğini bitirmiş, yere otururken sonunda ben de sordum.

"İyi değil. Nasıl kaçacağımı bulmaya çalışıyorum ama çok zor. Vampirler çok güçlü ve hızlı."

Söylediği her şeyle kalbim biraz daha kırıldı. "Ben güçlü ve hızlıyım. Eminim sen de öylesindir."

Louis şişindi ve "Öyleyim" dedi. Bir an sonra söndü. "Ama ben de sakatlandım. Bu beni yavaşlatıyor."

Edie kesesini bitirmiş ve hemen tekrar uykuya dalmıştı. Nefes alış veriş çok daha iyi gibiydi ama tamamen iyileşmesi için muhtemelen biraz daha iyileşmesi gerekecekti. Onunla yavaş ilerlemek ve sistemini çok fazla şok etmemek istedim. Onu temiz bir battaniyeye sardım ve kenardan uzağa, karyolaya yatırdım.

"Şimdi seni iyileştirmek istiyorum," dedim Louis'e dönerek. "Eğer denememe izin verirsen."

Louis bunu birkaç saniye düşündü. "Tamam," dedi ve sonra arkasını dönüp gömleğini yukarı kaldırdı. Daha önce çıplakken ona bakmaktan kaçınmışım, bu yüzden sırtındaki, tıpkı Eventide'da gördüğüm yaralar gibi siyah irin sızan korkunç yaraları gözden kaçırmışım. Bunlar açıkça bir vampirin pençeleriyle açılmıştı ve en kötüsü de enfeksiyon kapmışlardı, şimdi kıpkırmızıydılar ve şüphesiz çok acı veriyorlardı.

"Bunu sana onlar mı yaptı?" Öfkeden titreyerek sordum. "Kaçmaya çalıştığımda vampirler bana zarar verdi," dedi.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Hayatımda hiç şiddet yanlısı olmamışım, pasifist kalmaktan ve sürümün ideallerini takip etmekten mutluydum ama o anda içimden akan öfke çok büyüktü. Cormac'tan başlayarak vampirlerin her birini öldürmek istedim. Kafasını koparmak, ani ve şiddetli dürtülerimin sadece bir kısmını tatmin edecekti. Bir insan bir çocuğa karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Burnumdan birkaç kez nefes aldım ve ağzımdan verdim, gözlerimi açmadan önce kendimi merkezledim. "Bunu sana yaptıkları için üzgünüm ama acını dindirebilirim."

Başını salladı ve ben de sırtına hafifçe dokundum. İrkildi ama ona zarar vermeyeceğimi anlayınca rahatladı. Cildi çok sıcaktı, enfeksiyonla delik deşik olmuştu. Enerji bedenimden ona geçti, önce enfeksiyonu ve zehri dışarı çekti, sonra derisini içten dışa doğru yeniden ördü. Çok uzun sürmedi ve çok geçmeden yara izi bile kalmadı. Gerçekten daha iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmak istercesine ellerimi onun küçük, yaralanmamış sırtında gezdirdim ve sonra gömleğini geri çekmesine yardım ettim.

"Bu kadar mı?" diye sordu, sanki kendi sırtını kontrol ediyormuş gibi dönerek. "Bu kadar," dedim. "Kıpırdamadan durarak iyi iş çıkardın."

Louis bir şey söylemek için ağzını açtı ama onun yerine esnedi.

"İyileşmek insanı gerçekten yoruyor," dedim. "Merak etme, biraz uyuyabilirsin. Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Tamam," dedi Louis, tekrar esneyerek. Edie'nin etrafında kıvrıldı ve neredeyse anında uyudu.

Diğer karyolaya uzandım ve ikisinin de uyumasını izledim. Kalbimde daha önce hissetmediğim sıcak bir sevgi ve koruyuculuk dalgası kabardı.

Onları burada bırakmazdım. Kaçtığımda, onları da yanımda götüreceğim. Ben.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Edie'nin ağlama sesiyle uyandım. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Birkaç dakikalığına gözlerimi dinlendirmeye niyetlenmişim ama iyileşmek her zaman şifacının bedenine de zarar veriyordu ve çocukların tüm yemeği yemesine izin vermişim. Midem gurulduyordu ama duymazdan geldim.

Edie'yi çabucak kucağıma aldım ve ona sarıldım. Tek bir koku bezinin değiştirilmesi gerektiğini söylüyordu ve muhtemelen onu uyandıran da buydu. Onu hızla açtım ve azalan bez stokuna baktım. Çok geçmeden daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı ama Cormac'ın ya da diğer vampirlerden birinin ne zaman geleceğini bilmiyordum.

Pencereden dışarı baktım ve zayıf güneş ışığının yönüne bakarak sabahın erken saatlerinde olduğunu tahmin ettim. Dışarıdaki muhafızlar Edie'nin ağlamasından rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı ama Cormac'ın geri gelip Edie ve Louis'i iyileştirmeyi neden hâlâ bitirmediğini öğrenmek istemesi için çok zamanımız olduğunu biliyordum.

Louis karşımızdaki karyolada kıpırdandı ve gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu. "O iyi mi?"

Başımı salladım. "O iyi, ama vampirler gelirse zayıf davranın, ben de onlara ikinizi de hâlâ iyileştirdiğimi söyleyeyim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Louis. Edie'nin bezini değiştirmeyi bitirmemi izledi ve ben de ona gülümsedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Louis önce dikkatle gerindi, sonra sırtı ağrımayınca daha da kuvvetle. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum! Bunu nasıl yaptın?"

"Ben Başak sürüsünün bir parçasıyım. İyileştirme güçlerimiz var." "Sürü nedir?"

"Bizim gibi bir grup şekil değiştiren. Birlikte yaşıyoruz ve benzer özellikleri paylaşıyoruz. Büyük bir geniş aile gibi. Kurt ebeveyninin hangi sürüden olduğunu biliyor musun?" Üzerinde bir sürü işareti görmemiştim, bu yüzden bilmediğini tahmin ediyordum.

Louis başını salladı. "Annem kurt değildi ve babamı da tanıımıyordum. Edie'yle tanışana kadar benim gibi başka insanlar olduğunu bile bilmiyordum ama o henüz kurda dönüşmedi."

"İki ya da üç yıl sonra olacak," dedim.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Louis.

Uzandı ve Edie'yi benden aldı, onu nazıkçe tuttu. Ona gülümsedi ve sonra aptalca suratlar yapmaya başladı. Edie bezini değiştirdikten sonra ağlamayı bırakmıştı ama şimdi Louis'e kıkırdıyordu. Louis ona burnunu kıvrıp kaşlarını oynatırken uzanıp yüzüne dokundu.

Birkaç dakika ikisini de izledim. Çok yakın oldukları belliydi. Louis belli ki ona karşı korumacı hissediyordu, ama aynı zamanda ona değer verdiği de açıktı. Buradan çıktıktan sonra ne olursa olsun, birlikte kalabilmelerini sağlayacaktım.

Vampirler geri gelip onları benden almaya çalışmadan önce onları buradan çıkarmalıydım. Bir şekilde kaçmamız gerekiyordu ama bir planım yoktu. Louis'e hızlı ve güçlü olduğumu söylemiştim, ki bu doğrudu, ama nasıl dövüşüleceğini bilmiyordum. Dışarıda kaç vampir olduğunu ya da kapının diğer tarafında beni neyin beklediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim denemek zorunda olduğumdu.

Ayağa kalktım ve dikkatlice kapıyı tekrar kontrol ettim. Elbette hâlâ kilitliydi ama ne kadar kalın olduğunu bilmiyordum. Ona doğru bastırdım, şekil değiştiren gücümün onu kırmaya ya da menteşelerinden sökmeye yetip yetmeyeceğini tartıştım. Diğer alternatif ise vampirlerin dönmesini beklemek ve onları dışarı çıkarmak için elimdeki her şeyi kullanmaktı. Bu onları öldürmek anlamına gelse bile.

Küçük pencerelerden birinden gelen tıkırtı dikkatimi çekti. Büyük bir karga pencere pervazında durmuş, görünüşe göre dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Beni kaçıran vampirler kargaya dönüşmüştü, ama neden onlardan biri pencerenin dışında olsun ki? Bunun bir numara olabileceğinden endişelendim ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

Ve sonra eşimin varlığını hissettim.

"Killian," diye nefes aldım pencereye doğru koşarken. Yıllarca kapalı kaldıktan sonra paslanmıştı ama vites değiştiren gücüm en azından bir pencereyi açmaya yetiyordu. Camı kırarak açtım ve kargayı içeri aldım. Killian içeri atladı ve yarı yolda normal formuna geçti. Şekil değiştirenlerin aksine, kuşa dönüştüğünde bir şekilde kıyafetlerini üzerinde tutmayı başarmıştı ki bu hiç de adil görünmüyordu.

Beni kollarının arasına aldı ve bizi bu korkunç yerden çıkaracağını bildiğim için rahatlatarak yere yığıldım. "Madison, aşkım, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Geri çekildim ve Louis'in köşeye sıkıştığını gördüm, yüzü korkudan solmuştu. Edie'yi tutuyor ve Killian'a hırlıyordu. Hızla aralarına girdim. "Sorun yok. Bize zarar vermeyecek. Bu vampir bir arkadaş."

"O da diğerleri gibi bir kargaya dönüşüyor," dedi Louis.

"Bu doğru ama ben diğer vampirlerle birlikte değilim," dedi Killian. "Seni dışarı çıkarmak için buradayım."

"Bu Killian," dedim Louis'e. "O benim eşim, yani kocam gibi bir şey. Killian, bunlar Louis ve Edie. Kardeşin onları esir tutuyor. Lafı açılmışken, açıklaman gereken çok şey var." Parmağımla göğsünü dürttüm. "Bir kardeşin olduğunu ya da bir kargaya dönüşebildiğini bilmiyordum. Bunların ikisi de eşine söylemen gereken önemli şeyler gibi görünüyor."

Killian biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Haklısın, sana söylemeliydim. Her şeyi sonra açıklayacağım ama burası müttefiklerimiz tarafından saldırıya uğramak üzere. Sizi buradan çıkaracağım." Edie ve Louis'e baktı. "Üçünüzü de."

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Dün gece dönmeyince arkadaşlarımızı aradım ve seni aramaya başladık. Arabanı bulduk ve oradan eş bağını takip ettim."

Kapının dışında bir bağırış, bir hırlama ve yere çarpan ağır bir şeyin sesi de dahil olmak üzere bir gürültü telaşı vardı. Gerildim ama Killian endişeli görünmüyordu, gözleri kapıya sabitlenmişti. Bir itiş kakış daha duyuldu ve kesin bir kavga sesi vardı. Edie'yi Louis'in elinden aldım ve arkamıza ittim. Louis bir kurda dönüştü ve bacağıma yaslandı. Çok cesurdu ve kalbim ona karşı büyük bir sevgi ve korumayla kabardı.

Bir an sessizlik oldu ve sonra anahtarın kapıdaki sesi duyuldu. Kapı açıldığında tek görebildiğim iki ölü vampirdi ve dışarıda başka kimse yoktu. Sonra birdenbire çıplak bir Kaden belirdi ve nefesim kesildi.

"Çıkış yolu açık olmalı," dedi. "Beni takip edin."

Tekrar kocaman siyah bir kurda dönüştü ve koşarak uzaklaştı. Killian kılıcını kınından çıkardı ve Ophiuchus alfasını takip etmemizi işaret etti.

İçeride mahsur kaldığımız odadan çıkarken Louis'e, "Yanımda kal," dedim. Bir bodrum katında gibiydik ve Edie'yi göğsüme bastırarak hızla merdivenlerden ana kata çıktım. Killian hemen arkamızdayken Louis bütün bu süre boyunca bacaklarıma yapışık kaldı.

Birkaç yıl önce terk edilmiş gibi görünen büyük, eski bir eve çıktık. Oturma odasına girdiğimizde iki erkek vampir üzerimize saldırdı ama Kaden birinin üzerine atlayıp boynundan ısırdı, Killian ise kılıcıyla diğerinin kafasını kopardı. Çok hızlı ve ölümcül bir hassasiyetle hareket ettiler, iki vampiri de bana ya da çocuklara yaklaşımadan yok ettiler. Belki de Cormac'ın eşimin soğukkanlı bir vampir savaşçısı olduğu konusunda haklı olmasından endişelenmeliydim ama tek hissettiğim rahatlamaktı.

Killian *benim* soğukkanlı vampir savaşçımı.

Evin içinde, tozlu, eski mobilyaların yanından geçerek çıkışa doğru ilerledik. Pencerelerden, dışarıda gerçekleşen büyük bir dövüşün kısa görüntülerini yakaladım. Kocaman beyaz bir kurt -Ayla- ağzından bir vampire ay büyüü fırlatıyor ve onu geri püskürtüyordu. Wesley, o da kurt formundaydı, vampiri yere serdi ve kafasını kopardı. Arkalarında, Larkin ve Ethan benzer bir şekilde birlikte çalıştılar, Ethan'ın dişleri ve pençeleri vampirin işini bitirmeden önce Larkin'in ay büyüü etrafı aydınlattı.

Evin arka kapısına ulaştık ve Kaden kapıdan içeri dalıp yolumuza çıkmaya çalışan bir vampirin üzerine atladı. Killian kılıcının bir hareketiyle vampirin kafasını uçurdu ve sonra çocuklarla birlikte dışarı çıkıp peşlerinden koşmaya başladık.

Çimenliğin karşısında, dört kurttan oluşan bir grup birlikte hareket ediyor, sağlı sollu vampirleri indiriyor gibiydi. Yaklaştıkça Harper ve kardeşi Dane'i tanıdım. İkiz İkizler arkadaşları da onlarla birlikteydi ve birlikte ölümcül bir güç olarak savaşıyorlardı.

Jordan biraz daha uzakta duruyordu, etrafını ateşten bir çelenk sarmıştı. Siyah bir kurt -Stella- dört vampirin etrafında dar bir daire çizerek

Sonra Jordan güneş büyüsunü kullanarak onları inanılmaz bir ısı ve ışık patlamasıyla yaktı.

Arkadaşlarımı izlerken gurur duydum ve hepsinin beni kurtarmak için bu kadar çabuk geldiğini bilmek içimde bir sevgi patlaması yarattı. Ama sonra korku geldi, çünkü çok fazla vampir vardı ve sevdiğim insanlardan herhangi birini kaybetme düşüncesine dayanamıyordum.

Killian bizi park etmiş bir grup arabaya doğru götürdü ama Louis'in artık yanımda olmadığını fark edince durdum. Hâlâ kapının önündeydi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, sinmişti.

"Louis!" Bağırdım, ama o eve geri kaçtı.

Kaden geri çekildi ve kollarını uzattı. "Bebeği bana ver. Sen onu alırken ben de onu güvende tutarım."

"Teşekkür ederim." Daha güvenli bir yer olmadığını bildiğim için Edie'yi ona uzattım. Kaden ve Edie bir saniye sonra gözden kaybolurken, Killian başka bir vampiri öldürmek için döndü.

Eve doğru koştum ve doğruca Cormac'a çarptım. Tırnakları uzamıştı ve siyah zehir damlıyordu. Bana doğru uzandı ve ben darbeden kıl payı kurtulup tökezleyerek geri çekildim.

Louis bir anda ortaya çıktı, hırlayarak önüme geçti. Beni Cormac'tan koruyordu. Alaycı bir tavırla uzun, keskin siyah tırnaklarını çocuğa geçiren vampire doğru hamle yaptı. Louis ilk darbeden kurtulmayı başardı ama ikincisinden kurtulamadı ve pençeler yan tarafını yırtarken acı dolu, irkiltici bir ses çıkardı. Yere düştü ve ben çığlık attım.

Cormac bana korkunç bir gülümseme verdi ve o kadar hızlı hareket etti ki kaçamadım. Beni sıkıca kavradı ve kendine doğru çekti, zehirli tırnakları boynumu kavradı. Killian'ın bize yardım etmek için koştuğunu görmek için beni tam zamanında çevirdi.

Cormac'ın beni boğazımdan yakaladığını görünce hemen geri çekildi. "Cormac," dedi, sesi kısıktı. "Lütfen, bırak onu gitsin. Bunu konuşarak halledebiliriz."

"Şimdi sevgilinin ölümünü izleyeceksin," dedi Cormac, tırnaklarıyla tenimi okşayarak. "Tıpkı benim yaptığım gibi."

Killian teslim olmak için ellerini kaldırdı ve birkaç adım öne çıktı. "Bridget'i kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı biliyorsun."

"Yalancı! Kışkırdığın için Bridget'in ölmesine izin verdin." "Bu doğru değil. Onu kurtarmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım."

"İkimiz de onun senin yerine beni seçtiği gerçeğini asla atlatamadığını biliyoruz. Bu yüzden ölmesine izin verdin." Beni daha sıkı kavradı ve biraz sarstı.

"Sonra o Ay Cadısı kaltakla evlendin ve halkımızdan uzaklaştın. Ama ona ben baktım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Killian sordu.

"Güneş Cadıları'nın senin nerede yaşadığını bildiğinden emin oldum." Bir pençesini boynumdan göğüslerime doğru geçirdi. "Bugün kadınlarınızdan biri daha ölecek."

"Bırak onu, ne istersen yaparım," dedi Killian. "Onun yerine beni alabilirsin."

Gözlerim sürekli Louis'e kayıyordu, yerde kendi etrafında kıvrılmış, usulca inliyordu. Çok kan kaybediyordu ve yakında iyileşmezse ölecekti. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyordum ama zamanım tükeniyordu.

Yapabileceğim bir şey vardı, daha önce hiç denemediğim bir şey. Annemin bana birini kurtarmak için son çare dışında asla yapmamamı söylediği bir şey. Başak sürüsünün sıkı korunan bir sır olarak sakladığı bir şey.

İyileştirici enerjimi uzattım ve Cormac'ın etrafına sardım. Tırnakları boğazımdayken ve vücudu benimkine bastırılmışken kolay oldu. Onu iyileştirmek yerine, gücü tersine çevirdim ve onu içten dışa doğru parçalamak için kullandım.

İyileştirilebilen her şey aynı zamanda zarar da verebilirdi. Yaraları onarmamızı sağlayan aynı büyü bize yaralara neden olma yeteneği de veriyordu. Cormac ve vampirlerine duyduğum tüm öfke ve nefreti gücüme kanalize ettim ve çılgılık atmaya başladığında gülümsedim.

Beni bıraktı ve vücudu sarsılıp kasılırken tökezleyerek geri çekildi. Eğildi ve gözlerinden de sızan kanı kustu. Oops, abartmış olabilirim.

Hiç pişmanlık duymadım.

"Bana ne yaptın, seni kaltak?" diye bağırdı.

Cormac pençeleriyle bana doğru hamle yaptı ama Killian anında oradaydı. Hırladı ve bıçağı indirdi. Bıçak Cormac'ın göğsüne battı ve Killian ıslak bir emme sesiyle onu çıkardı. Cormac dizlerinin üzerine düşerken bıçağı tekrar kaldırdı ve güçlü bir hamleyle kardeşinin kafasını kesti.

Kafası yere çarptığında Louis'in üzerine çöktüm ve iyileştirme gücümün her zerresinin ona yardım etmesini diledim. Altımda seğirdi ve yumuşak bir inilti çıkardı. Onu iyileştirirken nefesimi tuttum, göz kapaklarının açılana kadar çırpınısını izledim. Elimi yaladı, kulakları seğiriyordu ve ben de tüylü başını okşadım. İyileşecekti.

Geriye doğru kaydı ve kucağıma süründü. "Madison?"

"Her şey yoluna girecek," dedim kollarımı ona sararken. Alt dudağı titredi ve gözlerinde biriken yaşlardan ilki döküldü. Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek onu yatıştırdım. "Beni korumaya çalışarak çok cesur davrandın. Bir daha başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim."

Killian yanımda diz çöktü ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek için yüzüme dokundu. Yanağımlı eline bastırdım ve gözlerini aradım. Bu iş bittiğinde konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyordum ama şimdilik yanımda olduğu için rahatlamıştım.

Arkadaşlarım geri kalan vampirleri öldürürken etrafımızdaki çatışma sesleri kesildi. Her birini öldürdüler ve ben bu konuda hiçbir suçluluk ya da pişmanlık hissetmedim. O vampirler beni rehin almış ve küçük çocuklara zarar vermişlerdi. Hiçbiri yaşamayı hak etmiyordu.

Güvenli hale gelir gelmez arkadaşlarım etrafımızda toplanarak iyi olduğumuzdan emin oldular. Kaden bana Edie'yi uzattı, ben onu bir kolumla Louis'i de diğer kolumla tutarken Killian da bana sarıldı.

Güvendeydik.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Biraz daha kalmamıza ihtiyacın olmadığına emin misin?" Ayla verandamda sanki gitmekte tereddüt ediyormuş gibi durarak sordu.

"Eminim," dedim ve ona sarıldım. "Evine, çocuklarının yanına git. Zavallı Mira'nın şimdiye kadar bir molaya ihtiyacı olmalı." Onlar beni kurtarmak için buraya gelirken Mira tüm arkadaşlarımla çocuklarına bakıyordu.

Stella, "O da hepimiz gibi yardım etmekten mutluluk duyuyor," dedi.

Harper burnunu kırıştırarak, "Sanırım çoğumuz bir sürü bebek ve çocukla uğraşmaktansa kavga etmeyi tercih ederiz," diye ekledi.

Larkin güldü. "Cidden, en zor iş Mira'nınkiydi."

"Yardımlarınız için gerçekten minnettarız," dedim. "Ve tabii ki arkadaşlarınıza da." Adamlar birkaç adım ötede Killian'la sohbet ediyor, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve yakında bir tekila tadım gecesi düzenleyeceklerine söz veriyorlardı.

"Herhangi bir vampir geri dönerse bizi aramaktan çekinme," dedi Ayla. "Aramam ama eminim bize bir şey olmaz," dedim.

Harper bir kolunu omuzlarıma dolayarak, "Evet, öyle olacak," dedi. "Önümüzdeki birkaç gün Dane ve arkadaşlarımla birlikte köye göz kulak olmak için burada kalacağım. Burada bizimle tamamen güvende olacaksın."

Stella sırtıttı. "Onlara attığımız ciddi tekmelerden sonra vampirlerin geri döneceklerinden şüpheliyim."

"Bir sonraki kitap kulübü için tüm şarap ve peynir benden," dedim. "Cidden, size borçluyum çocuklar."

"Hayır bilmiyorsun," dedi Larkin beni sıkarak. "Arkadaşlar bunun içindir."

Hepimiz birbirimize sarılıp vedalaştık ve sonra Ayla onları muhtemelen çocuklarını Mira'dan almak üzere ışınladı, Harper ve Dane ise Haven'ın etrafında devriye gezmeye gittiler. Hepsi gittikten sonra arkamı döndüğümde Killian'ın arkamda durduğunu gördüm. Eve geri dönerken ona yorgun bir gülümseme verdim. Hâlâ konuşmamız gereken pek çok şey vardı ama eninde sonunda bunu başaracağımızı biliyordum.

"Louis'i yatırmaya gidiyorum," dedim.

Killian başıyla onayladı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım sana karşı hâlâ biraz temkinli."

Louis kanepeye kıvrılmış, battaniyeye sarınmış, neredeyse kapanmak üzere olan gözleriyle bir çizgi film izliyordu. Saldırıdan eve döndükten sonra onu tekrar iyileştirip doyurucu bir yemek yedirdim, bu arada Başak sürüsünün üyeleri bizim için erzak topladılar. Birkaç saat içinde kıyafetler, oyuncaklar, bir beşik ve diğer bebek malzemelerini getirmişlerdi - önümüzdeki birkaç gün boyunca iki çocuğa da bakmak için ihtiyacımız olan her şeyi. Ayrıca bize buzdolabımızı ve dondurucumuzu dolduracak kadar yiyecek getirdiler, böylece yemek pişirmek zorunda kalmayacaktık. Sürümün ellerinden geldiğince bize yardım etmek için bir araya gelmesinden çok etkilendim ve duygulandım.

"Hadi seni yatağa götürelim," dedim ve televizyonu kapattım.

Louis başıyla onayladı ve elimi tutmak için ayağa kalktı. Birlikte üst kata çıktık ve onu şimdi geçici çocuk odası olarak düzenlenmiş olan misafir yatak odasına götürdüm. Burası teyzemin eviyken bu oda benim yatak odamdı ve onu yeniden oyuncaklarla dolu görmek beni gülümsetti.

Louis tamamen bitkin görünüyordu ve onu yatağına yatırmadan önce hemen dişlerini fırçalattım. Edie odanın diğer tarafındaki beşikte çoktan uykuya dalmıştı. Louis'in Edie'yle aynı odada daha rahat uyuyacağını biliyordum.

"Burada gerçekten güvende miyiz?" Yorganı üzerine örtüp yatağa, onun yanına otururken Louis sordu.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Güvendeyiz, söz veriyorum. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

"Emin misin?" Louis sordu.

Gözlerindeki gerçek korkuyu görebiliyordum ve bana ve bu yere güvenmesinin biraz zaman alacağını biliyordum. "Eminim. Ben seni koruyacağım, Killian ve Başak sürüsünün geri kalanı da öyle. Bu gece devriye gezen Ophiuchus ve Gemini sürülerinden de gerçekten sert savaşçılarımız var."

"Tamam." Uykuya dalarken elimi sıkıca kavradı ve çatık kaşlarının düzleşmesini izlerken gülümsedim. Eli yavaşça gevşedi ama beni bırakmadı.

Ona ve Edie'ye bakarken göğsümde şiddetli bir sevgi alevlendi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama bu çocukları korumak ve başlarına bir daha kötü bir şey gelmemesini sağlamak için her şeyi yapacağımı biliyordum. İki çocuğun önünde zihinsel ve duygusal iyileşmenin yanı sıra fiziksel olarak da güçlerini geri kazanmaları gereken uzun bir yol vardı. İkisi de yetersiz besleniyordu, ancak duygusal yaraların fiziksel olanlardan çok daha uzun süreceğini hissediyordum. Yaşadıkları travmadan sonra çok fazla bakıma ihtiyaçları olacaktı ama ikisi de güçlüydü ve onlara elimden g e l d i ğ i n c e yardım edecektim.

Nefes alış verişini düzeldikten ve uyuduğundan emin olduktan sonra elimi Louis'in elinden dikkatlice çektim. Sonra Edie'yi kontrol etmeye gittim, yanağına hafifçe dokundum. Banyo yaptığına ve yeniden temizlendiğine göre kafasında çok şirin, küçük kahverengi bukleler vardı. Nefes alış verişini iyi geliyordu ve benim iyileştirmemden sonra çok daha iyi olduğunu hissettim.

Bir şeye ihtiyaçları olursa ses çıkarmaları için kapıyı yarıya kadar açık bıraktım. Kendi yatak odam sadece birkaç adım ötedeydi ve bir yanım kendimi hemen yatağa atmak istiyordu. Son iki gün beni gerçekten çok yormuştu ama uyumadan önce Killian'dan cevaplar almak istiyordum. Ona güvenmediğimden değil ama geçmiş hakkında çok şey anlatmıştı. Hikâyeyi onun bakış açısından dinlemek istiyordum.

Killian'ın mutfakta olduğunu duydum ve onunla buluşmak için aşağıya indim. Bir şişe kırmızı şarap açıyordu ve ben adaya otururken bana küçük bir gülümseme verdi.

Killian tezgahın etrafından dolanıp kollarını bana doladı. "Tüm bunlar için özür dilerim. Eventide'dan ayrılırken vampir tehdidini de beraberimde getirdiğimi fark etmemiştim. Seni asla tehlikeye atmak istememiştim."

Ondan uzaklaştım. "Sanırım bana geçmişinle ilgili gerçeği anlatmanın zamanı geldi. Nasıl bir kargaya dönüşebildiğinden başlayarak."

İkimize de birer kadeh şarap doldurdu. "Tüm vampirler bir eve aittir ve bu evler birçok yönden Zodyak paketlerinize benzer. Her evin dönüşebildiğimiz farklı bir hayvanı vardır. Corvus Evi, gördüğünüz gibi, kargaya ya da kuzguna dönüşebilir."

"Vampirler hakkında bunu neden daha önce bilmiyorduk?" Ben sordum.

"Bu bizim en büyük sırlarımızdan biri ve şu anda huzur içinde olsak da çoğu şekil değiştirenle ya da cadıyla kolayca paylaşabileceğimiz bir şey değil." Kadehindeki şarabı döndürdü. "Son birkaç yüzyıldır neredeyse soyumuzun tükenmek üzere olduğunu anlamalısınız. Hayatımın büyük bölümünde hem şekil değiştirenler hem de cadılar bizim düşmanımızdı. Şekil değiştirenler bizi gördükleri yerde öldürmek istiyordu ve Güneş Laneti sayesinde birkaç yıl öncesine kadar güneş ışığında yürüyemiyorduk. Sadece gizli kalarak ve sırlarımızı göğsümüze yakın tutarak var olabildik. Eski vampir Hanelerinin çoğu artık yok oldu ya da son birkaç yüzyılda neredeyse yok oldu. Baykuşa dönüşebilen Strigidae Hanesi gibi bazılarının Avrupa'da sadece birkaç üyesi kaldı. Çoğu saklandığı için onları görmek nadiren mümkün oluyor."

"Vay canına," dedim, tüm bu yeni bilgileri sindirmek için bir an durdum. "Peki ya daha önce Güneş Cadıları ile müttefik olan vampirler?"

"Onlar Desmodus Hanesi'nin yarasaya dönüşebilen üyeleri idi. Onlar en büyük Ev ve dünyanın her yerinde üyeleri var, ancak sayıları bile eskisine kıyasla çok daha az."

"Yarasalar mı?" Dudaklarımı büzerek sordum. "Drakula'daki gibi mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Killian. "Vampirlerle ilgili folklor ve batıl inançların çoğuna ilham kaynağı oldular." Durakladı. "Ve tabii bir de Lupus Evi vardı."

"Lupus, kurt gibi mi?" Neredeyse şarabımı tükürerek sordum. Elbette kurda dönüşebilen vampirler yoktu. Bunu biliyor olmamız gerekirdi.

"Evet. Lupus Hanesi kurtlara dönüşebiliyordu ama artık çoktan yok oldular." "Ne oldu onlara?"

Şarap kadehimi benden aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "Yüzyıllar önce, cadılar Lupus Hanesi'nden vampirleri kullanarak şekil değiştirenleri yarattılar. Sonra cadılar onları yok etti, böylece sırları da onlarla birlikte gömülmüş olacaktı."

"Ne?" diye sordum. Neredeyse şarap kadehimi devirerek sordum. Kurt şekil değiştirenler *vampirlerden mi* geliyordu? Şaka gibi görünüyordu ama Killian'ın yüzüne baktığımda gülmüyordu. Ölümcül derecede ciddi görünüyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Killian, "Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum," dedi. "Benim zamanımdan çok önceydi. Ya da efendimin. Ama bu hikaye vampirden vampire, cadılara bir daha asla güvenmemeleri için bir uyarı olarak aktarılır. Bir Ay Cadısına aşık olduğumda Evimin liderliğinden istifa etmemin nedenlerinden biri de budur. Bu

Diğer vampirler birlikteliğimizi asla kabul etmezler." Acı bir kahkaha attı. "İronik bir şekilde, Lunatera'da Ay Cadılarıyla yaşadığım dönemde Desmodus Hanesi tekrar güneşte yürüyebilmek için Güneş Cadılarıyla ortaklık kurmaya karar verdi. Elbette bunun çoğu için ne kadar kötü sonuçlandığını gördük."

"Buna inanamıyorum," dedim. "Bunu bilen başka biri var mı?"

Killian, "Bazı cadıların bildiğine eminim," dedi. "Kaden, Ayla, Larkin ve Ethan'a söyledim ama kurtlar ve vampirler arasındaki ilişkiler düzelene kadar bu bilgiyi gizli tutmaya hep birlikte karar verdik."

Titreyen ellerimle şarabımı tekrar elime aldım ve uzun bir yudum aldım. "Bu bilginin bunca zaman gizli tutulduğuna inanamıyorum."

"Bu da sahte eş bağları gibi cadıların sır olarak sakladığı başka bir şey. Bir gün halkımız hazır olduğunda bunu tekrar yaygınlaştıracaksınız. Umudum bunun vampirleri ve şekil değiştirenleri birbirine yakınlaştıracak yönünde, ancak o zamana kadar birkaç yıl daha barışa ihtiyacımız olacağından şüpheleniyorum."

"Corvus Hanesi'ne şimdi ne olacak?" Parmağımdaki yüzükle oynayarak sordum.

"Kaç kişi kaldığımızdan ya da liderleri olmadan şimdi ne yapacaklarından emin değilim." İç çekti. "Kardeşim bir zamanlar büyük ve asil olan Hanedanımızı yok etmiş gibi görünüyor."

"Bana bir kardeşin olduğunu söylemediğine hâlâ inanamıyorum."

"Özür dilerim. Eninde sonunda sana ondan ve diğer her şeyden bahsedecektim." İkimizin de şarap kadehlerini doldurdu. "Fark etmiş olabileceğin gibi, geçmişim hakkında konuşmakta zorlanıyorum."

"Şaka yapmıyorum," dedim kuru bir sesle.

"Geçmişimle ilgili anılar bana genellikle acıdan başka bir şey getirmiyor ve onları mümkün olduğunca az düşünmeye çalışıyorum. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ancak ölümsüz bir hayat yaşadığınızda, bunun yerine genellikle iltihaplandıklarını görüyorum."

"Görünüşe göre bu konuda sana yardım edecek bir şifacıya ihtiyacın var." Bir kaşını kaldırdı. "Belki de bu yüzden biriyle çiftleştirildim."

"Bu anıları gömmek yerine onlarla ilgili konuşmak sana yardımcı olabilir," dedim. "Bana kardeşine ne olduğunu anlat."

Gözlerini uzaklara dikmiş, konuştukça durgunlaşıyordu. "İrlanda'da bir koyun çiftliğinde birlikte büyüdük. Çiftlik bana miras kalacaktı ama ağabeyim istedi. Benim sahip olduğum her şeyi istiyordu ve hayatımız boyunca yoğun bir rekabet yaşadık. Doğal olarak ikimiz de aynı kadını istiyorduk. Bridget."

"Cormac senin yerine onu seçtiğini söyledi."

"O yaptı ve ben ve kardeşim bu yüzden neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Birbirimizi toprağa gömdükten sonra, artık canıma tak ettiğini fark ettim. Ona, çiftliğe ve diğer her şeye sahip olabilirdi. Londra'ya gittim ve bir daha arkama bakmadım." Sesi alçak ve kederli bir hal aldı. "Yıllarca bir daha konuşmadık. O günlerde bir vampir oldum ve bir tür çapkınlık yaptım. Evimi neredeyse hiç düşünmüyordum. Ama sonra bana mektup yazdı ve hasta olduklarını söyledi, ben de hemen eve koştum. Her şeye rağmen kardeşimin ölmesine izin veremezdim. İkisini de dönüştürmeye çalıştım ama Bridget o sırada çok zayıftı ve vampir olmak yerine öldü. Cormac o zamandan beri onun ölümü için beni suçluyor ve sanırım onu vampir yaptığım için de bana kızgın."

"Özür dilerim," dedim elini tutarak.

"Bir gün bunu geride bırakabileceğimizi umdum ve birkaç kez ilişkimizi onarmaya çalıştım. Hatta yıllar sonra karımı Cormac'ı ziyarete getirdim ama şimdi misilleme olarak Güneş Cadılarını peşimizden gönderdiğini biliyorum." Gözlerini birleştirdiğimiz ellerimize dikti. "O zamanlar kalbinde ne kadar kötülük olduğunu görmeliydim ama buna inanmak istemedim. Ne de olsa o benim kardeşimdi. Bu yüzden Lunatera'da saklandım, vampir doğama ve geçmişime olabildiğince sırtımı döndüm. Dünya'ya geldiğimde, önceki hatalarımın yükü üzerimde olmadan yeni bir başlangıç yapabileceğimi umuyordum. Ama geri dönüp beni rahatsız edeceklerini bilmeliydim." Parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Benim hatalarım yüzünden tehlikeye atıldığın için çok üzgünüm ama Cormac'ın bir daha sevdiğim hiç kimseye zarar vermeyecek olması beni rahatlatıyor."

"Aranızdaki ilişkinin bu şekilde bitmesine hâlâ üzülüyorum," dedim.

"Kardeş olmayı uzun zaman önce bıraktık ama bunu itiraf etmek istemedim. İyi olmana ve çocukları da kurtarabildiğimize çok sevindim."

"Ben de."

"Sonunda Cormac'a ne yaptın?" diye sordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Açıklamanın en kolay yolu, iyileştirici güçlerimi tam tersini yapmak için kullandığımdır." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Başak sürüsünün de sırları vardır."

"Öyle görünüyor."

Şarabımızı bitirdik ve bardaklarımızı bulaşık makinesine koymak için ayağa kalktım. "Arkadaşlarımı bu kadar çabuk yardıma çağırdığınız için teşekkür ederim."

Killian arkamdan yaklaştı ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Seni kurtarmak için her şeyi yapardım. *Her şeyi*. Ama Başak sürüsü ve onun ne kadar savunmasız olduğu konusunda endişeliyim. Ya arkadaşlarımızın yardımımıza bu kadar çabuk gelmesini sağlayamıyordum?"

"Ben de bu konuda endişeliyim ama bu konuda ne yapabileceğimizden emin değilim. Başak sürüsü asla savaşçı olamayacak." Alfa olduğumdan beri aynı sorun hakkında sık sık endişeleniyordum ama hiçbir zaman iyi bir çözüm bulamamıştım. "Şimdiye kadar gizli kalmak işimize yaradı."

"Evet, ama bu artık işe yaramayabilir, özellikle de tekrar insanların arasına karışmayı planlıyorsan." Beni çevirdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sürünün koruyucusu olmama izin ver. Eventide için yaptığım gibi bir savunma planı hazırlayacağım ve halkını güvende tutarken ideallerine ihanet etmek zorunda kalmayacağından emin olacağım. Bana yardım etmeleri için birkaç kişi daha bulabilirim, belki hayatım pahasına güvendiğim birkaç sadık vampir. Belki bir gün Corvus Hanesi ve Başak sürüsü yan yana durabilir, ama önce kendi Hanemi hizaya sokabilirsem."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Bence bu harika bir fikir."

Killian gülümsedi ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama daha söyleyemeden üst kattan bir çığlık yankılandı. Edie.

"Muhtemelen açtır," dedim.

Killian, "Sen bir şişe hazırlarken ben de onu getireyim," dedi. "Anlaştık."

Ben Edie'nin mamasını hazırlarken o üst kata çıktı ve bir bebeğe bakmak için ihtiyacımız olan her şeyi bize getiren Virgolara bir kez daha sessiz bir teşekkür gönderdi. Killian'ın Edie'yle konuştuğunu belli belirsiz duydum, sonra ağlaması daha da arttı. Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktı, Edie'yi kollarında nazıkçe sallıyordu. Sonunda biraz sakinleşmişti ve ona biberonu uzattığımda, bunu daha önce de yapmış gibi ona verdi.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Uzun zamandır hayattayım," dedi Killian sırtarak. "Hiç çocuğum olmamasına rağmen, neye ihtiyaçları olduğu konusunda bir fikrim var."

Edie Killian'a yaslanmış, yemek yemekten memnun görünüyordu. Killian'ın ona karşı bu kadar nazık olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Şişeyi bitirdi ve Killian onu sallamaya devam ederken hemen tekrar uykuya daldı.

"Çocuklarla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Muhtemelen onları Eventide'a gönderip oradaki diğer yarı insan şekil değiştirenlerle birlikte yaşamalarını sağlamalıyım."

"Ama...?"

Tezgâha yaslandım ve iç çektim. "Ama istemiyorum. Onlarla yeni tanıştığımı biliyorum ama onlara karşı bir şeyler hissediyorum. Bir bağ."

"Biliyorum." Edie'nin saçlarını okşadı ve gülümsedi. "O çok tatlı bir bebek. Louis de çok güçlü. Gerçek bir savaşçı ruhu var."

Daha önce kendini önüme nasıl attığını düşününce kalbim sıkıştı. "Çok cesur ama yaşadıklarından sonra çok fazla terapiye ihtiyacı olacak."

"Belki de barış ve şifa dolu bir yerde büyümeye ihtiyacı vardır." Killian gözlerime gülümseyerek baktı. "Başak sürüsü gibi."

Sertçe nefes aldım. "Ne diyorsun sen?"

"Bence çocukları evlat edinmeliyiz."

"Öyle mi?" Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yanaklarımdan taşıtı. "Elbette bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız. Belli ki onları

önemsiyorsun,

Ben de öyle. Ayrıca onlar için biraz sorumluluk hissediyorum. Ne de olsa benim Evim tarafından kaçırıldılar. Onlarla işleri yoluna koymak istiyorum." Boştaki kolunu bana doladı, diğeri hâlâ Edie'yi tutuyordu. "Ama en çok onları ailemize katmak istiyorum."

Edie'yi aramıza sıkıştırarak Killian'a sarıldım. "İstediğim tam olarak buydu ama bunu yüksek sesle itiraf etmekten korkuyordum. Senin de isteyip istemeyeceğinden emin değildim."

"Bana bir şey sormaktan asla korkma." Killian bir eliyle sırtımı okşadı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. "Sabah Louis'le konuşalım ve ona ne yapmak istediğini soralım. Bence bizimle kalmak isteyecektir, ama onu hiçbir şeye zorlamak istemiyorum."

"Hayır, bunu yeterince yaşadı. Sürüye alışmak için biraz zamana ihtiyacı olabilir ama bence kalmak isteyecektir."

"Ben de."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mutfağımın penceresini açtım ve derin bir nefes aldım. Yakın zamanda yağmur yağmıştı ve yakındaki ağaçların yapraklarında ve yeni açmış çiçeklerin taç yapraklarında çiy parlıyordu. Etrafımızdaki ormanın diğer kokularıyla birlikte onların tatlı çiçek parfümlerinin kokusunu da alabiliyordum.

Solumdan gelen gürültülü bir ses beni irkiltti ve yere baktım. Edie dolabı tekrar açarken kıkırdadı. İçine baktı ve bir başka gürültüyle tekrar kapanmasına izin verdi. Sonra ayağa kalktı ve etrafımdan dolanarak lavabonun diğer tarafına geçti, başka bir dolaba uzandı. Bu dolap bebek korumalıydı ve boş yere çekiştirip durdu.

"Üzgünüm çiçeğim, bu sana göre değil," dedim buzdolabından bazı malzemeleri çıkarmak için hareket ederken. Edie her zaman ben kahvaltı hazırlarken mutfakta benimle kalmayı severdi. Yemek yapmama yardım etmeye daha fazla ilgi göstermeye başlamıştı ve büyüdüğü ve yardım etmeye başlayabileceği zaman için heyecanlıydım.

Bana doğru yürüdü ve pantolonumu tutarak bana baktı. "Anne?"

Onu hızla kucağıma aldım, içimde bir sevinç vardı. Alnından öptüm ve ona sıkıca sarıldım. "Doğru," dedim ve biraz boğuk bir sesle söyledim. "Ben anneyim."

"Anne," dedi Edie tekrar, oynamayı çok sevdiği saçlarımı çekiştirerek.

"Seni seviyorum, tatlı kızım." Onu tekrar öptüm ve yere bıraktım, kalbim neredeyse mutluluktan patlayacaktı.

Küçük gri bir kurt, kürkünde birkaç yaprakla aniden arka kapıdan mutfığa fırladı. Louis ve Killian her gün sabah erkenden koşuya çıkarlardı, çoğunlukla çocuğun sınırsız enerjisinin bir kısmını yakmak için. Kurt gibi sırtarak bana bakarken nefes nefese kalmış ve kuyruğunu sallıyordu.

"Evet, kahvaltı neredeyse hazır," dedim ona. Bu sırtışın ne anlama geldiğini biliyordum. "Git üzerine bir şeyler giy, sonra da yemeğini ye."

Başını bana doğru eğdi ve küçük bir mızıltı çıkardı.

Gülümseyerek spatulamı ona doğru salladım. "Kuralları biliyorsun. Masada kurtlar ya da çıplak çocuklar yok."

Ofladı ama sonra gri bir bulanıklık içinde odadan fırladı. Louis merdivenleri koşarak çıkarken pençeleri parkeye çarpıyordu. Çok fazla enerjisi vardı, ama onun geliştiğini gördüğüme sevinmiştim. Bizimle yaşamaya başladığında olduğu gibi içine kapanık ve halsiz olmasındansa enerjik olmasını tercih ederdim. Louis'in kabuğundan çıkmasını izlemek çok keyifliydi.

Killian içeri girdi, çizmelerini paspasa sildi ve bana bir öpücük vermek için tezgâha yaslanırken sırttı. "Yardım edebilir miyim?"

Başımı salladım. "Neredeyse hazır. Edie'yi sandalyesine oturtabilirsin."

Killian beni bir kez daha öptükten sonra eğilip Edie'yi kucağına aldı. "En sevdiğim kız bu sabah nasılmış bakalım?" Onu havaya kaldırdı ve kız mutlu bir şekilde ciyakladı. Killian mükemmel bir baba olarak hepimizi şaşırtmış, bana başlangıçta düşündüğümünden çok daha fazla yardım etmişti. Çok uzun geceler geçirdik -Louis sık sık kâbus görüyordu ve Edie'nin bütün gece beşiğinde kalmasını sağlamak bir sorundu- ama Killian bunların hepsinin üstesinden geldi.

Louis bu kez dört yerine iki ayağının üzerinde, şortu ve üzerinde dinozorlar olan bir tişörtüyle merdivenlerden hızla indi. Yemek odasındaki masaya oturdu. "Açlıktan ölüyorum, kahvaltı hazır mı?"

"Neredeyse." Killian'ın onu koşuya çıkmadan önce beslediğini biliyordum ama o her zaman açlıktan ölüyordu. Yaşına göre de uzundu, bir şekil değiştiren için bile. Büyüdükçe iştahının ne kadar artacağını hayal bile edemiyordum.

Ben tabakları masaya koyarken Killian Edie'nin mama sandalyesini köşeden çekip aldı ve onu sandalyeye oturttu. Louis kibarca hepimizin oturmasını bekledi, ama sanki bir haftadır hiçbir şey yememiş gibi yemeklere bakıyordu. Dün akşamki yemekte ikişer, üçer tane yemişti, ama biri ona sorsa, bir şey yemeyeli çok *uzun zaman* olduğunu söylerdi.

Killian benim için sandalyemi çekti ve sonra karşıma oturdu. Hepimize yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmekten oluşan doyurucu ama basit bir kahvaltı hazırlamıştım. Çocuklar süt içerken ben kahve, Killian da çay içti. Yemeğimizi yerken ilk bir iki dakika boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Aileme şöyle bir baktım, birbirimizi bulmamızın üzerinden bir yıl geçtiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Nedense aynı anda hem daha uzun hem de daha kısa gelmişti.

"Bugün ne yapıyorsun?" Killian çayından bir yudum almadan önce sordu. Doğal olarak hâlâ aynı gülünç Drakula kupasını kullanıyordu.

Doğrudum, içimde bir heyecan vardı. "Yeni şifa merkezimiz için yakın kasabalardaki potansiyel yerlere bakacağım."

Eventide için yer bulma konusunda çok iyi bir iş çıkardığı için Ethan'dan yardım istemeye karar vermiştim. Quebec onun normal alanının biraz dışındaydı ama bana yakınlarda potansiyeli olan bazı binalar bulmuştu ve bugün onları kontrol edecektim. Şifa merkezini "alternatif tıp" uygulaması olarak açacaktık, yaptığımız şeye "enerji şifası" ya da insanların anlayıp kabul edebileceği benzer bir isim verecektik. Reiki, akupunktur ve benzeri şeyler hakkında çok araştırma yapmıştım ve bunları gerçekte yaptığımız şey için bir maske olarak kullanabileceğimizi düşündüm. Bunu yapmak hem şekil değiştirenler olarak kimliğimizi koruyacak hem de ihtiyacı olan insanları iyileştirmemize olanak sağlayacaktı.

Başak alfası olarak görevlerimin yanı sıra Edie ve Louis ile meşgul olmaya devam ederken, bunu da yapmaya başlamanın zamanının geldiğini biliyordum. Merkezi çalışır hale getirmek için sabırsızlanıyordum. Çok fazla iş olacaktı ama sonunda buna değecekti. Başaklar saklandıkları yerden çıkmaya ve daha fazla insana yardım etmeye hazırdı.

"Nasıl gittiğini bana bildirin," dedi Killian.

"Sana fotoğraflarını göndereceğim." Edie'nin ağzını peçeteyle sildim. Güldü ve peçeteyi benden aldı. Peçetenin onda kalmasına izin verdim. Belki o da ellerini temizlerdi. "Peki ya sen?"

Killian, "Bugün gardiyanları tekrar eğiteceğim," dedi. "Bu merkezi açtığınızda hazır olacağız."

Killian da geçtiğimiz yıl boyunca en az benim kadar meşguldü. Mükemmel bir baba olmanın yanı sıra, Başak sürüsünün güvenliğini elden geçirmek için çalışmış, saldırıya uğradığımızda bize yardımcı olacak yeni önlemler almıştı. Ayrıca Corvus Hanesi'nden birçok vampire ulaşmış ve kendisini yeniden onların lideri ilan etmişti. Corvus Hanesi'nin parçalarını bir araya getirmek hiç de kolay olmamıştı. Geriye çok az vampir kaldığı konusunda haklıydı.

pek çok kişi liderlikteki ani değişime temkinli yaklaşmıştı. Ama şurpriz bir şekilde

-ve benim- onu takip etmek isteyen çok az kişi vardı.

Killian son birkaç ayını Virgo sürüsünü korumaya yemin etmiş küçük bir grup sadık Corvus Evi vampirini işe alıp eğiterek geçirmişti. şekil değiştirenlerim başlangıçta bizimle yaşamaya gelmelerine temkinli yaklaşmışlardı ama zamanla ek güvenlik ve devriye görevlerini takdir etmeye başladılar. Başta ben de tereddüt etmiştim ama birkaç vampirle konuştuktan ve Cormac'ın işleri yürütme şeklinden memnun olmadıklarını duyduktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Aylar geçtikçe ve onlar Killian'ı işlerin üstesinden geldiği için vdke, sadakatlerinin sadece göstermelik olmadığını anladım. Killian'a ve burada yaptıklarına gerçekten inanıyorlardı.

Ayrıca vampirlerin çoğunun bir topluluğa ve bir amaca zlem duyduğunu ve Başaklar arasında olmanın onlara her ikisini de sağladığını öğrendim. Hepsinden iyisi, birkaç hafta önce srmzde başka bir vampir-şekil değiştiren eş bağı bile olmuştu. Zamanın gerçekten değiştiğine dair gerçek bir işaret.

"Ben de seninle dövüşmeyi öğrenmek istiyorum," diye söze girdi Louis. Bir süredir bundan söz ediyordu ve Killian'la ben bu konuda ne yapacağımızı tartışıyorduk. Bir yandan, o artık bir Başak'tı ve biz kavga etmiyorduk. Diğer yandan, işler gerçekten değişiyordu. Diğer birkaç Başak da kendilerini nasıl savunacaklarını öğrenmek istediklerini ifade etmişlerdi. Killian benimle herkesin kendini savunmayı öğrenmeye hakkı olduğunu tartışmıştı ve sonunda ben de kabul etmiştim, çünkü Louis'i durdurmanın bir yolu yoktu. O özünde bir savaşçıydı ve biz de onu olduğu gibi sevmek ve kabul etmek zorundaydık.

Killian, "Okuldan sonra gelebilirsiniz ve sizi eğitmeye başlayacağız," dedi.

"Gerçekten mi?" Louis'in gözleri kocaman oldu. "Teşekkürler, baba!"

Killian bana sırttı, son derece memnun görünüyordu. Louis son zamanlarda bize anne ve baba demeye başlamıştı ve bu her seferinde kalbimin daha da büyümesine neden oluyordu. Bu kadar şanslı olduğumuza hâlâ inanamıyordum.

Her iki ocuk da son bir yılda çok yol kat etmişti. Louis ilk başta dostumdan korkmuş ve ona gvenmemişti ama sonunda onu sevmeye başlamıştı ve şimdi büyüdüğünde tıpkı Killian gibi olmak istiyordu. Killian'dan kendisine kılıç kullanmayı öğretmesini bile istemişti. Ve vampirlere karşı duyduğu korku ve nefreti aştıktan sonra, onlarla daha fazla takılmaya başlamıştı. Hâlâ çözmesi gereken bazı sorunları vardı ama güçlü

bir kalbi vardı ve etrafı sevgiyle çevriliydi.

Öte yandan Edie de benim gibi iyileştirmeye ilgi duymaya başlamıştı. Daha geçen gün ormanda yürüyüşe çıkmıştık ve patikanın kenarında yaralı bir kuş bulmuştuk. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama Edie çoktan eğilmiş ve kırık kanadına dokunmuştu. Ben daha ne olduğunu bile anlamadan kuşun kanadının o anda ve orada kendi kendine örülmesini hayretle izlemiştim. Edie el çırpıp kıkırdarken kuş hemen canlanmış ve uçup gitmişti.

Çoğu çocuk on yaşına gelene kadar iyileştirme gücüne erişemezdi ve bu konuda ustalaşmak genellikle yıllar alırdı. Edie'nin şimdiden bu kadar kolay ve hızlı iyileşebilmesi, bir gün beni geçip geçemeyeceğini merak etmeme neden oldu. Hatta bir sonraki alfa bile olabilirdi.

Kahvaltayı bitirdik ve tabakları toplamak için kalktım. Killian bulaşık makinesini doldurmama yardım ederken Louis uçak sesleri çıkararak Edie'nin başının üzerinde bir blok uçurdu, o da gülerek ona uzandı.

Killian kollarını arkamdan bana doladı. Çenesini omzuma koydu ve birkaç dakika boyunca çocuklarımızın oyununu izledik. "İyi günler," dedi Killian sonunda. "Akşam görüşürüz."

Öne doğru eğilip boynumu öptü ve sonra dişlerinin tenime sürtünmesine izin verdi. Kanımı içmesine izin vermenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünürken ürperdim. Sözleri bana her şeyden çok bir vaat gibi geldi ve başımı onunkine yasladım.

"Bu gece," diye yineledim. O uzaklaşırken, Killian'ın dişlerinin bana değdiği boynuma dokundum. Bir gün ölümsüzlüğü bir sorun haline gelebilirdi. Belki onu iyileştirmenin ve yeniden ölümlü yapmanın bir yolunu bulabilirdim. Ayrıca beni bir vampire dönüştürmeyi deneyebileceği şakasını da yapmıştı. Yarı insan olduğum için işe yarayabilirdi. İkimiz de tam olarak emin değildik ama bunu öğrenmek için daha çok zamanımız olacaktı. Şimdilik mutluyduk.

Killian Louis'e ayakkabılarını bulmasını söyledi. Louis'i okula götürecekti, sonra da vampirlerin kaldığı büyük eve gidip onları eğitmeye başlayacaktı. Hepimiz bol bol sarılıp öpüşerek vedalaştık ve sonra iki erkek kapıdan çıktı. Onlar çıkarken ben de gidişlerini izledim ve Edie'yi kucağıma aldım, ona el sallamasını söylerken onu kalçamda zıplattım.

Asla bulamayacağımı düşündüğüm bir eşim ve bir ailem olduğuna inanmak bazen hâlâ zordu. Ama her şeye rağmen, uyumsuz grubumuz birbirini bulmuştu. Artık isteyebileceğim her şeye sahiptim.

Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten kutsanmış hissettim.

OceanofPDF.com

KADERLER BİRLEŞTİ

OceanofPDF.com

AYLA & KADEN

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

HER ŞEY MÜKEMMEL OLMALIYDI.

Bu mantra bütün sabah kafasız bir tavuk gibi koştururken kafamın içinde tekrarlandı ve Kaden'in de bunu söylememden bıktığından emindim. Ama ne bekliyordu ki? Yaz gündönümüydü ve Ophiuchus sürüsü ilk kez Yakınsama'ya ev sahipliği yapıyordu. Alfa dişi olarak, sorunsuz geçmesini sağlamak görevimin bir parçasıydı. Tam bir karmaşa içinde olmam şaşırtıcı mıydı?

Düzinelerce çadırın yanından geçerek bu akşamki ziyafetin kurulacağı alana doğru yürüdüm. Ophiuchus sürü topraklarının hemen dışında, on üç sürüyü birden barındırabilecek kadar geniş bir alanda, doğu ve batıdan dağlarla çevrili, kuzeyden ve güneyden bir nehrin geçtiği bir yeri kullanmaya karar vermiştik. Her dakika daha fazla şekil değiştiren akın ediyordu ve burada daha önce hiçbir Yakınsama'da olmadığı kadar çok kişi varmış gibi görünüyordu.

Ziyafet için uzun masaları kuran insanları kontrol ettim ama her şey kontrol altında görünüyordu. Yemekler yakınlarda pişmeye başlamıştı ve bazı vardiyacılarım içecekleri hazırlıyordu.

"Çadır kuralım mı?" diye sordu Andrea adlı bir şekil değiştiren. "Yağmur yağacak gibi görünüyor!"

Gökyüzüne baktım ve ürperdim. Sıcaklık birkaç dakika önce ciddi bir şekilde düşmüştü ve bulutlar gelmeye başlamıştı. Karanlık ve yağmurlu görünüyorlardı, ki bugünün hava tahminlerinde bu yoktu. Kanada'nın bu bölgesinde bile Haziran ayının ortasında şiddetli yağmur yağması alışılmadık bir durumdu.

"Belki bulutlar geçer," dedim. *Geçse iyi olur.* Yakınlaşmamızın yağmur altında kaldığımız ve zamanımızın çoğunu çadırlarımızda geçirmek zorunda kaldığımız bir buluşma olarak hatırlanmasını istemiyordum.

Kaden arkamdan, "Sahanın diğer tarafından endişelendiğini duyabiliyorum," dedi. "Her şey yoluna girecek."

"Her şey yolunda değil." Elimle havayı çılgınca işaret ettim. "Şu havaya bak!"

Güldü ve kollarını bana doladı. "Şekil değiştirenler biraz yağmurla başa çıkabilir."

İçimi çektim ve ona doğru eğildim. "Biliyorum. Sadece bir şeyler ters gidecek diye endişelenmekten kendimi alamıyorum."

"Her şeyi organize ederek harika bir iş çıkardınız. Bu noktada neyin yanlış gidebileceğini hayal bile edemiyorum."

"Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum." Kaden inledi. "Yine mi o kelime?"

"Özür dilerim. Diğer tüm sürüler Yakınsama'ya ev sahipliği yaptı ve nihayet sıra bize geldi. Bu, Ophiuchus sürüsünün Zodyak Kurtları'nın bir parçası olmasındaki son adım gibi bir şey."

"Anlıyorum." Saçlarımla oynadı. "Zodyak Kurtları'na resmen katılmamızın üzerinden altı yıl geçtiğine hâlâ inanamıyorum."

"O zamandan bu yana hepimiz uzun bir yol kat ettik."

Yay sürüsünün Güneş Cadısı kontrolünden kurtulmuş yeni Yakınsamaların ilkinde ev sahipliği yapmasından bu yana geçen altı yıl içinde her şey çok değişmişti. On üç sürü artık çoğunlukla uyum içinde yaşıyordu. Elbette, iki yıl önceki Kova-Boğa rekabeti sırasında olduğu gibi bazı sorunlar yaşanmıştı ama alfaların hepsi daha fazla sürü savaşını önlemek için bu sorunların üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Vampirlerle ya da Güneş Cadıları ile de daha fazla çatışma yaşanmamıştı. Ay Cadıları çoğunlukla Dünya'ya dönmüştü ve Eventide büyümeye devam ediyor, aksi takdirde ait oldukları bir yer yokmuş gibi hissedecek olan doğaüstü topluluğun giderek daha fazla üyesine kucak açıyordu. Hatta o kadar büyümüşü ki, yakında ABD'de bir yerlerde benzer bir kasaba kurulmasından bahsediliyordu.

Kaden boynuma sokularak beni şimdiki zamana geri getirdi. "Yakınsama'nın yanındaki şelalede ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Kışın çıplaktı."

Önümüzdeki sıra sıra çadırları işaret etti. "Şu anda nerede olduğumuza bir bakın. Kendi Yakınsamamıza ev sahipliği yapıyoruz."

Sözlerine gülümsemekten kendimi alamadım. "Haklısın. Rahatlamaya ve anın tadını çıkarmaya çalışacağım."

"Neden biraz ara vermiyorsun?" Kaden beni ziyafet masalarından uzaklaştırarak sordu. "Daha sonra üzölmek için bolca vaktin olacak. Yakınsama resmen başlamadan önce arkadaşlarımız ve ailemizle biraz vakit geçirmeliyiz."

"Peki." Her geçen dakika daha da kararan gökyüzüne tekrar baktım. "Çocuklar nerede bu arada?"

"Sanırım kuzenleriyle Cancer-Leo çadırlarının arkasında oynuyorlar. Louis onlarla birlikte, başlarının belaya girmemesini sağlıyor."

"Güzöl," dedim, çadır denizinde yolumuzu bulmaya başladığımızda biraz rahatladım. Arkadaşlarımı ve ailemi görmek kesinlikle içimi rahatlatacaktı.

Sonra burnumun üzerine kocaman beyaz bir kar tanesi düştü.

Üzerimizdeki bulutlardan beyaz tozlar inerken olduğum yerde durdum, hava geçen her saniye daha da soğuyordu. Bu... *Kar mıydı?*

Kaden elini uzattı ve bir kar tanesi yakaladı. "Ne oluyor lan?"

"Nasıl kar yağıyor?" Ben sordum. "Haziran ayının ortasındayız!"

Kaşları çatıldı. "Bilmiyorum."

Kar hızla arttı ve insanlar bağırmaya ve korkmaya başladı. Herkes bir şeylerin üstünü örtmeye ya da çadırlarına koşmaya başladı. Panikledikleri için onları suçlayamazdım. Kimse böyle bir şey beklemiyordu ya da soğuk hava için teçhizat veya kıyafet hazırlamamıştı. Tanrı aşkına, yağmur yağacağı bile tahmin edilmemişti.

Midem bulandı. Bugün bir şeylerin ters gideceğini biliyordum ama bunu hiç beklemiyordum. "Her şey dağılıyor," dedim. "Ne yapacağız?"

"Her şey yoluna girecek," dedi Kaden kollarımı ovuşturarak. "Fırtına birkaç dakika içinde geçecek. Bu garip ama üstesinden gelinmesi imkânsız değil."

"Çocukları bulmamız gerek." Onları görebilmek için etrafıma bakındım. "Tişört ve şort giyiyorlar!"

"Ayla," dedi Kaden, sesi benim zevkime göre fazla sakindi. "Çok üşürlerse yer değiştirebilirler."

"Evet, tabii ki. Haklısın." Zihnimdeki endişe biraz olsun azalmıştı ama bu yeterli değildi. Onlar benim bebeklerimdi ve iyi olduklarından emin olmam gerekiyordu. "Ama yine de onları kontrol edeceğim."

Başını salladı. "Ben de seninle geleceğim."

Yengeç ve Aslan sürülerinin çadırlarını kurduğu alana doğru ilerledik. Bugünlerde bu iki sürü en iyi müttefiklerdi ve Yakınsamalarda her zaman yan yana kurulurlardı; Ophiuchus, Libra ve Virgo çadırları da onları çevrelerdi.

Çocukları görmedim ama Mira ve Stella'nın gökyüzüne bakarak sohbet ettiklerini fark ettim. Mira inanamıyormuş gibi başını sallıyor, Stella ise kollarını ovuşturuyordu.

"Bu havaya inanabiliyor musunuz?" Biz yaklaşırken Mira bize sordu.

"Arizona'da yaşamak beni yumuşattı," dedi Stella. "Artık bu saçmalıkla başa çıkamıyorum."

"Çocukları gördün mü?" Ben sordum. "Buralarda olduklarını sanıyorduk ama onları bulamıyoruz."

"Hayır, seninle olduklarını sanıyorduk," dedi Mira. "Onları bir süredir görmüyoruz."

"Eminim buralarda bir yerdedirler," dedim, zaten korktuğumdan daha fazla korkmamaya çalışarak. "Keşfe çıkmaya bayılırlar."

Stella, "Ayrılıp onları çadırların etrafında arayalım ve burada buluşalım," diye önerdi.

Bu plan üzerinde anlaştık ve Kaden'le birlikte Başak çadırlarına gittik. Madison ve Killian çadır kümelerinin ortasındaydı ve karla kaplanmasınlar diye eşyaları nereye taşıyacakları konusunda insanları yönlendiriyorlardı. Madison yüzünde küçük bir kaş çatmayla bana baktı.

"Louis'i ya da diğer çocukları gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır. Onları son gördüğümde Libra çadırının yanında oynuyorlardı." Dudağını ısırdı. "Gerçi bu uzun zaman önceydi, şimdi düşününce."

Kaden elini koluma koyarak, "Terazi çadırlarını kontrol edelim," dedi. "Belki Ethan ya da Larkin onları görmüştür."

Bu durum her geçen an daha da kötüye gidiyordu. Terazi çadırlarına doğru koştuk ve Ethan ile Larkin'i büyük çadırlarının içinde bulduk.

"Neler oluyor?" diye sordu Ethan. Bir eli, göğsünde bir bebek taşıyıcısına bağlı olan kızı Aster'in üzerinde korumacı bir şekilde kıvrılmıştı. Burnundaki küçük çillere ve beyaz saçlarına kadar tıpkı Larkin'e benziyordu.

"Çocuklarımızı arıyoruz," dedim ve bu kez sesime biraz panik karıştı. Son zamanlarda onları kimsenin görmediğine inanamıyordum. "Buralarda olma ihtimalleri var mı?"

Larkin başını salladı. "Onları görmedik, üzgünüm."

Etrafı biraz daha araştırdıktan sonra Yengeç-Aslan çadırlarında, artık hepsi endişeli olan diğer arkadaşlarımız ve ailemizle bir araya geldik. Çocuklar kayıptı ve kar hala o kadar sert yağıyordu ki görüş mesafesi gittikçe düşüyordu. Harper da bu noktada bize katılmıştı, o da ikizlerini arıyordu.

"Vardiya değiştirelim ve onlarla temas kurmaya çalışalım," dedi Kaden. "İyi fikir," dedi Wesley.

Tüm alfalar hızlıca soyundu, kıyafetlerini arkadaşlarına verdi ve sonra yer değiştirdi. Onlar etrafta biraz koşturdular, kulakları dikildi ve telepatik olarak sürü arkadaşlarına ulaştılar, geri kalanımız ise etrafta durup bekledik.

İlk geri dönen Kaden oldu. Başını iki yana salladı. "Menzil dışında olmalılar."

Larkin, "Yukarıda uçup onları herhangi bir yerde görüp göremeyeceğime bakacağım," dedi ve çoktan yerden havalanmıştı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Killian ve bir kuzguna dönüştü.

"Dikkatli olun!" Madison havada uçarlarken ikisine de seslendi. "Kar gittikçe kötüleşiyor."

Onlar kampın üzerinde uçarken gergin bir sessizlik içinde bekledik. Birkaç dakika sonra ikisi de geri döndü, biraz daha kötü görünüyordlardı ve üzerleri karla tozlanmıştı.

Larkin, "Onları sahanın hiçbir yerinde görmedim," dedi.

Killian kederli bir *gaklamayla* Madison'ın omzuna kondu, bu da onları bulamadığı anlamına geliyordu.

"Ormanda bir yerde olmalılar," dedi Stella. "Sence kaybolmuşlar mıdır?" Mira sordu.

İçimi korku kaplarken Kaden'in elini sıkıca kavradım. "Ya saldırıya uğrarlarsa?"

Kaden'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. Benim için cesur olmaya çalıştığını biliyordum ama o da en az benim kadar endişeliydi.

"Vampirler olabilir mi?" Jordan sordu.

Wesley kollarını kavuşturdu. "Peki ya Güneş Cadıları?" Başımı salladım. "İkisinden biri olduğunu sanmıyorum."

"Ve sürülerden herhangi biri olamaz," diye ekledi Ethan. "Barışı korumak için hepimiz çok çalışıyoruz."

"Ya insan avcılarıysa?" Harper sordu. "Aileme olanlar gibi mi?"

"Merak etmeyin." Ethan elini kızının başının üzerinde tutarak onu kardan korudu. "Onları bulacağız."

Stella, "Onlara kötü bir şey olmayacak," diye ekledi.

"Yapacağımız şey şu," dedi Kaden. "Dört takıma ayrılacağız. Takımlardan ikisi ormanı yaya olarak arayacak. Stella ve Harper, siz benimle geleceksiniz ve nehri güneye doğru takip edip orada kokularını almaya çalışacağız."

"Orijinal Ophiuchus çetesi tekrar iş başında," dedi Harper ve Stella başını salladı. İkisi de iz sürme konusunda iyiydi, ama Stella en iyisiydi. Eğer o tarafa gitmişlerse, çabucak bulunacaklarını biliyordum.

"Ayla, Jordan ve Wesley, siz kuzeye doğru nehri takip edeceksiniz," diye devam etti Kaden.

Kardeşlerime baktım. Üçümüz bir araya gelmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu işi halletmek için birlikte çalışmakta sorun yaşamayacağımızı biliyordum.

Kaden emirleri dağıtmaya devam etti. "Mira, Madison ve Ethan, siz üçünüz çadırları aramak ve etrafa sormak için geride kalacaksınız. Hepiniz insanları sakın tutma konusunda iyisiniz ve çocukların kendi başlarına geri dönme ihtimaline karşı burada birine ihtiyacımız var. Larkin ve Killian, siz de bu karda yapabildiğiniz kadarıyla havada aramaya devam edeceksiniz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Larkin.

"Onları bulursak ne yapacağız?" Harper sordu.

"Birimiz diğerlerini uyarmak için biraz büyü gönderecek," dedim. "Başka kimse görmese bile Larkin ve Killian görecektir."

Herkes bu planı kabul etti ve hızla gruplarımıza ayrılarak diğerlerini görevleriyle baş başa bıraktık. Wesley, Jordan ve ben kamptan kuzeye, nehre doğru yöneldik.

Gözlerimi kardan kısıarak kollarımı ovuştururken, *seni almaya geliyorum*, diye düşündüm. *Lütfen iyi ol.*

İKİNCİ BÖLÜM

Sürekli yağan kara yağmen sık orman içinde hızla ilerledik. Nehir kıyısı boyunca birikmeye başlasa da çoğunlukla yere değdiğinde eriyordu. Jordan bizi sıcak tutmak için güneş büyüsünü kullandı. Tüm zamanlarını birbirlerine sataşarak ve gözlerini devirmeme neden olarak geçirseler de, yeniden kardeşlerimin arasında olmak güzeldi.

Jordan, Wesley karda bir şeye bakmak için durakladığında, "Hadi ihtiyar," dedi. "Devam et."

"Bir ayak izi gördüğümü sandım," dedi Wesley. "Hey, sen kime 'ihtiyar' diyorsun? Ben senden sadece bir yaş büyüğüm. Ayrıca, yaşlı olabilirim ama en azından pembe ojem yok."

Jordan ellerini havaya kaldırdı ve ikimize de tırnaklarını salladı. "Evde iki küçük prenses olunca böyle oluyor işte. Pembeyi sallayacak kadar erkek olmamanız çok kötü."

Jordan gibi birinin tam bir kız babası olacağını asla tahmin edemezdim ama o bunu çok sevdi. Kızlarıyla birlikte çay partilerine gidiyor ve yüzüne makyaj yapmalarına izin veriyordu. Elbette onlar da perdelerini ve battaniyelerini ateşe veriyorlardı ama o ve Stella artık buna alışmışlardı.

"Ben her rengi kullanabilecek kadar erkeğim, ama çocuklarımın tek istediği mavi, mavi ve daha fazla mavi." Wesley durakladı. "Bir tane daha doğurmayı düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum." Jordan omuz silkti. "Annem Güneş Cadısı soyunu devam ettirmek için bir erkek çocuk sahibi olmaya çalışmamızı istiyor ama elimiz kolumuz dolu."

o ikisi zaten."

Wesley sırttı. "Sen onların babasisin, ne bekliyordun ki?"

Jordan, "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Peki ya sen?"

"Mira iki çocuk daha istiyor," dedi Wesley gülerek. "Daha fazlasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim. Evim zaten yeterince ıslak köpek gibi kokuyor." Wesley de harika bir babaydı. Hem Balık hem de Yengeç burcu olarak kabul edilen Adriana'yı tamamen evlat edinmişti ve şimdi Mira'dan da bir oğlu vardı.

Tek sorunu çocuklarının sudan hiç çıkmak istememesiydi.

Her iki adam da Yengeç ve Aslan sürülerini yıllar içinde değiştirmişlerdi ve her yönden kendi babalarının tam zıttıydılar. Üç sürümüz bir zamanlar savaş halindeydi ama şimdi en yakın müttefiklerdik. Önceki nesil alfalarla bu mümkün olmazdı ama çocuklarımızın daha iyi bir dünyada büyümesi için barış için çok mücadele ettik.

"Peki ya sen, Ayla?" Jordan sordu.

"Hmm?" Karda iz var mı diye kontrol etmek için durakladım. "Oh, çocuk yapmayı bıraktık. İki tane yeter."

"Sen iyi misin?" Wesley sordu. "Çok sessizsin."

Jordan, "Evet, bugün çocuklar kaybolmadan ve kar başlamadan önce bile biraz yıpranmış görünüyordun," dedi.

Uzun bir nefes verdim. "Aptalca ama Yakınsama konusunda çok endişeliyim. Ophiuchus sürüsü ilk kez ev sahipliği yaptığı için bir şeyler kanıtlamamız gerektiğini hissediyorum. Ama şimdi kar ve çocukların kaybolmasıyla her şey bir felaket."

Jordan bir kolunu bana doladı. "Bu noktada kendinizi kimseye kanıtlamanıza gerek yok. Artık kimse Ophiuchus'ların Zodyak Kurtları'na ait olup olmadığını sorgulamıyor."

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz," dedi Wesley. "Bu uzun zamandır gördüğüm en organize Yakınsama."

Jordan, "Kar yağana kadar her şey harika gidiyordu," diye ekledi ve ben de ona bir bakış attım.

Wesley onu yanından dirsekledi. "Her şey yoluna girecek. Çocukları bulduğumuzda ve kar yağışı durduğunda göreceksin."

Tam cevap verecektim ki karda mor bir şey dikkatimi çekti. Aceleyle ilerledim.

"Ne oldu?" Jordan sordu.

Oyuncak bir dinozor aldım. "Bu size tanıdık geliyor mu?"

Wesley, önümüzdeki hafta dört yaşına basacak olan oğlunu kastederek, "Sanırım bu Henry'nin," dedi. "Doğru yolda olmalıyız."

"Gidelim," dedim, hızımı artırarak, heyecan geçici olarak şüphe ve korkuyu bastırdı.

Yaklaşıyor olabileceğimizden cesaret alarak hızlandık ve birkaç dakika sonra hepimiz uzaktan gelen seslere benzeyen bir şey duyduk.

"O da neydi?" İzlerimde durarak sordum.

"Sanki-" Hepimiz sesi tekrar duyduğumuzda Jordan konuşmayı kesti, bu sefer daha yüksek ve netti. Bir çocuğun bağırma sesiydi bu.

Panik içime işledi ve üçümüz de hızla ileriye doğru koşmaya başladık. Bağırان çocukların belirgin seslerini takip ederek ağaçların arasına daldım. Oyun mu oynuyordu yoksa korkmuş muydu anlayamıyordum ve bunu anlamaya çalışarak zaman kaybetmek istemiyordum.

Üçümüz de bir açıklığa daldık ve birlikte oynayan çocuklarımızı görünce rahatladık. Çocuklardan bazıları kurt formunda karda yuvarlanırken, diğerleri muhteşem bir şelalenin yanındaki büyük kayalara tırmanıyordu. Bazıları suda sıçrarken, diğerleri birbirlerine kartopu atıyordu. Üç yaşındaki kızım Maia'nın ay ışığından bir kalkanla bir kartopunu engellemesini izledim. Kar binlerce küçük parçaya ayrıldı ve o kıkırdadı.

Herkese baktığımda ve yaralanmadıklarını fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Kartopu savaşının ortasında olan Jack ve Maia'ya doğru koştum. Aralarına çömelip ikisini de kollarıma çektim. Bir kartopu sırtıma çarptı ama umurumda bile değildi.

Çocuklardan biri "Özür dilerim!" dedi ama kim olduğunu görmek için arkamı dönmedim. "Çok endişelendim," dedim çocuklarıma. "Bir daha asla böyle kaçıp gitmeyin.

Birine nereye gittiğini söylemek."

"Üzgünüm anne," dedi Maia küçük sesiyle.

Artık beş yaşında olan Jack başını eğdi ve kısa bir "Tamam" mırıldandı. Kendini kötü hissettiği belliydi. Muhtemelen kaçarak beni endişelendireceğinin farkında bile değildi.

"Neler oluyor?" Karı işaret ederek sordum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Sofia için kar yaptım çünkü daha önce hiç görmemişti." Jack, ateşin yanında oturan Jordan'ın küçük kızını işaret ederek

Sanki orada olduğuna inanamıyormuş gibi ellerini karda gezdiriyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. *Koca* bir kar fırtınası mı yapmıştı? Bu oldukça etkileyiciydi. Bunu yapabileceğimden bile emin değildim. Ama Jack bebekliğinden beri güneş ve ay büyüsunü birlikte kullanırdı, bazen de feci sonuçlar doğururdu. Bizim evde de bir sürü yanmış perde ve donmuş battaniye vardı.

Jack, Jordan'ın neredeyse beş yaşında olan büyük kızını göstererek, "Thea herkesi sıcak tutmak için ateş yaktı çünkü havanın bu kadar soğuyacağını tahmin etmemiştik," dedi. Jordan onun önünde çömelmiş, ne dediğini duyamayacağım kadar sessiz konuşuyordu.

"Karın durmasını sağlayabilir misin?" diye sordum. "Yakınsama'da pek çok soruna yol açıyor."

Jack iç çekti. "Sanırım."

Bulutların geldikleri gibi hızla geri gitmelerini hayretle izledim. Güneş tekrar ortaya çıktı ve hava ısınmaya başladı. Her yer hala birkaç santim karla kaplıydı ve ışıktaki bir kış harikaları diyarı gibi parlıyordu.

Hemen uzandım ve diğerlerinin bizi bulabilmesi için havaya büyük bir kıvılcım seti fırlattım. Hava açık olduğu için birkaç mil öteden görebileceklerdi. Jack ve Maia'yı bıraktım ve çocukların geri kalanını incelemek için ayağa kalktım.

Wesley, Adriana ve Henry'yi şelalede su sıçrattıkları nehirden çıkarıyordu. Hiç şaşırmadım. Jordan'ın iki sarışın kızı ateşe en yakın kayalıklarda oturuyordu. Ben onları izlerken Jordan elini salladı ve ateşi söndürdü. Bir saniye sonra Sofia kendi elini salladı ve Thea kıkırdarken ateşin yeniden tutuşmasını sağladı. Jordan başını gökyüzüne kaldırdı ve iç çekti.

Diğerlerinin bizi bulması uzun sürmedi. İlk olarak Larkin ve Killian ağaçların arasından süzülerek bizi buldu. Killian dönüşür dönüşmez Harper'ın vahşi ikizleri Kate ve Nate ile kurt formunda oynayan Edie'ye sarılmaya gitti. Louis hemen Killian'ın yanına gidip özür diledi ve hiçbir zaman tehlikede olmadıklarını açıkladı. Kimseye haber vermeden kaçmaması konusunda da aynı konuşmayı yaptı.

Diğerleri de birkaç dakika sonra çocuklarını rahatlamış gülümsemelerle kucaklayarak geldiler. Kar hala etrafı kaplıyordu ama hava güneşin altında hızla ısınıyordu ve yakında eriyeceğini biliyordum.

"Nasıl olsa buradayız, biraz oynayabiliriz," dedim çocuklara sırtarak. Bir kartopu aldım ve göğsüne isabet ettiğinde öfkeli görünmeye çalışan Kaden'e fırlattım.

"Bu ne cüret!" dedi ve kendi kartopunu kaptı. Tam zamanında kaçtım ama Jordan'ın kartopu bir saniye sonra sırtıma isabet etti.

Bundan sonra, yetişkinler ve büyükler kartopu fırlattıkça kaosa dönüştü. Hava kahkahalar, eğlenceli çığlıklar ve sevinçli ciyaklamalarla doldu. Kısa süre sonra Jordan, Wesley'nin de yardımıyla, Thea ve Sofia tarafından kartopu yağmuruna tutulurken sinmişti. Stella kollarını kavuşturdu ve onlara başını salladı.

"Bana yardım etmeyecek misin?" Jordan sordu.

"Hiç şansın yok," diye cevap verdi. "Tek başınasın."

"Tamam." Jordan parmaklarını şıklattı ve bir sonraki kartoplarının hepsi elini sallaması sayesinde eridi, bu da kızlarının hile yaptığını bağırımlarına neden oldu. Bu sadece Wesley'nin daha çok gülmesine neden olurken, Jordan inledi ve kendisine daha fazla kartopu atmalarına izin verdi. Ben Jordan ve Stella'nın birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını düşünürken, diğer çocuklar da onlara katıldı.

Diğer herkes eşleşmeleri karşısında şok olmuştu ama ben olmamıştım. Başından beri anlamıştım. Birlikte Leo sürüsünü her ikisinin de gurur duyabileceği bir şey haline getirmişlerdi. Jordan ateş büyüsünde ustalaşmıştı, tıpkı diğer kardeşimiz Griffin gibi. Bu arada, Stella diğer alfaları dişilerin otomatik olarak eşlerinin sürülerine katılmaması ve herkesin nerede yaşayacağına karar vermesine izin verilmesi gerektiğine ikna etmişti.

Sonunda kartopu savaşı sakinleşti. Kaden ve Jack kardan adam yapmaya başlarken ben de Maia ile birlikte devrilmiş bir kütüğün üzerine oturup onu kucakladım. Mira, yanında mor dinozoruyla oynayan Henry ile birlikte bizimle oturmaya geldi.

"Hepsini birlikte oynarken görmek çok güzel," dedi Mira. "Böyle tek başlarına dolaşmamaları gerekse bile."

"En azından birlikteydiler," dedim en eski arkadaşıma gülümseyerek. Yengeç alfa dişisi olarak güzel bir şekilde yerleşmişti ve son birkaç yıldır sürünün toparlanmasına yardımcı olurken, Balık sürüsüyle de yakın bir ittifak kurmuştu. Birlikte Wesley ve Adriana'nın şelalede su sıçratmasını izledik ve ben de kardeşimle ne kadar gurur duyduğumu düşündüm. Onun babamızdan daha iyi bir alfa olacağını her zaman biliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Edie açıklığın karşısından karla kaplı çiçekleri topladı ve onları bir çiçek tacı haline getiren Madison'a sundu. O da tacı

Edie'nin kafası.

Edie tacına dokunarak, "Ahtapot partisi için giyiyorum," dedi.

Yakınlardaki bir kayaya tırmanmakta olan Louis, "Ophiuchus, ahtapot değil," diye seslendi.

"Ahtapot," dedi Edie başını sallayarak.

"Oh-fee-oo-cus," diye telaffuz etti Louis.

Killian kayaya yaslandığı yerden, "Bırakın onu," dedi. "Hiçbirimiz nasıl telaffuz edileceğini de bilmiyoruz."

Madison ve Killian eş olduklarını açıkladıklarında şekil değiştiren dünyasını alt üst etmişlerdi ve son birkaç yılda şekil değiştiren-vampir ilişkilerini geliştirmek için çok şey yaptılar. Aynı zamanda yarı insanlar için de çok şey yaptılar, artık benim çocukken olduğum gibi içinde doğdukları sürüden dışlanmalarına izin verilmiyordu. Tüm alfalar bundan böyle yarı insan şekil değiştirenleri tam sürü üyesi olarak kabul edecekleri konusunda hemfikir. Ancak Madison ve Killian bununla da yetinmeyip Quebec çevresinde açtıkları üç şifa merkezinden birinde insanlara yardım etmek için çalışıyorlardı.

Şelalenin diğer tarafında Ethan, göğsüne bağladığı Aster'la birlikte duruyordu. Aster bir dala tutunmuş ve sevinçle yere kar döküyordu. Kahkahası açıklıkta yankılandı ve Larkin memnun bir gülümsemeyle başını Ethan'ın omzuna yasladı.

Aster buradaki çocukların en küçüğüydü -Larkin önce onun yetişkin bedeninde biraz zaman geçirebilmesi için beklemek istemişti. O ve Ethan son birkaç yıllarını dünyanın dört bir yanını gezerek geçirmiş, Larkin de bir şekilde aynı anda sekiz aşk romanı yayınlamıştı. Ethan alfalar arasında en akli başında olanı olmaya devam ederken, Larkin Ay Cadıları için o kadar çok şey yapmıştı ki Celeste onu bir gün Baş Rahibe yapmakla tehdit ediyordu.

Harper'ın ikizleri Nate ve Kate karda koşuştururken, Harper ve Dane de onları takip ederken yüksek sesle havlamaları dikkatimi çekti. Dördü de kurt formundaydı ve kısa süre sonra hep birlikte karda yuvarlanmaya başladılar. Jack beyaz bir kurda dönüşerek onlara katıldı, ardından Maia ve Henry de onları takip etti. Kısa süre sonra açıklığın ortası eğlenceli hırıltılar, kapışmalar ve güreşlerle doldu. Wesley Mira'yı da güreşe katılması için sürükledi, ikisi de gülüyordu.

Kaden yanıma oturdu ve elimi tuttu. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve birlikte güzel şelaleyi seyrettik. Bana Kaden'le ilk tanıştığım yeri hatırlattı.

Kaden, "Demek karın arkasındaki kişi Jack'ti," dedi.

Ona yaslandım. "Evet. Başımız büyük belada."

Beni yanımdan dürttü. "Başiboş dolaşma huyunu senden almış." "O da otorite sorunlarını senden almış," diye karşılık verdim gülererek.

"En azından Maia kolay bir çocuk."

Kaden alay etti. "Şimdilik. Daha üç yaşında. Ergenlik çağına gelene kadar bekle." "İşte bu korkunç bir düşünce."

Kaden sırttı. "Her zaman yaptığımız gibi bunu da birlikte atlatacağız." Ben de ona gülümsedim. "Evet, atlatacağız."

Bir kolunu bana doladı ve hızla eriyen karda birlikte oynayan farklı sürülerden ebeveynleri ve çocukları izledik. Sadece on yıl önce böyle bir şey duyulmamış olurdu, ama şimdi buradaki herkes benim için bir aile olmuştu.

Bunu biz yaptık, diye düşündüm Kaden'in elini sıkarken. Bu insanları bir araya getirdik, çeşitli sürüler arasında yeni bağlar kurduk ve herkese barış getirdik. Zodyak Kurtları'nı sonsuza dek değiştirmiştik ve bu barışın daha birçok nesil boyunca sürmesini umuyordum.

Kaden ve ben o şalede tanıştıgımızdan beri geçen yıllar boyunca birlikte çok şey yaşadık. Birlikte olmak için cadılarla, vampirlerle ve hatta ölümün kendisiyle yüzleştik. Büyüleri bozduk, travmalarımızın üstesinden geldik ve iki harika çocuğumuz oldu. Ayrıca Ophiuchus'un diğerleriyle eşit, saygın bir sürü olması için çok çalıştık. Bazen bu kadar ilerlediğimize inanmak zor oluyordu ama yıldızların bizi dünyayı değiştirmek için bir araya getirdiğini biliyordum.

Kaden yüzümdeki gülümsemeyi yakaladı ve beni öpmek için eğildi. Güneş ışığının altında öpüşüp birbirimize sarılırken gözlerimi kapattım, kaderlerimizin her zaman birbirine bağlı olduğunu ve hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını biliyordum. Sadece biz değil, bugün burada bizimle olan herkes.

O zaman anladım ki, bu gece Yakınsama'da ne olursa olsun, her şey yoluna girecekti. Hepimiz birlikteydik ve önemli olan da buydu.

"Geri dönmeye hazır mısınız?" Kaden sordu.

Ona gülümsedim ve elini daha sıkı sıkıttım. "Sanırım öyleyim."

"Artık gergin değil misin?"

Başımı salladım. "Her şeyin mükemmel olacağını biliyorum." Ve sonunda, öyle oldu.

YAZARIN NOTU

Zodyak Kurtları serisini okuduğunuz ve bu maceraya benimle birlikte katıldığınız için teşekkür ederim. Bu seri, hayatımın çok zor bir döneminde benim rahatlığım ve kaçışım oldu ve sona erdiğini görmek acı verici. Seriyi sonlandırmak için neden dört novelladan oluşan bir kitap yazdığımı merak ediyor olabilirsiniz. Cevabı biraz uzun ve karmaşık.

Eğer duymadıysanız, serinin ikinci kitabı olan Yıldız Lanetli çıktıktan hemen sonra bana kolon kanseri teşhisi kondu. Üçüncü kitap olan Sun Crossed'ı ameliyattan çıkıp kemoterapi görürken yazdım. Zodiac Aligned çıktığında kanserle işimin bittiğini ve hayatıma devam etmeye hazır olduğumu düşünüyordum. Bundan sonra seride en sevdiğim yan karakterler hakkında dört roman daha yazmayı planladım.

Ne yazık ki Jordan ve Stella'nın hikayesinin ortasındaiken kanserim nüksetti ve yumurtalıklarına sıçradı. O noktada, bu hikayeleri hemen yazmam gerektiğine karar verdim, yoksa hiç yazılamayacaklarından korkuyordum. Her bir hikayedeki tüm önemli noktaları korusam da onları novellaya dönüştürdüm. Hepsini bir ameliyat daha geçirirken ve daha fazla kemoterapi alırken yazdım ve bu karakterlere mutlu sonlarını verebildiğim için çok mutluyum, Ayla ve Kaden hakkında özel bir bonus epilog ile birlikte.

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Dördüncü evre kanser yaşamak için korkunç bir şey, ama hala yazmak istediğim çok fazla hikayem var. Ayla ve diğer kahramanlarım gibi ben de pes etmeyi reddediyorum. Gelecekte daha birçok kitap yazmayı umuyorum. Şimdilik, tüm okuyucularıma, arkadaşlarıma ve aileme bu süre zarfındaki desteğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi seviyorum.

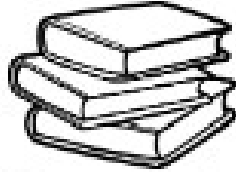
--Elizabeth Briggs

Not: Zodyak Kurtları serisini seviyorsanız, bültenimi almak için kaydolduğunuzdan ve Kaden'in bakış açısından özel bir bonus sahneye ve ayrıca NSFW sanatına eriştiğinizden emin olun!

<https://www.subscribepage.com/moontouched>

[OceanofPDF.com](https://www.subscribepage.com/moontouched)

GET FREE BOOKS

**Sign up for
Elizabeth Briggs's
newsletter and get
free romance novels!**

Almak için buraya tıklayın:
www.elizabethbriggsbooks.com

OceanofPDF.com

ŞEYTAN KRAL'DAN ALINTI

Şeytanla bir anlaşma yaptım. Şimdi de kader arkadaşısı olduğumu iddia ediyor.

Birinci Bölüm: Hannah

Sadece çaresiz bir kadın şeytanla anlaşma yapar ve ben de ondan bir iyilik istemeye gidiyordum.

Asansörde yukarı, yukarı, yukarı çıkarken ellerimi sıkmaktan kendimi alamadım. Ben şık aynalı duvarlara ve koyu gümüş düğmelere bakarken, iki yanımdaki iki heybetli adama bakmamaya çalışarak arka planda hafifçe jenerik kulüp müziği çalıyordu. Onlardan kaçış yoktu. Geniş omuzları, kalın boyunları ve iyi ütülenmiş siyah takım elbiseleriyle tüm alanı dolduruyor, bana ancak nefes alacak yer bırakıyorlardı. The Celestial Resort & Casino'da gördüğüm herkes gibi çok ateşliydiler ama buraya gelmenin büyük bir hata olup olmadığını düşünmeme neden olacak kadar da korkutucuydular.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki bir hataydı. Ama en iyi arkadaşımı bulmanın tek yolu bu olabilir.

Asansörün sesi çatı katına ulaştığımızı işaret ediyordu ve kapı açıldığında tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Büyük, siyah, parlak bir kapının önünde daha fazla manken güvenlik görevlisi duruyordu. Asansörden dışarı adımımı attığımda o siyah kapı açıldı ve darmadağın gri takım elbiseli bir adam hızla dışarı fırladı. Geniş gözlerinde panik ya da korku gibi bir şey vardı ve kaçmaya çalışırken omzuma sertçe çarptı.

"Aklın varsa arkanı döner ve kaçarsın," diye bağırdı adam, kaslı gardiyanlardan biri onu kolundan tutup asansöre doğru sürüklemeyi önce. Mücadele bile etmedi ve çok geçmeden asansörün kapısı onu içeri kapattı, son sözünü zar zor söyleyebildi. "Kaçın!"

Sertçe yutkundum ama açık kapıya doğru ilerlerken kendimi çelikleştirdim. Her adımda kıyametime bir adım daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kapının iki yanına tünemiş muhafızlara göz gezdirdim ama ben içeri girerken beni fark etmediler bile. Aşağıda takım elbiseli bir adamdan Bay Ifer ile konuşmak için onay almıştım, bu yüzden beni beklediklerini sanıyordum.

Kapının hemen iç tarafında, bembeyaz bir tuval üzerine yayılmış stilize siyah kanatlardan oluşan devasa bir tablonun yer aldığı küçük bir fuaye vardı. Sanat hakkında çok az şey biliyordum ama kendimi resme bakarken buldum, fırça darbelerinin kızgın kesiklere benzemesi dikkatimi çekmişti.

Kendimi silkeledim ve koridordan aşağıya, gümüş dokunuşlu siyah mermer zeminler boyunca devam ettim ve büyük bir oturma odasına girdim. Pahalı, siyah deri koltukları ve kuyruklu piyanoyu görünce donup kaldım. Abaddon A.Ş.'nin CEO'su ve Las Vegas'ın söylentilere göre mafya babası Lucas Ifer ile kendi evinde değil, ofisinde karşılaşmayı bekliyordum. Gördüklerim karşısında bir an afalladıktan sonra bir duvar boyunca uzanan arkadan aydınlatmalı aynalı barı, karşısındaki büyük, şık şömineyi ve Las Vegas Strip'in etkileyici manzarasını sunan tabandan tavana pencereleri inceledim, balkondaki sonsuzluk havuzundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Görmeye geldiğim adam elini büyük pencerelerden birine dayamış, düşünceli bir kral gibi kendi alanına bakıyordu. Ya da belki bir Kingpin. Sadece profilini görebiliyordum ama kalbimi yerinden oynatacak kadar çarpıcıydı. Böylesine karanlık ve tehlikeli bir mükemmelliği bozmaya cesaret edemediğim için dikkatinin bana yönelmesini beklerken onu katalogladım. Kusursuz siyah takım elbisesi geniş omuzları çerçevesiyor, dar kalçalara doğru iniyor ve mükemmel yuvarlak bir kalçayı sarıyordu. Güneş ışığı, zengin, çikolata kahverengisi vurguları dışında neredeyse siyah görünen kısa, kalın saçları öpüyordu. Bunun altında, mükemmel bir şekilde kesilmiş koyu renkli kirli sakal, yontulmuş bir çeneyi vurguluyor ve bir tanrının elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu.

Gizli fısıltılarla "şeytan" dedikleri adamdan ne bekliyorsam, bu değildi.

"Bir iyilik istemeye mi geldin?" Sesi, sözlerini bir şekilde hem akıllı hem de şehvetli kılan lezzetli bir İngiliz aksanıyla üzerime yıkandı.

"Gördüğünüz gibi, son adam için işler pek iyi gitmedi. Sonra yine anlaşmamızdan caymaya çalıştı. Sizin aynı şeyi yapmayacağınıza inanıyorum."

Sözleri dilinden seks ve günah gibi dökülüyordu ama aynı zamanda bana neden burada olduğumu da hatırlatıyordu. Düşüncelerimi toparlamak ve beni soktuğu sersemlikten kurtulmak için başımı biraz salladım. "Evet, buradayım. Bir iyilik için buradayım."

Pencereden bana doğru döndü ve aydınlık ve karanlık yüzünde o güne kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı şekilde oynadı. Varlığının tüm gücü, bir kibritin çakılmasıyla canlanan bir ateş gibi karnıma çarptı. Dışarıdaki adamları unutun, onun yanında hiçbir şeydiler. Bugüne kadar insani olarak mümkün olduğunu fark etmediğim zümrüt rengindeki o gözlerin ağırlığı altında nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum. Ve o ağız... Yüce Tanrım, günah işlemek için yaratılmış bir ağızdı. Dudakları tenimde şehvet izleri bırakmadan önce kulağıma yaramaz şeyler fısıldadığını hayal edebiliyordum.

Onda da tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kısıtlı hafızamda onunla tanışmış olabileceğim bir zamanı aradım, ama kesinlikle bu kadar muhteşem birini hatırlardım. Hayır. Tanışmış olmamızın imkânı yoktu.

Yine de... Onu bir şekilde tanıyordum. İçgüdüsel olarak, ilkel olarak, varlığımın derinliklerinde bir şey gibi hissediyordum... Dilimin ucundaydı. Kaymadan önce kavrayamadığım bir düşünce. Yeniden odaklandım ama faydası olmadı. Parmağımı koyamadım. Belki de onu kazadan öncesinden tanıyordum? Pek olası görünmüyordu ve beni tanısaydı mutlaka bir şeyler söylerdi.

Gözlerimi diktiğimi fark ettim ve bakışlarımı başka yöne, manzaraya çevirdim. Las Vegas gündüz vakti, şehrin sanki okul öncesi çocuklar çölün üzerine devasa parıltı küvetleri serpmiş gibi aydınlatıldığı gece vakti kadar etkileyici değildi. Yine de, uzaktaki dağların fonundaki hareketli şehir bir anlığına tüm odağımı aldı ve bana yönümü yeniden bulmam için bir saniye verdi.

"Bana adını söyle," dedi Lucas.

Sesi, aksanı, *tanrım*.

"Hannah." Sonunda gözleriyle tekrar karşılaştım. "Hannah Thorn."

"Hannah." Adım dilinden pahalı bir viskinin yudumu gibi döküldü. Başımı salladım ve bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım. Ben içki içmezdim. Hiç içmediğim bir içkinin yumuşak yakıcılığını neden düşüneyim ki?

Sanki bunu yapmak onun için çok zormuş gibi gözlerini benden ayırdı. Sanki benim ona olduğu kadar o da bana çekilmiş gibiydi. Hayali bir

düşünceydi ve barın arkasına doğru yürürken hemen aklımdan çıkıverdi.

"İçki?" Lucas bir sürahi ve odanın içinde gökkuşağı gibi ışık parçacıkları saçıan kristal bir bardak uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Ben içki içmem."

Boğazından alçak sesle mırıldandı, bir muhalif ses. "Yazık. Birlikte sarhoş olsaydık çok eğlenebilirdik."

Farklı bardaklara uzandı ve içlerine kürekle buz doldurdu. Üç mükemmel küp çınlama sesiyle bardakların kenarlarına çarptı. Sonra tezgahının altından bir sürahi berrak sıvı aldı ve ben de elimi evrensel bir *dur* işareti olarak kaldırdım.

"Ciddiydim. Ben içki içmem."

"Ve içki almak istemeyen hiç kimseye alkol vermem." Bardağını kaldırdı ve içindekilerden büyük bir yudum aldı. "Maalesef sadece su."

İkinci bardağı bana uzattı. Parmaklarımı bardağa doladığımda ellerimiz birbirine değdi ve içimdeki ateş yeniden patlayarak tüm vücuduma ve çekirdeğıme kadar ısı gönderdi. Lucas'ı tanıdığım hissi, kavrayışımın hemen dışındaki bir anı ya da dilimin ucundaki bir kelime gibi iki katına çıktı. Ve onunla birlikte nefesimi kesecek kadar güçlü bir arzu patlaması geldi.

Bakışları yoğunlaştı. O da hissetti mi?

"Otur." Lucas siyah deri koltukları işaret etti.

Birinin kenarına tünedim ve bardağımyı iki elimle tuttum, sinirlerim gerildikçe tutuşum sıkılaştı. Göğsümdeki endişe, bacaklarımın arasında biriken arzuyla karışarak başımın dönmesine neden oldu. Duygularımı tekrar kontrol altına almaya çalışarak yakındaki piyanoya baktım. Bu çok büyük bir şeydi. Hem de çok büyük. Burada ne işim vardı ki?

Lucas karşımdaki kanepeye oturdu ve bir kolunu arkaya doğru uzattı. Bir ayak bileğini dizine dayamış, dengeli ve sakin kontrolün mükemmel bir resmini çiziyordu. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir nefes aldım, sadece rol yapsam bile o sakin kontrolün bir kısmını kendime kanalize etmeye çalıştım. Asla başaramayacak olsam bile numara yapmaktan son derece mutluydum. Hele ki bu kadar çekici birinin yanında.

"En iyi arkadaşım kayıp," diye ağzımdan kaçırdım. *Sahte bir duruş*. "Adı Brandy Higgins. Bir konferans için burada, bu otelde kalıyordu ama eve hiç gelmedi. Onu kendim bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

başarılı oldu ve polise gittiğimde umursamaz davrandılar. Özellikle de onlara burada kaldığını söylediğimde."

"Çok sadık bir dost olmalısınız. Çok az kişi benden bir iyilik isteyecek kadar cesurdur." İçkisine baktı ve bardağın içindeki buzu salladı, çıkardığı ses neredeyse müzikaldi. "Geri kalanlar son derece çaresizdir. Merak ediyorum, sen hangisisin?"

Ellerime baktım ama sonra çaresizliğimle birlikte cesaretimi de göstermeye çalışarak kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "İkisi de. Brandy bir arkadaştan daha fazlası. Benim için bir kardeş gibidir ve evde onu bulmamı bekleyen küçük bir çocuğu ve hasta bir annesi var. Boşandığından beri yardım etmek için onlarla birlikte yaşıyorum ama eğer geri dönmezse..." Bu düşünce benim için düşünemeyeceğim kadar korkunçtu. Omurgamı dikleştirdim ve omuzlarımı sertleştirdim, Lucas'la kararlılıkla yüzleşirken endişemi göğsümde sıkı bir top haline getirdim. "Sana Las Vegas'ın Kralı dendiğini ve senin haberin olmadan burada hiçbir şey olmadığını duydum. Brandy'yi bulabilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Onun hakkında duyduğum diğer söylentilerden bahsetmedim; şehri yöneten bir mafya babası olduğu ve insanların gergin fısıltılarla ve kilitli kapılar ardında ondan şeytan olarak bahsettikleri gibi. Polis bile ondan korkuyor gibiydi.

"İkiniz de tam bir aziz çifti gibi konuşuyorsunuz," dedi Lucas, dudaklarının kenarları titreyerek. "Burada, The Celestial'da kaybolduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, birkaç gün önce."

Acelesi olmayan, kaybedecek bir şeyi olmayan ve zaman lüksüne sahip bir adam gibi yavaşça başını salladı. Benim sahip olmadığımdan emin olduğum zaman. "Yardımanın her zaman bir bedeli olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Panik göğsümü demir bir bantla sardı ve titreşen bir nefes aldım. Bunun olacağını biliyordum ve yardımının karşılığında ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hiç param yok."

"Ben parayla ticaret yapmam." Güldü ama yüzünde haince bir şey parladı. "Benim para birimim karanlık işler ve kirli sırlar."

Sertçe yutkundum ve kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ederek koridora baktım. Hiçbir sırrım yoktu, en azından hatırladığım kadarıyla yoktu, bu da bir tür karanlık iş isteyeceği anlamına geliyordu. Yasadışı bir şey mi isteyecekti? Tehlikeli bir şey mi? Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey mi? Neredeyse kapıdan kaçacaktım ama sonra Brandy'nin oğlunun gözyaşlarını zorlukla tutarak bana baktığını

ve annesinin ne zaman geleceğini sorduğunu hayal ettim.

eve geliyordu ve kararlılığım pekişti. Lucas'ın gözlerinin içine baktım ve başımı salladım.

Öne doğru eğildi, artık rahat değildi. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Çenem düştü ve midem daha da aşağı indi. Muhtemelen zemine kadar. Tüm katlara. "Ben mi?"

Kıkırdadı, sesi hınzır vaatlerle dolu karanlık bir melodiydi. "Seninle altı gece. Burada, çatı katımda. İstedığimi yapmak için benim."

Son üç kelimesi arasındaki şehvetli duraksamadan nefesim kesildi. Sonra başımı salladım, yanlış duyduğumdan emindim. Belki de yanlış anlamıştım. Evet, bu sonuncusu. "Affedersiniz? Bana her şeyi yapman için sana tam yetki vermemi mi bekliyorsun? Altı gece boyunca?"

"Yedi mi tercih edersin?" Koltuğun yumuşak derisine yaslanırken dudaklarında günahkâr bir sırıtış belirdi. "Seni uyarayım, ben yedinci gün dinlenmem."

"*Yedi mi?*" Düşüncelerim karmakarışık ve tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Ciddi miydi?

Başını salladı. "Evet, yedi gece yapalım. Her ölümcül günah için bir tane. Daha da iyi."

Kahretsin. Altı gece olayını gerçekten sorgulamamalıydım. Senaryoları kafamdan geçirdim, birçoğunu muhteşem ayrıntılarıyla gördükçe yüzüm ısındı. Evet, adam delicesine çekiciydi, ama altı derece uygunsuz bir şey teklif ediyordu. Tamamen yabancı olduğundan bahsetmiyorum bile. Çok güzel, çok *tehlikeli* bir yabancı. Benden istediği şey... çok fazlaydı. Belki Brandy'yi bulmamın başka bir yolu vardı. Yardım isteyebileceğim başka biri.

Lucas beni izliyor, kararımı bekliyordu. "Tik-tak. Zaman akıp gidiyor. Ne kadar beklersen arkadaşını canlı bulma ihtimalimiz o kadar azalır."

Bu düşünceyle içimi korku kapladı ama o haklıydı. Zaten günlerdir kayıptı. Çabucak bir karar vermem gerekiyordu ama kendimi neyin içine soktuğumdan emin olmalıydım. Boğazımı temizledim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Yedi gece boyunca burada seninle kalmamı istiyorsun... bana ne istersen yapacaksın. Cinsel olarak."

Bakışları karararak bir parıltıya dönüştü ve bu parıltının yoğunluğu karşısında neredeyse titriyordum. "Kendimi asla bir kadına zorla kabul ettirmedim ve ettirmeyeceğim, eğer endişelendiğin buysa."

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. "Emin olmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Söz veriyorum, benim elimden sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ama sekse gelince..." Ayağa kalktı ve bana doğru birkaç adım atarak ona bakmamı sağladı. Sonra öne doğru eğildi ve ellerini başımın iki yanındaki kanepenin arkasına dayayarak beni içine hapsetti. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bana şeytan demelerinin bir sebebi var. Ayartma, şehvet, günah, hepsi küçük bir pakette toplanmış. Kimi kandırıyorum ki? *Kocaman* bir paket. Güven bana, hafta bitmeden sana yaptığım her şey için yalvarıyor olacaksın."

Tamamen çok yakınımdaydı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, yeşil gözleri sanki içimde bir ateş yanıyormuş gibi yanıyordu. Arzu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içime hücum etti, ama bu korku ile karışıktı. Bakışlarım benimkinden sadece bir nefes uzaklıktaki ağzına kaydı ve ondan kaçmak isterken bile aramızdaki mesafeyi kapatması için can atıyordum.

Onun yoğun bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. Brandy'yi bulmak için başka bir yol düşünemiyordum. Elimden gelen her şeyi denemiştım ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Eğer bunu yapmazsam, tamamen başarısız olacaktım.

Bu benim son şansımdı.

"Katılıyorum," dedim, toplayabildiğim kadar cesaretle.

"Mükemmel." Doğruldu ve kalbim göğsümde hızla çarparken odanın diğer tarafına doğru rahatça yürüdü. Bir kâğıt ve bir kalem alıp bana uzattı. "Arkadaşının kayboluşuyla ilgili bildiğin her şeyi yaz. İsimler, tarihler ve diğerleri."

Tüm detayları karalarken, el yazımın başkasının kine benzemesinden duyduğum endişeyle beni dikkatle izledi. Kalem kâğıdı çizerken gözlerimi ondan alamıyordum. Neden anlaşılmamızla ruhumu teslim ediyormuşum gibi hissediyordum?

Aklıma gelen her şeyi yazdıktan sonra not defterini ve kalemini ona geri verdim. Onları almak için ellerini benimkilere doladı ve sıcaklık tekrar uyluklarımda arasında birikmek üzere aşağıya doğru fırladı. Göğsümde beklenmedik bir özlem yükseldi ve düşüncelerime düzen ve tutarlılık getirmeye çalışırken yutkundum.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Strip'in dışındaki ucuz bir yer." Adını söylemekten utandığım için gözlerimi kaçırdım. Buraya gelmek için her kuruşumu biriktirmiştim ama bu çatı katının yanında hiçbir şeydi. "Double Down Motel."

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Bana odanın anahtarını ver. Bütün eşyalarını buraya getirtirim."

"Arabam ne olacak?" Ben sordum.

"Adamlarım bunu da halledecektir."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ama anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım. *İnsanları* mı vardı? İnsanları olan insanların sadece bir efsane olduğunu sanırdım. Kimin gerçekten onlar için bir şeyler yapacak *insanları* vardı ki?

"Güzeli." Onları cebine koydu ve elini uzattı. "şimdi beni takip et." Ona her dokunduğumda bir şeyler hissettim. Ellerimi kendime sakladım. "Nerede?"

"Yeni odana." Sesi vaatlerle doluydu. "Gerçi yakında benimkini tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

Bir koridorda yürüdük ve sonunda bir kapı açtı. şimdiye kadar gördüğüm, tamamı siyah ve gümüş renklerle dekore edilmiş diğer çatı katlarının aksine, bu oda nötr tonlardaydı. Orta boy yatağın arkasında şu yastıklı yatak başlıklarından biri vardı ve yemyeşil battaniyeler, kalın bir yorgan ve yumuşak görünümlü yastıklarla kaplıydı. Odanın diğer tarafında sevimli bir oturma alanı ve The Strip'e bakan pencerelerin önünde bir çalışma masası vardı. Bir kapı eski dairem kadar büyük bir gömme dolaba açılıyordu ve bir diğer de Carrera mermerinden yapılmış büyük bir banyoya açılıyordu.

"Burası senin misafir odan mı?" Her şeyi kavrayıp yavaş bir daire çizerken sordum. Eğer burası misafirler içinse, onun yatak odası neye benziyordu?

Dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Artık senin. Rahatınıza bakın. Oda servisinden istediğinizi sipariş edin. Ben arkadaşınızın nerede olduğuna dair araştırmama başlarken, adamlarım eşyalarınızı kısa süre içinde getirecek."

Başımı salladım, kısmen inkâr, kısmen de merak içindeydim. Bu durum hiç mantıklı gelmiyordu ve işin içinde ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Belki de bu bir çeşit yanlış teşhis vakasıydı. Ne de olsa neden beni, onca insan arasından *beni* yedi gece boyunca istesin ki? Ben sadece bir iekide çalışan, parmak arası terlik ve kot pantolon giyen, güzel göğüsleri ve sevimli bir gülümsemesi olan sıradan bir kitap kurduydum. Özel bir şey değildi. Muhtemelen etrafını sürekli çevirdiği kadınlarla kıyaslanamazdım.

Az önce kabul ettiğim şeyin tüm gücünü düşünürken içimdeki sinirler çalkalandı. Ben. Burada. Bu çatı katında. Yedi gece boyunca.

Ve *onu*. Bana ne isterse yapıyordu.

Sonraki hafta boyunca bana sahip oldu. Tamamen. Ama anlaşmanın kendi tarafını tutarsa her şeye değecekti.

Ona doğru döndüm. "Brandy'yi bulacağına söz veriyor musun?" "Bulacağım. Ölü ya da diri, onu bulacağım."

Gözlerimin içine baktı ve inancından şüphe etmedim. Lucas Ifer işleri halleden bir adamdı ve Las Vegas'ın karanlık yeraltı dünyasında arkadaşımı bulabilecek biri varsa o da oydu.

Bana elini uzattı, ben de sıkmak için tuttum. Teni tenime değdiği anda, aynı geçici aşinalık ve uzun süredir kayıp olan arzu hissiyle birlikte içimde bir elektrik ürpermesi oluştu.

Parmakları benimkilerin etrafında neredeyse sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. "Anlaştık."

Bundan sonra ne olacağını görmek ister misiniz?

Tam bir serinin ilk kitabı olan Seytan Kral'ı hemen edinin!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Briggs, New York Times ve Amazon'un en çok satan 5 yazarı arasında yer alan, dolambaçlı olay örgüsü, bolca baharat ve mutlu son garantili paranormal ve fantastik aşk romanları yazarıdır. Dördüncü evre kanser savaşçısı olan Briggs, koruyucu ailelerdeki gençlerle çalışmış ve hayvan kurtarma organizasyonlarında gönüllü olmuştur. Los Angeles'ta kocası, kızları ve bir sürü tüylü köpeğiyle birlikte yaşamaktadır.

Elizabeth'in web sitesini ziyaret edin: www.elizabethbriggs.com

Eğlenceli kitap sohbetleri ve erken tanıtımlar için Elizabeth'in [Facebook grubuna](#) katılın!

OceanofPDF.com

KADER BİRBİRİNE DOLANDI (ZODYAK KURTLARI #5)

Telif Hakkı © 2024 Elizabeth Briggs tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Natasha Snow Kapak

fotoğrafı Wander Aguiar

Kapak modelleri: Pat Tanksi & Evan Keys

ISBN (ciltsiz) 979-8-89244-003-5

ISBN (e-kitap) 979-8-89244-002-8

ISBN (ciltli) 979-8-89244-007-3

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.